

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TELEMA

Art. Tobacco. Bags.

Bro*Sis

Cate Tiernan

TELEMAN

DESTANSI BİR AŞKLA SAVRULMAYA HAZIR OLUN!

On altı yaşındaki Morgan Rowlands kendini aradın
bir kız olarak görüyordu.

Fakat bir gün cadı meclisinin yalancı lideri Cal ile tanıştı
ve bütün dünyası altüst oldu. Zira Morgan, eski ve güçlü
bir cadı ailesinin yaşayan en son üyesi olduğunu öğrenmişti.
Tepe Cal gibi. Aralarında bir anda eluşan bu bağ,
hiçbir gücün koparamayacağı kadar sağlamdı.

Cal, aşkın değil silişin'in telema güçlerinin peşindeydi.
Morgan ise güçlerinin kontrol edilemeyecek kadar tehlikeli
olduğunu fark etmişti. Çok geçmeden, hayalinin aşkı
ve ruh izdi Cal'in ondan bir sır sakladığından şüphelenecekti.
Bu öyle bir sır ki, liderini birden yok edebilirdi...

"yazının yarattığı karanlık atmosfer müthiş... Tiernan, aşk,
dostluğu ve ihaneti ustalıkla harmanlıyor." Publishers Weekly

"Baştan sona gerilimi hiç azalmayan hıdiyenin kahramanı
Morgan, bildiğimiz cadılardan çok farklı." School Library Journal

Cate Tiernan

1981 yılında New Orleans, Louisiana'da doğdu. New Orleans Loyola
Üniversitesi Rus Filolojisi'nden mezun olan Tiernan, yirmili yaşlarının
sonlarına doğru New York'a taşınarak Random House'da çakmaya
başladı. Uzun süre çocuk kitabı editörlüğü yaptıktan sonra New
Orleans'e döndü. İlk kitabı The Magician's Girl, 2010'da yayımlandı.
İzlen, korku ve üvey oğulları ile Kuzey Carolina'da yaşıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rante.org>

TELEMA

Cate Tiernan

GÖLGELERİN KİTABI

İngilizceden Çeviren: Zeynep YEŞİLTUNA

CADI MECLİSİ

İngilizceden Çeviren: Cana ULUTAŞ

DOĞUŞTAN CADI

İngilizceden Çeviren: Cana ULUTAŞ

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

AB/556
ABG/268
AÇ/788
A/55

TELEMA

Cate Tiernan

Orijinal Adı: *Sweep: Book of Shadows - The Coven - Blood Witch*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Zeynep Yeşiltuna - Cana Ulutaş

Editör: Toprak Dramalı

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Ekim 2016

ISBN: 978 - 605 - 304 - 104 - 7

Sertifika No: 10905

Book of Shadows, The Coven, Blood Witch © 2011 17th Street Productions,
an Alloy company, and Gabrielle Charbonnet. All rights reserved

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1

Cal Blaire

“Sihirbaza dikkat et ve ona iyi bir teklif ver çünkü onun gücü senin algılarının da ötesindedir,”

CADILAR, BÜYÜCÜLER VE SİHIRBAZLAR,
Altus Polydarmus, 1618

Bundan yıllar sonra, bugünü onunla tanıştığım gün olarak hatırlayacağım. Onun hayatımın bir parçası olmaya başladığı bu günü hiç unutmayacağım. Bunu sonsuza dek hatırlayacağım.

Ben kravat desenli yeşil bir tişört giymiştim. En yakın arkadaşım Bree Warren gotik model bir bluz, parmak uçlarına kadar gelen siyah bir etek giymişti. Bu hâliyle, güzel ve entelektüel görünüyordu.

Daha bir gün önce görüşmüş olmamıza rağmen, “Selam ufaklık,” deyip sarılıverdi.

Janice Yutoh’a, “Bir an önce görüşelim,” deyip ondan ayrıldım. Ön taraftaki merdivenlerin ortasında duran

Bree'nin yanına gelip "Merhaba," diye karşılık verdim. "Hava çok sıcak, okulun ilk günü serin olması gerekmez mi?" dedim. Saat daha sekiz buçuk bile olmamıştı ama eylül güneşi deli gibi yakıyor, hava bunaltıyordu. Havaya rağmen, çok heyecanlı, çok ümitliydim. Önümde upuzun bir yıl vardı ve artık dördüncü sınıf olmuştuk.

Bree, "Şu an Yuton Bölgesi sempati yarışmasına katılsaydın birinci olurdun," dedi.

Onun bu diplomatik davranışına, "Teşekkür ederim. Sen de güzel görünüyorsun," diye karşılık verdim.

Bree, manken gibidir. Uzun boyluydu ve her kızın kavuşmak için aç kalabileceği bir bedene sahipti. Tek fark, Bree her şeyi yer, diyet yapmanın sıçanlar için icat edildiğini söyler. Siyah saçlarına Manhattan'da şekil veririr. Dalgalı saçları havalı bir şekilde omuzlarına düşer. Nereye gitsek, insanlar dönüp dönüp ona bakar.

Bree, çok güzel olduğunu bilir ve bu çok hoşuna gider. İltifatları umursamazlık etmez, insanların ilgisini fark etmiş gibi de davranmaz. Ama burnu havada değildir. Güzel olduğunu kabul eder ve bu durum hoşuna gider, hepsi bu.

Widow's Vale Lisesi'ne baktı. Eskiden adliye sarayı olan bu bina, kırmızı tuğlalı duvarları ve palladyan tarzı pencereleriyle tamamen farklı bir yere dönmüştü. "Doğramaları gene boyamamışlar," dedi.

"Olamaz. Aman tanrım, Raven Meltzer'e bak. Dövme yaptırmış," dedim.

Raven, son sınıf öğrencisi ve okulumuzun en çılgın kızı. Saçlarını siyah boyadı ve tırnaklarını piercing yaptırdı. En azın-

dan ben o kadarını sayabildim. Şimdi de göbek deliğine alevlerden daire şeklinde dövme yaptırmış. Çok enteresan bir kız. En azından benim gibi sıradan bir kız için. Saçlarım kahverengi ve uzun, her yeri aynı boyda. Gözlerim koyu renk, burnum hiç karakteristik değil. Geçen yıl on santim kadar uzadım. Boyum şimdi bir metre kırk iki santim. Omuzlarım geniş, kalçam neredeyse hiç yok. Hâlâ göğüs perisinin gelip hünerini göstermesini bekliyorum.

Raven, otçuların takıldığı kafeterya binasına doğru gitti. Sinsice, "Annesi gurur duyuyor olmalı," dedim ama içimden onun cesaretini takdir ediyordum. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü umursamamak nasıl bir duygu acaba?

Bree, "Hapşırırken o burnundaki vidaya ne oluyor acaba?" dedi, kıkırdadım.

Raven, sabahın bu saatinde bile bitap görünen Ethan Sharp'a selam verdi. Okulumuzun en güvenilir satıcısı, matematikte benden de başarılı olan Chip Newton içten bir şekilde Raven'ın elini sıktı. Bree'den sonraki en yakın arkadaşım Robbie Gurevitch ise ona bakıp gülümsedi.

Bree, "Tanrım Mary K.'yi burada görmek ne garip," dedi. Etrafı izliyor bir yandan da parmaklarını rüzgârda uçuşan saçlarında gezdiriyordu.

"Evet, tam da buraya yakışır," dedim. Kız kardeşim Mary Kathleen, yanında bir grup arkadaşı, gülerек ana binaya yaklaşıyordu. Öteki birinci sınıfların yanında daha olgun duruyordu. Herkes Mary ile çok rahat anlaşır. Havalı ama herkesin satın alabileceği türden kıyafetleri, sevimli suratı, iyi ama mü-kemmel olmayan notları ve geniş arkadaş çevresiyle herkesi

hatta beni bile kendine hayran bırakır. İyi kalpli Mary'ye hayran olmamak pek mümkün değildir.

Chris Holy, Bree'nin yanına yaklaşıp "Selam bebek," dedi. Sonra bana dönüp "Merhaba Morgan," dedi. Sonra eğilip hızlıca Bree'nin dudağına bir öpücük kondurdu.

"Selam Chris. Okula hazır mısınız?" dedim.

Bree'ye şehvetli bir şekilde gülümseyerek, "Evet, şimdi hazırım," dedi.

Chris, Bree'nin elinden tutup Sharon, Jenna Ruiz, Matt Adler ve Justin Bartlett'in durduğu yere doğru götürdü.

Chris'in arkasında kalan Bree, "Geliyor musun?" diye sordu. Buruk bir yüz ifadesiyle, "Sağ ol kalsın," dedim.

Her zamanki gibi aklımdan geçenleri okuyup fısıltıyla "Morgan, senden hoşlanıyorlar," dedi. Chris'in elini bıraktı. Chris ilerlerken o durup beni bekledi.

"Gerek yok, gerçekten. Tamara ile konuşmam gereken bir şey var zaten," dedim. Bree, onun grubunun yanında kendimi rahat hissetmediğimi biliyordu.

Bir süre durup "Peki, sınıfta görüşürüz o zaman," dedi.

"Görüşürüz," dedim.

Bree tam arkasına dönecekken birden durdu. Sanki Rol Yapmaya Başlangıç dersinde 'dili tutulmuş' bir insanı taklit ediyor gibi, ağzı bir karış açık bir yere doğru bakıyordu. Onun baktığı yere doğru dönünce, okulun merdivenlerinden çıkan bir çocuk gördüm.

Sanki flu mercekle çekilmiş bir film sahnesiydi. Neye baktığını anlayana dek her şey silikleşmiş, zaman durmuştu. Cal Blaire, *Wizards of the Waverly Place* kitabı için <https://www.wizards.com/> mer-

divenlerinden çıkarken her şey sanki böyle bir film karesiydi.

Tabii ki o zamanlar isminin Cal Blaire olduğunu bilmiyordum.

Bree, bana doğru döndü; gözleri kocaman açılmıştı. “Kim bu?” diye sordu sessizce.

Bilmiyorum diye kafamı salladım ben de. Farkında olmadan, kalp atışımı yavaşlatmak için elimi göğsüme bastırmışım.

Kendine güvenin vermiş olduğu rahatlıkla yanıma doğru geldi. İnsanların bize doğru baktıklarının farkındaydım. Bize gülümsedi. Sanki bulutların ardından güneş çıkıvermiş gibiydi. “Müdür yardımcısının odasına buradan mı gidiliyor?” diye sordu.

Daha önce bir sürü yakışıklı çocuk gördüm. Mesela, Bree’nin sevgilisi Chris gerçekten çok yakışıklı. Ama bu çocuk... nefes kesiyordu. Bakımsız siyah saçları sanki kendisi kesmiş gibi duruyordu. Buğday tenliydi, mükemmel bir burunu, insanı sürükleyen bal rengi gözleri vardı. Bir an bizimle konuştuğunu fark edemedim.

Ben aptal aptal suratına bakarken Bree hemen atıldı. Yakındaki bir kapıyı göstererek, “Şuradan sağa dönün sonra da sola,” dedi. Çocuğun uzattığı kâğıda bakan Bree, “Genelde son sınıf öğrencileri pek okul değiştirmez,” dedi.

“Evet,” dedi çocuk. Gülümseyerek, “Ben Cal. Cal Blaire. Annem ve ben buraya yeni taşındık,” dedi.

Bree, “Ben Bree Warren ve bu da Morgan Rowlands,” dedi.

Kıpırdayamıyordum. Birkaç kez gözümü kırıştırdım, gülümsemeye çalıştım. En sonunda fısıldar gibi, “Merhaba,” diyebildim. Kendimi beş yaşındaki çocuklar gibi hissediyordum. Zaten erkeklerle rahat konuşamam, bu sefer o kadar utanıp sıkılmışım ki neredeyse ağzımı hiç açamamıştım. Sanki fırtınada ayakta durmaya çalışıyor gibiydim.

Cal, “Siz de mi son sınıfsınız?” diye sordu.

Bree, “Birinci sınıfız,” dedi.

“Ne kötü, ortak ders alamayacağız,” dedi Cal.

Bree sevimli ve fazla mütevazı bir gülüşle, “Aslında Morgan’la ortak dersiniz olabilir,” dedi. “Morgan son sınıf matematik ve fen dersi alıyor.”

“Ne güzel,” dedi bana gülümseyerek. “İçeri girsem iyi olur. Tanıştığımıza memnun oldum. Yardımınız için teşekkürler,” deyip içeri girdi.

Bree canlı bir şekilde, “Hoşça kal,” dedi.

Cal, ahşap doğramalı kapılardan okula girer girmez, Bree koluma yapıştı. “Morgan bu çocuk süper! Burada okuyacak. Bir yıl boyunca burada,” dedi sevinçle.

Bir anda Bree’nin arkadaşları çevremizi sardı.

Sharon merakla, “Kim bu?” dedi, koyu saçları omuzlarına düşüyordu. Suzanne Herbert onu itekleyip Bree’ye yaklaşmaya çalıştı.

Nell Norton, “Burada mı okuyacak?” diye sordu.

Justin Bartlett, “Hetero mu?” diye açıkça sordu. Yedinci sınıfta homoseksüel olduğunu itiraf etmişti.

Chris’e baktım; kaşları çatıktı. Bree’nin arkadaşları edindikleri bu sınırlı bilgi üzerine konuşurken ben onların arasın-

dan ayrılıp okulun girişine ilerledim. Pirinçten kapı kolunu tuttum. Yemin ederim, Cal'in elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Bir hafta geçti. Her zamanki gibi, fizik dersi için sınıfa girip Cal'i görünce göğsümde bir kıpırtı hissettim. Tahta sırada oturuyordu. Sanki bir mucizeydi. Ölümlülerin arasına karışmış bir tanrı gibiydi. Bugün de ilgisini Alessandra Spotford'a yoğunlaştırmıştı. Ona, "Hasat şenliği gibi mi? Kinderhook'ta mı?" diye sorduğunu duydum.

Alessandra gülümsedi, heyecanlı gözüküyordu. "Ekim ayından önce başlamaz. Bal kabaklarımızı her yıl oraya götürürüz," diye açıklıyordu. Saçının bir tutamını kulağının arkasına attı.

Oturup kitabımı açtım. Bir hafta içinde Cal okulun en popüler çocuğu olmuştu. Popüler hafif kalır, meşhur olmuştu. Erkeklerin pek çoğu bile ondan hoşlanmıştı. Bir tek Chris Hall ile kız arkadaşı olan öteki erkekler hoşlanmamıştı.

Cal bana dönüp "Peki ya sen Morgan? Daha önce hasat şenliğine katıldın mı?" dedi.

Gelişigüzel sayfayı çevirip başımı salladım. İsmimi söylediğini duyunca biraz sersemlemiştim. "Hemen hemen herkes gidiyor. Zaten New York'a gitmediğin sürece burada yapılabilecek başka bir şey yok. New York desen, buradan gidiş iki saati buluyor."

Geçtiğimiz hafta, Cal benimle birkaç kere konuştu. Her seferinde cevap vermek biraz daha kolaylaşıyordu. Her gün birlikte fizik ve matematik dersi alıyorduk.

Yüzümü iyice görebilmek için bana doğru döndü; ben de hızlıca bir bakış attım. Böyle bir duruma düştüğümde kendime güvenemiyordum bir türlü. Ses tellerim titriyor, boğazım kasılıyordu.

Cal ile birlikteyken niye böyle oluyordum? Tamam, mükemmel biri olduğu kesin ama sadece bu da değildi. Tanıdığım bütün erkeklerden farklıydı. Bana baktığında, bana gerçekten de bakıyordu. Sınıfta göz gezdirmiyor, arkadaşlarına bakınmıyor, daha güzel kızları kesmiyor ya da olmayan göğüslerime gizlice bakmaya çalışmıyordu. Hiç utangaç değildi. Diğerleri gibi insanlarla olan ilişkilerinde skor tutmuyordu. Bana, Tamara'ya ya da sınıftaki diğer kızlara, okulumuzun tanrıçaları olan Alessandra ya da Bree'ye baktığı gibi aynı yakınlık ve ilgiyle bakıyordu.

“Boş zamanlarında eğlenmek için başka neler yapıyor-sun?” diye sordu bana.

Tekrar kitabıma baktım. Bu tarz şeylere hiç alışık değildim. Yakışıklı çocuklar benimle sadece ödevlerini yaptırmak için konuşurdu.

“Bilmem. Bir yerlere takılırım, arkadaşlarımla görüşürüm, sinemaya giderim,” dedim kibarca.

Sanki şu an dünyadaki en ilginç insan benmişim de benden başka kimseyle konuşmak istemiyormuş gibi bana doğru yaklaştı. “Nasıl filmlerden hoşlanırsın?” dedi.

Bir an duraksadım ne diyeceğimi bilemedim. “Fark etmez, her tür filmi severim,” dedim.

“Gerçekten mi? Ben de. O zaman bana hangi sinema salonlarını tavsiye edersin? Hâlâ buraları öğrenmeye çalışıyorum da,” dedi.

Öğretmen içeri girince, ben bir şey diyemeden arkasını döndü. Dr. Gonzalez çantasını masaya koyup sınıf yoklamasına başladı.

Cal'in etkilediği tek insan ben değildim. Herkesten hoşlanıyor gibi duruyordu. Ayrım yapmıyor, herkesle konuşuyordu. Bree'nin dört arkadaşı onunla çıkmak için ölüp bitiyordu ama şimdiye kadar hiçbiri amacına ulaşamamıştı. Justin Bartlett'in ona âşık olduğunu biliyordum.

2

Keşke

“Cadiya dikkat et, sana kara biyyi yapabilir; evini, sevdiklerinin, hatta kendi suratını bile unutturabilir.”

-SAĞDUYU SÖZCÜKLERİ,
Terrance Hope, 1723

Bree mutfak tezgâhına yaslanıp “Kabul et, çok yakışıklı,” diye üsteledi.

“Tabii ki kabul ediyorum. Kör değilim ya!” dedim, bir yandan aceleyle konserveleri açıyordum. Yemek yapma sırası bendeydi. Yıkayıp kesilmiş tavuğu Pyrex tabağa yerleştirdim. Konservelerden hazır enginar çorbası, kereviz çorbası ve bir kavanozdan da terbiye edilmiş enginar içini çıkardım. Ve işte! Yemek hazırды.

“Ama sanki sadece gönül eğlendirmek istiyor gibi görünüyor. Mesela, geçtiğimiz iki hafta boyunca kaç kızla çıktık?” dedim.

Tamara Pritch, “Üç kızla,” diye cevap verdi. Sonra da kahvaltı köşemize kuruluverdi. Çok zayıf ve uzun boyluydu. Günlerden pazartesiydi. Okulun üçüncü haftası başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İki yıl önce Millhouse Tiyatrosu yerle bir olduğundan beri burada gerçekleşen en ilginç olay Cal'in bu sıkıcı yere gelmesiydi. "Morgan, bu da ne?" diye sordu.

"Morgan usulü tavuk," dedim, "Lezzetli ve besleyici." Buzdolabından diyet kolayı çıkardım ve kapağını açtım. Oooh.

Robbie, "Bana da uzatır mısın?" dedi, bir tane de ona uzattım. Sonra, "Nasıl oluyor da bir erkek bir sürü kızla çıkınca gönül eğlendiriyor oluyor da, bir kız aynı şeyi yapınca seçici oluyor?" dedim.

Bree, "Hayır öyle değil," diye itiraz etti.

Babam içeri gelip mutfağa bakındı, "Merhaba kızlar, merhaba Robbie," dedi. Dalgın bakıyordu. Her zamanki üniformasını giymişti. Üstünde gene hâki pantolonu, mevsim nedeniyle kısa kollu gömleği ve içine giydiği tişörtü vardı. Kışın da aynı şeyleri giyiyordu, tek fark kışın üzerine giydiği uzun kollu gömlek ve örgü süveterdi.

"Merhaba Efendim," dedi Roger.

"Merhaba Bay Rowlands," dedi Tamara, Bree de el salladı. Babam mutfağın hâlini görünce şaşkına döndü, bakakaldı. Bize gülümseyip odadan çıktı. Bree ve ben sırtıttık. İkimiz de, babamın birazdan ne almayı unuttuğunu hatırlayıp tekrar mutfağa ineceğini biliyorduk. Babam IBM'in araştırma ve geliştirme bölümünde çalışıyordu. Arkadaşlarım onun dâhi olduğunu düşünüyordu. Evdeyse daha ziyade ağır ağır hareket eden bir anaokulu öğretmeni gibiydi. Ayakkabılarının bağı sürekli açılırdı, zaman kavramını bir türlü algılayamazdı.

Karışımı cam bir kapta çırpıttım. Sonra dört patates alıp lavaboda yıkadım.

Tamara, “İyi ki yemekleri annem yapıyor,” dedi. “Her neyse, Suzanne Herbert, Raven Meltzer ve Janice’le çıktı,” diye ekledi bir yandan da parmaklarıyla sayarak.

Yemeği fırına koyarken, “Janice Yutoh mu?” dedim, “Bana hiç bahsetmedi bile.” Suratım asıldı, patatesleri de fırına koydum. “Çocuğun beğendiği bir tip yok gibi. Bir tipten başka bir tipe geçiyor.”

Robbie gözlüklerini burnuna doğru itip “Pisliğe bak,” dedi.

Onunla yakın arkadaştık. Artık dikkatimi çekmiyordu ama çok kötü bir sivilce problemi vardı. Yedinci sınıfa kadar tatlı ötesi bir çocuktuk ama sonra bu sivilce sorunu çıktı.

Bree’nin kaşları çatıldı. “Janice Yutoh ile çıkmasını anlayamıyorum. Tabii eğer Cal’in ödevlerini yapmadıysa,” dedi.

“Janice aslında çok tatlı bir kız,” dedim. “Sadece çok utanmış, o yüzden pek fark edilmiyor. Benim anlayamadığım, Suzanne Herbert ile nasıl çıktığı.”

Bree neredeyse boğulurcasına, “O harika bir kız, geçen yıl Hawaiian Tropic için modellik yaptı,” dedi.

Bree’ye gülümsedim. “Evet, tıpkı bir Malibu Barbie’si gibi duruyor, zekâsı da öyle,” dedim. Bree bana üzüm atınca başımı eğip savuşturdum.

Bree, kibirli bir şekilde, “Herkes profesör olacak diye bir şart yok,” dedi. Bir süre durdu sonra, “Hiçbirimiz Raven’den bahsetmiyoruz. Erkeklerle arası iyi onun,” dedi.

Ben de onu kızdırmak için, “Sanki senin değil de,” diye cevapladım ve onun da bir üzüm tanesini koluma isabet etti.

“Biz Chris ile üç aydır birlikteyiz,” dedi. Robbie de devamını getirsin diye, “Ve?” dedi.

Bilgiçliği, utangaçlığıyla karıştı. “Artık beni biraz sıkıyor,” diye itiraf etti.

Tam ve ben güldük. Robbie kahkaha attı.

Robbie, “Bence sen seçicisin,” dedi.

Babam tekrar mutfığa girdi, kalem kutusundan bir kalem alıp çıktı.

“Neyse, en iyisi Chris delirmeden önce eve gideyim,” dedi. Suratını astı. Kalın bir ses tonu ile, “Neredeydin?” diye Chris’i taklit etti. Gözlerini devirip çıktı. Birkaç dakika sonra havalı BMW’sinin yola çıkış sesini duyduk.

Tamara, “Zavallı Chris,” dedi. Kahverengi kıvrıkcık saçları saç bandından çıkıp duruyor, o ise ustalıkla saçlarını tekrar düzeltiyordu. Robbie kolasından bir yudum alırken, “Bence artık günleri sayılı,” dedi.

Bir torba salata çıkardım. Torbayı dişlerimle açtım. “Normalden çok daha uzun bile dayandı,” dedim.

Tam, kafasını salladı. “Rekor olmalı,” dedi.

Arka kapı açıldı, elinde dosyalar, broşürler ve emlak belgelerıyla annem geldi. Ceketini kırıkmış, bir cebininin üstüne kahve damlamıştı. Elindekileri alıp mutfak masasına bıraktım.

“Ah, kutsal Meryem, ne yorucu bir gündü,” dedi. “Merhaba Tamara tatlım, merhaba Robbie. Neler yapıyorsunuz, okul nasıl?” diye sordu.

“Çok iyi Bayan Rowlands,” diye cevap verdi Robbie.

Tamara, “Siz nasılsınız?” diye sordu. “Çok yorulmuş gibi duruyorsunuz.”

Annem içini çekerek, “Öyle denebilir,” dedi. Ceketini as-kiya asıp büfeye gitti. Kendine bir viski doldurdu.

Tamara, “Artık gitsek iyi olur,” dedi, çantasını toparlamaya başladı. Hafifçe Robbie’nin ayağına vurup “Gel ben seni eve bırakayım,” dedi. “Sizi gördüğüme sevindim Bayan Rowlands,” diyerek vedalaştı.

Annem, “Güle güle,” diyerek arkalarından kapıyı kapadı. “Tanrım! Robbie ne kadar uzamış. Ne hızlı büyüyor,” dedi. Yanıma gelip sarıldı. “Merhaba tatlım. Çok güzel kokuyor. Morgan usulü tavuk mu yaptın yoksa?” dedi.

“Evet, yanında fırınlanmış patates ve donmuş bezelye de var,” dedim.

Sonra, “Sana hemen servis açayım mı?” diye sordum.

“Hayır bir tanem. Üstüme değişip geleyim sonra sofrayı kurarım,” dedi. Ardından Mary’yi sordu.

“Yukarıda, hayranlarıyla birlikte,” dedim.

Kaşları çatıldı, “Kız mı erkek mi?” diye sordu.

“Sanırım ikisi de,” dedim.

Kafasını salladı ve üst kata çıktı. En azından erkeklerin birazdan sepetleneceği kesindi.

Ertesi gün öğle yemeğinde bahçeye gelen Janice, Tamara’nın yanındaki boş çimleri gösterip “Merhaba, buraya oturabilir miyim?” diye sordu.

Tamara, “Tabii ki,” dedi elindeki cips paketini sallayarak. “En azından çok-kültürlü oluruz,” dedi. Tamara, beyazlarla dolu okulumuzdaki birkaç Afrika kökenli Amerikalı öğrenciyi de bulup Arsi’ye şaka yapıp manta yığ-
 Çarşıyıldırım.com.tr

mezdi. Özellikle de Janice'in yanında. Janice de azınlıkta olan Asyalılardandı.

Janice bağdaş kurup oturdu, tepsisini dizlerinin üstüne koydu.

"Bir şey sormak istiyorum. Acaba bizimle paylaşmak istediğin bir haber var mı?" diye sordum.

Janice, okulun rulo köftesini yutarken birden şaşkınlıkla kalakaldı. "Ne? Sınıf hakkında mı?" dedi.

Sabırsızlanarak, "Hayır. Romantik mevzular hakkında," dedim.

Janice'in tatlı suratı pembeleşti. "Cal'i mi kastediyorsunuz?" dedi.

"Tabii ki onu kastediyorum. Bize niye anlatmadın?" dedim hafiften köpürerek.

Omzunu silkti. "Sadece bir kere çıktık," dedi. "O da geçen haftaydı."

Tamara ve ben bekledik.

Bir süre sonra, "Haydi anlatsana!" dedim sabırsızca. "Biz senin en iyi arkadaşlarıyız. Eğer gezegenin en yakışıklı çocuğuyla çıkıyorsan bunu bilmeye hakkımız var, değil mi?" dedim.

Hem sevindi hem utandı. En sonunda, "Aslında o anlamda çıktık sayılmaz. Daha ziyade sanki insanları tanımaya çalışıyordu. Etrafı öğrenmek filan istiyordu. Şöyle bir dolandık; kasaba hakkında, burada yaşayan insanlar hakkında sorular sordu," dedi.

Tamara ile birbirimize baktık.

Ben, "Hım, yani sevişmediniz, öyle mi?" diye sordum.

Tamara gözlerini devirip “Morgan damdan düşer gibi sor-
saydım!” dedi.

Janice güldü, “Önemli değil,” dedi ve ekledi: “Sevişmedik
canım, sanırım sadece arkadaşız,” dedi.

“Hım, çok arkadaş canlısı, değil mi?” dedim.

Tamara usulca, “İti an çomağı hazırla,” dedi.

Kafamı kaldırıncı Cal’ın gülümseyerek bize doğru geldi-
ğini gördüm. Yanımızdaki çimlere uzanırken, “Selam, konu-
şmanızı bölüyor muyum?” dedi.

“Yoo,” deyip kayıtsız görünmeye çalışarak kolamı içtim.

Tamara, “Nasıl, yerleşebildin mi?” diye sorup devam etti:
“Widow’s Vale çok küçük bir yerdir, her yeri öğrenmek pek
vaktini almaz.”

Cal, Tamara’ya gülümsedi, ben de onun olağanüstü yüzü-
nü inceledim. Onun tepkisine çoktan alışmıştım, o yüzden
beni rahatsız etmedi.

Cal, “Evet, burası çok güzel, çok tarihi bir yer. Sanki zaman-
da yolculuk yapmışım gibi hissettim,” dedi. Boş boş çimlere ba-
kıyor, yaprakları okşuyordu. Bakmamaya çalıştım ama elimde
değildi. Bir baktım, o neye elini sürse ona dokunmak istiyorum.

“Bu cumartesi gecesi bir parti veriyorum. Sizi de çağırmak
için geldim,” dedi Cal.

O kadar şaşırmıştık ki bir süre hiçbir şey söyleyemedik.
Kasabaya yeni yerleşen birinin bu kadar kısa sürede parti dü-
zenlemesi cesaret gerektirirdi.

Bree karşıdan, “Rowlands,” diye seslenip yanıma geldi son-
ra zarafetle yanıma oturdu. Hos bir gülümsemeyle, “Merhaba
Cal,” dedi.

“Merhaba, cumartesi günü parti veriyorum, hepiniz davetlisiniz,” dedi Cal.

Bree, sanki şimdiye kadar duyduğu en iyi fikir buymuş gibi bir heyecanla, “Parti mi?” dedi ve soru yağmuruna başladı: “Nasıl bir parti? Nerede olacak? Kimler gelecek?”

Cal güldü, arkasına kaykıldı. Böylece boynunu iyice seyredebiliyordum. Teni o kadar güzeldi ki. Tişörtünün v yakasından boynuna taktığı deri ip ve gümüş kolye ucu görünüyordu. Kolye ucu, halka içindeki beş köşeli bir yıldızdı. Bu sembolün ne anlama geldiğini merak ettim.

Cal cevap verdi: “Hava uygun olursa parti açık havada olacak. İnsanlarla okul dışında da görüşmek istiyorum, anlıyorsun ya? Çoğu birinci sınıfı ve son sınıf öğrencisini çağırıyorum.”

Bree gözleri parlayarak, “Gerçekten mi?” dedi.

Cal, “Tabii ki, ne kadar kalabalık olursak o kadar eğleniriz. Dışarıda buluşuruz. Son zamanlarda hava çok güzel. Kasabanın diğer ucunda Tower’s dükkânının hemen ilerisinde boş bir arazi var. Orada oturur, konuşur, yıldızları seyrederiz.”

Bakakaldık. Gençler alışveriş merkezinde takılır, sinemaya gider, çok sıkılırlarsa 7-Eleven’a bile giderler ama şimdiye kadar kimse Tower’s dükkânından da ötede olan boş bir arazide takılmamıştı.

“Böyle bir şeye alışkın değilsiniz, değil mi?” dedi Cal.

Bree, “Pek sayılmaz ama kulağa çok hoş geliyor,” dedi.

“Peki o zaman ben de yol tariflerini bastırayım. Umarım hepiniz gelirsiniz,” dedi ve bir kedi gibi narince ayağa kalktı.

Keşke Cal’ın bir PDF kitaplasıdı - <https://rantey.org>

Aklımdan böyle bir düşünce geçmesine hayret ettim. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim.

Cal Blaire benim için birkaç beden büyüktü. Bu yüzden, bu düşünceler çok saçma ve acınasıydı.

Kendime gelmek için kafamı salladım. Çok mantıksızdı. Kendime gelmeliydim.

O gider gitmez, arkadaşlarım heyecanla birbirlerine döndüler.

Tamara sesli bir şekilde düşündü: “Nasıl bir parti acaba?”

“Bira fıçısı filan olacak mı sizce?” dedi Bree.

Janice yarı hayal kırıklığı yarı rahatlamayla, “Galiba ben bu hafta sonu kasaba dışında olacağım,” dedi.

Cal, okul bahçesinin diğer köşesindeki banklara, Bree’nin diğer arkadaşlarının yanına giderken, biz de onu izliyorduk. Onların yanından ayrıldıktan sonra Cal, kantin kapısının önünde toplanmış otçuların yanına doğru gitti. İşin en ilginç yanı, hangi grubun yanına gitse o gruptakilerden biri gibi duruyordu. Ben, Tamara ve Janice gibi zekâ küplerinin yanındayken, harikulade zeki, araştırmacı, bilgin tipine bürünüveriyordu. Bree’nin arkadaşlarının yanında havalı, rahat bir moda belirleyicisi oluveriyordu. Raven ve Chip’in yanında ise tam bir otçu gibi gözüküyordu. Sanki her gün okuldan sonra ot çekiyordu. İnsanların yanında ne kadar da rahat olabiliyordu.

Bir açıdan onun bu yönünü kıskanıyordum çünkü ben sadece küçük arkadaş grubumla birlikteyken kendimi rahat hissedebiliyordum. Aslında en yakın arkadaşlarımdan Bree ve Robbie ile bebekliğimizden beri hep bir ayardaydık. Anılarımız

aynı sokakta oturuyordu. Daha sonradan Bree'nin ailesi nehir manzaralı büyük ve modern bir eve taşındı. Ondan sonra artık farklı çevrelerin insanları olmuştuk. Okulda farklı gruplara ait olup da yine de iyi anlaşabilen bir ben, bir Bree vardık.

Cal bir anlamda evrenseldi. Biraz tedirgin olmama rağmen gene de o partiye gitmek istiyordum.

3

Çember

“Gece dışarı çıkma, büyüicüler ayın bütün evrelerini büyü yapmak için kullanırlar. Güneş gökyüzünü aydınlatana ve şeytanı yuvasına yollayana kadar güvenli evinde kal.”

-TANRI'NIN HİZMETLİSİNİN NOTLARI,
Paolo Frederico Kardeş,1693

Ağlı kuruyorum. Dua et de başarılı olayım, saygıyı artırayım, aradıklarımı bulayım.

Verandanın lambası çimlerimizi aydınlatıyordu. Kurumuş çimlerin üstüne basarken çıtır çıtır sesler çıkıyordu. Arabaya benden önce karanlık ve küçük gölgem gidiyordu.

“BMW’ne ne oldu?” diye sordum.

“Garip bir vızıltı geliyor,” dedi Bree.

Gözlerimi devirdim. Bree’nin pahalı arabası sürekli sorun çıkarıyordu. Böyle lüks bir motor için bu kadar arıza biraz fazlaydı.

Das Boot’un, 71 Chrysler Valiant marka güzelim beyaz arabamın, sürekli arıza yapıyor. Babam sürekli “Arabam bir

denizaltıdan daha ağır,” diye şaka yapıyordu, o yüzden arabanın adını *Das Boot* koyduk. *Das Boot* Almanca tekne demektir. *Das Boot* ayrıca babamın en sevdiği filmin de adıydı. Bree de diğer koltuğa geçti. Çöpü boşaltmak için dışarı çıkan babama el salladık.

“Dikkatli sür tatlım,” dedi babam.

Motoru çalıştırdım camdan gökyüzüne baktım. Yavaş yavaş küçülen ay ince bir hilal şeklini almıştı. Koyu renk bir bulut kümesi ayın üstüne doğru sürüklenip ayı kapattı. Böylece yıldızlar birer birer ortaya çıktı.

“Chris nerede, söylemeyecek misin?” diye sordum Riverdale yoluna saparken.

Bree içini çekti. “Ona seninle birlikte gideceğimi söyledim,” dedi.

“Ah, Tanrım doğru ya, ben gece tek başıma dönmeye korkuyorum, o yüzden değil mi?” dedim.

Bree alnını ovdu. “Özür dilerim ama Chris o kadar sahiplenici ki. Niye erkekler hep böyle davranıyor? Bir süre çıkıyorsun sonra hemen sahibin olduklarını sanıyorlar,” dedi. Hava çok serin olmadığı hâlde titredi. “Westwood’dan sağa dön,” dedi.

Westwood kuzeyde, kasabanın dış tarafındaydı.

Bree elindeki yol tarifini sallayarak, “Çok merak ediyorum nasıl bir gece olacak. Cal gerçekten çok değişik biri, değil mi?”

“Hı hı, öyle,” deyip konuyu kestirip attım. Bree ile Cal hakkında konuşmak istemiyordum ama nedenini bilmiyorum.

Bree birkaç dakika sonra, “Tamam tamam,” dedi heyecanlı.

“Burası, geldik! Burada dur,” dedi. Kemerini açıp makrome çantasını kapmıştı bile.

Etrafıma bakındım. Nezaketimi koruyarak, “Bree resmen bir hiçliğin ortasındayız,” dedim.

Teknik olarak tabii ki bir hiçlikte değildik. Ancak bu terk edilmiş caddede resmen bir hiçlikte gibiydik. Yolun solunda hasat edilmeyi bekleyen uzun mısır koçanları vardı. Sağ tarafta ise ekilmeyi bekleyen boş bir arazi vardı, çevresi kasabaya doğru v şeklinde uzanan çırpılarla sarılmıştı.

Bree, “Şu ağacın altına park edin diyor,” diye yönlendirdi beni. “Haydi,” dedi.

Arabayı yavaş yavaş hareket ettirerek yolun kenarına çektim. Büyük söğüt ağacının altına park ettim. İşte tam o anda ay ışığının altında oraya park etmiş en az yedi araba daha gördüm. Yoldayken hiçbirini görememiştim.

Robbie’nin kırmızı VW Beetle’ı dev bir gelin böceği gibi parıldıyordu. Sonra Matt Adler’in beyaz pikabını, Sharon’ın cipini, Tamara’nın babasının pikabını gördüm. Hepsi yan yana park edilmişti. Onların çevresini gelişigüzel bir daire gibi çeviren başka araçlar da vardı. Raven Meltzer’in hasarlı siyah hurda arabası, Cal’in altuni Explorer’ı ve Raven’in dostu Beth Nielson’a ait olduğunu düşündüğüm yeşil bir karavan da orada park etmiş duruyordu. Ortalıkta kimseyi göremedim ama ormana doğru ezilmiş çimlerin oluşturduğu bir patika vardı.

Bree, “Sanırım oraya gitmemiz gerekiyor,” dedi. Gerçi bundan pek de emin değildi. Bree’nin yanımda olmasına çok sevindim ama iyi ki Chris de gelmemişti. Eğer tek başıma gelmek zorunda kalsaydım, buraya kadar gelmeye cesaret edemezdim.

Çiğnenmiş çimlerin oluşturduğu patikadan ilerledik, akşam serinliği biraz ürpertti. Ormanın kenarına geldiğimizde Bree bir yer gösterdi. Karanlıkta nereyi gösterdiğini pek anlayamadım. Biraz ileri bakınca taşların arasında yakılmış ateşin çevresinde dikilen gölgeleri fark ettim. Kahkahaları duydum. Havayı yanan odunların güzel kokusu kaplamıştı. İşte o an açık hava partisinin harika bir fikir olduğunu anladım.

Ateşin olduğu yere doğru dikkatlice ilerledik. Bree'nin sessizce söylendiğini duydum. Topuklu sandaletleri böyle bir gece yürüyüşü için hiç uygun değildi. Terliklerimle bastığım dallardan çıtırtılar geliyordu. Bir çarpma sesi duyunca birden ürktüm. Arkamı dönüp bakınca Ethan Sharp'la Alessandra Spotford'un da bizi takip ettiğini gördüm.

Alessandra Ethan'a, "Dikkat et! Dal gözüme çarptı," diye söylendi. Bree ve ben açıklığa çıktık. Tamara'yı Robbie'yi hatta Latin dansından Ben Reggio'yu bile gördüm. Ben onların yanına doğru giderken, Bree de Sharon, Suzanne, Jenna ve Matt'in yanına gitti. Yanan ateş herkesin yüzünü hafif bir ışıqla aydınlatıyor; kızları olduklarından güzel, erkekleri olduklarından olgun ve gizemli gösteriyordu.

Bree, "Cal nerede?" diye sordu. Chris Holly, elinde birasıyla üstüne oturduğu buz kasasından kalkıp "Neden soruyorsun ki?" dedi. Bu sorudan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Bree'nin parmakları hemen saçlarına gitti, "Çünkü parti-nin ev sahibi o!" dedi.

Cal sessizce açıklığın kenarından çıkıvermişti. Elinde dallardan örülmüş bir sepet vardı. Onu ateşin yanına koydu. Bize bakıp gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

Birden onun yanına sokulduğumu, onun da kollarını omzuma doladığını hayal ettim. Teninin sıcaklığı yelegimin içine doğru süzülürken ne güzel olurdu o sıcaklığını hissetmek! Gözlerimi kırptıtırınca kendime geldim, hayalim uçup gidivermişti.

“Yiyecek içecek bir şeyler getirdim,” dedi. Sepeti açıp devam etti: “Fıstık, cips, mısır ekmeği var. Soğutucuda da içecek bir şeyler bulabilirsiniz.”

Bree, “Keşke ben de şarap getirseydim,” dedi. Onu orada dikiliyor görünce şaşırdım. Cal ona bakıp gülümsedi. İçimden, *acaba onu güzel buluyor mu*, diye düşündüm.

Yarım saat kadar orada muhabbet ettik, yirmi kadar kişi ateşin çevresine oturduk. Cal bira içmek istemeyenler için tarçın aromalı elma şarabı getirmişti. O bira içmeyenler arasında ben de vardım.

Chris, Bree’nin yanına oturdu, kollarını onun omzuna doladı. Bree ona bakmıyordu ama ara sıra bana sinirli bakışlar atıyordu. Tamara ve Ben ile yan yana oturdum. Bir kolum ateşten deli gibi ısınmıştı. Cal’in sesi ara sıra beni içine hapsediyordu.

Cal, “Bu gece hepiniz buraya geldiğiniz için çok mutluyum,” dedi ve gelip yanıma çöktü. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Annem buraya gelmeden önce burada oturan birkaç kişiyi tanıyordu, yani şimdiden bir sürü arkadaşı var. Ama ben Mabon’u tek başıma kutlayacağım diye korkuyordum,” dedi.

Bree gülümseyip öne doğru uzandı, “Mabon da ne?” diye sordu. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cal, “Bu geceye Mabon denir, Wicca sabatlarından yani bayramlarından birisidir. Eğer Wicca’ya inanıyorsanız bugün önemli bir gündür. Bugün sonbahar ekinoksu,” dedi.

O anda bir yaprağın yere düşüşünü bile duyabilirdiniz. Hepimiz onun ateşle renklenmiş yüzüne bakakalmıştık. Çıt çıkmıyordu.

Cal şaşırdığımızın farkındaydı ama utanıp sıkılmış gibi durmuyordu. Aksine devam etti: “Yani Mabon’da özel bir daire oluşturunuz. Hasat için şükredersiniz. Mabon’dan sonra da Sown’i beklemeye başlarsınız.” Bir yandan anlatıyor, bir yandan da elmasını ısıırıyordu.

Jenna Ruiz zayıf bir sesle, “Sown?” dedi.

Cal, “Sown diye okunur ama S-a-m-h-a-i-n diye yazılır. Bu, bizim en büyük bayramımızdır, cadıların yeni yılı, 31 Ekim. İnsanlar genelde Cadılar Bayramı olarak bilir,” diye açıkladı.

Sessizliği bozan tek şey yanan kütüklerin çıtırtısıydı.

İlk konuşan Chris oldu : “Ne yani? Sen bize cadı olduğunumu söylüyorsun?” Sinirli bir kahkaha attı.

Cal sakince cevap verdi: “Yani, aslında Wicca’nın bir çeşidiyle uğraşıyorum denebilir.”

Alessandra suratını buruşturup “Şeytana tapma gibi filan mı?” diye sordu.

“Hayır, hayır, kesinlikle değil,” diye cevap verdi Cal. Kendini savunmaya çalışır gibi bir hâli yoktu. “Wicca’da şeytan yok. Aslına bakarsanız, en insancıl dindir ve herkese açıktır. Tamamen doğayı kutlamakla alakalıdır.”

Alessandra şüpheyle baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cal, “Her neyse, yani bu gece benimle birlikte bir daire oluşturacak birkaç kişi arıyordum,” dedi.

Sessizlik.

Cal çevresine baktı, teker teker herkesin yüzüne bakıp şaşkınlığı ve rahatsızlığı iyice içine çekti ama hiçbir üzüntü belirtisi göstermedi. Sonra, “Büyütülecek bir şey değil, bu daireyi oluşturmanız Wicca’ya katılacağınız anlamına gelmiyor. Eğer istemiyorsanız sorun değil. Sadece belki aranızdan bazıları bunu heyecanlı bulabilir diye düşünmüştüm,” dedi.

Tamara’ya baktım. Koyu kahve gözleri iyice büyümüştü. Bree bana döndü, birbirimize kelimeler dolusu bir konuşmaya bedel bir bakış attık. Evet ikimiz de şaşırmıştık ve biraz da şüpheliydik ama bu olay ikimizin de ilgisini çekmişti. Bree’nin bakışından ilgilendiğini bu yüzden de daha çok şey öğrenmek istediğini anladım.

“Daire derken ne kastediyorsun,” Soruyu soran sesin bana ait olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı.

Cevap verdi: “Hepimiz daire şeklinde dikiliyoruz, el ele tutuşup tanrıçalara ve tanrılara hasat için şükranlarımızı sunuyoruz. Baharın ve yazın bereketini kutlayıp kışın kısırlığını bekliyoruz. Sonra daire şeklinde yürüyoruz.”

Todd Ellsworth birasını yudumlarırken, “Şaka yapıyor olmalısın!” dedi.

Cal ona döndü, “Hayır, şaka değil. Ama istemiyorsan sorun değil,” dedi.

Chris ortaya konuştu, “Tanrım, gerçekten ciddi.”

Bree omzunu silkeleyip Chris’in kollarından kurtuldu. Chris kollarını çarpıp sert kitap baskısı

Cal, “Her neyse, saat neredeyse on oluyor. Kalmak isteyen herkes kalabilir, gitmek isteyen de gidebilir. Ne olursa olsun gelip partiye katıldığınız için teşekkür ederim,” dedi.

Raven kalkıp Cal’in yanına gitti. Koyu renk gözleri Cal’e sabitlenmiş bir şekilde, “Ben kalıyorum,” dedi. Sonra dönüp küçük gören bakışlarıyla bizi süzdü. Sanki içinden, “Korkaklar,” der gibiydi.

Tamara bana, “Sanırım ben eve gideceğim,” diye fısıldayıp ayağa kalktı.

“Sanırım ben biraz daha kalacağım,” dedim. Kafasını sallayıp Cal’e el salladı ve ayrıldı.

Chris, “Ben buradan gidiyorum,” dedi bağırarak bira kutusunu ağaçların arasına fırlattı. Ayağa kalktı. “Bree? Haydi!” dedi.

Bree, “Ben Morgan’la gelirim,” deyip yanıma geldi. “Eve onunla birlikte giderim,” dedi.

Chris, “Şimdi benimle gel,” diye ısrar etti.

Bree, “Sağ ol ama gelmiyorum,” dedi. Bana baktı, cesaret vermek için hafifçe gülümsedim.

Chris sövdü, mırıldanarak ağaçların arkasından paldır küldür uzaklaştı. Bree’nin yanıma gidip kolunu sıktım.

Cal’e bir bakış attım. Dizlerinin üstüne oturmuş kollarını da bacaklarının üstüne koymuştu. Vücudunda hiçbir gerginlik belirtisi yoktu. Sadece izliyordu.

Raven, Bree ve ben kaldık. Ben Reggio ayrıldı. Jenna kalınca hâliyle Matt de kaldı. Robbie de kaldı, güzel. Beth Nielson, Sharon Goodfine ve Ethan Sharp da kaldı. Alessandra, Suzanne ve Todd tereddüt etseler de kalmaya karar verdiler.

Herkes gidince on üç kişi kalmıştık.

Cal ayağa kalkıp “Güzel! Kaldığınız için teşekkür ederim.
Haydi başlayalım,” dedi.

4

Kovma

“Kutsal olmayan ayinlerinde kırmızı ayın altında dans ederler. Gammazcılardan kaçınırlar. Çünkü durduğun yerde taş çevirirler.”

**CADILAR, BÜYÜCÜLER VE SİHİRBAZLAR,
-Altus Polydarmus, 1618**

Biz ne yapacağımızı bilmeden orada dikilirken Cal eline bir çubuk alıp ateşin çevresine düzgün büyük bir daire çizdi.

Hepimizi o dairenin içine yerleştirip sanki kapıyı kapatıyormuş gibi daireyi kapattı. Kendimi bir kavanoza hapsedilmiş bir kelebek gibi hissettim.

Cal bir kutu tuz çıkarıp çizdiği dairenin içine serpti, “Bu tuzla dairemizi arındırıyorum,” dedi.

Bree ile birbirimize bakıp belli belirsiz gülümsedik.

Cal, “Evet,” dedi, “Şimdi el ele tutuşalım!” Sonra elini uzattı.

Sol elinin en yakınında durduğumu fark edince hafif bir utanç dalgası sarmaladı beni. Uzanıp elimizi tuttu. Raven Cal’in diğer tarafına geçti, sağ elini sıkıca tuttu.

Bree benim öteki tarafımdaydı. Sonra sırasıyla Jenna, Matt, Beth, Alessandra, Todd ve Suzanne geliyordu. Raven'in tarafında ise Sharon, Ethan ve Robbie vardı.

Cal elimi kaldırdı ve ona uyup kollarımızı gökyüzüne doğru uzattık. Cal güçlü bir sesle, "Tanrıçaya şükürler olsun," dedi. Sonra dönüp dairenin diğer parçaları olan bize baktı. "Arkadaşlar şimdi de siz söylüyorsunuz," dedi.

Biz de, "Tanrıçaya şükürler olsun," dedik. Sesim çok kısık çıktı. *Acaba başka bir şey ekledim mi?* diye düşündüm. Tanrıçanın kim olduğunu merak ettim.

Sonra, "Tanrıya şükürler olsun," dedi ve biz de tekrar ettik.

"Bugün, gün ve gece dengelendi. Bugün Güneş terazi burcuna, dengeye giriyor."

Todd kıkırdayınca Cal bakışlarını ona çevirdi.

Sanki sol elimde fazladan milyonlarca sinir vardı. "Cal'in elini çok mu sıkı yoksa çok mu gevşek tutuyorum, heyecandan elim terledi mi?" diye düşünmemeye çalışıyordum.

Cal devam etti: "Bugünden itibaren karanlık aydınlığa hükmetmeye başlayacak. Bugün sonbahar ekinoksu. Mahsullerin toplandığı bu zaman hasat zamanı. Bizi besleyen Toprak Ana'ya şükürler olsun." Tekrar daireye bakıp "Şimdi siz *Şükürler olsun* deyin," dedi.

Hep bir ağızdan, "Şükürler olsun," dedik. Cal'in tuttuğu elim terlemesin diye dua ediyordum. Onun eli iri ve güçlüydü, elimi acıtmadan, mümkün olduğunca sıkı tutuyordu. Benim elim acınası bir şekilde güçsüz müydü?

"Tohum toplama zamanı," dedi sakince. "Seneye tekrar ürün alabilmek için tohum topluyoruz. Hayatın döngüsü bizi

beslemeye devam ediyor. Şimdi gene *Şükürler olsun* diyoruz,” dedi daireye bakıp. Biz de, “Şükürler olsun,” dedik.

“Tekrar doğabilmek için kendini feda eden tanrıya şükrediyoruz,” dedi. Feda etmek kelimesini duymak hoşuma gitmedi, kaşlarım çatıldı. Tekrar işaret verdi.

“Şükürler olsun,” dedik.

“Şimdi havayı içimize çekelim,” deyip başını eğdi, gözlerini kapadı. Teker teker hepimiz aynı şeyi yaptık.

Suzanne’in abartılı bir şekilde nefes alış verişini duydum. Gözlerimi biraz aralayıp Todd’un sırtışını gördüm. Onların bu tavrı beni sinirlendirdi.

Cal birkaç dakika sonra gözlerini açarak, “Tamam,” dedi. Todd ve Suzanne’i fark etmemiş gibi görünüyor veya bilinçli olarak farkında değilmiş gibi davranıyordu. “Şimdi bir kovma şarkısı söyleyeceğiz ve ters yöne doğru ilerleyeceğiz yani saat yönünün tersine. Takip edin.”

Cal’in vücudu beni nazıkçe saat yönünün tersine yönlendirdi. İki dakika sonra Wicca tarzı bir ateş etrafında dönme sahnesi oluştu. Cal şarkıyı tekrar tekrar söyledi. Böylece biz de ezberleyip ona katıldık:

Her Şeyin Anası’na şükürler olsun,

Hayatın tanrıçası.

Her Şeyin Babası’na şükürler olsun,

Hayatın tanrısı.

Sahip olduğumuz her şey için şükürler olsun.

Yeni hayatlarımız için şükürler olsun.

Şükürler olsun.

Birkaç dakika sonra her şey daha az garip bir hâl almaya başlamıştı. Daire şeklinde yürümekten ve ay ışığı altında el ele tutuşmaktan çok keyiflenmiştim. Bree o kadar canlı ve mutlu gözüktüyordu ki ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Bir süre sonra, ya iki dakika ya yarım saat sonraydı, başım dönmeye başladı kendimi biraz garip hissettim. Dönme dolaba, atlıkarıncaya yani daire şeklinde hareket eden hiçbir şeye binemeyenlerdenim. İç kulakla ilgili bir şey ama esas olan nokta istifra etmem. Kendimi biraz rahatsız hissettim ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Neyi kovduğumuzu merak ettiğim sırada Cal, “Raven, eğer yapabilsen hayatında neden kurtulmak istersin? Neyi kovmak istersin?” dedi.

Raven gülümsedi, bir süreliğine sıradan bir kız gibi sevimli bile gözüktü. Neşeyle, “Ben küçük kafaları kovuyorum,” dedi.

Cal bu sefer, “Jenna?” dedi.

Jenna bir süre durakladıktan sonra, “Nefreti kovuyorum,” dedi.

Jenna, Matt’e baktı, o da, “Kıskançlığı kovuyorum,” dedi.

Ben ise Cal ve Bree’nin ellerini sıkı sıkı tutmuş dönen dairenin içinde koşmakla dans etmek arası bir durumdaydım; biri itiyor öteki çekiyordu. Akıp giden suyun girdabında kalmış bir banyo köpüğü gibiydim. Kontrol dışı dönüyordum da dönüyordum. Ancak, deliğe doğru gitmiyor aksine sürekli suyun yüzeyine doğru çıkıyor, tam ortada bir yerde duruyordum. Başım dönüyordu ama kendimi tuhaf bir şekilde mutlu hissediyordum.

Robbie, “Kızgınlığı kovuyorum,” dedi.

Todd, "Okulu kovuyorum," dedi.

İçimden ne salak dedim.

Alessandra, "Ekoseli golf pantolonlarını kovuyorum," dedi. Suzanne bunu duyunca kıkırdayıp "Yağlı sosislileri kovuyorum," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde sözü Sharon aldı ve "Aptallığı kovuyorum," dedi.

Ethan, "Üvey annemi kovuyorum," deyip kahkaha attı.

Beth, "Güçsüzlüğü kovuyorum," diye bağırdı.

Yanımda duran Bree, "Korkuyu kovuyorum," dedi.

Sıra bende miydi? Başım iyice dönmeye başladı.

Cal elimi daha da sıktı. Neden korkuyordum? O sırada aklıma hiçbir korkum gelmedi. Yani sınavdan kalmaktan, insanların önünde konuşmaktan, ailemin ölmesinden, üstümde beyaz kıyafetler varken okulda regl olmaktan korkuyordum. Ama bu korkuları bu kovma dairesi içinde nasıl dillendireceğimi bilemedim.

"Hım," dedim.

Raven çatlak bir sesle, "Haydi!" dedi.

Bree de koyu renk gözlerini bana çevirip "Haydi ama!" dedi.

Cal, sanki baş başa kalacağımız gözlerden uzak bir yere davet eder gibi, "Haydi," diye fısıldadı.

"Sınırları kovuyorum," dedim. Kelimeler nereden çıktı, niye bu kadar iyi hissettirdi anlayamadım.

Sanki biri bizi yönetiyormuşçasına birbirimizin elini bıraktık, olduğumuz yerde durduk. O sırada göğsümde keskin bir ağrı hissettim. Sanki derim yırtılmış gibiydi. Güçlkle soluyordum. Göğsümü tuttum, tökezledim.

Dizlerimin üstüne çöküp göğsüme iyice bastırırken, Raven'ın, "Nesi var?" dediğini duydum. Başım dönüyordu, kendimi kötü hissediyordum. Bir de utanmıştım.

Todd, "Herhâlde çok bira içtiğinden," dedi.

Bree'nin eli omzuma dokundu. Nefes nefese dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Terliyordum, yapış yapış olmuştum. Zar zor nefes alıyordum, kusmak üzereydim.

Bree, "İyi misin? Neyin var?" dedi. Kollarını dolayıp bana sarıldı. Minnettar bir şekilde ona yaslandım. Gözlerimin önüne sisli bir perde indi. Herkesi sanki serap gibi görüyordum. Gözlerimi kırpttırıp yutkundum. Çocuklar gibi ağlamak istiyordum. Aldığım her nefesle, göğsümdeki acı azalıyordu. Daireyi oluşturan herkesin başıma toplandığını fark ettim. Bakışlarını üzerimde hissettim.

Daha kuvvetli konuşmaya çalışarak, "Bir şey oldu sanırım," dedim.

Suzanne alayla, "Büyü mü çarptı?" dedi. Bronz teni ay ışığında plastik gibi duruyordu.

İyice ayağa kalktım, ağrı geçmişti. "Bilemiyorum, kramp gibi bir şeydi," dedim. Bree'den ayrılıp adım atmaya çalıştım. İşte o zaman gözlerimde bir sorun olduğunu fark ettim.

Birkaç kere gözlerimi kırpttırıp gökyüzüne baktım. Her şey çok netti, sanki ay dolunaymış gibiydi. Ama ay hâlâ hilal şeklindeydi, gökyüzünde duran krem rengi bir orak gibiydi. Ormana baktım, sanki üç boyutlu bir fotoğraf gibiydi. O kadar canlı duruyordu. Her çam iğnesini, her meşe palamudunu, düşen en ince dalı bile çok net görebiliyordum. Gözlerimi kapadım. En ufak sesi bile duyabiliyordum. Böceklerin, hay-

vanların, arkadaşlarımin nefes alışlarının, damarlarımda akan kanın sesi gayet net duyuluyordu. Binlerce ayrı varlıktan çıkan çeşit çeşit sesler...

Gözlerimi tekrar kırıştırdım, çevremdeki yüzleri inceledim. Işık loştu ama ateşin yaydığı ışık sayesinde yüzler tek tek seçiliyordu. Robbie ve Bree'nin yüzlerinden endişe okunuyordu, Cal'in yüzüne bakınca ise farklı bir şey gördüm. Bakışlarını kasıtlı olarak üzerime doğrultmuş, bal rengi gözleri vücudumu delip geçiyordu.

Aniden yere çöküverdim. Toprak nemliydi, üzeri çürümeye başlamış ince yapraklarla kaplıydı. Çıtırtılar kulaklarımı çınlatıyordu, bacaklarımı iyice toparladım. O anda daha iyi hissetmeye başladım. Sanki toprak bu garip hisleri emiyor gibiydi. Dikkatle ateşe baktım. Orada, renklerin sonsuzluğa uzanan dansı o kadar güzeldi ki ağlamak istedim.

Cal'in derinden gelen sesi tünelleri aşan bir fısıltıyı andırıyordu. Sözleri sadece benim için söylenmiş gibiydi. Grup dağılıp kendi aralarında konuşmaya başladığında bile onun dedikleri gelip beni bulmuştu.

Bakışlarını bana sabitlemiş, sessiz bir şekilde, "Yalnızlığı kovuyorum," dedi.

5

Baş Ağrısı

“Cadı erkek ya da kadın olabilir. Kadın gücü de erkek gücü kadar vahşi ve korkutucudur. İkisinin gücünden de korkmak gerekir.”

-CADILAR ARAMIZDA,
Susanne Gregg, 1917

Dün gece garip bir şey gördüm. Hiç beklemediğim bir kaynaktan çıkan bir güç ışıltısı. Bir sonuca varamadım. Hata yapmamak için uzun zamandır bakıyorum, bekliyorum ve izliyorum. Ama içimde bir his var. O kız burada. Gücü var. Ona yakınlaşmam lazım.

Pazar sabahı uyandığımda sanki başım ıslak bir kum torbasıyla sarılmış gibiydi. Mary K. kapıdan bakıp “Kalkman lazım. Kiliseye gidiyoruz,” dedi.

O sırada annem onun yanından geçip odaya daldı. “Seni tembel, haydi kalk artık,” dedi. Perdelerimi açtı. Odanın içini sonbaharın parlak güneş ışığı doldurdu. Işık gözlerimin içine girip başıma bir ağrı soktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözlerimi kapayıp mırıldandım.

Annem, “Haydi ama! Geç kalacağız. Waffle ister misin?” dedi. Bir süre düşündükten sonra, “İsterim,” dedim.

“Şimdi sana hazırlarım,” dedi.

Yatakta doğruldum. *Akşamdan kalınca böyle mi oluyor*, diye düşündüm. Sonra önceki gece olan her şeyi hatırladım. Heyecanlandım. Wicca. Çok garip ve şaşırtıcıydı. Evet bugün fiziksel olarak kötü hissediyordum, kafam bulanıktı ama dün gece hayatımın en heyecanlı anlarından birisiydi. Ya Cal? O inanılmazdı. Farklıydı.

Bana derin derin baktığı o ana geri döndüm. O an sadece benimle konuştuğunu düşünmüştüm ama aslında öyle değildi. Robbie de Bree de onun yalnızlığı kovduğunu duymuştu. Bree yolda Cal gibi birinin nasıl yalnız olabileceğini merak edip durdu.

Ayaklarımı soğuk zeminin üstünde sallayıp durdum. Gerçekten de sonbahar gelmişti. Yılın en sevdiğim zamanı. Hava soğuk, yaprakların rengi değişiyor, yazın rehaveti bitiyor. Ne güzel!

Ayağa kalkınca bir süre sallandım sonra banyonun yolunu tuttum. Duş başlığının altına girdim sonra sıcak suyu açtım. Su, başımın üstünden aktıkça gözlerimi kapayıp düşün duvarına yaslandım. Hafifçe ürperdim. Sonra bir şey oldu. Birden akan ve vücudumdan damlayan her bir su damlasının sesini duymaya başladım. Gözlerimi açtım ve havayı içime çektim. Baş ağrım geçmişti. Orada durup duş alırken bütün gezegeni görürken Mary K. kapıyı tıklattı.

Aceleyle, “Birazdan çıkıyorum,” dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

On beş dakika sonra babamın Volvo'sunun arka koltuğuna yerleşmiştim. Islak saçlarımı örmüştüm. Suları aka aka elbise-min arkasını ıslatmıştı. Ceketimi giymeye uğraştım.

Annem cıvıl cıvıl bir sesle, "Morgan, dün gece kaçta yattın? Uykunu alamadın mı?" diye sordu. Bu sabah benim dışımda herkes gayet neşeliydi.

"Hiçbir zaman uykumu alamam," diye sızlandım.

Babam, "Ne güzel bir sabah değil mi? Uyandığımda daha gün ağarmamıştı. Kahvemi alıp arka bahçeye çıktım. Güneşin doğuşunu izledim," dedi.

Bir diyet kola açtım ve hayat kurtaran o ilk yudumu içtim. Annem arkasını dönüp anne bakışı atarak, "Tatlım sabahları portakal suyu içmelisin," dedi.

Babam kıkırdayıp "O bizim baykuşumuz," dedi.

Ben bir gece baykuşuyum onlarsa tarla kuşu. Kiliseye gidene kadar kolamı bitirmeye çalıştım. Mary K. olduğu için ailemin ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Çünkü öbür türlü, bütün çocukları uzaylı gibi olurdu. Sonra bana sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını düşündüm. Çünkü benim sayemde Mary K.'nin değerini daha iyi anlıyorlardı. Sonra da onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Üçünden de farklı olduğum hâlde beni sevdiklerini biliyordum.

Kilisemiz çok güzel bir bina, yaklaşık 250 yaşında. Bu bölgedeki ilk Katolik kiliselerinden biri. Orgçu Bayan Lavender çoktan çalmaya başlamış bile. Tütsünün kokusu o kadar tanıdık ve rahatlatıcı ki. Tıpkı çamaşır deterjanımız gibi kokuyor.

Büyük ahşap kapılardan ilerlerken 117, 45 ve 89 rakamları sanki biri alnıma yazmış gibi aklıma kazındı. *Ne kadar garip*, diye düşündüm. Her zamanki sıramıza oturduk. Annem Mary K. ve benim arama otururdu, böylece birbirimi: saraşamazdık. Gerçi artık büyümüştük zaten saraşmıyorduk. Kilisemize gelen herkesi tanıyorduk. Her hafta onlarla karşılaşmaktan memnuniyet duyuyordum. Aileden daha büyük bir şeyin bir parçası gibi hissediyordum.

Bayan Lavender ilk ilahiyi çalmaya başladı. İlahi boyunca ayakta dikildik. Mimber oğlanları, koro, Peder Hotchkiss, Deacon Benes ve Joey Markovich ağır altın haçı taşıyordu.

Annem ilahi kitabını açıp sayfalarını karıştırmaya başladı. İlahi tablosuna bakıp kaçınıcı sırada olduğumuzu görmeye çalıştım. İlk ilahinin numarası 117, ikincisi 45 ve üçüncüsü 89'du. Kiliseye ilk girdiğimde birden aklıma gelen numaraların aynısıydı. İlk sayfayı açıp ilahiyi söylemeye başladım ama bir yandan da doğru sayfa numaralarını nasıl bildiğimi anlamaya çalışıyordum.

O pazar Peder Hotchkiss, kişinin ruhani çabalarını futbol oyununa benzettği bir vaiz verdi. Peder Hotchkiss futbol konusunda çok iyiydi.

Kiliseden çıkınca gene o parlak gün ışığına çıktık; gözlerimi kırptıştırdım.

Babam, "Widow's Diner'da akşam yemeği yemek ister misiniz?" diye sordu. Her zamanki gibi hepimiz onayladık. Klasik bir pazar günüydü. Tek fark, daha görmeden önce bütün sayfa numaralarını biliyor olmamdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

6

Uygulamalı Telema

“Yaptıkları işlerin sayısını tutar ve onları gölgelerin kitabına yazarlar. Hiçbir ölümlü bu anormal şifreleri okuyamaz. Çünkü onların kelimeleri sadece aynı türden olanlar içindir.”

-GİZLİ ŞEYTAN,
Andrej Kwertowski, 1708

Ben medyum değilim. Hayat garip minik tesadüflerle doludur. İnana kadar bunu tekrar edip duracağım.

Pazar günü elbisemi çıkarıp sweatshirt ve pantolonumu giyip “Nereye gidiyoruz?” diye sordum. Başımın ağrısı geçmişti. Kendimi iyi hissediyordum.

Bree, “Gizemli bir kitapçıya,” diye cevap verdi, bir yandan da dikiz aynasını ayarlıyordu. “Cal, dün gece bahsetti, kulağa harika geliyor,” dedi.

“Gizemli demişken, biliyor musun bugün kilisede garip bir şey oldu. İlahilerin sayfa numarasını daha tahtanın üstünden okumadan önce biliyordum. Tuhaf değil mi?” dedi.

Bree Westwood yola çıkarken, “Biliyordum derken ne kastediyorsun?” dedi.

“Bu numaralar birden aklıma geliverdi. Sonra kiliseye girdik, bir baktım tahtada yazıyor. Bizim okuyacağımız ilahilerin sayfa numaralarıymış.”

Bree gülererek, “Garip!” dedi. “Belki annenin söylediğini filan duymuşsundur?”

Annem kilisedeki kadın loncasındaydı. Bazen ilahilerin sayfa numaralarını değiştirir, şamdanları parlatır ya da minber çiçeklerini düzenlerdi.

Şöyle bir düşünüp “Belki de,” dedim.

Birkaç dakika sonra bizim kasabanın kuzeyinde kalan Red Kill kasabasına gelmiştik. Küçükken Red Kill’e gelmeye korkardım. Kasabanın ismi bile içinde kötü bir şeyler olduğunun ya da olacağının habercisi gibiydi. Esasen Hudson River vadisindeki pek çok kasabanın isminin içinde öldürmek anlamına gelen *kill* geçiyordu. *Kill* aynı zamanda eski bir Flemenkçe kelimeydi ve nehir anlamına geliyordu. Yani Red Kill kısaca kırmızı nehir demekti. Bu da nehrin topraktaki demirden dolayı hafifçe kırmızıya çalmasından kaynaklanıyordu.

“Red Kill’de gizemli bir kitapçı olduğunu bilmiyordum. Wicca hakkında kitapları var mıdır?” dedim.

“Evet, Cal ellerinde oldukça iyi kitaplar olduğunu söyledi. Sadece bakmak istiyorum. Dün gecedен sonra Wicca’yı gerçekten merak ettim. Sonrasında kendimi o kadar iyi hissettim ki. Sanki yogadan ya da masajdan çıkmış gibiydim,” dedi.

“Gerçekten yoğun bir duyguydu. Sabah sen de kendini biraz garip hissettin mi?” diye sordum.

“Hayır. Sen hakikaten hastalanıyorsun sanırım dün gece de eve dönerken çok kötü gözüküyordun,” diye cevap verdi.

“Teşekkür ederim, ne kadar rahatlattın bilemezsin,” dedim.

Bree kolumu tutup “Ne demek istediğimi anladın,” dedi. Birkaç dakika boyunca sessizce oturduk.

“Bu akşam için bir planın var mı? Eileen teyzem bize yemeğe geliyor,” dedim.

“Gerçekten mi? Yeni kız arkadaşı da geliyor mu?” diye sordu.

“Galiba,” dedim.

Kaşlarımızı oynattık. Annemin küçük kardeşi Eileen teyze lezbiyen. Partneriyle uzun soluklu bir ilişkileri vardı ama iki yıl önce ayrıldılar. Tekrar biriyle birlikte olduğu için hepimiz çok mutlu olmuştuk.

“Bu durumda yemeğe kesinlikle geliyorum. Baksana geldik!” dedi. Breezy’yi kaldırımın kenarına park etti. Arabadan çıkıp örgücüyü, Meyer Eczanesini, Goodstall çocuk ayakkabıcısını ve Baskin-Robbins’i geçtik. Dükkânların sonundaki yeri gösterip “Burası olmalı,” dedi. Ağır çift camlı kapıyı itirip açtı.

Şöyle bir bakınca Cal’in kolyesindeki yıldızı burada da gördüm. Yolun üstüne mor renkte daire içine beş köşeli yıldız çizilmişti. Cam kapının üstündeki altın tabelada Uygulamalı Telema Hayati Gereçler yazıyordu. Büyünün niye o şekilde yazıldığını merak ettim.

Kendimi tavşan deliğinden içeri girmek üzere olan Alice gibi hissettim. Biliyordum ki bu dükkâna girmek hayatımı tahmin edemeyeceğim. Kitaplar ve diğer şeyler çok karşı

konulmaz bir düşünceydi. Derin bir nefes alıp Bree'yi takip ettim.

Dükkân küçük ve loştu. Ben kapıda beklerken Bree ilerleyip rafların üstündekileri inceledi. Ben orada Sonbahar güneşinin tadını biraz daha çıkarmaya devam ettim. İçerideki hava ağırdı, garip bir kokusu vardı. Sanki dolanarak yukarı doğru ilerleyen duman bana doğru geliyor bacaklarımı sarıyordu.

Gözümü birkaç kez kırptırdıktan sonra dükkânın dar ve uzun olduğunu fark ettim. Yüksek bir tavanı vardı. Ev yapımı duran ahşap raflar duvarları kaplamış dükkânı ikiye bölmüştü. Benim gördüğüm kısımda zeminden tavana kadar kitap rafları vardı. Eski, deri ciltli kitaplar, aydınlık ciltli modern kitaplar, sanki Kinko'da fotokopi çekilmiş elde de etiketlenmiş gibi duran broşürler rafları doldurmuştu. Elle yazılmış kategorilerin bir kaçını okudum: Telema, Tarot, Tarih, Kadın Sanatı, İyileştirme, Bitkiler, Ayinler, Sihirli Küre Okuma... Her kategorinin altında alt kategoriler de vardı. İlk başta öyle bir izlenim uyandırmadığı hâlde, her şey tamamen düzenlenmişti.

Kitapların sadece yanlarını görebildiğim hâlde sanki zihnim bir çiçek gibi açıyor, aydınlanıyordu. Büyü ve ayinlerle ilgili böyle eski kitapların varlığından hiç haberim yoktu. Bu, tamamen yeni bir dünyaydı.

Bree'yi göremedim, koridorda ilerleyip dükkânın diğer kısmına geçtim. Mumlara bakıyordu. Büyük bir raf tamamen mumlarla doluydu. Direk şeklinde büyük mumlar, küçük pasta mumları, insan şeklinde mumlar, yemek masası için olan mumlar ve beş köşeli adak mumları vardı. İnsanın aklına gelebilecek her türlü mum vardı.

Büyük boy bir penis şeklindeki mumu görünce, “Aman Tanrım,” deyip Bree’ye de gösterdim. En azından büyük olduğunu düşünüyorum. Birinci sınıfta Robbie kendisinininkini gösterdiğinden beri penis görmemiştim.

Bree kıkırdadı. “Bu gece için bunlardan bir dolu alalım da yemek masası şenlik yerine dönsün,” dedi.

Güldüm. “Annem düşüp bayılıverir.”

Diğer mumlar güzeldi, bazısında bir rengin gölgeleri, kiminde toprak renkleri, kiminde de gökkuşağı renkleri vardı. Aklıma bir ikilik geldi: Ateş rengi, ruhumun aydınlığı gibi. Nereden geldi hiçbir fikrim yok. Belki küçükken çocuk kitaplarından birinde okumuştum. Bir gece önce ateşe bakar-ken hissettiklerimi hatırladım.

“Aradığın belli bir şey var mı?” diye sordum. Bree her biri bitkilerle ve tozlarla dolu olan cam kavanozları inceliyordu. Raflardan biri gerekli yağlar denilen minik koyu kahve cam şişelerle doluydu. Yasemin, portakal, silhat, karanfil, tarçın ve gül kokusu her tarafı sarmıştı.

“Belli bir şey yok, sadece bakıyorum,” dedi, bir yandan da kavanozların etiketlerini okuyordu.

“Belki de Wicca’nın tarihiyle ilgili bir kitap almalıyız. Başlangıç için yani?” dedim.

Bree bana bakıp “Sen de ilgilenmeye başladın değil mi?” dedi.

Belli belirsiz kafa sallayıp “Bence çok heyecanlı, daha çok şey öğrenmeye can atıyorum,” dedim.

Bree gülümsedi. “Bunun Cal ile ilgili olmadığına emin misin?” dedi.

Ben cevap vermeden küçük bir şeyi alıp kapağını açtı. Yaz yağmuru sonrası açan gül kokusu bütün odayı kapladı.

Öyle olmadığını söyleyecektim. Onun yerine dikilip terliklerime bakmaya başladım. Cal'e âşık olmuştum. Benim için imkânsız biri olduğunu bildiğim hâlde gene de ona tutulmuştum. Bizden nasıl bir çift olurdu ki? Dünyanın en yakışıklı çocuğu Cal ve kimseyle çıkmamış Morgan.

Öylece dikildim. Uygulamalı Telema'nın koridorunda garip bir özlem duygusu hissettim. Cal'i özlemiştim ve bütün bunları. Bu kitaplar, kokular, bu şeyler özlediğim şeylermiş. Yeni duygular, tutkular, yanıp tutuşmak, üzülmek, tarif edilemez bir merak doğuyordu içimde. Hem heyecanlı hem de korkutucuydu. Bir tarafım uykuya dönmek istiyordu.

Tam bunları Bree'ye anlatacakken, o mücevher çantasının üstüne eğilip onu incelemeye başladı. Duygularımı nasıl ifade edebileceğimi bilmiyordum.

Raflardaki etiketleri okurken boynumda hafif bir ürperti hissettim. Kafamı çevirince dükkân tezgâhtarının delici bakışlarıyla karşılaştım.

Tezgâhtar bizden yaşlıcaydı, belki otuzlarındaydı ama be-yazlaşmış saçları onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu. Sanki yeni bir sürüngen türüymüşüm gibi bütün dikkatini vermiş bana bakıyordu.

Erkekler genelde bana öyle bakmaz. Çünkü genelde Bree veya Mary K. ile takılırım. Bree çok harikulade, Mary ise çok tatlıdır. Bizim sınıftaki Bakker Blackburn'un ona çıkma teklif edeceğini bile duydum. Annem ve babam daha şimdiden çıkma ve flört etme hakkında kurallar koymaya

başlamıştı. Benim durumumda ise böyle kurallara gerek bile olmamıştı.

Tezgâhtara arkamı döndüm. Acaba beni biriyle mi karıştırmıştı? Sonunda Bree yanıma gelip omzuma dokundu.

“İlginç bir şey bulabildin mi?” diye sordu. Bu Gece Beni Sev isimli bir paket tütsüyü gösterip “Evet, buldum,” dedim.

Bree gülüp “Seni gidi seni!” dedi.

Güldük, sonra kitap raflarına doğru ilerledik ve başlıkları okumaya başladık. Bir raf dolusu Gölgelelerin Kitabı isimli kitap vardı. Tek tek hepsini açtım. Günlük gibi hepsi bomboştı. Bazıları ucuz defterler gibiydi, bazıları daha şıktı. Sayfalarının kenarları süslenmiş, arka kapakları mermer desenliydi. Bazıları da altın rengi ciltle kaplı büyük kitaplardı. Birdenbire dokuzuncu sınıftan beri tuttuğum kız işi pembe vinil kaplı günlükten utandım.

On beş dakika kadar sonra Bree birkaç Wicca kitabı seçmişti ben de on üç yaşında Wicca’ya başlayan bir kadının deneyimlerini ve Wicca’nın hayatını nasıl değiştirdiğini anlattığı kitabı seçmiştim. Kitaplar biraz pahalıydı. Bree gibi ailemin kredi kartını kullanmadığımdan ben sadece bir tane kitap aldım.

Kasaya doğru ilerledik.

Tezgâhtar Bree’ye, “Bu sizin için mi?” diye sordu.

Bree, “Evet,” deyip cüzdanını bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. “Bitirdiğimizde kitapları değiştirebiliriz,” dedi.

“İyi fikir,” dedim.

Adam, “Samhain için gerekli olan her şey var mı?” diye sordu.

Bree, “Samhain nedir?” dedi.

Adam, “En büyük Wicca bayramlarından birisidir,” deyip duvara küflü raptiyelerle asılmış bir posteri işaret etti. Posterde büyük mor bir tekerlek vardı. En üstünde Cadıların Sabatları yazıyordu. Tekerin sekiz noktasında Wiccan bayramlarının tarihleri yazıyordu. Saat dokuz yönünde Mabon vardı. Saat on buçuk yönünde 31 Ekim Samhain vardı. Tekerleğe baktım, çok ilginçti. Yule, İmbolc, Ostara, Beltane, Litha, Lammas, Mabon, Samhain bayramların isimleriydi. İsimler ilginç ve garip bir şekilde tanındık ve şiirseldi.

Parmaklarını posterin üstünde gezdiren adam, “Siyah ve turuncu mumlarınızı alın,” dedi.

Bree kafa sallayıp “A, tabii,” dedi.

Adam, “Eğer daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa festivallerimiz, sabatlarımız ve esbâtlarımız hakkında bilgi veren pek çok kitap var,” dedi. Bree ile konuşuyor ama bana bakıyordu. Kitapları almak için ölüp bitiyordum ama yanıma para almamıştım.

Tezgâhtar, “Bekleyin de getireyim,” dedi. Bree adamın arkasından gidip adamın tavsiye ettiği kitapları aldı.

Kafamın üstündeki bir ampulün titreştiğini duydum ve oradan spiral şeklinde bir dumanın yükseldiğini hissettim. Orada durunca sanki çevremdeki her şey titreşiyormuş gibi geldi. Sanki her yer arı meclisi gibi enerjiyle dolup taşıyordu. Gözümü kırıp başımı salladım. Saçlarım birden ağırlaştı. Cal’in orada olmasını istedim.

Bree bakmaya devam ederken tezgâhtar döndü. Bana baktı. Sessizlik o kadar garip bir hâl almıştı ki sessizliği bozmak için, “Niye büyü değil de telema olarak geçiyor?” diye sordum.

Metamorfoz

"Tek çok kasabada masumlar iyileştirici, ebe ve bütüycü ihtiyacıyla cadılara danışırdı. Tanrıya bıraksalar daha iyi olurdu çünkü hiçbirisi ölümden kaçamayacak."

-BAŞ RAHİBE CLARE MICHAEL
Yeğenine yazdığı bir mektuptan, 1824

Uygulamalı Telega'yı ve tanıklık ile korku karışımı o duyguyu düşünmeden duramıyorum. Neden o festival isimleri, sanki bir yerlerden duymuşun gibi tanınmış geldi? Geçmiş yaşama şimdiye kadar hiç ihtimal vermemiştim. Peki şimdi? Kim bilir?

Annem aşağıdan, "Morgan! Mary K.! Eileen teyzeniz geldi!" diye seslendi.

Yataktan kalktım, kitapta kaldığım yeri işaretleyip günlüğümün yanına koydum. Dünyaya dönmeye çalıştım. Okuduklarım beni alıp başka dünyalara götürmüştü. Bundan binlerce yıl önce Hristiyanlık öncesi Avrupa'daki Wicca kökenlerini anlatıyordu.

Merdivenlerde elinde yemek poşetleri olan babamla karşılaşana kadar beynim hâlâ okuduklarımın etkisindeydi. Widow's Vale'deki tek Orta Doğu restoranı olan Kebap Yeri'nden aldığı humus ve falafelin kokusuyla kendime geldim.

Oturma odasına gittim, ailenin diğer fertleri de oradaydı.

“Merhaba Eileen teyze,” deyip teyzemi kucakladım.

“Merhaba tatlım, seni yeni arkadaşım Paula Steen ile tanıştırayım,” dedi.

Yüzünde bir gülümseme ile ayağa kalkan Paula'ya döndüm. İlk izlenimim hayvanlardı. Yani sanki Paula'mın etrafı hayvanlarla kaplıymış gibiydi. Durduğum yerde kaldım, gözümü kırıştırdım. Paula'yı görüyordum. Benden biraz daha uzun, kum rengi saçları omuzlarına dökülen, açık yeşil gözleri olan bir kadındı. Ama etrafında kediler, köpekler, tavşanlar ve kuşlar vardı. Çok garip ve korkutucuydu. Birden paniğe kapıldım.

Paula arkadaşça, “Merhaba Morgan. Aaa, iyi misin?” dedi.

Güçsüz bir ses tonuyla, “Hayvanlar görüyorum,” dedim. Çömelip kafamı dizlerimin arasına koysam mı bilemedim.

Paula güldü, “Sanırım bu kürkten hiçbir zaman kurtulamayacağım. Ben veterinerim ve klinikten geldim,” dedi. Eteğine ve ceketine baktı. Bantla yeterince temizlediğimi sanıyordum ama?”

Kendimi aptal gibi hissettim. “Öyle mi!” dedim. “İyi görünüyorsun.” Kafamı sallayıp gözlerimi birkaç kere kırıştırdım. Bütün o görüntüler kayboldu. “Neyim var bilmiyorum,” dedim.

O da, “Belki medyumsundur,” dedi. Sanki veyetaryensin ya da demokratsın der gibi kolayca söylemişti.

Mary K. cıvıldayarak, “Belki de tuhaftır,” dedi. Bacağına bir tekme attım.

Kapı çaldı, Bree’yi karşılamaya gittim.

Bree fısıldayarak, “Nasıl biri?” diye sordu.

“O harika biri ama ben ucubeyim,” deyip ceketini askıya astım.

“Daha sonra açıklarsın,” deyip Paula ile tanışmak için benimle birlikte oturma odasına geldi.

Annem birkaç dakika sonra, “Haydi! Yemek hazır, sofraya buyurun,” dedi.

Oturup yemeklerimi aldıktan sonra söylediklerimi düşündüm. Niye hayvanların hayalini görmüştüm? Niye öyle şeyler söylemişim?

Bendeki tuhaflığa rağmen yemek güzel geçmişti. Paula’yı sevdim. Sıcakkanlı, komik ve teyzeme âşıktı. Bree’nin de orada olmasına ve herkesle muhabbet etmesine çok sevinmişim. O da bizlerden biri, ailemizin bir parçası gibi hissetmişti. Bir keresinde bize gelip akşam yemeğine kalmayı çok sevdiğini, gerçek bir aile gibi hissettirdiğini söylemişti. Onlarda genelde o ve babası olurdu. Ya da sadece o olurdu, tek başına yerd.

Kendime biraz daha tabuli koyarken, “Anne, Bayan Fiorello!” dedim.

Annem, “Ne dedin?” derken telefon çaldı. Annem cevapladı. Mutfakta biraz telefonla konuşup geri döndü. Bana baktı. “Arayan Betty Fiorello’ydu. Arayacağını sana söylemiş miydi?” dedi. Kafamı sallayıp yemeğime geri döndüm.

Bree ve Mary K. Gizli Dosyalar'daki bir bölüm hakkında konuşup duruyorlardı.

Eileen teyze, "Medyum, medyum," dedi ve güldü. "Söyle hemen dünya kupasını hangi takım kazanacak?"

Belli belirsiz güldüm, "Üzgünüm aklıma bir şey gelmiyor," dedim.

Yemek süresince Mary K. benim olağanüstü beyin gücümle dalga geçip durdu. Birkaç kere annemin bakışlarını üstümde hissettim.

Belki daireyi oluşturduğumuzdan ve sınırları kovduğumdan beri, içimde bir şeyler açılıp duruyordu. Sevinmeli miyim yoksa korkmalı mıyım bilemedim. Bree ile bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama yemekten sonra eve dönmesi gerekti.

"İyi akşamlar Bay ve Bayan Rowlands. Yemek için teşekkürler, çok güzeldi. Paula seninle de tanıştığıma çok sevindim," dedi, bir yandan da ceketini giyerken.

Eileen teyze ve Paula da gittikten sonra odama çıkıp matematik ödevimi yaptım. Bree'yi aradım ama babasıyla futbol maçı izliyordu. O yüzden konuşamadık.

Saat on bire doğru içimden Cal'i aramak ve bana neler olduğunu sormak geldi. Neyse ki bunun saçmalığını fark edip aramadım. Yedi Büyük Klan'ı okurken uyuyakalmışım.

Pazartesi sabahı Mary K. arabaya binip kutunun içindeki yumurtaları dökmemeye çalışırken, "Rowland Havayolları'na hoş geldiniz," dedim ve ekledim: "Lütfen emniyet kemerinizi bağlayıp koltuğunuzu dik pozisyona getiriniz." Mary K. kı-

kırdadı sosisli sandviçinden bir ısırık alıp çiğnerken, “Bugün yağmur yağacak gibi,” dedi.

“Umarım yağar da Bay Herndon o aptal olukları temizlemez,” derken direksiyonu dizlerimle tutup kolamı açtım.

“Mary K. duraksadı, gözlerini kıstı. Abartılı bir ses tonuyla, “Hım, tamam. Umarım yağmur yağar da... Gizli Dosyalar olayına geri mi döndük?” dedi. Bana bakarken bir yandan da çiğnemeye devam ediyordu.

Gülmeye çalıştım ama kafam karışmıştı. Herndonlar üç ev aşığımızda oturan yaşlı bir çiftti. Onlar hakkında hemen hemen hiçbir şey düşünmezdim.

“Belki de bir daha üst bir varlığa doğru metamorfoz yaşıyorsun,” dedi. Küçük bir kutu portakal suyu açtı. Büyük bir yudum aldı, sonra ağzını elinin tersiyle sildi. Düz parıl parıl çikolata kahve saçları omuzlarına düşüyordu, annem gibi güzel ve feminen görünüyordu.

“Ben zaten mükemmelim,” diye hatırlattım.

“Ben de daha mükemmel demedim zaten daha üst dedim,” diye tekrar etti.

Kolamdan bir yudum daha alıp içimi çektim. Beyin hücrelerim teker teker uyanıyordu. Bir tane daha içersem güne hazırdım. Cal okulda olurdu. Sadece Cal’i göreceğim olmam, onunla konuşacak olmam bile beni o kadar heyecanlandırdı ki direksiyona sıkı sıkı yapıştım.

Mary K. biraz çekinerek, “Morgan!” dedi.

“Efendim,” dedim.

“İstersen eski kafalı diyebilirsin ama kırmızı ışıktaki durmak bir gelenektir,” dedi.

Dikkatimi toparladım, öne eğilip frene bastım. Durup arkama bakınca Aziz Mary's ve Dimson kavşağında kırmızı ışığı geçip ortada durduğumu fark ettim. Genelde burada hep trafik olurdu.

Şans eseri kaza yapmamıştık. Kimse korna bile çalmamıştı.

"Tanrım, özür dilerim. Dalmışım. Özür dilerim, daha dikkatli olacağım," dedim.

Sakince, "İyi olur," dedi. Son yumurtasını da yiyip çöpünü arabasının çöp torbasına attı.

Ben ölümümüze sebep olmadan okula varmayı başardık. Binanın dışında güzel bir park yeri buldum. Mary K.'nin çevresini onu karşılamaya gelen arkadaşları sardı. Mary K. geldiğine göre parti başlayabilirdi.

Bree ve Robbie ineklerle değil, havalı çocuklarla değil doğu tarafında kalan kapıya giden çakıllı yoldaki çimentodan yapılmış banklarda takılıyorlardı. Bu mekân takılmak için tamamen yeniydi. Raven, Jenna, Matt, Bet, Ethan, Alessandra, Todd, Suzanne, Sharon ve Cal da oradaydı. Daireyi oluşturan herkes buradaydı. Kalbim yavaş ve monoton bir şekilde atmaya başladı.

Ben oraya varmadan önce Chris, Bree'nin yanına gidip onunla konuşmaya başladı. Bree kollarını çatarak onunla birlikte uzaklaştı, yürürlerken bir yandan da hararetili hararetili konuşuyorlardı.

Tamara yanıma gelip "Merhaba Morgan," dedi. Ben Cal'e baktım, o Ethan ile konuşuyordu.

"Merhaba. Hafta sonun nasıldı?" dedim ben de.

“İyiydi. Pazar günü seni aradım ama bulamadım sanırım kilisedeydi. Eee, ben gittikten sonra ne oldu? Daireyi oluşturduğunuz mu?” diye sordu.

Sırıtarak, “İyiydi. Bir daire oluşturup ateşin çevresinde döndük. Kurtulmak istediğimiz şeylerden konuştuk,” dedim.

“Nasıl yani? Kirlilik gibi filan mı?” diye sordu.

“Kirlilik! Aslında iyi bir fikir, keşke aklıma gelseydi. Hayır, daha ziyade kızgınlık, korku gibi şeyler. Ethan üvey annesini kovmaya çalıştı.”

Tamara güldü. Janice de gelip bize katıldı. Gözlüklerini minik burnunun üstüne itip “Selam. Tamara, Dr. Gonzalez’in tahtasına bir ispat yazmam lazım, gelmek ister misin?” dedi.

Tamara, “Tabii ki. Sen de gelmek ister misin Morgan?” dedi.

“Yok, sağ ol,” dedim. Onlar gidince ben de bankların oraya doğru gittim.

Jenna arkadaşça bir şekilde, “Selam Morgan,” dedi.

Ben de, “Selam,” dedim.

Raven, “Biz de tam bir sonraki daireyi ne zaman oluştursak diye düşünüyorduk. Eğer iyileштиysen tabii!” dedi. Üstünde kestane rengi korse, siyah bir etek, siyah bileğe kadar botlar ve siyah kadife bir ceket vardı. Dikkat çekiciydi.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Sweatshirt’ün fermuarıyla oynayarak, “İyileştim,” dedim.

Cal, “Hassas kişilerin ilk daire oluşturmada böyle bir tepki göstermeleri normal,” dedi. Sesinin rengi içimi pırpır ettirmişti.

Todd, “Aaay, hassas Morgan,” dedi.

Suzanne, "Bir sonraki daireyi ne zaman oluşturuyoruz," diye sordu. Sapsarı saçlarını arkaya attı.

Cal, "Hayır, sen Todd ya da Alessandra gelemesiniz," dedi.

Üçü birden bakakaldı. İçimden deli gibi sevindim. Cumartesi gecesı ne kadar kötü niyetli davranmışlardı! Onlar Bree'nin grubundaydı. Şimdiye kadar kimse onlara karşı ko-yamamış ya da bir olayın dışında bırakamamıştı. Eğlenerek izliyordum.

Todd, "Ne demek istiyorsun?" dedi. Utancını saklamak ister gibiydi. Kızgın bir şekilde, "Ne yani, doğru yapmadık mı?" diye sordu.

Cal gayet sakin bir şekilde, "Doğru yapmadınız," dedi.

Alessandra, "İnanamıyorum," dedi.

Cal sempatik bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi.

Todd, Alessandra ve Suzanne hepimize teker teker baktı. Hiç kimse bir şey demedi ya da kalmalarını istemedi. Çok tuhaftı.

Todd, "İstenmediğimiz zamanı biliriz. Gelin hanımlar gidelim," dedi. Kollarını kızlara uzattı. Kızlar da mecburen koluna girdi. Utanmış ve kızmış görünüyorlardı ama bunu kendileri istemişti.

Bir cesaret, Cal'e minnet dolu bakışlar attım. Onun bakış-ları da bir süre ben de kilitlendi. Gözlerimi alamadım.

Sonunda Cal uzandığı banktan kalkıp yanıma geldi. "Arkamda ne var?" diye sordu.

Bir an duraklayıp "Bir elma. Yeşil ve kırmızı," dedim. Sanki elinde ne olduğunu görmüş gibiydim.

Gülümsedi, bal rengi gözleri parladı. Elini uzattı ve elime yeşilli kırmızılı bir elma bıraktı. Üstündeki yaprak hâlâ duruyordu.

Tuhaf hissettim ve utandım. Herkesin gözü benim üstümdeydi. Elmayı alıp ısırđım. Bir yandan da suyu çenemden aşağı akmasın diye dua ediyordum.

Raven rahatsız olmuş bir şekilde, “İyi tahmin,” dedi. Bana Cal ile yakınlaşmayı bekliyormuş gibi geldi.

Cal gözlerini benden ayırmadan, usulca, “Tahmin değildi,” dedi.

Mary K. ile eve döndüğümüzde Bay Herndon’un çatıdaki oluğu temizlerken çatıdan aşağı düştüğünü öğrendik. Ayağı kırılmıştı. Mary K. beni Muhteşem Kreskin diye çağırmaya başladı. O kadar korktum ki, Bree’yi arayıp “Yemekten sonra size gelebilir miyim?” diye sordum.

8

Cal ile Bree

“Yedi cadı hanesi vardır. Onlar kendi klanları içinde evlenirler. Çocukları anormal doğar. Karanlıkta gören gözleri, insani olmayan güçleri vardır.”

-CADILAR, BÜYÜCÜLER VE SİHİRBAZLAR,
Altus Polydarmus, 1618

Ona bir kıvılcım var. Yanılmadım. Bugün gene gördüm. Ama o henüz fark etmedi. Beklemem lazım. Birisi ona dikkatlice göstermeli.

Bree kapıyı açtı. Hava biraz serindi ama giydiğim sweatshirt rahattı.

“İçeri gir. Bir şey içmek ister misin? Kahvem var,” dedi.

“Kulağa güzel geliyor,” dedim. Onunla birlikte Warren’ların profesyonel tarzda döşenmiş büyük mutfaklarına gittik. Bree iki fincana kahve doldurdu, süt ve şeker ekledi.

Kahvemi karıştırırken, “Baban burada mı?” diye sordum.

“Evet, çalışıyor. Ne kadar ilginç değil mi?” dedi.

Bay Warren bir avukat. Tam olarak ne yapıyor anlamadım ama o ve birkaç avukat daha, büyük şirketleri onlara dava açanlara karşı savunuyorlar. Deli gibi para kazanıyor ama hiç ortalıklarda gözükmüyor. En azından şimdiye kadar öyleydi.

Beş yıl önce Bree on iki, ağabeyi Ty on sekiz yaşındayken Bree'nin annesi, babasını terk etti. Widow's Vale'de büyük bir skandal olmuştu. Bayan Warren, kendisinden genç olan yeni sevgilisiyle birlikte olabilmek için Avrupa'ya gitmişti. Bree, o olaydan sonra annesini sadece bir kere görmüştü ve onun hakkında hiç konuşmuyordu.

Bree'nin yukarıdaki odasına çıktık. Hemen konuya girdim. "Sanırım, kafayı yıyorum. Sence o daire tehlikeli filan mıydı?" Kahverengi süet sandalyeye gergin bir şekilde oturdum.

Bree, çift kişilik yatağına uzanıp yastıklara yaslandı. "Ne demek istiyorsun?" dedi. "Tek yaptığımız ateşin çevresinde çember şeklinde dans etmektir. Niye tehlikeli olsun ki?"

Ben de Bree'ye cumartesi akşamından sonra başlayan altıncı his olaylarından bahsettim. Pazar günü nasıl hasta hissettiğimi ve Paula'nın çevresinde hayvanlar gördüğümü anlattım. Cal'in arkasındaki elmayı bildiğimden ve Bay Herndon'dan da bahsettim. Annemin telefon konuşmasını da hatırlattım.

Bree, "Eğer bunlar benim başıma gelseydi, ben de korkardım. Ama anlattıklarına bakarsak belki de aşırı tepki gösteriyorsundur. Ne bileyim. Daha önce de söylediğim gibi belki annen ilahilerden daha önce bahsetti, numaralar oradan aklında kaldı. Telefon konuşmasına gelirse; o kadın anneni her gün arıyor. Ben ne zaman size gelsem o arıyor. Hayvanları görmeni açıklayamam ama belki bilinçaltın kokuyu veteri-

nerlikle bağdaştırdı. Belki tüm bunlar sadece garip tesadüflerdir. Hepsi üst üste gelince korkman normal. Hem kafayı filan yemediğinden eminim. En azından şimdilik!” deyip sırtıttı.

Biraz rahatladım.

“Hepsi üstü üste gelince korktum. Bir de bu Wicca olayı var. Kitapları okuyor musun?” diye sordum.

“Hı hı. Şimdiye kadar sevdim. Hep kadınlarla ilgili. Cal’ın niye ilgilendiği belli oldu,” dedi.

Güldüm, “Justin Bartlett’e yazık oldu,” dedim.

İlgisizce, “Aaa, Justin, Seven Oaks’dan birisiyle çıkıyor,” dedi. “Cal’e de göz koyamaz ya! Uygulamalı Telema’da gördüğümüz Gölgelelerin Kitabı’nı hatırlıyor musun? İşte o kitaplar cadılar için. Cadılar, Gölgelelerin Kitabı’na bir şeyler yazıyorlar. Tıpkı günlük gibi. Denedikleri büyüleri filan yazıyorlar. Süper değil mi?” dedi.

“Evet,” deyip “Sence yerli cadılar oraya gidip o kitapları alıyorlar mıdır?” diye sordum.

Bree, “Tabii ki,” dedi.

Uykumu kaçırmamasını umarak kahvemi içtim. “Sence Cal da Gölgelelerin Kitabı’na yazıyor mudur? Çember hakkında bir şey yazmış mıdır?” diye sordum. Bree’ye Cal’e karşı hissettiklerimi anlatmak istedim ama kararsız kaldım. Bu, hoşlandığım herhangi birini anlatmaktan daha zordu. Bree, Uygulamalı Telema’da adını koyduğu hâlde, Cal’den ne kadar hoşlandığımı, hislerimin ne kadar kuvvetli olduğunu bilmiyordu.

Büyük bir ilgiyle, “Kesin tutuyordur. Okumaya can atıyorum,” dedi. “Bir sonraki çember için sabırsızlanıyorum. Ne giyeceğime şimdiden karar verdim bile.”

Güldüm. "Chris bu konu hakkında ne düşünüyor?" diye sordum.

Bree cevap vermeden önce bir süre ciddi ciddi düşündü. "Bir önemi yok. Yakında ondan ayrılacağım."

"Gerçekten mi? Çok yazık. En son birlikte çok güzel zaman geçirmiştiniz," dedim. Sanki bir şey midemde kanat çırpmaya başlamıştı. Huzursuzca sandalyeye yaslandım.

"Öyle ama birincisi artık tam bir kazma gibi davranmaya başladı. Bana emirler verip duruyor. Canı cehenneme!"

"Peki ikincisi?"

"Wicca olayından tamamen nefret ediyor ama ben çok heyecanlı buluyorum. Eğer benim istediğim konularda bana destek olmayacaksa birlikte olmanın ne anlamı var ki?"

"Çok doğru," dedim. O yeni birisini bulana kadar hep yanımda olmasını, birlikte takılmayı istiyordum.

"Ve üçüncüsüüü..." dedi bir yandan da bir saç tutamını parmağına doluyordu.

"Üçüncüsü ne?" diye sordum. Gülümseyerek kahvem i içtim.

"Ben, Cal Blaire'e abayı yaktım," diye ilan etti.

Birkaç dakika boyunca sandalyeye yapışıp kaldım. Yüzüm de ciğerlerimdeki nefes de donmuştu. Muhteşem Kreskin için bile fazlaydı. Nasıl olmuştu da bunu anlamamıştım?

Yavaş yavaş nefesimi bıraktım. Sonra tekrar soludum. Sakin kalmaya çalışarak, "Cal?" diye tekrar ettim. "Chris'ten ayrılmak istemenin nedeni o mu?"

"Hayır, dedim ya Chris tam bir baş belası. Ondan eninde sonunda ayrılacaktım," dedi. Güzel yüzündeki koyu renk gözleri parlıyordu.

Beynimin içinde sinir uçları tutukluk yapıyordu. Ama aklıma yeni bir düşünce geldi. “Wicca’yla bu yüzden mi ilgileniyorsun? Cal yüzünden mi?” diye sordum.

Düşünceli bir şekilde, “Hayır, tam olarak değil,” dedi. Yatağının şal desenli örtüsüne bakıyordu. “Sanırım Wicca’yla Cal olmasa bile ilgilenirim. Ama Cal’e gerçekten âşık oluyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Ve eğer böyle bir ortak noktamız olursa...” dedi ve omuzlarını silkip devam etti, “Bu, bizi birbirimize yaklaştırır.”

Ağzımı açtım. Binlerce kızgın, kışkanç, korkunç laf çıkacak diye korkup tekrar kapattım. Aklımdan o kadar can yakan düşünceler geçiyordu ki nereden başlayacağımı bilemedim. Kırılmış mıydım? Kızgın mıydım? Kin mi duyuyordum? O benim arkadaşım Bree. Hayatım boyunca hep yanımda olan dostum. Dördüncü sınıfta ikimiz de erkeklerden nefret ediyorduk. İkimiz de ilk kez altıncı sınıfta regl olmuştuk. Sekizinci sınıfta ikimiz de Hanson’a vurulmuştuk. Dokuzuncu sınıfta ikimiz de bu sırları sonuna kadar saklayacağımızı söylemiştik.

Ve şimdi Bree, şimdiye kadar ciddi olarak hoşlandığım tek çocuktan hoşlandığını söylüyordu. Sahip olamayacağımı bilsem de şimdiye kadar istediğim tek erkek.

Tahmin etmeliydim. Kendi duygularım gözümü kör etmişti. Cal çok yakışıklıydı ve Bree ayran gönüllüydü. Bree’nin Cal’den hoşlanacağı apaçık ortadaydı ve Chris’in Cal’e rakip olamayacağı da açıktı.

Bree mükemmeldi, Cal da öyleydi. Birlikte mükemmel olurlardı. Kusacak gibi oldum.

“Hım.” dedim. Aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu. Boş bardağımdan bir yudum daha içmeye çalıştım. Cal ile Bree! Cal ile Bree!

Kaşlarını kaldırıp “Onaylamıyor musun?” diye sordu.

“Onaylamak veya onaylamamak neyi değiştirir ki?” Renk vermemeye çalışıyordum. “Şimdiye kadar birkaç kızla çıktı bile. Bence Raven da pençelerini Cal’e geçirmeye çalışıyor. Üzülmeni istemem.” Aptalca konuşuyordum.

Bree gülümsedi. “Benim için endişelenme. Cal ile başa çıkabilirim. Aslında onunla başa çıkmayı istiyorum,” diye espri yaptı. “Tekrar, tekrar,” dedi.

Zorlama gülümseme yüzümde donup kaldı. “O zaman iyi şanslar,” dedim.

“Teşekkür ederim, gelişmelerden haberdar ederim,” dedi.

“Süper. Beni dinlediğin için sağ ol,” deyip ayağa kalktım. “Ben artık gideyim, yarın okulda görüşürüz.”

Bree’nin odasından, sonra da evinden dikkatli ve güçlü bir şekilde çıkmaya çalıştım. Bir yarayı kanatmamak için uğraşıyor gibiydim.

Das Boot’un motorunu çalıştırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Bree ile Cal! Aman Tanrım! Onunla asla birlikte olamayacaktım ama Bree olabilirdi. Göğsüme bir ağrı saplandı, eve kadar bütün yol boyunca ağladım.

Susamış

“Yedi hanenin hepsinin bir ismi ve bir ustalığı vardır. Sıradan bir insanın bu cadılara karşı hiçbir umudu olamaz. Bu yedi klanın cadılarıyla savaşacağına kendini tanrıya emanet etmelisin.”

-YEDİ BÜYÜK KLAN,
Thomas Mack, 1845

Kafayı mı yiyorum? Değişiyorum, içimde bir değişiklik var. Tanrı aklım genişliyor. Artık sadece siyah ve beyaz değil bütün renkleri görebiliyorum. Dünyam ışık hızında ilerliyor. Korkuyorum.

Bütün gece mutsuzluktan kıvranıp durduktan sonra sabah erkenden uyandım. Korkunç rüyalar gördüm. Çok canlı, çok gerçekçiydi. Cal ile Bree'yi birlikte görüp durdum. Örtülerimi üstümden atmış olmalıydım, o yüzden de şimdi donuyordum. Örtüyü tekrar alıp üstüme örttüm ama uykuya geri dönmeye korktum. Yatakta uzanmış, pencereyi izliyordum. Pencereleer gitgide aydınlandı. Sabahın bu vaktini hiç

görmemiştim. Annemle babam haklıydı. Bu zamanın büyüğü bir yanı vardı. Saat altı buçuğa doğru uyandılar. Mutfağa gidip kahve yapışlarını, tahıl gevreklerini tabaklara doldurushlarını duymak insanı rahatlatıyordu. Saat yedi gibi Mary K. duşa girdi.

Ben yatağımda uzanıp düşünmeye devam ettim. Sağduyum Bree'nin benden daha fazla şans olduğunu söylüyordu. Oysa benim hiç şansım yoktu. Cal benim ulaşamayacağım biriydi ama Bree ona ulaşabilirdi. Bree'nin mutlu olmasını istiyordum? Bree ile Cal çıkarlarsa, Bree adına mutlu olabilir miydim?

Ne hastalıklı bir şey? Kendi kendime sordum.

Bree ve Cal'in birlikte olmasına razı mıydım? Hayır. Sıçan yerim daha iyi. Ama eğer buna razı değilsem ve onlar bir araya gelirlerse (ki gelmemeleri için hiçbir neden yok) bu, Bree'nin arkadaşlığını kaybetmek demek olacak. Çok büyük bir aptallık.

Okul için alarmım çalınca yataktan kalktım. Elimden gelen bütün fedakârlığı yapacak ve Cal'e olan duygularımı Bree'ye asla anlatmayacaktım. Ne olursa olsun.

Cal, "Bu cumartesi bana birkaç kişi gelecek. *Belki bir çember daha oluşturabiliriz*, diye düşündüm. Bayram filan değil ama tekrar bir araya gelmemiz güzel olur," dedi.

Yere çömelmişti, pantolonunun yırtığından bronz teni gözüküyordu. Matematik kulübünün tanışma toplantısını taş merdivenlere oturarak beklediğim için popom donmuştu. Sonbahar ekinoksundan beri havalar iyice soğumuştı.

Gözlerinde kayboldum. Göz bebeklerini çevreleyen bal rengi ve kahverengi halkalar beni benden almıştı.

Salı günü Bree, Chris'i terk etti. Chris'in durumu pek iyi değildi. Çarşamba gününden itibaren Bree öğle yemeklerinde Cal'in yanına oturuyor, onunla olabildiğince çok zaman geçirmek için okula erken geliyordu. Söylediğine göre daha öpüşmemişlerdi ama umudu vardı. Söz konusu Bree olunca bu bekleyiş hiç uzun sürmezdi.

Şimdi ise günlerden perşembeydi ve Cal benimle konuşuyordu.

"Lütfen gel," dedi, sanki beni tehlikeli veya yasak bir şeye davet ediyordu. Diğer öğrenciler, yanımızdan geçip giderken meraklı gözlerle bizi izliyordu.

"Hım," dedim. İşin doğrusu, bir çember daha oluşturmak ve Wicca'yı kitaplardan değil gerçek hayattan öğrenmek için ölüp bitiyordum. Resmen ona susamıştım ve bu durum hiç bildik bir durum değildi.

Diğer yandan eğer gidersem, Bree'nin Cal'in peşinden koşuşunu görürdüm. Hangisi daha kötü olurdu? Yaptığını görmek mi yoksa yaptığını hayal etmek mi?

"Hım, sanırım gelebilirim," dedim.

Bana gülümsedi, işte o anda kalbim gerçek anlamda deli gibi çarptı. "Pek istekli görünmüyorsun," dedi. Dirseklerime düşmüş bir tutam saçımı alıp kibarca düzeltişini izlerken hayretlere düştüm. Saçlarda sinir uçlarının olmadığını biliyorum ama o anda varmış gibi hissettim. Bir sıcaklık boynumdan alnıma doğru yükseldi. *Aman tanrım, ne kadar da aptalım,* diye düşündüm çaresizce.

“Wicca hakkında bir şeyler okuyorum. Hoşuma gitti,” diye ağzımdan kaçırdım.

“Öyle mi?” diye sordu.

Biraz tereddüt ederek de olsa, “Evet. Yani... bir şekilde her şey... rayına oturuyormuş gibi,” dedim.

“Gerçekten mi? Bunu duyduğuma sevindim. Son çember olayından sonra korkabileceğinden endişelenmiştim,” dedi ve gelip yanımdaki basamaklara oturdu.

Konuşmanın bitmesini istemediğimden, “Hayır. Yani, biraz garip hissettim ama bir o kadar da canlandırıcıydı. Benim için sanki bir açığa vurmaydı,” deyip ona baktım. “Açıklayamıyorum,” dedim.

Sevecen bir şekilde, “Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum,” dedi.

“Cadılar topluluğu içinde misin?” diye sordum.

“Artık değil. Buraya gelmeden önce bıraktım. Ama burada ilgilenenler olursa belki yeniden oluşturabiliriz,” dedi.

Havayı içime çektim. “Yani, öylece yapabilir miyiz?” diye sordum.

Hiç, bir tanrının güldüğünü gördünüz mü? Nefesiniz kesilir, aynı anda umutlanır, ürperir ve heyecanlanırsınız. Cal’i seyretmek işte böyle bir şeydi.

Açıklarken gülümsüyordu. “Hemen olmaz tabii. Bir yıl bir gün çalışıp katılmak için izin istemen gerekir.”

“Bir yıl bir gün. Peki ya sonra? Cadı mı oluyorsun, sihirbaz mı?” Bu isimler kulağa dramatik ve gülünç gelmişti. Dışarıdan komplocu gibi gözüküyor olmalıydık. Başlarımızı önümüze eğmiş sessiz sessiz konuşuyorduk. Artık gümüş kolye ucunun

ne anlama geldiğini biliyordum. Beş köşeli yıldız, cadı inanışının bir sembolüydü. Gömleğinin yakasından gözüküyordu. Cal'in arkasından Robbie'nin matematik kulübüne girdiğini gördüm. Bir iki dakika içinde kalkmam gerekiyordu.

"Cadı olursun. Erkek de olsan bu bir yıl bir günün sonunda cadı olursun," dedi. "Sen yaptın mı, yani kabul edildin mi?" diye sordum. Kelimeler iki anlama da çıkıyordu. Yeniden kızarmamak için dua ettim.

Kafasını sallayıp "On dört yaşındayken," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet. Annem yönetmişti. Starlocket Cadılar Topluluğu'nda ayinleri o yönetiyordu. Yıllarca öğrenmek için çalıştım. Sonunda on dört yaşına bastığımda yapmayı istedim. Yaklaşık dört yıl önceydi. Önümüzdeki ay on sekiz oluyorum," dedi.

"Annen cadılar topluluğunun yöneticisi miydi? Burada da bir cadılar topluluğu kurdu mu?" diye sordum. Hava kararmaya ve sıcaklık düşmeye başlamıştı. Matematik kulübünün tanışma toplantısı çoktan başlamıştı. İçerisi sıcak ve aydınlık olmalıydı. Ama Cal dışarıdaydı.

Cal, "Evet, Wicca'lılar arasında çok meşhurdur. Buraya taşındığımızda bir grup insanı tanıyordu zaten. Onların oluşturduğu çemberlere de katıldım ama çoğu yaşlı insanlar. Ayrıca cadı olmanın başka bir gereği de bildiklerini başkalarına öğretmektir," dedi.

Yavaşça, "Yani gerçekten cadısın," dedim.

"Evet," deyip tekrar gülümsedi. Sonra ayağa kalktı, elini uzattı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Kim bilir? Belki

önümüzdeki yıl sen de cadı olursun. Hatta isterlerse Robbie ve Raven da olabilir,” dedi.

Bir kez daha gülümsedi ve gitti. Artık dışarısı gerçekten karanlıktı.

10

Ateş

“Eğer bir kadın yedi klan cadılarından biriyle yatarsa, o cadı istemediği müddetçe kadının çocuğu olmaz. Eğer bir erkek yedi klanın cadılarından biriyle yatarsa kadının hiç çocuğu olmaz.”

-CADILIGIN YOLLARI,

Gunnar Thorvildsen, 1740

Bu gece sana bir mesaj yolladım. Beni hayal edecek misin? Bana gelecek misin?

Mary K. “Film çok güzelmiş. Gelmek istemiyor musun? Bakker da orada olacak,” dedi.

Odalarımızı birleştiren banyodan geldi, tişörtünü giydi. Boy aynamın önünde kendine dönüp dönüp baktı. Aynadaki görüntüsüne gülücük attı.

Bir yandan on dört yaşındaki kardeşimin aile sandığından niye hem kendi payını hem de benim payımı kullandığını merak ettim. “Ben bir partiye gideceğim. Siz nerede buluşacaksınız?” dedim.

“Sinemada. Jaycee’nin annesi götürecektir. Bakker nasıl biri? Sizin sınıfınızda ya!”

“İyi. İyi biri gibi duruyor. Tatlı,” dedim. “Senden hoşlandığını duydum. Seni zorlamıyor değil mi?”

Mary K. kendinden emin, “Evet. Gerçekten tatlı,” dedi. İç çamaşırlarımla dolabımın önünde duruyordum. Bana dönüp “Sizin partiniz nerede? Ne giyeceksin?” diye sordu.

“Cal Blaire’in evinde, ne giyeceğimi bilmiyorum,” dedim.

“Ooo, şu yeni son sınıf öğrencisi,” gelip kıyafetleri inceledi. “Çok seksi. Tanıdığım herkes onunla çıkmak istiyor. Tanrım, Morgan, kıyafet konusunda gerçekten yardıma ihtiyacın var.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülererek.

“Al bak! Bu güzel,” deyip bir tişört uzattı. “Bunu hiç giymiyorsun.”

Koyu yeşil dar bir tişörttü. Annemin ablası Margaret teyze vermişti. Eileen cinsel terciğini açıkladığından beri onunla konuşmuyor. Tişörtü Margaret teyzem aldığı için onu giyince Eileen teyzeme ihanet etmiş gibi hissediyordum. İsterseniz aşırı duygusal deyin.

“O renkten nefret ederim,” dedim.

“Hayır. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor. Bir de siyah rozlukları giy,” dedi.

Tişörtü giydim. O sırada kapı çaldı, Bree’nin sesini duydum. “Olamaz,” dedim.

Tişört belimi açıkta bırakmıştı. “Yeterince uzun değil, popom açıkta kalacak,” dedim.

“O zaman açık kalsın. Popon güzel.”

Bree içeri girip “Söylediklerinizi duydum. Ayrıca tişört çok güzel duruyor. Haydi gidelim,” dedi.

Bree çok güzel görünüyordu. Sarı bir yakut gibi parlıyordu. Uçuşan saçları gözlerini ön plana çıkarmış, bakışlarına çarpıcılık katmıştı. Geniş dudaklarını açık bir kahve tonuna boyamıştı. Enerji ve heyecan kaplamıştı her yerini. Üstüne yapışmış kahverengi kadife bluz göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Düşük bel bir pantolon giymişti. Sıkı karnı açıkta kalmıştı. Beline geçici bir güneş dövmesi yaptırmıştı.

Onun yanında dört üzerinden iki alabilirdim ancak.

Mary K. tozlukları getirdi. Onları da giydim. Artık dış görünüşüm hakkında endişelenmiyordum. Babamın ekose pazen gömleği kıyafetimi tamamlamış ve kalçamı örtmüştü. Bree sabırsızca ayaklarını yere vurup beklerken ben de saçlarımı taradım.

“Breezy ile gidebiliriz. Tamir oldu,” dedi. Birkaç dakika sonra önden ısıtılmalı deri koltukta oturuyordum. Bree gaza bastı, yola çıktık.

“Eve kaçta dönmen gerekiyor? Bu geceki uzun sürebilir,” dedi. Saat dokuza geliyordu.

“Gece birde dönmem lazım,” dedim, “Ama evdekiler uyuyor olacağından geç gitsem de farkına varmazlar. Veya arar haber veririm.” Bree’nin arayıp da haber vermesi gerekmiyordu. Babası bu konularda onu kısıtlamıyordu. Bazen baba-kızdan çok, ev arkadaşlarına benziyorlardı.

Kahverengi ojeli parmaklarıyla direksiyona hafifçe vuran Bree, “Süper,” dedi. Virajı biraz hızlı alıp Gallow Caddesi’nden çıkıp Cal’in oturduğu semte yöneldi. Yolu biliyordu.

Cal'in kocaman taş evi harikaydı. Öndeki geniş verandadan merdivenlerle bir balkona çıkılıyordu. Asma yaprakları ikinci kata kadar uzanıyordu. Ön bahçe yeşillikler içindeydi ve manzarası şahaneydi. Aklıma, babamın her sonbaharda orman güllerini budarken üzüntüyle homurdanışı geldi.

Kapıyı uzun gece mavisi elbise giymiş çok güzel bir kadın açtı. Çok sade, bir o kadar da şıktı. Pahalya mal olmuş olmalıydı.

“Merhaba kızlar. Ben Cal'in annesi Selene Belltower,” dedi gülümseyerek.

Sesi gür ve melodikti. Sesinde bir beklenti varmış gibi hissettim. Kadına biraz daha yaklaşıncı Cal'in bütün renklerini annesinden aldığını fark ettim. Kadının da dağınık koyu kahve saçları vardı. İri bal rengi gözleri elmacık kemikleriyle aynı eğimdeydi. Ağzı kalemle çizilmiş gibiydi. Teni de pürüzsüzdü, kırışıklık namına bir şey yoktu. Acaba gençken modellik yapmış mıdır diye merak ettim.

“Durun tahmin edeyim. Sen Bree olmalısın,” deyip Bree ile tokalaştı. “Sen de Morgan olmalısın.” Göz göze geldik. Öyle bir bakıyordu ki sanki içimi görüyordu. Gözlerimi kırıp alnımı ovaladım. Kendimi biraz rahatsız hissetmiştim. Sonra kadın tekrar gülümsedi ve ağırlım kaybolup gitti. Bizi içeri davet etti. “Cal arkadaş edindiği için o kadar mutluyum ki. Taşınmak gerçekten çok zor oldu ama şirketim reddedemeyeceğim bir terfi teklif etmişti,” dedi.

Ne iş yaptığını veya Cal'in babasına ne olduğunu sormayı çok istedim. Ama bunları sormak açıkça kabalık olacağı için vazgeçtim.

Bayan Belltower, "Cal odasında. Üçüncü kat, merdivenlerin sonu," dedi etkileyici oyma merdivenleri işaret ederken. "Diğerleri de burada."

Karanlık ahşap merdivenleri çıkarken biraz tutuk bir şekilde, "Teşekkür ederiz," dedik. Ayaklarımızın altında çiçekli bir halı seriliydi.

"Bir grup kızı oğlunun odasına yolluyor ve bunda bir sorun görmüyor," diye fısıldadım. Aklıma, annemin oğlanları Mary K.'nin odasından kovması gelmişti.

Bree bana gülümsedi, gözleri heyecanla parlıyordu. "Bence tatlı bir kadın. Ayrıca bizden birden fazla var," diye fısıldadı.

Cal'in odası evin çatı katıydı. Bütün çatıyı kaplıyordu. Küçük küçük pencereleri vardı. Pencerelerin kimisi kare kimisi çember, kimisi boyalı cam kimisi de normal camdı. Odanın merkezinde tavan yüksekliği kenarlarına göre daha fazlaydı. Zemin koyu renk, cilalanmamış ahşaptandı. Duvarlar da boyanmamış ahşaptı. Odanın bir köşesinde antika bir masa, üzerinde de okul kitapları vardı.

Ceketlerimizi uzun ahşap bir banka bıraktık. Bree'nin ardından ben de ayakkabılarımı çıkardım.

Duvarda küçük bir şömine vardı. Küçük şömine rafı farklı boyutlarda krem rengi otuz kadar mumla doluydu. Odanın her yerinde şamdanlar vardı. Bazıları siyah demir raflarda, bazıları zeminde veya antik görünümlü kitapların üstünde duruyordu. Oda sadece mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Duvarlara yansıyan gölgeler çok güzel, hipnotize ediciydi.

Gözlerim Cal'in küçük bir köşeye yerleştirilmiş yatağına takıldı. Kendimi bakmaktan alıkoyamadım. Bakışlarım ora-

ya odaklandı. Geniş ve alçak maun hatta abanoz bir yataktı. Yatağın dört köşesinde de kısa direkler vardı. Şiltesi ve krem rengi çizgili sade bir yatak örtüsü vardı. Yatağı dağınıktı. Sanki yataktan yeni kalkmıştı. Yatağın iki ucundaki komodinlerde de mumlar vardı.

Odanın arka tarafında grubun geri kalanı toplanmıştı. Cal bizi görünce yanımıza geldi.

Samimi bir ses tonuyla, “Morgan, geldiğin için teşekkür ederim,” dedi sonra Bree’ye döndü: “Seni tekrar burada görmek ne güzel.”

Demek Bree daha önce Cal’in odasına gelmişti.

“Davet ettiğin için teşekkür ederim,” dedim bir yandan da gömleğimi çekiştirip duruyordum. Cal gülümsedi, ikimizin de elinden tutup diğerlerinin yanına götürdü. Robbie bizi görünce el salladı. Şarap kadehinde siyah üzüm suyu içiyordu. Beth Nielson onun yanında dikiliyordu. Sarı saçlarını daha da açtırmıştı. Buğday tenli, yeşil gözlüydü. Kısa kesilmiş saçları afroydu, ruhsal durumuna göre renk değiştiriyordu. Bazen Raven kaplana benzerken, o aslana benziyordu. İkiyi yan yana durduklarında ilginç bir ikili oluyorlardı.

Robbie, “Mutlu esbâtlar,” deyip kadehini kaldırdı.

Bree de, “Mutlu esbâtlar,” dedi. Okuduklarımdan öğrendiğim kadarıyla esbât büyü yapılan toplanmalar için kullanılan başka bir isimdi.

Matt kadife bir kanepede oturuyordu, Jenna onun kucağına yatmıştı. Sharon Goodfine ile konuşuyorlardı. Sharon da kollarıyla dizlerine sarılmış bir şekilde yerde oturuyordu. Sadece Cal için mi gelmişti? Yoksa Wicca onu da bir şekilde

etkilemiş miydi? Onu hayatı hafife alan bir kız olarak görmüşümdür. Ortodontist babası da onu hep rahat bırakır. Boylu poslu güzel ve yaşından olgun gösteren bir kızdır.

Cal bana ve Bree'ye şarap kadehlerinde üzüm suyu ikram etti. Bir yudum içtim.

Odayı silhat kokusu sardı, Raven arkasında Ethan ile odaya girdi. Raven bu gece hafif bir kadın gibi görünüyordu. Sanki sadizm üzerinde uzmanlık yapmış gibiydi. Boynunda siyah deriden bir köpek tasmaı vardı. Tasma deri kayışlarla üstüne giydiği deri korseye bağlanıyordu. Sanki birisi onu siyah bir mürekkep şişesine batırıp çıkarmıştı da kuruyunca bu hâle gelmişti. New York'ta olsaydı göze çarpmazdı ama Widow's Vale'de aykırı duruyordu. Cal bu kıyafeti çekici bulmuş muydu şimdi?

Ethan her zamanki gibi gözüküyordu. Uzun kıvrıcık saçlarıyla leş gibiydi ve kafayı bulmuş gibi görünüyordu. İlk kez çember oluşturduğumuzda bu kadar çok insanın kalması bana garip gelmemişti. Çünkü insanlar yeni bir şeyi denemek ister. Ama şimdi Todd, Alessandra ve Suzanne hariç herkesin yeniden gelmiş olması tuhaftı. Sanki ilk kez karşılaşmışım gibi hepsini teker teker süzmeye başladım.

Bu grup okuldayken de birkaç kere yeni bir ortamda birlikte takılmış ama sonra gene eski gruplarına ayrılmıştı. Robbie ve ben birlikteydik. Jenna, Matt ve Sharon birlikte takılırdı. Bree bazen benimle bazen onlarla birlikte olurdu. Beth, Raven ve Ethan da birlikte takılırdı.

Cal, "Güzel, sanırım herkes geldi. Geçen hafta Mabon'u kutladık ve bir kovma çemberi oluşturduk. Bu hafta öylesine

bir çember oluşturacağız ve birbirimizi daha iyi tanımaya çalışacağız. Haydi başlayalım!” dedi.

Beyaz bir tebeşir alıp büyük bir çember çizdi. Çember neredeyse bütün çatı katını kaplıyordu. Jenna ve Matt kalkıp kanepeyi geriye ittirdi.

Cal, “Bu çemberin nasıl çizildiği fark etmez,” dedi. Yerde daha önce çizilmiş çemberlerin izleri duruyordu. Herhangi bir alet kullanmadan çizdiği hâlde, çemberi çok düzgün ve simetrik olmuştu. Ormanda bir çubukla çizdiği çember de bu kadar düzgün olmuştu. “Bir parça ip, deniz kabukları veya tarot kartları gibi çember oluşturabilecek nesneler, hatta çiçekler bile kullanılabilir. Bu çember bizim büyümüzün sınırını çiziyor,” diye devam etti.

Hepimiz tebeşirle çizilmiş çemberin içine girdik. Cal geçen hafta yaptığı gibi çemberi kapattı. Acaba içimizden biri o çemberden çıksa ne olurdu?

Cal, eline beyaz bir tozla doldurulmuş pirinç bir kâse aldı. Bir an kokain veya onun gibi bir şey olduğunu sandım ama Cal kâsedan biraz alıp çemberin içine serpti.

“Bu tuzla, çemberimizi arındırıyorum,” dedi. Bu sözleri duyunca geçen sefer de tuz serptiğini hatırladım. Kâseyi çember çizgisinin üstüne yerleştirdi. “Bu kâseyi buraya, kuzeye koymak dört elementten toprağı sembolize eder. Toprak dişil ve besleyicidir.”

Son birkaç gündür internette biraz araştırma yapmıştım. Tıpkı öteki dinler gibi Wicca’nın da pek çok tarikatı varmış. Sadece Cal’in mensubu olduğunu söylediği tarikata yoğunlaştım. Karşıma binlerce internet adresi çıktı.

Cal daha sonra içinde kum olan benzer bir kâse çıkardı, içinde bir tütsü yanıyordu. Onu da çemberin doğusuna yerleştirdi.

“Bu tütsü havayı sembolize eder. Dört elementten biridir,” dedi. Yaptığı işe yoğunlaşmış ve biraz da rahatlamıştı. “Hava aklı, zekâyı, iletişimi temsil eder.”

Güneye 45 santimlik krem rengi bir mum yerleştirdi. “Bu mum ateşi temsil eder. Üçüncü elementtir.” Sonra bana bakarak devam etti. “Dönüşüm, başarı ve tutkuyu temsil eder. Çok güçlü bir elementtir.”

Bakışları altında kendimi rahatsız hissettim, ona bakmak yerine muma baktım. *Ateş rengi, ruhumun aydınlığı gibi*, diye düşündüm.

Cal son olarak batı tarafına suyla dolu bir kâse yerleştirdi ve ekledi: “Su son elementimiz. Duyguları, sevgiyi, güzelliği ve iyileştirmeyi temsil eder. Dört elementin her biri belli burçlara denk gelir. Hava burçları, İkizler, Terazi ve Kova’dır. Su burçları, Yengeç, Akrep ve Balık’tır. Toprak burçları Boğa, Oğlak ve Başak’tır. Koç, Aslan ve Yay da ateş burçlarıdır.” Sonra dönüp gene bana baktı.

Acaba Yay burcu olduğumu anlayabilmiş miydi?

“Şimdi el ele tutuşalım,” dedi.

En yakınımda Matt ve Robbie vardı. Ben de onların elini tuttum. Robbie’nin eli sıcak ve rahatlatıcıydı ama Matt’in soğuk ve yumuşak ellerini tutunca bir garip hissettim. Cal’in elini tutarken neler hissettiğimi hatırladım. Cal ise bu sefer Bree ve Raven’in arasında kalmıştı.

“Gözlerimizi kapayıp odaklanalım,” deyip kafasını eğdi. “Yavaş yavaş nefes alıp verin. Dörde kadar sayın. Bütün dü-

şünceleri aklınızdan çıkarın, bütün endişelerinizi unutun. Geçmiş yok, gelecek yok. Sadece burası ve bu an var ve onumuz bir aradayız,” dedi. Sakin ve tane tane konuşuyordu. Başımı eğip gözlerimi kapadım. Nefes alıp verdim. Tütsüyü ve mumu düşündüm. Çok rahatlatıcıydı. Benliğimin bir kısmı odadaki herkesin farkındaydı, sessizce nefes alıp verişlerini, ayaklarını kıpırdatışlarını duyuyordu. Diğer kısmı ise o kadar arınmış ve temizlenmiş hissediyordu ki sanki bu çemberin üstünde uçuyordu.

“Bu gece arınma ve yoğunlaşma ayini yapacağız. Samhain, yani yeni yıl yaklaşıyor. Pek çok cadı hazırlanmak için bir sürü ruhsal ayin yapar,” dedi.

Bir kere daha el ele tutuşup çemberin etrafında döndük. Bu sefer yavaşça saat yönünde dönüyorduk. Cal buna, ‘güneş yönü’ diyordu, bu da geçen sefer yaptığımız ters yönün tam zıddıydı.

Ayinin sonuna doğru çok gergin hissettim. Son ayinimde sanki biri baltayı göğsüme indirmiş gibiydi. İki gün boyunca bok gibi hissetmiştim. Aynı şey gene mi olacaktı? Fark etmezdi, ne olursa olsun denemek istiyordum. Sonra Cal şarkı söylemeye başladı:

“Su bizi temizler,
Hava arındırır,
Ateş bizi birleştirir, saflaştırır,
Toprak bizi merkeze yerleştirir.”

Bu sözleri biz de tekrar ettik. Birkaç dakika belki daha da uzun çemberin içinde döndük, dönerken de şarkıyı söyledik. Çemberin içindekilere şöyle bir baktım. Hepsı kaygısız ve

mutlu görünüyordu. Rahatlamaya başlamışlardı. Ethan ve Raven bile daha hafiflemiş, genç ve daha az karanlık görünüyordu. Bree, Cal'i izliyordu. Robbie gözlerini kapatmıştı.

Daha hızlı dönüp şarkıyı daha yüksek sesle söylemeye başladık. O anda etrafımı apaçık bir enerji sardı. Şaşkınlıktan hızlıca etrafıma bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Çemberin tam karşısında duran Cal bana bakıp gülümsedi. Şimdi Raven'm gözleri de kapalıydı. Hata yapmadan dönüyor, şarkıyı söylüyordu. Diğerleri heyecanlı gözüküyordu ama hiçbiri korkmuş gibi değildi.

İçimde bir basınç hissettim. Sanki büyük yumuşak bir balon içimde baskı yapıyor, bütün vücudumu dolaşıyordu. Saçlarım canlandı, enerjiyle doldu. Cal'e tekrar bakınca başının üstünde ışık saçan halesini gördüm.

Korkmuştum. Soluk bir kırmızı ışık başının üstünde dönüp duruyordu. Mum ışığında titreşiyordu. Çemberdeki arkadaşlarıma bakınca, herkesin kafasının üstünde aynı şeyi gördüm. Jenna'ninki gümüş rengiydi. Matt'in yeşil, Raven'in turuncu, Robbie'ninki beyazdı. Bree'ninki açık bir turuncuydu. Beth'deki siyah, Ethan'daki kahverengi, Sharon'daki de yanakları gibi pembeydi. Benim de halem var mıydı? Ne renkti? Bu ne anlama geliyordu? Hayrete düşmüştüm, çok sevinçliydim.

Daha önce olduğu gibi, grup hiçbir işaret olmadan birdenbire durdu. Ellerimizi havaya doğru kaldırdık. Kollarımızı gerdik. Kalbim küt küt atıyor, kafam zonkluyordu ama sendeleyip de dengemi kaybetmedim. Sadece derin bir nefes alıp yüzümü buruşturdum. Kimsenin fark etmemesini umarak şakaklarımı ovuşturdum.

Cal, "Arındırıcı enerjiyi içinize gönderin," dedi, yumruk yaptığı elini göğsüne doğru bastırdı. Herkes aynısını yaptı. Ben yaptığımda içime bir sıcaklık yayıldı ve karnıma yerleşti. Sakin, huzurlu, uyanık hissettim. Hemen ardından midem bulandı. *Biri yardım etsin*, diye düşündüm.

Cal çemberin içinden geçip yanıma geldi. Güçlkle yutkunuyordum, gözlerim büyümüştü. Orada hastalanmamak için dua ettim. Ağlamak istiyordum.

Cal yavaşça, "Otur," deyip omuzlarımdan tuttu. "Otur hemen şuraya."

Ahşap zemine oturdum, kendimi çok kötü hasta hissediyordum.

Raven, "Bu sefer ne oldu?" dedi. Kimse cevap vermedi.

Cal, "Öne doğru eğil," dedi. Bağdaş kurup oturdum. Cal yavaşça boynumdan itip "Alnını yere değdir," dedi. Dediğini yaptım. Sırtımı yuvarlayıp avuçlarımı düzleştirdim. Birdenbire daha iyi hissetmeye başladım. Her iki elimden destek alarak alnımı soğuk zemine dayayınca birdenbire rahatsızlığım uçup gidiverdi. Nefesim düzeldi.

Bree yanıma çömelip "İyi misin?" diye sordu. Sırtımı sıvazladı. Cal onun elini sırtımdan çekti.

"Bekle," dedi. "Bütün enerjisini yere bırakana kadar bekle."

Jenna endişeli bir şekilde, "Nesi var?" dedi.

Cal, "Çok fazla enerji yüklemesi oldu," dedi. Elini boynumda tutmaya devam etti. "Mabon'da da aynısı olmuştu. Çok hassas, sanki enerji çeken bir hat."

Birkaç dakika sonra, "İyi misin?" diye sordu.

Yavaşça başımı kaldırarak, “Hı hı,” dedim. Etrafıma baktım, çok utanmıştım. Kendimi savunmasız hissediyordum. Ama fiziksel olarak gayet iyiydim. Artık midem bulanmıyor, kendimi iyi hissediyordum.

Cal nazikçe, “Bize, ne olduğunu anlatmak ister misin? Ne gördün?” diye sordu.

Herkese gördüğüm halelerden bahsetmek gözümü korkuttu. Ayrıca, benim gördüklerimi onlar da görmemiş miydi? Emin değildim. “Hayır,” dedim.

“Tamam,” deyip ayağa kalktı. Gülümsedi. “Hepiniz hari-kaydınız. Teşekkür ederim. Şimdi yüzmeye gidebiliriz.”

11

Su

“Yeni ayın ve dolunayın olduğu geceler büyü yapmak için eşsiz zamanlardır.”

UYGULAMALI AY AYINLARI,
Marek Hawksight, 1978

Bree heyecanla, “Süper. Haydi yüzelim,” dedi.

Cal, “Arkada bir havuz var,” dedi. Odayı geçip arkadaki kapıyı açtı. Serin hava odanın içine girdi. İçeri giren rüzgâr birkaç mumu söndürdü. Bazı mumların alevi de rüzgâra eşlik edercesine dans etti.

Jenna, “Kulağa harika geliyor,” dedi.

Ethan iyice sıcaklamış. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Terden ıslanan saçları kıvrır kıvrır olmuştu. Gömleğinin koluyla terini sildi. “Yüzmek gerçekten çok iyi gelecek,” dedi.

Raven ve Beth, Leydi ile Sokak Köpeği’ndeki siyam kedileri gibi birbirlerine gülümseyip kapıya doğru ilerlediler. Robbie bana kafa sallayıp onların peşinden gitti. Bree şimdi-den kapıya gitmişti.

“Havuz dışarıda mı?” diye sordum.

Cal, “Merak etme havuz ısıtmalı. Sorun olmaz,” deyip gü-lümsedi.

Aslında sorunun yanımda mayo getirmemiş olmamdı. Ama bunu söyleyecek olsam muhtemelen herkes gülerdi. Sharon’un ardından kapıdan çıktım. Cal da arkamdan geldi. Evin dışında spiral bir merdiven var. Merdiven birinci kattaki verandaya iniyordu. Dengemi kaybetmemek için tırabzanlara tutuna tutuna indim.

Omzumda Cal’in elini hissettim. “İyi misin?” diye sordu. “Hı hı,” deyip kafamı salladım.

Taşlık veranda ay ışığında loş görünüyordu. Bahçe mobil-yaları su geçirmez kumaşla kaplanmıştı. Bahçenin uzak bir köşesinde çalılar dikdörtgen şeklinde budanmıştı. Bu çalılar verandayı ilerideki avludan ayırıyordu. Çalılar arasından bah-çe yolu uzanıyordu. Cal orayı işaret etti.

Gökyüzüne baktım. Ceketsiz ve ayakkabısız donmuştum. Ay, ucundan ısırlmış bir kurabiyeye benziyordu. Ayın ışığı yolumuzu aydınlatıyordu.

Çalı yoldaki çimler daha sararmamıştı. Çıplak ayakla ba-sınca sanki kadifeye basıyormuşum gibi hissettim.

Çimler havuzun yanında son buluyordu. Klasik dizaynda yapılmıştı –Yunan tarzına benziyordu. Dikdörtgen şeklindeydi, dalış tahtası veya metal parmaklıklar yoktu. Havuzun her iki ucunda da uzun taş sütunlar yükseliyordu. Eski yeşillikle-rini kaybetmeye başlamış olan asma yaprakları bu sütunlara dolanmıştı. Bahçenin bir tarafında birkaç kapılı soyunma ka-bini vardı. Son umudum ailesinin misafirler için oraya birkaç mayo bırakmış olmasıydı.

Sonra Jenna ve Matt'ın çoktan soyunmuş olduklarını gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Hayır, olamaz* diye düşündüm. *Olamaz*. Gözlerim hemen Bree'yi aradı. Bir de baktım ki arkamda iç çamaşırlarına kadar soyunmuş, kıyafetlerini şezlonga koymuş dikiliyor.

Sütyenini çıkarırken, “Bree,” diye fısıldadım. Ay ışığında sanki mermerden yapılmış güzel bir heykel gibi duruyordu. İç çamaşırlarını çıkartmaya çalışıyordu. Raven ve Beth birbirlerinin kopçalarını açıyor, gülüşüyorlardı. Ay ışığında dişleri bembeyaz parlıyordu. Çıplak bir şekilde havuza doğru koşup suya atladılar.

Sonra Jenna ve Matt de suya atladı. Jenna karanlık alana doğru giderken Matt de onu takip ediyordu. Jenna gülüp suya daldı. Sonra tekrar yüzeye çıkıp saçlarını arkasına attı. Hiçbir zamana ait değilmiş gibi görünüyordu –tıpkı bir pagan gibi. Birden her tarafıma ter bastı. Düşüncelerimi her kim duyuyorsa, lütfen ortam seks partisine filan dönmesin diye dua ettim. Böyle bir şey için hazır değildim.

Cal arkamda, “Rahatla,” dedi. Kıyafetlerini çıkardığını duydum. Bayılmamak için kendimi zor tuttum. Birkaç dakika sonra Cal'ı çıplak görebilirdim. Tamamen çıplak. Aman Tanrım! Hem görmek istiyor hem de belirsizlikler içinde kıvranıyordum. Elini omzuma koydu. Olduğum yerde sıçradım.

Beni kendisine doğru çevirip “Rahatla,” dedi. Gömleğini çıkartmıştı ama pantolonu hâlâ üstündeydi. “Merak etme,” dedi, “seks partisine dönüşmeyecek.”

Aklımı bu denli okuyabilmiş olması beni çok şaşırtmıştı.

“Ondan endişelenmiyorum. Sadece soğuk alırım diye korktum,” dedim. Sesim bayılacakmışım gibi çıkıyordu.

Gölerek pantolonunu çıkarmaya başladı. Kafamı yüzme havuzuna doğru çevirdim. O sırada Robbie'yi çıplak bir şekilde havuza girerken görme şerefine ulaştım. Başıma daha neler gelecekti?

Ethan bir şezlonga oturmuş çoraplarını çıkarıyordu. Gömleğini çıkarıp bir sigara yakmıştı. Pantolonunun düğmeleri ve fermuarı açılmıştı. Sigarasından son bir nefes daha çekip yerde söndürdü. Bree ve Sharon yanından geçip havuza giderken o da ayağa kalkıp pantolonunu indirdi. Gözlerini kısmış Bree ve Sharon'ın vücudunu kesiyordu. Sonra pantolonunu tamamen çıkarıp onları takip etti. Havuzun derin kısmında suya atladı. *Umarım yüzme biliyordur da boğulmaz,* diye düşündüm.

Raven ve Beth birbirlerine su sıçratıyorlardı. Beth çığlıklar eşliğinde atladı. Esmer vücudundan sular damlıyordu. Ethan yüzeye çıkıp pişmiş kelle gibi sıırttı. Islak saçlarını yüzünden çekmiş, pasaklı kıyafetlerini de üzerinden çıkarmıştı. Bu hâliyle her zamankinden daha hoş gözüküyordu. Sharon ona şaşkınlıkla baktı. Suratında Ethan'ı ilk kez görüyormuş gibi bir izlenim vardı.

Cal yanımdan geçerken "Haydi ama Morgan," dedi. Elini uzattı. Tamamen çıplaktı. Ona bakmamak için kendimi tutarken yanaklarım al al oldu.

"Gelemem," diye fısıldadım. Başka kimsenin duymasını istemiyordum. Kendimi hanım evladı gibi hissettim. Havuza baktığımda Bree'nin bizi izlediğini gördüm. Ona hafifçe gülümsedim. O da bana gülümsedi ama gözleri Cal'in üstündeydi.

Cal bekledi. Eğer baş başa olsaydık belki kendimden geçip kabul edebilirdim. Göğüsler onun için çok önemli olmasın diye dua edip üstümdekileri çıkarabilirdim. Ama buradaki herkes benden daha güzeldi, vücutları da daha güzeldi. Bütün kızların göğsü benimkinden büyüktü. Hele de Sharon'ınkiler!

Bu durumdan kurtulmam gerekiyordu ama nasıl başlayacağımı bilemedim.

Cal, "Lütfen yüzmeye gel. Kimse sana saldırmaz merak etme, söz veriyorum," dedi.

"Ondan değil," diye söylendim sessizce. Ona bakmak istedim ama bakışları üzerimde olduğu için utanıp bakamadım. Bütün benliğimi bir utangaçlık sardı.

"Suyun bir sürü faydası var. Suyun içinde olmak özellikle de ay ışığındaysan çok büyümlü bir şeydir. Sana değişik bir güç verir. Bunu hissetmeni gerçekten çok istiyorum. Sütyen ve iç çamaşırınla gel," dedi.

"Ben sütyen giymiyorum," dedim ve der demez de bin pişman oldum.

Sırıtarak, "Gerçekten mi?" dedi.

Hâlimden hoşnutsuz, "Çünkü ihtiyacım yok," dedim.

Başını kaldırıp gülmeye devam etti. "Gerçekten mi?"

Panikledim, kırılma noktasına gelmişim.

"Eve gitmem lazım. Çember için teşekkür ederim," dedim. Buraya Bree'nin arabasıyla gelmişim. Anlaşılan beni uzun bir yürüyüş bekliyordu. Bu harika ve heyecanlı deneyimden sonra bu acı verici duruma katlanması çok güçlü. Eve gitmek, yatağıma girip saklanmak istiyordum.

Fakat Cal tişörtümden tutup nazikçe beni kendine çekti. Artık nefes almıyor, hiçbir şey düşünmüyordum. Eğilip beni kucağına aldı. Tuhaftır ama kendimi ağır ya da hantal hissetmedim. Kucağında hafiflemiş ve küçülmüştüm. Artık duyularım anormalleşmişti. Etraftaki insanların farkında bile değildim.

Havuzun merdivenlerinden inmeye başladı. Karşı koymadım. Hiçbir şey söylemedim. Söyleyebilir miydim bilmiyorum. Sonra etrafımızı su kapladı. Su, vücudumda dolaşan kanla aynı sıcaklıktaydı. Ay ışığı altında suya girdik.

Çok mükemmel, garip, gizemli, heyecanlı ve çekiciydi. Ve çok telemalıydı.

12

Ne Ekersen...

Eğer iki klan arasında kalırsan, yere yat dua et.

-ESKİ BİR İSKOÇ DEYİŞİ

Bir sonraki gün kiliseden eve geldiğimde Bree bizim ön basamaklarda oturuyordu. Soğuk ve sinirli duruyordu.

Benim belli bir saatten sonra evde olmam gerekiyordu. Ama Bree'nin öyle bir sorunu yoktu. Ben de eve Beth ile döndüm. Cal'in evinden çıkarken bana attığı buz gibi bakışlardan sonra bu anın geleceği belliydi.

İçeri girip odama çıktık.

Kapıyı kapatır kapatmaz, "Arkadaşımsın sanmıştım," dedi.

Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmadım bile.

"Elbette ki arkadaşınım," dedim. Kilisede giydiğim elbiseyi çıkarmaya başladım.

"O zaman dün geceyi açıkla bana," dedi. Kara gözlerini kıstı. Ellerini göğsünde kavuşturdu, kendini yatağın kenarına bıraktı. "Sen ve Cal. Yüzme havuzunda."

Üstüme bir tişört geçirip çekmecedен birkaç çorap çıkardım. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yani, biliyorum

ondan hoşlanıyorsun. Senin rakibin de olamam. Ben bir şey yapmadım. Tanrım. Ayağa kalkar kalkmaz tekrar beni suyun içine soktu.”

Çoraplarımı ayağıma geçirdim, en eski ve en rahat kotumu giydim.

“Peki, o havuza girmeden önceki sahne neyin nesiydi? Zor kızı mı oynuyordun? Kıyafetlerini yırtıp atmasını mı bekledin?” dedi. Sesindeki küçümsemeyi hissettim. Bana karşı yükselen kızgınlığın ilk ağları örülüyordu.

“Tabii ki hayır. Eğer kıyafetlerimi yırtıp çıkarsaydı oradan koşarak uzaklaşır, polis çağırırdım. Saçmalama,” dedim.

Bree ayağa kalkıp işaret parmağını bana doğrulttu. “Sakin aptallık etme! Ona âşık olduğumu biliyorsun,” dedi. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Çok öfkeliydi. “Sadece hoşlanmıyorum. Onu seviyorum ve onu istiyorum. Ve onu rahat bırakmanı istiyorum,” dedi.

“Tamam,” diye bağırdım. Ayağa kalkıp kollarımı açtım. “Ben bir şey yapmıyordum. Onun yaptıklarını da kontrol edemem ya! Bana ilgi göstermesi belki cadı olmamı istediği içindir,” dedim ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz Bree ile göz göze geldik. İçten içe söylediğimin doğru olduğunu anladım. Bree geçen gece olanları düşündüğünden kaşları çatılmıştı.

Daha sakın bir ses tonuyla, “Bak, onun ne yaptığını bilmiyorum. Tek bildiğim başka bir kız arkadaşı var ya da Raven amacına ulaşmış bile. Ama benim ona karşı bir ilgim yok. Sana tek söyleyebileceğim bu. Umarım bu seni bir nebze de olsa rahatlatır,” dedim. Omuzlarıma dökülen saçlarımı toplayıp hızlı hızlı örmeye başladım.

Bree bir süre bana baktıktan sonra yüzünü buruşturup tekrar yatağa çöktü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyor gibiydi. “Tamam. Haklısın. Özür dilerim. Sen bir şey yapmıyordun. Sadece çok kıskandım, hepsi bu,” dedi. Yüzünü elleriyle kapatıp kafasını yastığıma gömdü. “Seni kucakladığımı görünce delirdim,” dedi. “Daha önce hiç kimseyi böylesine istememiştim. Bütün hafta boyunca ona yaklaşmak için elimden geleni yaptım ama fark etmedi bile.”

Hâlâ kızgındım ama bir yandan da onun adına üzülüyordum. Sandalyeye oturup “Bree, Cal buraya taşınmadan önce cadılar birliğini bırakmış. Burada bir tane daha oluşturmak istiyor. Bizim de yardım edebileceğimizi düşünüyor. Benim de Wicca ile ilgilendiğimi biliyor. Hatta sanırım benim çember sırasında o şekilde reaksiyon göstermemi ilginç filan buluyor. Belki de benden iyi bir cadı olacağını düşünüyor. İsteddiği de bu,” dedim.

Bree bana baktı, gözleri dolmuştu. Sesi titreyerek, “Gerçekten çember oluştururken öyle güçlü reaksiyonlar gösteriyor musun? Yoksa öyleymiş gibi mi davranıyorsun?” diye sordu.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. “Bree! Tanrı aşkına! Niye öyleymiş gibi yapayım? Zaten çok utanç verici ve rahatsız bir durum.” Kafamı salladım. “Sanki beni hiç tanımıyorsun. Soruna cevap olacaksa söyleyeyim. Hayır, reaksiyon gösteriyormuş gibi davranmıyorum.”

Bree yüzünü saklayıp ağlamaya başladı. “Üzgünüm,” deyip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. “Öyle demek istemedim. Neden böyle yaptığımı ben de bilmiyorum,” dedi.

Ayağa kalkıp bir kâğıt mendil aldıktan sonra yanıma gelip sarıldı. İçimden karşılık vermek gelmedi ama sonunda sarılmak zorunda kaldım. “Üzgünüm,” dedi gene ve ağlamaya başladı. “Özür dilerim Morgan.”

Birkaç dakika öylece durduk. O ağlıyordu, ben de ağlayacak gibi oldum. Hiç, durduramayacağınızı bildiğiniz için ağlamaya başlamaktan korktunuz mu? İşte aynen öyle hissediyordum. Bree ile herhangi bir şey hakkında tartışmak çok kötüydü. Cal’i istemek ve bir daha ona sahip olamayacağımı bilmek beni yeterince çaresiz hissettiriyordu. En yakın arkadaşımın benim istediğim erkeği istemesi ise kâbus gibiydi. Wicca’nın karmaşık dünyasını keşfedip ona doğru sürüklenmek ise yeterince kafa karıştırıcı ve korkutucuydu.

Sonunda Bree’nin ağlaması durdu. Sarılmayı bıraktık. Mendille burnunu, gözünü sildi. Tekrar, “Özür dilerim. Beni affeder misin?” dedi.

Bir anlığına tereddüt ettim ama sonra kafamı salladım. Yani, Bree’yi seviyorum. Ailemden sonra bu dünyada en çok onu seviyorum. İçimi çektim. Sonra da geçip yatağıma oturduk.

“Bak, dün gece kıyafetlerimi çıkarmadım çünkü utandım tamam mı? Tam bir korkağım. Üstüne para da verseler beni çıplak görmek istemezsin. Hele senin ve diğer kızların yanında,” diye itiraf ettim.

Bree burnunu çekip bana döndü. “Ne diyorsun?” dedi.

“Bree, lütfen. Nasıl görüldüğümü biliyorum. Neyse ki bir aynam var. Tamam hilkat garibesi değilim ama senin gibi de değilim. Jenna gibi hatta Mary K. gibi de değilim,” dedim.

Bree kaşlarını çatıp “Gayet güzelsin,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Fazlasıyla sade bir kızım. Fark etmişsindir, doğa bana göğüs bahşetmeyi de unutmuş,” dedim.

Bree göğsüme doğru bir bakış attı, hemen kollarımla göğsümü kapadım.

Bree çaresizce, “Hayır, sen sadece...” dedi.

Lafını kestim, “Ben sadece düz göğüslüyüm. Yani eğer sizlerin yanında soyunacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Senin bedeninin 36 C. Jenna’yı, Raven’ı, Beth’i ve Sharon Hanım’ı saymıyorum bile. Hele birlikte okula gittiğimiz çocukların önünde hayatta soyunmam. Sanki Ethan Sharp’ın çıplak hâlimi görmesini istiyormuşum gibi. Tanrım! Kesinlikle olmaz!”

Mary K. banyodan içeri kafasını uzatıp “Tanrıyı bu işe karıştırma. Bu arada kimin yanında soyunuyorsunuz?” dedi.

“Of, salak! Orada olduğunu bilmiyordum,” dedim.

Sırıtarak “Öyle gözüktüyor. Eee, kimin yanında soyunuyorsunuz? Bir dahaki sefere ben de katılabilir miyim? Vücudumu seviyorum da,” diye ısrar etti.

Kendimi tutamayıp güldüm ve yastığı kapıdığı gibi kafasına fırlattım. Bree de gülüyordu. Kavgamızın bitmesine çok sevinmiştim.

Sert durmaya çalışarak, “Hiçbir yerde soyunmuyorsun. Bakker Blackburn ne düşünürse düşünsün sen daha on dört yaşındasın,” dedim.

Bree, “Bakker Blackburn ile mi çıkıyorsun?” diye sordu ve ekledi, “Biz de çıkmıştık.”

Mary K. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Ah, doğru ya! Unutmuşum,” dedim.

“Birinci sınıftayken birkaç kere çıkmıştık,” dedi, oturup vücudunu esnetirken.

“Sonra ne oldu peki?” dedi Mary K.

“Terk ettim. O sıralar Ranjit çıkma teklif etmişti. Ben de kabul ettim. Ranjit dünyanın en güzel gözlerine sahipti,” diye cevapladı.

Ben de, “Sonra da Ranjit, Laslie Raines ile çıkmak için seni terk etti. Hâlâ da birlikteler,” deyip hikâyeyi tamamladım.

Bree omuz silkti. “Ne ekersen, onu biçersin.”

Bu, tabii ki Wicca inanışının temel prensiplerindendi.

Karıştırma

“Bir meclisin işaretlerini çocuklarında götürsünüz. Bu işaretler pek çok şekle girebilir ama eğitilmiş bir cadı avcısı bunların izini sürebilir.”

-TANRININ HİZMETLİSİNİN NOTLARI,
Peder Paolo Frederico, 1693

Annemi anlayamıyorum. Bir hata filan yapmadım. Umarım sahinleşir. Sakinleşmek zorunda. Zorunda işte!

Pazartesi öğleden sonra satranç kulübünü ekip Red Kill'e, Uygulamalı Telema'ya gitmek için yola çıktım. Sonbaharın en sevdiğim belirtilerini içime çektim. Kışın getirdiği ölüme direnen rengârenk ağaçlar. Yol kenarındaki çimler sararmaya başlamıştı. Çiftçiler tezgâhlarda bal kabağı, mısır, kabak, elma ve elmalı paylar satıyordu.

Red Kill'de tam dükkânın önünde bir park yeri buldum. İçerisi gene loştu ve bitki, yağ ve tütsülerin kokusu bütün dükkânı kaplamıştı. Gözlerim ışığa alışırken kokuyu iyice içime çektim. Bu sefer daha çok müşteri vardı.

Kitap raflarına doğru yönelip *Wicca'nın Genel Tarihi* kitabını aradım. *Yedi Büyük Klan* kitabını dün gece bitirmiştım. Hâlâ bilgiye açtım.

Karşılaştığım ilk tanıdık, Eileen teyzemin yeni kız arkadaşı Paula Steen'di. Yere çömelmiş, en alttaki rafta kitap arıyordu. Paula etrafına bakınca beni görüp gülümsedi. Ayağa kalkarken, "Morgan, karşılaşmamız ne hoş. Nasılsın?" dedi.

Ben de gülümsemeye çalışıp "İyiym, sen nasılsın?" dedim.

Paula'yı sevmiştim ama burası karşılaşmak için tuhaf bir mekândı. Kendimi garip hissettim. Şimdi bunu Eileen teyzeye söyleyecek, teyzem de anneme yetiştirecekti. Ailemden bir şey saklamıyordum ama anneme Cal'den, çember oluşturma ayinlerinden ya da Wicca'dan bahsedecek kadar da çıldırmamıştım.

"İyiym. Her zamanki gibi yoğun bir gündü. Bugün ameliyatlarımdan biri iptal oldu, ben de kendime izin verdim. Buraya geldim," deyip etrafına bakındı. "Burayı sevdim. Çok güzel şeyler var."

"Evet, öyle. Wicca'yla mı ilgileniyorsun?" diye sordum.

Gülerek, "Yok, ben değil. Ama onunla ilgilenen pek çok kişi tanıyorum. Çok kadınsı bir şey. Hatta lezbiyenler arasında da çok meşhur. Ama ben hâlâ Yahudiyim. Buraya hayvan tıbbı ile ilgili homeopati kitapları aramaya geldim. Hayvan masajı ile ilgili eğitim veren bir seminere katılmıştım. Daha fazla bilgi almak için bakıyorum," dedi.

Sırıtarak, "Gerçekten mi? Yani Alman kurduna masaj yapmak gibi mi?" dedim.

Paula tekrar güldü. "Sayılır. İnsanlarda da olduğu gibi. İyileştiren dokunuşlardan bahsedilir ya!"

“Süper,” dedim.

“Her neyse! Ee, sen niye buradasın? Wicca’yla mı ilgileniyorsun?” diye sordu.

Hissettiklerimi açığa vurmamak için ölçülü bir ses tonuyla, “Hım, aslında biraz merak ediyorum. Ben de ailem gibi Katoliğim. Ama bence Wicca çok ilginç,” dedim.

“Demek seni de buraya getiren bu,” dedi.

“Evet,” diye onayladım.

“Morgan benim gitmem lazım. Karşılaştığımıza sevindim,” dedi.

“Ben de sevindim. Teyzeme selam söyleyin,” dedim.

Paula kitaplarını alıp, ödemesini yaptı. Ben tekrar raflara döndüm. Wicca’nın tarihinden ve farklı Wicca tarikatlarından bahseden bir kitap buldum. Pecti-Wicca, Caledonii, Keltik, Tetonik, Strega ve internette bulduğum başka tarikatlardan da bahsediyordu. Kitabı koltuğumun altına koyup diğer kısma geçtim. Burada tütsüler, havanlar, havan tokmakları ve renklerine göre ayrılmış mumlar vardı. Birleşmiş kadın ve erkek şeklinde bir mum gördüm. Kendimi Cal ile hayal ettim. Sonra aklıma hemen Cal ve Bree geldi. Eğer bu mumu yakarsam Cal benim olur muydu? O zaman Bree ne yapardı?

Bunu düşünmek bile büyük bir aptallıktı.

Sıraya girdim. Etrafımı limon, tarçın ve Hindistan cevizi kokuları sarmıştı.

Birisi, “Morgan, tatlım sen misin?” dedi.

Bir baktım, kiliseden Bayan Petrie. “Merhaba Bayan Petrie,” dedim. Şansa bak! Bu geceki kaçamağım gözlerden uzak kalır diye ummuştum.

Bayan Petrie şu an benden daha kısaydı ama onun dışında en son gördüğüm gibiydi, hiç değişmemişti. Her zaman o iki parçalı bir elbise, çorap ve onlara uyan ayakkabı giyerdi. Kilisedeyken kıyafetine uyan şapkalar da takardı.

Kitabımın adını okudu. Gülümseyerek, “Okul için araştırma yapıyorsun herhâlde?” dedi.

Kafamı sallayarak, “Evet, dünyadaki farklı dinleri inceliyoruz da,” dedim.

“Ne ilginç,” deyip kulağıma yaklaştı ve fısıldadı. “Burası çok özel bir kitapçı. Buradaki bazı şeyler çok korkunç ama sahipleri çok iyi insanlar.”

“Öyle mi? Siz niye geldiniz?” dedim.

Bayan Petrie baharat ve bitki rafını işaret edip “Biliyorsun, bitki bahçem çok meşhurdur. Bitki tedarikçisiyim. Şehirdeki bazı restoranlar ve Nature’s Way için de bitki yetiştiriyorum,” dedi.

Şaşkın bir şekilde, “Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum,” dedim.

“Biraz kuru kekik ve geçen seneden kalma kimyon tohumları bırakmaya geldim. Şimdi gitmem lazım. Ailene selam söyle,” dedi.

“Söylerim. Pazar günü görüşmek üzere,” dedim. Evet, kapıdan çıkıp gittiğinde oldukça rahatlamıştım.

Beklenmedik bir sürü insanla karşılaştığımdan geçen sefer tezgâhtarın bana garip davrandığını unutmuştum. Ama aldığım kitapları kasaya bırakırken gene o garip bakışlarını üzerimde hissettim.

Tek kelime etmeden cüzdanımı çıkarıp parayı ödedim.

Kitaplarımı paketlerken, “Geri döneceğini biliyordum,” dedi.

Buz gibi durdum, suratına bile bakmadım.

“Sen tanrıçanın izini taşıyorsun. Hangi klandan olduğunu öğrendin mi?” diye sordu.

Gözlerine baktım, çok şaşırmıştım. “Herhangi bir klandan değilim,” dedim.

Tezgâhtar kafasını kaldırıp “Emin misin?” dedi.

Paramın üstünü verdi. Kitaplarımı aldım ve dükkândan çıktım. Das Boot’un motorunu çalıştırırken Yedi Büyük Klan’ı düşündüm. Son birkaç yüzyıldır dağılmış ve neredeyse kaybolmuşlardı. Kafamı salladım. Tezgâhtar ne düşünürse düşünsün mensubu olduğum tek klan Rowlands klanıydı.

Eve ara yollardan gittim. Arkamdan yapraklar uçtu. Gene hayallere daldım. Hep aynı hayali kuruyordum. Tekrar tekrar ay ışığı altında Cal’in beni havuza taşıdığı anı düşünüyordum. Fantezi ve hatıra bir araya geliyordu. Bu gerçekten olmuş muydu emin olamıyordum.

O gece yemeği Mary K. hazırladı, bulaşık sırası bende idi. Lavaboya geçip tabakları temizlemeye başladım bir yandan da hayallere devam ediyordum. Cal ile Bree bugün okul çıkışı buluşmuş muydu acaba? Öpüşmüşler miydi? Göğsüm sıkıştı. Beynime artık bana işkence etmemesi için emirler yağdırdım.

Cal niye hayatıma girmişti? Kendimi düşünmekten alamadım. Sanki hayatıma girmesinin bir amacı vardı. Umarım zalim bir karma değildir.

Kafamı sallayıp parmaklarımdaki köpükleri temizledim. Kendine gel deyip tabakları makineye yerleştirmeye başladım.

Tezgâhtar, “Hangi klandansın?” diye sormuştu. “Hangi gezegendensin?” diye de sorabilirdi. Böyle bir ihtimal ilginçti ama Yedi Büyük Klan’dan olmadığım gün gibi aşıkârdı. Gerçek babanın ünlü biri olması ve seni geri istemesi gibi bir şey olurdu bu. Yedi Büyük Klan da Wicca’nın ünlüleriydi. Sözde, doğaüstü güçleri paylaştıkları binlerce yıllık bir tarih vardı.

Bardakları makinenin üst bölmesine yerleştirdim. Okuduğum kitapta söylediğine göre Yedi Büyük Klan insanlardan uzaklaşmıştı. Çok uzun süre kendi hâllerinde yaşamışlardı bu yüzden de genetik yapıları değişmişti. Annem, babam, ailem... Biz gayet normal bir aileydik. Tezgâhtar benimle dalga geçiyor olmalıydı.

Birdenbire elimde tuttuğum süngeri düşürdüm. Kaşlarımı çatıp camdan dışarı baktım. Etraf karanlıktı. Odanın içine bakındım. İçime güçlü bir his doğdu. Fırtına mı geliyordu? Havada bir tehlike kokusu vardı.

Mutfığın kapısı açıldığında bulaşık makinesinin kapağını kapatıyordum. Annem ve babam gelmişti. Babam sinirli, annem de üzgün görünüyordu.

Musluğu kapadım, kalbim güm güm atmaya başladı. “Ne oldu?” dedim.

Annem elini kızıl kahve saçına götürdü. Mary K.’nın da saçları bu renkti. “Bunlar senin mi?” dedi. “Cadılar hakkındaki bu kitaplar?” Elinde Uygulamalı Telemadan aldığım kitapları tutuyordu.

“Hı hı. Ne oldu ki?” dedim.

Annem, “Niye aldın?” diye sordu. İş kıyafetlerini değiştirmemişti. Darmadağın ve yorgun görünüyordu.

Ses tonunu görmezden gelip “Çünkü ilgimi çekti,” dedim.

Birbirlerine baktılar. Tavandaki lamba babamın saçlarının döküldüğü yerde parlıyordu.

Annem sorularında ısrarlıydı. “Okuldaki diğer çocuklar da ilgileniyor mu? Yoksa sadece sen misin?”

Babam, “Mary Grace,” dedi ama annem onu duymazlıktan geldi.

Kaşlarımı çatığımı hissettim. “Ne demek istiyorsun? Bu büyük bir olay değil, değil mi? Sadece ilginç. Daha fazla şey öğrenmek istedim,” dedim.

Annem çok üzgündü. “Morgan,” dedi. Şimdiye kadar ne yaparsak yapalım, hayatı ne kadar kontrolden çıkarsa çıksın, sakın kalmıştı.

Konuşmayı babam sürdürdü. “Annenin demek istediği, cadılıkla ilgili bu kitaplar, okumanı istediğimiz kitaplar değil.” Boğazını temizledi, süveterinin yakasını düzeltti. Aşırı derecede rahatsız görünüyordu.

Ağzım açık kaldı. “Nasıl yani?” dedim.

Annem, “Nasıl yani mi? Çünkü cadılıkla ilgili,” dedi.

Ona döndüm. “İyi de kara büyü filan değil ki. Yani korkunç veya tehlikeli hiçbir şey yok. İnsanlar sadece takılıyor, doğayla iç içe yaşıyor. Ne olmuş dolunayı kutlamışlarsa?” dedim. Penis şeklindeki mumlardan, enerjiyle ilgili çıkan sorunlardan ya da çıplak yüzme olayından bahsetmemiştim.

Annem, “Bundan daha fazlası var,” diye ısrar etti. Kahverengi gözleri kocaman olmuştu. Bir piyano teli kadar gergindi. Babama dönüp “Sean sen de bir şeyler söylesene!” dedi.

Babam daha sakin bir şekilde, “Bak Morgan! Çok endişeliyiz. Açık fikirli olabiliriz ama katoliğiz. Bu, bizim dinimiz. Katolik kilisesinin bir parçasıyız ve Katolik kilisesi büyücülüğü de büyü yapan insanları da bağışlamaz,” dedi.

Sabırsızlanmaya başlamıştım. “Buna inanamıyorum şa. İki çok büyük tehlikeden filan söz ediyorsunuz,” dedim. Sonra iki ayinde de ne kadar hastalandığımı hatırladım. “Yani, bu Wicca. Hayvan deneylerine karşı çıkıp direk çevresinde dans etmek isteyen insanlara benziyorlar.” Sonra aklıma Wicca ile ilgili kitaplarda okuduğum şeyler geldi. “Siz de biliyorsunuz Katolik kilisesi Wicca ile başlayan pek çok geleneği benimsemiş. Mesela, yılbaşında ökse otu, Paskalya Yortusu’nda yumurta kullanmak da bu geleneklerden birkaçı. Bunlar Hristiyanlık ve Yahudilikten daha eski dinlere dayanan semboller.”

Annem bana baktı. “Bak küçük hanım. Sana söylüyorum. Bu evde cadılık ile ilgili hiçbir şey istemiyoruz. Katolik kilisesi affetmez diyorum. Biz tek tanrıya inanıyoruz diyorum. Bu kitaplar bu evden gidecek,” dedi. Gerçekten çok sinirlenmişti.

Sanki annem uzaylı bir kopyasıyla yer değiştirmişti. Her zamanki hâlimden o kadar farklıydı ki ağzım açık kalmıştı. Babam yanında duruyordu. Elini annemin omzuna koyup onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Annem ise bana öfkeyle bakıyordu. Ağzının kenarındaki çizgiler, kızgın ve buz gibi gözleri endişeli olduğunu gösteriyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Annem genelde hep mantıklı davranırdı.

“Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’a inandığımızı sanıyordum. Bunlar da üç eder,” dedim.

Annem kızgınlıkla baktı. Boynundaki damarlar seğiriyordu. Şu anda ondan daha uzun olduğumu fark ettim. “Odana çık,” diye bağırdı. Yerimde zıpladım. Dedim ya, bizimkisi ses yükseltilecek bir ev değildi.

Babam, “Mary Grace,” diye mırıldandı.

Annem eliyle mutfak kapısını gösterip “Git,” diye bağırdı. Sanki beni dövme istiyor gibiydi. Şoke olmuşum.

Babam elini annemin omzuna koydu. Ruhunu çekilmiş gibi duruyor, gözleri gözlüğünün ardından endişeyle bakıyordu.

“Gidiyorum,” dedim. Odama çıkıp kapıyı çarptım. Hatta gerek olmasa da kapıyı bile kilitledim. Yatağıma oturdum, hortlak görmüş gibiydim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Tekrar tekrar hep aynı şeyi düşündüm. Annem neden bu kadar korkuyordu?

Daha Derin

“Kral ve kraliçe yıllarca çocuk özlemi çektiler. En sonunda küçük bir kız çocuğunu evlat edindiler. Onların şanssızlığına, kızın kaderinde dev olmak, üvey anne ve babasını sert dişleriyle yiyip bitirmek vardı.”

BİR RUS PERİ MASALINDAN

Mary K. ertesi sabah, “Ne oldu da kendini bebek evine kapattın?” dedi.

Das Boot’u yola çıkarırken dişlerimin arasına sıkıştırdığım iki çilekli turtayı düşürmemeye çalışıyordum.

Mary K. küçükken kötü bir şey yapıp annemi çok kızdırmıştı. Annem ona cezalı olduğunu ve onu köpek kulübesine kapatacağını söylemişti ama Mary K. söylediklerinden çok farklı bir anlam çıkarmıştı. Her nasılsa köpek kulübesini, “Bebek Evi,” gibi algılamıştı. O yüzden o günden beri, *bebek evine kapanmak*, cezalı olma durumu için kullandığımız bir ifadedir.

“Okumamı istemedikleri bir şeyler okuyordum,” diye mırdıldandım. Bir yandan da kırıntı dökmemeye çalışıyordum.

Mary K.'nin gözleri iri iri açıldı. Heyecanla, "Porno gibi mi? Nereden buldun?" diye sordu.

Bıkkınlıkla, "Porno değildi. Çok önemli bir şey değil. Niye o kadar üzüldüklerini de anlamadım zaten," dedim.

"O zaman neydi?" diye ısrar etti.

Gözlerimi devirip vitesi değiştirdim. "Wicca hakkında kitapları. Wicca da kadın odaklı eski bir din. Hristiyanlıktan ve Yahudilikten daha eski," diye cevap verdim. Sanki bir kitaptan okuyor gibiydim.

Kardeşim birkaç dakika düşünüp "Çok sıkıcı. Niye ödünç alabileceğim daha ilginç şeyler okumuyorsun? Mesela porno gibi?" dedi.

Güldüm. "Belki sonra," dedim.

Olanları anlattığımda Bree'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka yapıyorsun. İnanamıyorum. Bu, gerçekten çok kötü olmuş," dedi.

"Çok aptalca. Kitapları evde istemediklerini söylediler," dedim hep oturduğumuz bank buz gibi olmuştu. Ekim güneşi günden güne zayıflıyor gibiydi.

Robbie anlayışla kafasını salladı. Onun ailesi benimkilerden daha koyu Katolikti. Robbie'nin Wicca'yı onlara anlattığını hiç sanmıyordum.

Bree, "İstersen kitaplarını bende bırakabilirsin. Babamın dikkatini çekmez," diye önerdi.

Parkamın fermuarını çekip iyice içine gömüldüm. Dersin başlamasına birkaç dakika kalmıştı. Yeni melez grubumuz okulun doğu kapısında toplanmaya başlamıştı. Tamara ve

Janice başları önlerinde binaya doğru yürüyorlardı. Onları özlemiştim. Son zamanlarda görüşememiştik.

Cal bizim karşımızda kalan banka tünemişti. Yanında Beth vardı. Topukları iyice yenmiş eski kovboy botları giymişti. Sessizdi, bize bakmıyordu. Ama konuşmamızın her bir kelimesini dinlediğine adım gibi emindim.

Raven, “Boş ver onları. Ne okuyup ne okuyamayacağını söyleyemezler. Burası polis devleti değil ya!” dedi.

Bree kahkahalarla güldü. “Sen, Sean ve Mary Grace’e onları rakmadığını söylerken ben de orada olmak istiyorum,” dedi.

Kendimi gülümsemekten alamadım.

Cal sessizliğini bozup “Onlar senin ailen. Tabii ki onları seviyorsun ve onların hislerine saygı duymak istiyorsun. Senin yerinde olsaydım ben de çok üzülürdüm,” dedi.

O an Cal’e daha çok âşık oldum. Aslında herkesin bir şekilde dediği gibi, Cal’in de ailemin aptal ve aşırı duygusal olduğunu söyleyeceğini sanmıştım. Wicca’nın en hevesli takipçisi olduğundan, ailemin tepkisine çok kızacağını sanmıştım.

O sırada Bree bana baktı. İyi ki aklımdan geçenler alnımda yazmıyordu. Peri masallarında hep birbiri için yaratılmış bir çift vardır, onlar birbirlerini bulurlar ve sonsuza dek mutlu yaşarlar. Cal benim öteki yarımды. Ondan başka biri olamazdı. O benim için doğru kişiymken ben onun için doğru değilsem bu nasıl bir peri masalıydı?

Cal, “Çok zor bir karar. Ben şanslıyım çünkü Wicca benim ailemin dini,” diye devam etti. O anlattıkça herkes onu dinliyordu. Bu hâliyle bize bir şeyler öğreten bir havariye

benziyordu. “Eğer ben Katolik olduğumu söylesem, annem de çıldırırdı. Yapabilir miydim bilmiyorum,” dedikten sonra bana bakıp gülümsedi.

Robbie ve Beth güldü.

Cal tekrar ciddileşip “Her neyse, herkes kendi yolunu kendi çizmek zorunda. Ne yapman gerektiğine karar vermelisin. Umarım Wicca’ya devam edersin. Çünkü bir yeteneğin olduğunu düşünüyorum. Ama devam etmezsen de anlayışla karşılarım,” dedi.

Okul kapısı gürültüyle açıldı. Chris Holy ve Trey Heywood içeri girdi.

Chris bağırarak, “Özür dilerim Sizi bölmek istemedim, cadılar,” dedi.

Raven sikkın bir ses tonuyla, “Çek git,” dedi.

Chris onu duymazlıktan geldi. “Burada büyü mü yapıyordunuz? Okul sınırları içinde buna izin var mı?”

Bree şakaklarını ovarak, “Chris lütfen! Bunu yapma!” dedi.

Chris, Bree’ye dönüp “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin çünkü artık kız arkadaşım değilsin, değil mi?” dedi.

Bree kızgınca ona bakıp “Evet. Nedenlerinden biri de bu tavrın,” dedi.

Chris, “Evet,” derken çalan zil ve dışarı çıkan Koç Ambrose lafını kesti.

Koç, “Haydi sınıflara,” deyip kapıları açtı. Chris, Bree’ye çirkin bir bakış attı, sonra da koçun arkasından içeri girdi.

Çantamı alıp kapıya yöneldim. Robbie arkamdan geliyordu. Arkamı dönüp baktım. Bree elini Cal’in koluna atmış bir şeyler anlatıyordu. Raven da gözlerini kısmış onları izliyordu.

Kürkçü dükkânına dönen tilki gibi sınıfın yolunu tuttum. Hayat çok karıştı.

Öğleden sonra Wicca kitaplarımı bir çantaya doldurup Bree'lere getirdim. İstedğim zaman gelip okuyabileceğimi söyledi. "Onları senin için saklarım," dedi.

Kafamı kapıya yaslayıp "Teşekkür ederim. Belki bu akşam yemekten sonra uğrarım. Cadılık tarihiyle ilgili kitabın ortalarına geldim, çok sürükleyici," dedim.

"Tabii ki gelebilirsin. Zavallı şey," deyip omzumu sıvazladı. "Bak, şimdi hiçbir şey olmamış gibi davran. Bırak bunlar geçsin. İstedğin zaman gelip bende okuyabilirsin," dedi.

"Tamam," deyip ona sarıldım. "Cal ile nasıl gidiyor?" diye sordum. Sormak acı veriyordu ama bu konuda konuşmak istediğini biliyordum.

Bree suratını buruşturdu. "İki gün önce neredeyse bir saat telefonla konuştuk. Gayet mutlu gibiydi. Ama dün Wingott's Farm'a gidelim mi diye sordum. Reddetti. Pes etmezse onu takip etmeye başlayacağım," dedi.

"Merak etme eninde sonunda teslim olur. Hep öyle olmaz mı?" dedim.

O da, "Doğru" dedi. Gözleri hüznü bakıyordu.

Bu konuyu kapatmak istediğimden, "Ben seni ararım," diyerek vedalaştım. Arkamdan, "Kafana takma," diye bağırdı.

Bir sonraki hafta Tamara, Janice ve Ben ile daha çok takılmaya karar verdim. Matematik kulübüne gittim. Fonksiyonları anlamaya çalıştım ama Wicca ile ilgili şeyler öğrenmeyi ve Cal'in yanında olmayı çok özlemiştim.

Anneme kitaplardan kurtulduğumu söylediğimde biraz utanmış ama çok rahatlamıştı. O an anneme kitapları Bree'ye bıraktığımı ve istediğim zaman gidip okuyacağımı söylemediğim için, kendimi biraz suçlu hissetmiştim. Ama bunun üstünde çok durmadım. Aileme saygı duyuyordum ama onlarla aynı fikirde değildim.

Usulca, "Teşekkür ederim," dedi. Sanki daha çok şey söylemek istiyor gibi bir hâli vardı ama söylemedi. O hafta birkaç kere beni izlerken yakalamıştım. İşin tuhafı bana Uygulamalı Telema'daki o tezgâhtarını anımsatıyordu. Beni sanki her an boynuz çıkarıverecekmişim gibi bir beklentiyle izliyordu.

O hafta sonbahar çok ağır ilerledi. Sonbaharın etkileri Hudson Nehri'nden Widow's Vale'e doğru geliyordu. Günler fark edilir şekilde kısalmış, rüzgâr sertleşmişti. Etrafımda, yapraklarda, rüzgârda, güneş ışığında bir bekleyiş vardı. Büyük bir şey yaklaşıyordu ama ne olduğunu bilemiyordum.

Cumartesi günü öğleden sonra ödevimi yaparken telefon çaldı. Üst kattaki telefon açmadan önce Cal, diye düşündüm.

O nefes kesici sesiyle, "Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye cevap verdim.

Lafı dolandırmadan, "Bu geceki çembere geliyor musun? Bu sefer Matt'lerde toplanacağız," dedi.

Bu soru günlerdir aklımı kurcalayıp duruyordu. Tamam, annemlerin haberi olmadan Bree'lerde kitaplarımı okuyordum ama başka bir çembere katılmak çok daha büyük bir olaydı. Wicca'yı öğrenmek bir şey, onu uygulamak başka bir şeydi. "Gelemem," dedim. Dokunsalar ağlayacaktım.

Cal bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Söz veriyorum herkesin kıyafeti üstünde olacak,” dedi. Sesindeki alayı hissedebiliyordum. Gülümsedim. Bir süre daha duraksadıktan sonra, “Söz veriyorum seni suya da taşımayacağım,” dedi. Doğru duyup duymadığıma emin olamadım. Ne diyeceğimi bilemedim. Damarlarımda dolaşan kan bile hızlanmıştı.

“Tabii sen taşımamı istemedikçe,” diye ekledi.

Kendime, Bree senin en yakın arkadaşın ve o Cal’e âşık diye hatırlattım. Üstümde yarattığı bu büyüyü kırmam lazımdı. Bree’nin bir şansı vardı ama benim yoktu.

“Ben... ben gelemem,” dedim kendi sesimi ben bile zor duymuştum. Annemin alt katta dolandığını duydum. Odama gidip kapımı kapattım.

“Peki,” deyip sessizce bekledi. Bir süre sessizlik oldu. Yatağıma uzanıp camdan dışarı, kızarmış yapraklara baktım. O an Cal’in yanımda olması için dünyaları verebilirdim. Gözlerimi kapadım. Gözyaşlarım damla damla yanaklarımdan süzülüyordu.

Nazikçe, “Belki başka zaman,” dedi.

Sesimi düzeltmeye çalışarak, “Belki,” dedim. Büyük bir keder içinde, *bir daha hiç gidemeyebilirim*, diye düşündüm.

“Morgan?” dedi.

“Efendim?”

Bir an sessizlik oldu.

“Yok bir şey. Pazartesi okulda görüşürüz. Bu gece yokluğunu hissedeceğiz,” dedi.

“Teşekkür ederim,” deyip telefonu kapattım. Kafamı yastığıma gömüp ağlamaya başladım.

Killburn Manastırı

“Toprağın, hayvanların, yaşayan her canlının, havanın, zamanın, hareketin gücü vardır. Eğer yaşadığın evren ile ahenk içindeysen bütün bu güçlerden faydalanabilirsin.”

BİR CADİ OLMAK,
Sarah Morningstar, 1982

Samhain yaklaşıyor. Onun yokluğunda çember çok sıkıcı, çok zayıftı. Ona ihtiyacım var. Benim ruh eşim o.

Mary K.'ye, “Bazı çocuklar on altı yaşında hamile kalıyor,” dedim. Pazar günü öğleden sonra bir okul otobüsündeydik. Bir grup dini bütün Katolikle aynı otobüse binip de Killburn Manastırı'na gittiğime inanamıyordum. “Bazı çocukların uyuşturucu bağımlılığı var,” diye devam ettim. “Kimisi de ailelerinin arabalarını mahvediyor. Benim tek yaptığım eve birkaç kitap getirmekti.”

İçimi çekip başımı otobüsün camına yasladım. Dün gece çemberde neler yaşanmış olabileceğini düşündüm.

Eğer bir okul otobüsünde kiliseden bir grup yetişkin insanla bir saat yol gitmediyseniz, bir saatin ne kadar uzun bir zaman dilimi olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Annemler birkaç sıra ileride oturuyordu. Çamurda debelenen domuzlar gibi neşeliydiler. Arkadaşlarıyla gülüşüp konuşuyorlardı. Beş yaşındaki Melinda Johnson'ı yol tuttuğu için yolda sürekli durmak zorunda kaldık.

Sonunda Bayan Hotchkiss, "Geldik!" diye seslendi. Otobüsün önünde oturuyordu. Otobüs hapishaneye benzeyen bir binanın önünde durdu. Bayan Hotchkiss, Peder Hotchkiss'in kız kardeşiydi. Pederin eviyle ilgileniyordu.

Mary K. kuşkuyla camdan dışarı baktı. "Bu bir hapishane mi?" diye fısıldadı. "Bizi buraya gözümüzü korkutmak için filan mı getirdiler?" diye sordu.

Sızlanarak otobüsten inen kalabalığı takip ettim. Dışarıda hava soğuk ve nemliydi. Havada gri bulutlar dolanıyordu ve yağmur kokusu vardı. Yağmurun geleceğini hisseden kuşların cıvıltısı da kesilmişti.

Önümüzde yaklaşık üç metre uzunluğunda beton bir duvar vardı. Duvar yılların getirdiği kirle kaplıydı, asma yaprakları bütün duvarı sarmıştı. Duvarın bir bölümünde iki tane büyük siyah kapı vardı. Kapıların ağır direkleri ve geniş menteşeleri dikkat çekiyordu.

Peder Hotchkiss gülümseyerek, "Evet dostlarım," dedi. Kapıya çıkıp zili çaldı. Birkaç dakika sonra üstündeki yaka kartında Karen Breems yazan bir kadın kapıyı açtı.

"Merhaba. St. Michael'dan gelen grup olmalısınız," dedi. "Killburn Manastırı'na hoş geldiniz. Bu manastır New York

Eyaleti'nin en eski rahibe manastırlarından birisidir. Ancak artık burada hiçbir rahibe kalmıyor. Rahibe Clement, 1987'de vefat ettiğinden beri burası sadece müze ve rehabilitasyon merkezi olarak kullanılıyor.”

Kapıdan içeri girince, çakıl taşlı bir bahçeye girdik. Etrafa bakarken dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Neden gülümsediğime ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Killburn Manastırı cansız, gri ve ıssızdı. Ama içeri adım atar atmaz içime bir sükûnet duygusu yerleşti. Kalın taş duvarların, çıplak bahçenin ve parmaklıklı pencerelerin içinde bütün endişelerim yok olup gidiyordu.

Mary K. burun büküp “Tıpkı bir hapishane gibi. Zavallı rahibeler!” dedi.

“Hayır, hapishane gibi değil.” Duvardaki küçük pencerelere bakıp “Daha çok mabede benziyor,” dedim.

Küçük küçük hücreleri dolaştık. Rahibeler bu hücrelerde, üstleri samanla kaplı ahşap karyolaların üstünde uyuyordu. Büyük basit bir mutfak vardı. Meşeden büyük bir tezgâhın üstüne kocaman tencere ve tavalar dizilmişti. Biraz zorlasam siyah elbiseli bir rahibeyi, kaynayan suyun içine baharatlar atıp hasta rahibeler için şifalı çaylar yaparken hayal edebilirdim. Aklımdan geçen bir rahibe değil, cadıydı aslında.

Bayan Breem, “Manastır kendi kendine yetiyordu,” deyip bizi mutfaktan çıkardı. Duvarlarla çevrili bir bahçeye gelmiştik. Burada bitkiler çok büyümüş, bakımsız kalmıştı.

“Rahibeler New York'un kışını atlatmak için gerekli olan bütün meyve ve sebzelerini burada yetiştiriyordu. Manastır ilk açıldığında süt, et ve yün sağlamak için koyun ve keçi yetiştirir-

yorlardı. Burası onların mutfak bahçesiydi. Duvarlar, tavşanları ve geyikleri dışarıda tutmak için yapılmıştı. Avrupa'daki manastırlarda olduğu gibi burada da bahçeler dairesel bir labirent şeklinde yapılmış.”

Bahçede bir tekerlek vardı. Sekiz teker teli yıpranmış, biraz da silikleşmişti. Sanki her bir tel, Samhain, Yule, Imbolc, Ostara, Beltane, Litha, Lammas ve Mabon içindi.

Tabii ki rahibelerin bu tekerleği Wicca sembolü olsun diye buraya koymadığı aşikârdı. Bu fikir onların tüylerini diken diken ederdi. İşte Wicca böyle bir şeydi. İnsanlar ona ait pek çok şeyi farkında olmadan kullanıyordu.

Yıllarca kullanıldığı için düzleşmiş, ufalanan taşların üzerine basa basa geçerken bitki yetiştiren Bayan Petrie mest olmuştu. Bir yandan onu takip ediyor, bir yandan da mırıldanışlarını dinliyordum. “Tereler, yabani papatyalar. Bak şurada solucan otu var. Tanrım! Solucan otundan nefret ederim. Bütün her yere dolanır...”

Onu takip ederken yemin ederim ki üstüme bir büyü geldi. Ruhumu ferahlattı, gün ışığı yüzümde parladı. Her bir yatak, artık kullanılmadığı hâlde, sanki bir vahiydi.

Bitkilerin çoğunun adını bilmiyordum ama hepsi hakkında bir fikrim vardı. Birkaç kez eğilip kurumuş çiçeklerini, kırılmış dallarını, sararmış yapraklarını okşadım. Onlara dokundukça aklıma bazı görüntüler geliyordu. Göz otu, çayır melikesi, biberiye, kara hindiba, daha neler neler!

Çeşit çeşit bitkinin sonbahardan kalma hâlleri önümde serili duruyordu. Bu bitkiler, tedavi için, büyü yapmak için, yemeklerini tatlandırmak için, tütsü, sabun ve boya yapmak

için kullanılabılırdi. Onlarla yapabileceğim şeyleri düşünmek bile başımı döndürmüştü.

Dizlerimin üstüne çöküp kurumuş bir öd ağacına dokundum. Bu ot güneş yanıklarına ve diğer yanıklara iyi gelirdi. Annem bu otu defalarca kullanmıştır ama aklına bir kere bile cadılıkla ilgili bir şey gelmemiştir. İleride bir defne ağacı vardı. Gövdesi zamana yenik düşüp bükülmüştü. Ona dokunduğumda, çok temiz, saf ve güçlü bir yüzeye rastladım. Orada kekik çalıları ve büyük kurumuş bir yaban sümbülü vardı. Kırılğan dallarında Frenk kimyonu tohumlarını görebiliyordum. Burası benim için keşfedilesi yeni bir dünyaydı. İçinde kaybolabilirdim. Eğri büğrü bir yeşil naneye dokundum.

Bayan Petrie beni fark edince, “Naneler hiç ölmez,” dedi. “Her zaman yenilenirler. Çok istilacı bir bitkidir. Ben de sak-sılarda nane yetiştiririm.”

Gülümseyip kafamı salladım. Artık üşümüyordum. Bahçenin her bir noktasını inceledim. Eskiden bitki yetiştirmiş ama artık bomboş olan toprak parçalarını inceledim. Belki baharda, oralaradaki bitki kalıntılarından tekrar çiçekler açardı. Küçük metal plakaları tek tek okudum. Her plakada bitki isimleri kadınsı bir el yazısıyla yazılmıştı.

Annem gelip yanımda durdu. Aramızı düzeltmeye çalışmak ister gibi, “Çok ilginç, değil mi?” dedi.

“Çok ilginç. Bitkilere bayıldım. Sence babam bahçede bana küçük bir yer ayırır mı? Biz de kendi bitkilerimizi yetiştirebiliriz.”

Annem gözlerimin içine baktı. “O kadar mı ilgini çekti?” dedi. Annem bir yığın odunsu biberiyeye göz gezdirdi.

“Evet, burası çok güzel. Kendi maydanozlarımızı, biberiyelerimizi eksek fena mı olur?” dedim.

“Güzel olur. Belki önümüzdeki bahara. Bu konuyu babanla konuşalım,” dedi. Arkasını dönüp Bayan Hotchkiss’in yanına gitti. Bayan Hotchkiss bu sırada manastırın tarihini anlatıyordu.

Otobüse geri dönme vakti geldiğinde, oradan ayrılmakta zorlandım. Bu manastırda kalmak, koridorlarında yürümek, kokularını içine çekmek, kuruyan yaprakları parmaklarımın altında hissetmek istiyordum. Killburn Manastırı’nın kapılarından çıkınca bitkiler o en büyülü hâllerıyla beni çağırıyorlar.

Ailemin itirazına rağmen, her şeye rağmen, cadılar hakkında bilgi edinmek artık benim için yeterli değildi. Cadı da olmak istiyordum.

16

Doğuştan Cadı

“Cadı olmak gibi bir seçenek yoktur. Ya cadısındır ya da değilsindir. Bu senin kanında vardır.”

TİM MCCLELLAN, DİĞER ADIYLA ZEKİ FEARGUS

Hüsrana vğradıkça bağırarak istiyorum. Bana gelmiyor. Onu zorlayamam, biliyorum. Tanrıçam, lütfen bana bir işaret ver!

Pazartesi günü okuldan sonra, Robbie ile satranç dersini ekip Uygulamalı Telema’ya gittik. Buraya gelmek benim için bir alışkanlık olmuştu. Bitkileri kullanma ve büyüde kullanılan bitkilerle ilgili bir kitap ve kitap formunda bir defter aldım. Defterin kapağı mermer şeklinde ciltlenmişti, krem rengi sayfaları vardı. Bu da benim *Gölgeler Kitabı*’m olacaktı. Wicca ile ilgili hissettiklerimi çember tecrübemi, aklımdan geçen her şeyi yazacaktım.

Robbie siyah penis şeklinde bir mum aldı. Çok çılgın bulmuş.

“Çok eğlenceli. Bu mum sayesinde kızlar peşini bırakmayacak,” dedim.

Robbie kıkırdadı.

Bree'nin evine gidip odasında takıldık. Yatağına uzanıp bitkilerle ilgili kitabımı okumaya başladım. Robbie, Bree'nin CD çalarıyla uğraşıp yeni çıkan CD'leri karıştırdı. Bree yere oturmuş ayak tırnaklarına oje sürüyor bir yandan da *Yedi Büyük Klan* kitabımı okuyordu.

"Çok ilginç. Şunu dinleyin," dedi. Tam o sırada kapı zili çaldı. Birkaç dakika sonra yukarı çıkan Matt ve Jenna'nın sesini duyduk.

Jenna cıvı cıvı sesiyle, "Selam," dedi. Sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. "Tanrım, dışarı çok soğuk. Nerede kaldı o kavurucu yaz sıcaklığı?" dedi.

Bree, "İçeri girin," dedi. Sonra şöyle bir odaya bakıp "Belki de oturma odasına inmeliyiz," dedi.

Robbie, "Ben burada kalıyorum," dedi.

Ben de oturduğum yerden kalkmadan, "Evet burası daha mahrem," dedim.

Bree, "Çocuklar dinleyin! *Yedi Büyük Klan* isimli kitabı okuyordum..."

Jenna ürpermiş gibi yapıp "Ooo," dedi.

Bree aldırmadan devam etti. "Yıllarca büyü yaptıktan sonra Yedi Büyük Klan'dan her biri büyüünün bir dalında ilerlemiş. Mesela Woodbane klanı kara büyü ve şeytani ayinlerle uğraşıyormuş."

Ben gerçekten de ürperdim ama Matt kaşlarını oynattı. Robbie şeytani bir kahkaha attı.

Jenna, "Kulağa Wicca gibi gelmiyor," deyip ceketini çıkardı. "Hatırlamıyor musunuz? Geçen hafta Cal, her ne yaparsa-

nız üç misliyle size geri döner demişti. Bree o renk süper. Ne renk o?”

Bree oje şişesindeki etiketi okuyup “Gök mavisi,” dedi.

Jenna, “Çok güzel,” dedi.

Bree, “Teşekkür ederim,” deyip devam etti. “Dinleyin, bu kısım gerçekten çok ilginç: *Onların tam karşısında Rowanwand klanı vardı. Hep iyi, hep barışçıldılar. Rowanwand’lar büyü bilgisinin kaynağıydılar. İlk Gölgelelerin Kitabı’nı onlar yazdı. Büyüleri toparladılar. Çevrelerinde büyü yaparken faydalı olabilecek ne varsa incelediler.*”

Robbie, “Çok ilginç. Ee, sonra ne olmuş?” diye sordu.

Bree, “Bir bakalım...” deyip sayfayı taramaya başladı.

Cal, Bree’nin odasının açık kalan kapısından girerken, “Öldüler,” dedi.

Hepimiz aynı anda sıçradık. Hiçbirimiz kapının çaldığını ya da merdivenlerden çıkışını duymamıştık.

Şaşkınlığı geçince Bree, Cal’e gülümseyip “Gelsene,” dedi. Hemen ojelerini ortadan kaldırdı.

Jenna gülümseyerek, “Selam Cal,” dedi.

Cal, ceketini kapı tokmağına asıp “Selam,” dedi.

Robbie, “Öldüler derken?” diye sordu.

Cal yatağa doğru gelip yanıma oturdu. Bree arkasını dönünce yan yana oturduğumuzu gördü. Gözlerinde kıvılcımlar çaktı.

Cal fark etmemiş gibiydi. Anlatmaya başladı: “Yedi Büyük Klan vardı. Woodbane’lar kötü olarak bilinirdi. Rowanwand’lar da iyi olarak tanınırdı. Bunların haricinde beş klan daha vardı. Bunlardan kimi iyi, kimi kötüydü.”

Jenna, "Bu, gerçek hikâye mi?" deyip sakızını çöpe attı.

Cal kafasını sallayıp devam etti. "Bildığımız kadarıyla böyle. Neyse, Woodbane'lar ve Rowanwand'lar binlerce yıl birbirleriyle savaşmış. Öteki beş klan ise zaman zaman biriyle, zaman zaman da diğeriyle iş birliği yapmış."

Robbie, "Öteki klanlar hangileriydi?" dedi.

Bree, "Dur dur, gördüm," deyip parmağıyla satırları takip etti.

"Woodbane'lar, Rowanwand'lar, Vikroth'lar, Brightendale'ler, Burnhide'lar, Wyndenkel'lar ve Leapvaughn'lar," dedim. Ezberlemiştim. Herkes şaşkınlıkla bana baktı. Cal hariç. O hafifçe gülümsüyordu.

"Daha yeni okudum o kitabı," dedim.

Bree kafasını sallayıp "Morgan haklı. Vikrothlar savaşçı olanlardı," dedi. "Brightendale'ler genelde bitkilerle uğraşırlardı. Bir çeşit doktorluk yaparlardı. Burnhide'lar taşlar, kristaller ve metallerle yapılan büyülerle uğraşırlardı. Wyndenkel'ler büyü yazma konusunda ustaydılar. Leapvaughn'lar genelde haylaz ve komik, bazen de korkunç olurlardı."

Cal, "Vikroth'lar Vikingler ile özdeşleştirilirler. Cüce cin kelimesi de Leapvaughn'larla alakalıdır," diye ekledi.

Matt, "Süper," dedi. Jenna kalkıp Matt'in önüne oturdu. Böylece kafasını Matt'in bacaklarına yaslayabilecekti. Matt de Jenna'nın saçlarıyla oynuyordu.

Robbie merakla, "Eee, nasıl ölmüşler?" diye sordu.

"Bunlar birbirleriyle binlerce yıl savaşmışlar. Zamanla sayıları azaldı. Woodbane'lar ve onların ittifakları, düşmanlarını ya savaş alanında ya da kara büyüyle öldürüyorlardı.

Rowanwand'lar ise kara büyüyle değil bilgi depolayarak, öteki tarafın bilgilerini tüketerek zenginliklerini paylaşmayı reddederek zarar veriyorlardı. Mesela, Vikroth'lar hastalandıysa ve Rowanwand'lar onları büyüyle tedavi edebilecek durumday-sa, zarar vermek için tedavi etmiyorlardı. Böylece düşmanları ölüyordu.

Robbie, "Alçaklar!" dedi. Bree kıkırdadı. Ben ise gerildim.

Cal, Robbie'ye alaycı bir bakış attı.

Bree, "Devam et Cal, onu boş ver," dedi.

Hava kararmıştı. Yağmur başlamıştı, su damlaları pence-reye vuruyordu. Eve gitmek zorunda olup da Mary K.'nin hamburgeriyle patates kızartmasını yiyecek olmam fikrine ifrit oldum.

Cal, anlatmaya devam etti. "Yaklaşık üç yüz yıl önce, Salem cadı mahkemeleri zamanına kadar bu gruplar arasın-da büyük çatışmalar yaşanıyordu. Hiç kimse niye o zamanlar böyle bir şey olduğunu bilmiyordu. Dünyanın her tarafında cadılar birden katledilmeye başladı. Tarihçilerin tahminlerine göre cadıların yaklaşık yüzde doksanı ile doksan beşi ya başka cadılar tarafından ya da bu olaylara karışan insanlar tarafın-dan öldürüldü."

Bree kuşkuyla, "Yani Salem cadı mahkemelerinin rakiple-rini ortadan kaldırmak isteyen cadılar tarafından kurulduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

"Orası belli değil diyorum. Bir ihtimal."

Bedenim Cal'ın varlığıyla ve sesiyle ısınmıştı. İçim ise ilik-lerime kadar donmuştu. Cadıların ölüşünü ya da öldürülüşünü duymaktan nefret ediyordum.

Cal, “Ondan sonra yaklaşık iki yüz yıl kadar dünyanın her tarafındaki cadılar Karanlık Çağ’a girdi,” diye anlatmayı sürdürdü. “Klanlar bağılıklarını yitirdi. Başka klanlardan cadılarla evlendiler. Ya da sahipsiz çocuklar doğurdular. Ya da insanlarla evlenip çocuk sahibi olamadılar.”

Kitapta, klanların uzun bir zaman boyunca insanlardan ayrı yaşadıklarını bu nedenle gitgide diğer insanlardan farklılaştıklarını okumuştum. Bu yüzden, normal insanlarla birlik-teliklerinden çocuk sahibi olamıyorlardı.

Jenna, “Bu konuyla ilgili ne kadar çok şey biliyorsun!” dedi.

Cal, “Uzun zamandır bunlara çalışıyorum,” diye açıkladı.

Bree uzanıp Cal’in dizine dokundu. “Sonra ne oldu. O kısmı okumadım,” dedi.

“Eski yaşananlar, kırgınlıklar unutuldu. İnsanlar telema ile ilgili bütün bildiklerini unuttular. Sonra yaklaşık yüz yıl kadar önce, yedi büyük klanı temsil eden küçük bir cadı grubu Karanlık Çağ’dan çıkmayı başarıp Wicca kültürünün Rönesans’ını başlattılar.”

Cal, oturduğu yerden kayınca Bree’nin eli boşluğa düştü. Matt, Jenna’nın saçlarıyla oynuyordu. Robbie halının üstüne uzanmıştı. Eliyle başını desteklemişti.

“Kitabın söylediğine göre cadılar klanlaşmanın felaket doğurduğunu anlamışlardı. Böylece tek bir klan oluşturup aralarındaki ayrıma son vermeye karar verdiler,” dedim.

Cal, “Birlik içinde çeşitlilik,” diye doğruladı. “Klanlar arası evlilik önerdiler ve cadıların insanlarla daha iyi ilişkiler kurmasını istediler. Bu açık fikirli cadılar kendilerine Yüce

Konsey ismini verdiler. Günümüzde de hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar. Şu an günümüz cadı topluluklarının neredeyse hepsi varlıklarını onlara ve onların öğretilerine borçlular. Günümüzde Wicca çok hızlı büyüyor, eski klanlar sadece hatıralarda kaldı. Çoğu insan artık onları ciddiye almıyor.”

Uygulama Telema’daki tezgâhtar hangi klandan olduğunu sormuştu. Başka bir şey daha söylemişti.

“Doğuştan cadı olmakla normal cadı olmak arasındaki fark ne?” diye sordum.

Cal gözlerimin içine baktı. İçimde bir şeyler dalgalandı. “İnsanların dediğine göre eğer bir kişinin yedi büyük klandan biriyle genetik bir bağı varsa, o kişiye doğuştan cadı deniyor. Sıradan bir cadı ise Wicca’yı uygulayıp onun kurallarına göre yaşayan cadılara denir. Telema güçlerini her yerden alırlar. Doğuştan cadı olanlar enerjileri üstlerine çekerler ve daha fazla güce sahiptirler.”

Jenna, “Sanırım hepimiz sıradan cadı olacağız,” dedi ve gülümsedi. Dizlerini çekip kollarını dizlerinde kavuşturdu. Dişi bir kediye benziyordu.

Robbie kafasını sallayıp “Cadı olmak için yaklaşık bir yılımız var,” dedi. Gözlüklerini burnuna doğru itti. Sanki yüzü alev alev olmuş da canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu.

Cal, “Ben hariç. Ben doğuştan cadıyım,” dedi.

Bree’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Öyle misin?” diye sordu.

Cal, “Tabii ki,” diye cevap verdi. “Annem de, babam da öyleydi. Ben de öyleyim. Bizim gibiler tahmin ettiğinizden daha fazla. Annem bu durumda olan bir yığın insan tanıyor.”

Matt, “Vaaayyy! Sen hangi klandansın?” diye sordu.

Cal sırıttı. “Bilmiyorum. Ailemin ataları Amerika’ya göç ederken kayıtlarını kaybetmiş. Annemim ailesi İrlanda’dan gelmiş. Babamın ailesi ise İskoçya’dan. Yani pek çok farklı klandan olabilirler. Belki de Woodbane’lerden gelmişlerdir.”

Jenna, “Harika. Böylesi daha gerçekçi duruyor,” dedi.

Cal dürüstçe, “Ben kimi cadılar kadar güçlü değilim,” diye itiraf etti.

Ben o sırada Cal’in profilini inceliyordum. Düzgün kaşlarına, düz burnuna, dolgun dudaklarına bakarken odanın geri kalanı gölgelere karışmıştı. *Saat altı oldu*, diye düşündüm. Tam o sırada aşağıdan saatin sesi geldi.

“Eve gitmem lazım,” dedim. Sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi. Bitki kitabımı kazağımın altına soktum. Bakışlarımı Cal’dan güçlükle çekip odadan çıktım. Kendimi bir süngere batıyormuşum gibi hissettim.

Merdivenlerden aşağı inerken tırabzanları sıkı sıkı tuttum. Dışarıda yağmur suratımı ıslatıyordu. Gözlerimi kırıştıtırıp hızla Das Boot’uma doğru koştum. Arabanın içi buz gibi olmuştu. Koltuklar ve direksiyon çok soğuktu. Islanıp üşümüş ellerimle kontağı çalıştırdım.

Kelimeler beynimin içinde dönüp duruyordu. Doğuştan cadı... Doğuştan cadı... Doğuştan cadı...

Kapana Kısılmış

“1927 yılında cadı avcıları bir Vikrauy cadısı yakaladılar. Ertesi sabah ise hücresi bomboştu. O günden beri bir cadının tutuklanıp bekletilemeyeceğini anlatmak için, “Bir cadıyı kilitlemektense onu üç kere öldürmek daha iyidir,” sözü kullanılmaya başlandı.”

CADILAR, BÜYÜCÜLER VE SİHİRBAZLAR,
Altus Polydarmus, 1618

Ekim. Eski günlüğümü kenara kaldırdım. Gölgelemin Kitabı'na ilk yazışım. Doğru yazıyor muyum bilmiyorum. Daha önce hiç GİT görmedim ki. Ama bu sonbahar, bu yıl, hayata dönüşümü paylaşmak istedim. Bir cadı olarak hayata geri dönüyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım en güzel ve en korkutucu şey.

Anlatırken bir yandan da yoğurdumun üst kısmını sıyrıyordum. “Çok harikaydı. Bütün bahçe sekiz köşeden oluşuyordu. Tıpkı sabatları gösteren tekerlek gibiydi. Yemek pişirmek ve ilaç yapmak için bir sürü bitki vardı. Orada yaşayanların

hepsi rahibeydi. İnanabiliyor musunuz? Hepsi Katolik rahibesiydi.” Biraz daha yoğurt alıp masanın etrafına baktım.

Okul kafeteryasındaydık. Robbie bir hata yapıp pazar günkü kilise gezintimi sormuştu. Onun ailesi de bizim kiliseye geliyordu. Kendimi anlatmaktan alamıyordum. Robbie, milkshake’ini içerken “O rahipleri izlemen lazım,” dedi.

Jenna kafasını sallayıp “Tanrım, o her yerde,” dedi. Dudaklarını peçeteyle silip saçlarını arkasına attı. “Artık öğrendiğim için, nereye baksam Wicca’nın bir izini görüyordum gibi geliyor. Annem Cadılar Bayramı için Red Kill’e gidip bal kabağı almak istiyordu. Birden bu geleneğin nereden geldiğini hatırlayıverdim,” dedi.

Ethan uyukulu bir şekilde, “Selam,” dedi. Sharon’ın yanına oturdu. Gözleri kıpkırmızı olmuş, saç lüleleri yakasına geliyordu.

Sharon iğrenerek ona baktı. Temiz ekose eteğine ya da beyaz Oxford gömleğine pislik bulaştırabilirmiş gibi ondan uzak duruyordu. “Hiç ayık olmaz mısın sen?” dedi.

Ethan, “Sarhoş değilim. Hastayım,” dedi.

Dönüp ona bakınca sersemlemiş başını ve dolmuş sinüslerini hissedebiliyordum.

Cal, “Ethan artık uyuşturucu kullanmıyor. Değil mi Ethan?” dedi.

Ethan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Kızılıcak suyu kutusunu açıp “Evet adamım, hayata geri döndüm,” dedi.

Cal kakhaha attı.

Ethan, “Bir dahaki sefere vejetaryen olmam gerektiğini fiilan söylersin,” diye homurdandı.

Robbie alayla, “Her şeyi iste ama bir onu isteme,” dedi.

Sharon, Ethan’dan uzaklaştı. Fazla titiz davranıyordu.

Bileğindeki altın bilezikler tıngırdıyordu. Yemek çubuklarını teriyakili tavuğa batırdı.

Beth, Ethan’a, “Bitlerine dikkat et,” dedi. Bugün burnuna pırlanta hıзма, alnına da pırlantalı bir bant takmıştı. Egzotik görünüyordu. Yeşil gözleri esmer teninde kedigözü gibi parlıyordu.

Sharon, Ethan’a sinirli bir bakış attı. Ethan gülüp meyve suyunu içmeye devam etti.

Bree ile birbirimize bir bakış attık. Sonra Bree’nin bakışları Cal’de kilitlendi. Ben de yoğurduma geri döndüm. Sekiz kişilik yemek masasının sınırlarını zorluyorduk. Ben, Bree, Raven, Beth, mükemmel çift Jenna ile Matt, Ethan, Robbie, Sharon Goodfine ve bizi birbirimize bağlayan Cal, toplam on kişiydik. Cal hepimizin ortak noktasıydı. Her birimize tek tek baktı. Burada, bizimle olmaktan mutlu görünüyordu. Biz ayrıcalıklı olan o dokuz kişiydik. Eğer katılmayı istersek onun yeni cadılar topluluğu olacaktık.

Ben katılmak istiyordum.

Alabama doğru ilerlerken Jenna arkamdan, “Morgan, bekle!” diye bağırdı. Cuma günüydü. Bir hafta daha geçmişti. Bana yetişmesi için bekledim. Sırt çantamı diğer omzuma attım.

Yeteri kadar yaklaşıncı, “Bu geceki çembere katılacak mısın?” diye sordu. “Bu geceki benim evimde olacak. Sushi filan yaparız.”

Buz gibi içki teklif edilmiş bir alkolik gibi hissettim kendimi. Başka bir çembere katılma fikri, büyüünün tekrar damar-

larımdan akması, Cal ile o büyülü yakınlığı yaşama isteği beni benden almıştı.

İkircikli bir şekilde, "Gelmek istiyorum," dedim.

Kafası karışmış görünüyordu. "O zaman neden gelmiyorsun?" diye sorup konuşmaya devam etti: "Wicca ile çok ilgilisin. Cal da yetenekli olduğunu düşünüyor."

Sıkıntıyla içimi çektim. "Ailem buna tamamen karşı. Gelmek için can atıyorum ama gelirsem olacaklarla yüzleşmek istemiyorum."

Jenna, "Onlara benim bir parti düzenlediğimi söyle," diye önerdi. "Ya da bana kalmaya geleceğini söyle. Geçen hafta gözlerimiz hep seni aradı. Sen varken daha eğlenceli geçiyor."

Gülümsedim. "Yani, kimse düşmedi ya da kimsenin göğsüne acı saplanmadı demek istiyorsun."

Gülümseyip "Hayır. Cal senin çok aşırı hassas olduğunu söylemişti, değil mi?" dedi.

Matt yanıma gelip Jenna'nın beline sarıldı. Jenna da ona gülümsedi. Acaba hiç kavga ettiler mi diye merak ettim. Acaba birbirlerine olan aşklarından bir kere bile olsa şüphe etmişler miydi?

"İşte o benim. Hassas Morgan," dedim.

Jenna, "Peki, o zaman gelebilirsen mutlaka gel," dedi.

"Tamam, gelmeye çalışırım," dedim.

Arabama bindim. *Jenna ne kadar tatlı bir kızmış*, diye düşündüm. Şimdiye kadar hep farklı gruplarda takıldığımızdan, onu bu kadar iyi tanıma fırsatı bulamamıştım.

Cumartesi gecesini Mary K. arkadaşlarıyla buluşmak için hazırlanıyordu. "Arkadaşlarla takılacağız, sen de gelmek ister

misin?” dedi. “Jaycee bir film kiralamış. Patlamış mısır yiyip o filmi izleyeceğiz,” dedi.

Ona gülümsedim. “Kulağa çok cazip geliyor. Karşı koymak çok zor ama reddetmek zorundayım. Belki Bree ile sinemaya gideriz. Bakker da gelecek mi?” dedim.

Mary K. kafasını sallayıp “Hayır, Babasıyla birlikte New Jersey’ye basket maçına gitmişler,” dedi.

“İşler yolunda mı?” diye sordum.

Mary K. saçlarını iyice düzleşene ve parlayana kadar fırçaladı. “Hı hı, her şey yolunda,” dedi. Saçlarını atkuyruğu yaptı. Çok güzel ve hoş olmuştu. Kız arkadaşlarının evinde takılmak için fazla güzel olmuştu.

Bir süre sonra Mary K. bisikletine atlayıp Jaycee’lerin evine doğru yola çıktı. Annem ve babam giyinip oturma odasına indiler.

“Oyun nerede?” diye sordum. Kanepeye yayılıp ayaklarımı uzatmıştım.

Annem, “Oyun nerede oynanıyor?” diye gramerimi düzeltti.

“Evet, işte onu soruyorum,” deyip gülümsedim. Hayal kırıklığına uğramış gibi suratını buruşturdu.

İnci kolyesini takarken, “Burdocksville’de,” dedi. “Oradaki kültür merkezinde. Saat on bir gibi döneriz. Dönerken Mary’yi de alacağız. Eğer Bree ile dışarı çıkmaya karar verirseniz bize not yazarsın,” dedi.

“Tamam,” dedim.

Babam, “Haydi Mary Grace, geç kalacağız,” dedi.

Annem, “Hoşça kal tatlım,” deyip çıktı. Onlar gidince evde yapayalnız kalmıştım. Merdivenleri çıkıp Hint işi tişör-

tümle gri pantolonumu giydim. Saçlarımı fırçalayıp açık bıraktım. Hatta Mary'nin banyodaki çekmecesini açıp göz farlarını, allıklarını ve kapatıcılarını bile kurcaladım. Daha nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum ama öğrenmek için vaktim de yoktu. O yüzden bir ruj sürüp çıktım.

Jenna, Huston Estates'de yaşıyordu. Burası konaklarla dolu yeni bir yerleşim yeri idi. Anahtarlarımı ve ceketimi alıp terliklerimi giydim. Düşündüğüm tek şey çemberdi. Heyecandan başım dönüyordu. Tam sokak kapısını açmıştım ki telefon çaldı.

Cevap versem mi, vermesem mi bilemedim. Sonra belki planda bir değişiklik yapılmıştır, Jenna haber vermek için arıyordur diye dördüncü çalışında telefonu açtım. Daha ahizeyi kulağıma götürmeden arayanın annemin iş arkadaşı Bayan Fiorello olduğunu hissetmiştim.

"Morgan, ben Betty Fiorello," dedi.

Biliyorum, biliyorum diye düşünüp "Merhaba," dedim.

"Merhaba tatlım. Demin anneni cep telefonundan aradım. Senin evde olduğunu söyledi."

"Evet?" dedim, kalbim küt küt atıyordu. Tek istediğim Cal'i görmek, telemayı tekrar içimde hissetmekti.

"Size uğrayıp birkaç tabela almam lazım. Annen garajda olduklarını söyledi. İki yeni listeleme işim var. Yarın üç ev daha gezdireceğim ama hiç tabelam kalmamış," dedi.

Bayan Fiorello'nun sesi dünyanın en sinir sesiydi. Çığlık atasım geldi.

Kibarca, "Tamam," dedim.

"Yaklaşık kırk beş dakika içinde gelip alsam olur mu?" diye sordu.

Saate baktım. “Şeey, biraz daha erken gelebilir misiniz acaba? Sinemaya gideceğim de.”

“Aaa, üzgünüm. Öyle yapmaya çalışırım ama Bay Fiorello’nun eve gelmesini beklemek zorundayım. Araba onda da,” dedi.

Kahretsin, diye düşündüm, “Ben levhaları dışarıya bırakırım, garajın önüne koyarım,” dedim.

Hayatımı mahvetmeye kararlı bir şekilde, “Tatlım, onlara bir göz atmam lazım. Hangisi işime yarar bilmiyorum,” dedi.

Annem garajda yüzlerce emlak tabelası saklıyordu. Hepsini dışarıya taşıyamazdım. Düşündüm ama başka bir çıkış yolu bulamadım. Lanet olsun. “Sanırım bu gece sinemaya gidemeyeceğim,” dedim. Belki ne demek istediğimi anlar diye umut ettim.

Anlamadı. “Özür dilerim tatlım. Bir randevu muydu?” diye sordu.

“Hayır. O zaman kırk beş dakika içinde görüşmek üzere,” deyip telefonu kapadım. Ağlamak üzereydim. Bir an, annemin beni kontrol etmek için böyle bir yola başvurduğunu düşündüm. Ama bu pek olası gözüküyordu.

Bayan Fiorello’yu beklerken, mutfakı temizleyip bulaşık makinesini çalıştırdım. Sindrella baloya geç kalıyordu. Kirlilerimi de çamaşır makinesine attım. Müziği son ses açıp şarkıya eşlik etmeye başladım. Islak kıyafetlerimi kurutucuya koyup zamanlayıcısını kırk beş dakikaya ayarladım.

Bir saat kadar sonra Bayan Fiorello geldi. Onu garaja götürdüm. Bayan Fiorello tabelaları inceledi de inceledi. Hiç bitmeyecek sandım. Başımı ellerimin arasına koyup garajın

merdivenlerine oturdum. Sekiz kadar tabela alıp neşeyle teşekkür etti.

Gerçek duygularımı kibarlığın arkasına saklayıp “Rica ederim,” diyerek onu uğurladım.

Bayan Fiorello gittiğinde saat ona geliyordu. Artık yirmi dakikalık yola gidip, çoktan başlamış çembere katılmanın bir anlamı yoktu.

Oturma odasına gidip kendimi kanepeye attım. Mutsuzluğum korkuyla birleşmişti. Artık Wicca grubundan çok mu geride kalmıştım? Onlara tekrar katılamayacak mıydım? Ya başka bir çember gecesine çağırmazlarsa?

Ümitsizliğe düşmüştüm. Son zamanlarda eğer grup ile birlikte takılamıyorsam bari kendi kendime çalışayım diye düşünüyordum. Böylelikle Cal ve diğerlerine cadı olmayı ne kadar çok istediğimi ispatlayabilirdim. Bir büyü yapmayı bile düşünmüştüm. Ertesi gün Uygulamalı Telema’ya gidip malzemeleri alacaktım.

Sonuçlar

“Biz Tanrı’dan korkup dürtüst yaşamlar sürerken
cadılar aramızda yaşayıp gizli gizli büyü yaparlar.”

CADILAR, BÜYÜCÜLER VE SİHİRBAZLAR,
Altus Polydarmus, 1618

Pazar günü ailece önce kiliseye sonra da öğle yemeği için Widow’s Diner’a gittik. Eve gelir gelmez Jenna’yı aradım. Dışarıdaydı, ben de bir mesaj bıraktım. Geçen gece olanları anlatıp çembere katılamadığım için özür dilerim.

Sonra Bree’yi aradım. O da evde değildi. Ona da mesaj attım. Cal’in odasında, Cal ile birlikte olmasın diye dua ettim. Sonra yemek masasına oturup saatlerce ödev yaptım. Karışık matematik denklemleri arasında kaybolmuştum. Onları çözmek, çözümleriyle tatmin olmak da çok büyüülü bir şeydi.

Uygulamalı Telema’ya uğradım. Saat beşe geliyordu, kapanmasına az kalmıştı. İhtiyacım olan bütün malzemeleri almıştım. Artık sadece evdekiler uyuyana kadar beklemem gerekiyordu.

Eğer uyanırlarsa seslerini duymak için kapımı biraz açık bıraktım. Bitkisel büyü kitabımı çıkardım. Cal çok hassas ve çok yetenekli olduğumu söylemişti. Doğru olup olmadığını öğrenmem lazımdı. *Yeni Başlayanlar için Bitkisel Ayinler* ¹ kitabını açıp Cildi Arındırma kısmına geldim.

Listemi kontrol ettim. Ay küçülüyor muydu? Evet. Toplama, çağırma, artırma, zenginlik büyülerini hep ay büyürken yapılıyordu. Kovma, azaltma, sınırlama ve bunlar gibi büyüler ise ay küçülürken yapılıyordu. Aslında düşününce kulağa mantıklı geliyordu.

Benim seçtiğim büyüde, güzellik için yaban mersini, iyileştirme için salatalık ve melekotu, arındırma için de biberiye ve sarı papatya gerekiyordu.

Odamda halı seriliydi ama gene de tebeşirle çember çizebildim. Çemberi kapatmadan önce kitabı ve ihtiyacım olan her şeyi çemberin içine ittim. Kitabı okuyabilmek için üç mum yakmam yeterli olmuştu. Sonra çemberin içine tuz serpip “Bu tuzla, çemberimi arındırıyorum,” dedim.

Büyünün bundan sonrası, malzemeleri havanda ezip ölçülü bir kap ile bitkilerin üstüne kaynar su dökmekten ve kâğıda bir isim yazıp sonra onu mumun üstünde yakmaktan ibaretti. Vakıtlar tam gece yarısı olduğunda kitaptaki büyülü sözleri fısıldamaya başladım:

“İçerideki güzellik dışarı çıksın,
Bu iksir çirkinlikleri yok etsin.
İyileştirme suyu seni saflaştırsın,
Böylece güzelliğin daim olsun,”

Alt kattaki saat gece yarısını gösterirken bu sözleri hızlı hızlı okudum. Saatin son gonguyla son kelimeyi de söyledim. O an kollarımdaki tüyler diken diken oldu, üç mum da söndü, büyük bir şimşek odamı aydınlattı. Bir süre sonra şimşek çaktı. O kadar kuvvetli çaktı ki göğsümde yankılandı. Neredeyse altıma yapıyordum. Ev alev almış mı diye camdan dışarı baktım. Ayağa kalkıp lambayı açtım. Elektrikler kesilmemişti.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir yandan şimşegın tesadüfi bir şekilde tam ben büyü yaptıktan sonra çakması çok komikti. Diğer yandan da, sanki Tanrı yaptıklarımı görüp beni uyar-mak için öfkeyle bir şimşek yollamıştı. Kendi kendime *saçma-lık*, dedim. Uzun uzun nefes alıp kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım.

Hızla bütün büyü malzemelerimi topladım. Tentürü küçük ve temiz Tupperware şişesine koyup sırt çantama yer-leştirdim. Birkaç dakika içinde lambayı kapatıp yatağıma girdim.

Dışarıda yağmur yağıyordu. Sonbaharın en gürültülü şimşekleri çakıyordu. Kalbim hâlâ hızla atıyordu.

Pazartesi sabah okula gidince Robbie'ye, "Şunu bir dene-sene," dedim. Şişeyi uzattım.

Robbie, "Bu ne?" diye sordu. "Salata sosu mu? Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Bu, annemden aldığım bir yüz temizleme losyonu. Çok işe yarıyor," dedim.

Bana baktı. Bir süre göz göze kaldık ama sonra gerçeği söylemediğim için kendimi suçlu hissettiğimden gözlerimi

kaçırdım. Aslına bakarsak, onu deneme tahtası olarak kullanıyordum.

“Tamam o zaman,” deyip şişeyi çantasına koydu.

Sınıfta Bree’ye, “Çember nasıldı?” diye sordum. “Kaçırdığım için çok üzüldüm. Nasıl gittiğini sormak için seni aradım ama yoktun,” dedim.

“A, evet! Mesajını aldım. Dün babamla şehre gittik, geç vakitte döndük. Üzgünüm cevap veremedim. Bu arada saçlarımı da kestirdim,” dedi.

Eski hâlimden bir farkı yoktu. Belki birkaç santim kısalmıştı.

“Harika olmuş. Eee, Cal ile nasıl gidiyor?” dedim.

Her zamanki gibi kaşlarını kaldırdı. Sonunda, “Cal zor biri. Elde etmesi güç. Onunla yalnız kalmaya çalıştım ama tık yok. Onunla yalnız kalmak imkânsız,” dedi.

Kafamı salladım. Bir yandan da umarım suratıma yapıştırdığım anlayış ifadesi, mutluluğumu saklayabiliyordur diye düşünüyordum.

“Artık canımı sıkmaya başladı,” dedi.

Ona Robbie için bir büyü yaptığımı ve ne olacağını merak ettiğimi anlatmak istedim. Ama bunları bir türlü kelimelere dökemedim. Bu da, Cal’e duyduğum ilginin yanında en iyi arkadaşşımdan sakladığım ikinci sırrım olmuştu.

Çarşamba sabahı, grubun bazı üyeleri ve Bree her zamanki bankta oturuyordu. Yanlarına gittim. Raven bana sinsi bir bakış attı. Cal ise gayet samimi bir şekilde beni yanlarına davet etti.

Özellikle Cal'e dönerek, "Cumartesi için gerçekten özür dilerim," dedim. "Tam Jenna'lara gitmek için yola çıkacakken annemin iş yerinde çalışan bu kadın aradı. Uğrayıp bizden bir şeyler almak için ısrar etti. O kadar uzun sürdü ki. Canım sıkıldı..."

Raven lafımı kesti, "Bahaneni duydum ve çok saçma geldi," dedi.

Bree'nin araya girip beni savunmasını bekledim. İyi arkadaşlar böyle yapardı ama o sessiz kaldı.

Cal, "Kafana takma Morgan," dedi. Ortamdaki gerginliği bir nebze olsa azaltmıştı.

Tam o sırada Robbie geldi. Hepimiz bakakaldık. Cildi yedinci sınıftan beri ilk kez bu kadar düzgün görünüyordu.

Bree'nin kara gözleri Robbie'ye kilitlendi, gördüğü şeyi sindirmeye çalışıyordu. "Robbie, süper görünüyorsun," dedi.

Robbie sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkip çantasını yere attı. İyice inceledim. Cildi hâlâ sorunluydu ama eskiden cildi on üzerinden iki alıyorsa şimdi on üzerinden yedi alırdı.

Cal'in düşünceli bir şekilde Robbie'ye baktığını gördüm. Sonra da bana baktı. Benim bu işle alakam olup olmadığını tartar gibiydi. Sanki her şeyi biliyordu. Ama bilemezdi, ben de sessiz kaldım.

Robbie'ye sessizce, kimseye anlatmamasını söyledim. "Sana verdiğim şeyden kimseye bahsetme!" İçim içime sığmıyordu. İksirim gerçekten işe yaramış mıydı? Başka ne olabilirdi ki? Robbie yıllardır dermatoloğa gidiyordu ama şimdiye dek hiçbir gelişme olmamıştı. Benim karışımımı aldıktan iki gün sonra ise sonuç buydu. Gerçekten bir cadı mıydım?

Olamazdım. Ailem doğuştan cadı değildi ki. Ama belki büyü için küçük de olsa bir yeteneğim vardır.

Jenna ve Matt bize doğru geliyordu.

Jenna, “Merhaba millet,” dedi. Ekim rüzgârı saçlarını yüzüne savuruyordu. İrkildi, kitaplarını göğsüne bastırdı. “Merhaba Robbie,” deyip dikkatle ona baktı. Değişikliğin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Matt ellerini siyah ceketinin ceplerine sokmuş, “Selam, elinde *Ses ve Öfke* kitabı olan var mı? Kendiminkini bulamadım, İngilizce dersi için okumam lazım da,” diye açıkladı.

Raven, “Benimkini ödünç alabilirsin,” dedi.

Matt, teşekkür etti.

Robbie’nin görünüşü hakkında bir şey söyleyen olmadı ama Robbie bana bakıp duruyordu. Ben gözlerinin içine bakınca, bakışlarını kaçırdı.

Cuma gününe kadar Robbie’nin cildi iyiden iyiye düzelmiş ve lekelerinden tamamen arınmıştı. Artık okuldaki herkes onun okulun pizza suratlı çocuğu olmaktan çıktığını fark etmişti. Sınıftaki kızlar onu hoş bulmaya bile başlamıştı. Robbie nasıl olduğunu anlatmaya karar vermişti.

Cuma günü öğleden sonra arka bahçede yaprakları tırmıklıyordum. Aslında tırmıklamaktan ziyade birbirinden güzel yaprakları seyreliyordum. Yaprakları yerden topluyor, inceliyor, damarlı yapraklarının tutkulu renklerine hayranlıkla bakıyordum. Bazı yapraklar hâlâ yeşildi. Bu yeşil yapraklar niye yere düştüklerini merak ediyor olmalılardı. Bazıları kupkuruydu. Kahverengi yaprakların üstünde kızılı kırmılar da

vardı. Diğerleri sonbaharın sarısı, turuncusu ve kırmızısıyla renklenmişti. Bazıları ölmek için çok genç, çok küçüktü, aynı zamanda da dünyaya gelmek için çok geç kalmışlardı.

Avucumu elim kadar büyük taze bir yaprağa bastırdım. Renkleri tenime ılık ılık değişiyordu. Gözlerimi kapadığımda yaprağın sıcak yaz günlerini, esip geçen rüzgâra inatla dayanmasını ve sonbahar gelince uçup hayatını sona erdirerek toprağa konuşunu hissettim. Toprağın kokusunu, toprakla birleşmenin kokusunu içime çektim.

Birden Cal'in varlığını hissedip gözlerimi kırptım.

Sesi çok uzaktan arka taraftaki merdivenlerden geliyordu. "Sana ne anlatıyor?" Tavşan gibi yerimde sıçradım, tekrar ayaklarımın üstünde durmayı başarinca arkama döndüm. O sırada Mary K.'nin Robbie, Bree ve Cal'e benim olduğum yeri gösterdiğini gördüm.

Hava kararıyordu. Tekrar yaprağıma baktım. Kaybolmuştu. Ayağa kalkıp ellerimi ve sandalyeyi temizledim.

Bu sırada hepsi yanıma gelmişti. Yüzlerine teker teker bakıp "N'aber?" dedim.

Bree, "Seninle konuşmamız lazım," dedi. Mesafeli ve kırılgın duruyordu. Dudakları büzülmüştü.

Robbie açıkça, "Onlara anlattım. Bana bir şişe içinde ev yapımı iksir verdiğini ve bunun cildimi düzelttiğini anlattım. İçinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Bir an dehşete düştüm. Yargılanıyormuşum gibi hissettim. Gerçeği anlatmaktan başka seçeneğim yoktu. İsteksizce, "Yaban mersini, salatalık, melek otu... Hım, biberiye, sarı papatya vardı. Kaynar su ve birkaç malzeme daha," dedim.

Cal, “Semender gözü ve kurbağa derisi de var mıydı?” diye alay etti.

Bree alnını kırıstırıp “Büyü müydü?” dedi.

Ayaklarımı yaprakların arasında sallıyor bir yandan da izliyordum. Kafamı salladım. “Başlangıç büyü. Bir kitaptan aldım,” dedim Robbie’nin yüzüne baktım. “Zararlı bir etkisi olmadığını emindim. Emin olmasaydım sana kesinlikle vermezdim. Aslında işe yarayacağını bile düşünmüyordum,” dedim.

O da bana baktı. Aslında gözlükleri ve korkunç saç kesimi olmasa gayet hoş biri olabilirdi. Felaket sivilceleri bütün güzelliğini kapatmıştı. Cildi şimdi mükemmele yakındı. Birkaç yerde beyaz çizgiler vardı. İyileşmeye devam ediyor gibiydi. İyice inceledim. Yaptığım şey büyüleyiciydi.

Cal, “Ne yaptın anlat?” dedi.

Kapı gene açıldı, annem kafasını çıkarıp “On beş dakika içinde yemek yiyoruz,” dedi.

“Tamam,” diye bağırdım. İçeri girdi. Şüphesiz bu yabancı çocuğun kim olduğunu merak ediyordu.

Bree, “Morgan?” dedi.

Yapraklara bakarak yavaşça, “Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Size manastırdaki bitki bahçesinden bahsetmiştim. Bahçe sanki benimle konuştu.” Yüzüm kızarmıştı. “Bitkiler hakkında daha çok şey öğrenmek, daha çok şey bilmek istediğimi hissettim,” dedim.

Bree, “Tam olarak ne bilmek istiyorsun?” dedi.

“Tıbbi ve büyü amaçlı kullanılan bitkiler hakkında bir sürü şey okudum. Cal de benim enerjiyi içime çektiğimi söylemişti. Ne olacağını görmek istedim,” dedim.

Robbie, “Beni de kobay olarak kullandın,” dedi.

Robbie’ye baktım. Bu Robbie’yi çok fazla tanı mıyordum. “Ardı ardına iki çemberi kaçırdım. Çok üz üldüm. Ben de kendi kendime çalışmaya karar verdim. Küçük bir büyü denemek istedim. Yani, dünyayı değiştirmek filan istemedim. Büyük ve korkutucu bir şey de yapmadım. Küçük, pozitif, sonucunu çabuk göreceğim bir büyü yapmak istedim,” dedim.

Robbie, “Sanki fen dersi projesiymiş gibi!” dedi.

“Sana zarar vermeyeceğini biliyordum. Sadece bitki ve suyd u,” diye ısrar ettim.

Cal, “Ve bir büyü,” dedi.

Kafamı salladım.

Bree, “Ne zaman yaptın?” diye sordu.

“Pazar gecesi. Tam gece yarısıyken. Cumartesi gecesi eve tı kılıp kalmak canımı çok sık mıştı,” dedim.

Cal, “Büyüyü yaptığında bir şey oldu mu?” dedi.

Omuz silkip sanki önemli bir ayrıntı değ ilmiş gibi, “Fırtına vardı,” dedim. Mumların sönüşünü ya da o kulakları sağır eden korkunç şimş eği anlatmak istemedim.

Bree kırı n bir ses tonuyla, “Hava durumunu kontrol edebiliyor musun?” diye sordu.

“Onu kastetmedim,” dedim.

Bree, “Garip bir tesadüf olmalı. Robbie’yi tedavi etmen mümkün değ il. Tanrım! Cal söylesene. Hiçbirimiz böyle bir şey yapamayız. Böyle bir şey yapmış olamazsın,” dedi.

Cal, “Hayır,” diye itiraz etti. “Ben yapabilirim. Pek çok insan yeterince çalış ırsa yapabilir. Do ğ uştan cadı olmasalar da yapabilirler.”

Bree, "Ama Morgan hiç eğitilmedi ki!" dedi. "Eğitildin mi?" diye dönüp bana sordu.

"Hayır, tabii ki," dedim.

Cal, "Morgan sıra dışı bir amatör," dedi. "Bu olayın olması iyi oldu. Bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor," deyip elini omzuma koydu. "İlk olarak birisinin haberi olmadan ona büyü yapamazsın. İyi bir fikir değil –güvenli de değil. Adil hiç değil."

Çok ciddi duruyordu, kendimden utandım.

"Çok üzgünüm Robbie. Aptallık ettim. Daha büyüğü nasıl geri alacağımı bile bilmiyorum," dedim.

Robbie, "Geri almanı isteyen kim! Ben sadece önce bana söylemeni beklerdim. Çünkü gerçekten korktum," dedi.

Cal, "Morgan, bence büyü yapmaya başlamadan önce iyice çalışman lazım," dedi. "Eğer parçalara yoğunlaşmayıp da resmin tamamını görebilirsen daha iyi olur. Biliyorsun, her şey bağlantılı. Yaptığın bir şey başka bir şeyi etkiliyor. O yüzden ne yaptığını bilmen lazım."

Kendimi çok kötü hissederek tekrar kafa salladım. Büyüm işe yaradı diye o kadar mutlu olmuştum ki sonuçları nereye varır diye düşünmemiştim bile.

"Ben baş rahip değilim. Ama sana bildiklerimi öğretebilirim. Sonra istersen başka birisinden öğrenmeye devam edebilirsin," dedi.

Hemen, "İsterim," dedim. Bree'ye bakış attım. O an lafın ağzımdan çıkış hızını geri almak istedim.

Cal, "Cadılar Bayramı'na, yani Samhain'a sekiz gün var. Gelebilirsen çemberlere katılmaya çalış. En azından bunu bir düşün," dedi.

Robbie, “Çok isteklisin Rowland,” derken kafasını salladı. “Cadıların Tiger Woods’u gibisin.”

Gülümsedim. Bree’nin yüzü kaskatı kesilmişti.

Annem yemeğin hazır olduğunu söylemek için camı tıklattı. Anladım demek ister gibi kafamı salladım.

“Özür dilerim Robbie. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım,” dedim.

Pek de kızgın gözükmeyen Robbie, “Önce bana sor,” dedi.

Bahçe boyunca yürüdük, onları ön kapıya kadar uğurladım. Cal ile göz göze geldiğimizde arkalarından, “Görüşürüz,” diye bağırdım.

Cadılar gününe sekiz gün kalmıştı.

Bir Rüya

“Cadılar sadece süpürme amacıyla imal edilmemiş olan büyülli süpürgelerine binip uçabilirler.”

CADILAR VE İBLİSLER,
Jean- Luc Bellefleur, 1817

İşaretler apaçık ortada. Mutlaka doğuştan cadı olmalı. Sanki cildi ikiye ayrılmış da içinden beyaz bir ışık çıkıyor gibi. Çok güzel ama bir o kadar da örkütücü. Bu Gölgelelerin Kitabı'nda onu bulduğuma dair yemin etmiştim. Haklıydım. Şükürler olsun.

O akşam Eileen teyzem hiç haber vermeden yemeğe gelmişti. Yemekten sonra benimle birlikte masayı toplayıp mutfağı temizlememe yardım etti.

Yemek artıklarını çöpe döküyordum. Birdenbire, “Lezbiyen olduğunu nasıl anladın?” diye sordum.

Bu soruyu duyunca en az benim kadar şaşırmıştı. Hemen, “Özür dilerim. Sorduğum şeyi unut. Bu senin özel hayatın, beni ilgilendirmez,” dedim.

Düşünceli bir şekilde, “Hayır, anlatabilirim,” dedi. “Zor bir soru,” deyip bir süre vereceği cevap üzerine düşünmeye başladı. “Sanırım, büyürken kendimi hep bir şekilde farklı hissettim. Erkek gibi filan hissetmiyordum. Kız olduğumu biliyordum ve bundan memnundum. Ama erkeklerin niye var olduğunu bir türlü anlayamıyordum.” Bunu söylerken burnunu kırıştırdı. Bir kahkaha attım.

Anlatmaya devam etti: “Ama sanırım lezbiyen olduğumu sekizinci sınıfa doğru, birisine âşık olduğumda anladım,” dedi.

“Bir kız mı?”

“Evet. Tabii ki kız. Benim gibi hissetmiyordu. Ben ona hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey hissettirmedim. Çok utanıyordum. Kendimi ucube gibi hissediyordum. Benimle ilgili bir sorun olduğunu sanmıştım. O yüzden bir uzmana hatta ilaçlara ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm.”

“Ne kadar kötü!” dedim.

“Ancak üniversiteye geldiğimde bu durumu kabullenip kendime ve çevreme lezbiyen olduğumu itiraf edebilmişim. Bir terapistle gidiyordum. O, bende bir sorun olmadığını anlamama yardım etti. İşte, benim hamurumda da bu varmış.”

Teyzem yüzünü ekşitti. “Hiç kolay olmadı. Ailem, yani senin büyükannele büyükbaban dehşete kapıldı, çok üzüldü. Bu gerçeği kabullenemediler. Onlar için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Senin nasıl biri olduğunun, nasıl biri olarak doğduğunun aileni allak bullak edip utandırması çok zor bir şey.”

Hiçbir şey diyemedim ama anlattıklarıyla aklımda bir kıvılcım çaktı.

O anlatmaya devam ediyordu: “Her neyse yani bana bayağı zor zamanlar yaşattılar. Bana öyle davranmalarının sebebi beni sevmiyor olmaları ya da bana kötü davranmak istemeleri değildi. Sadece nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Şimdi çok daha iyiler ama ben hâlâ sahip olmak istedikleri o evlat kalıbına girmiyorum. Lezbiyenliğimle ya da birlikte olduğum insanlarla ilgili bir şey konuşmak istemiyorlar bile. İnkâr.”

Omuz silkti. “Elimden bir şey gelmiyor. Fark ettim ki bu olayı ve tercihim ne kadar kabullenirsem, yaşadığım stres, mutsuzluk o kadar azalıyor.”

Ona hayranlıkla baktım. “Çok zorlu yollardan geçmişsin, bebek,” dedim, güldü. Omzuma sarılıp iyice kucakladı.

“İyi ki annen, baban, sen ve Mary K. yanımdasınız. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmem,” dedi.

Gece boyunca odamdaki halının üstüne oturup düşündüm. Lezbiyen olmadığımı biliyordum ama Eileen teyzemin neler hissettiğini çok iyi anlamıştım. Ben de ailemden hatta arkadaşlarımdan farklı olduğumu hissetmeye başlamıştım. Ben onların kabul edemeyeceği bir şeye doğru çekiliyordum.

Bir taraftan eğer cadı olursam, şimdiye dek hiç hissetmediğim kadar rahat, doğal, güçlü hissedeceğimi, kendime daha çok güveneceğimi biliyordum. Bir taraftan da bunun en sevdiğim insanların canını yakacağını biliyordum.

O gece çok korkunç bir kâbus gördüm.

Gece vaktiydi. Gökyüzü ayın ışığıyla çizgi çizgi olmuştu. Ay ışığı, patlıcan şeklindeki bulutları da bir bir belirginleştir-

yordu. Bulutlar gri ve çivit rengiydi. Hava soğuktu, Widow's Vale üzerinde uçarken soğuğu yüzümde ve çıplak kollarımda hissettim. Yukarıda olmak çok güzel, sakın ve sessizdi. Rüzgâr kulaklarımı dolduruyor, uzun saçlarım arkamda uçuşuyor, elbisem bacaklarıma dolanıp hatlarımı iyice ortaya çıkarıyordu.

Bir süre sonra bir ses duydum. Bana sesleniyordu. Korkmuş bir ses. Kasabanın etrafında tur attım. Bir atmaca gibi alçalıp döndüm durdum. Hava akıntısının içine dalıp dalıp çıktım. Gittikçe yükselen ses kasabanın kuzeyindeki ormanlıktan geliyordu. Ağaçların en tepelerine değene kadar alçaldım. Ormanın ortasındaki boş arazide alçalıp yere indim.

Bree'nin sesiydi. Ormanın içindeki bir bataklığa gelinceye kadar sesi takip ettim. Bu bataklıkta yerin altından bir su fışkırıyordu. Su bir dere oluşturacak kadar gür akmıyordu. Kuruyup gidecek kadar da zayıf değildi. Sivrisineklerin, mantarların ve ay ışığında zümrüt gibi parıldayan yeşil küflerin ihtiyacı olacak kadar nem sağlıyordu.

Bree bataklığa saplanıp kalmıştı. Ayak bileği eğri büğrü bir dalın altında sıkışmıştı. Yavaş yavaş batıyordu, santim santim daha da gömülüyordu. Güneş doğuncaya kadar çoktan boğulmuş olurdu.

Elimi uzattım. Ay ışığında gümüşü bir şekilde parlayan kol kaslarım oldukça güçlü görünüyordu. Uzattığı eli sıkıca tuttum. Pis kokulu çamura bulaşmış olan eli kayıyordu. Bataklığın bileğini iyice içine çektiğini işittim.

Bataklık bileğini iyice içine doğru çekerken, Bree güçlüklerle "Hayır. Yapamayacağım. Çok acıyor," dedi. Bir yandan da ağlıyordu.

Boşta kalan elimi ileri geri salladım. Kaşlarımı çatıp iyice konsantre olmaya çalıştım. Telemanın işlemeye başladığının işareti olan o ağır göğsüme saplandı yine. Zar zor nefes almaya başladım. Soğuk terler döküyordum. Bree ağlıyor, onu bırakıp gitmemi istiyordu.

Bree'nin bileğini saran kökün açılması, iyice esneyip Bree'yi rahat bırakması için elimi yeniden bataklığa doğru salladım. Diğer elimle de Bree'nin elini sıkıca tutuyordum. Sanki ben ebeymişim de Bree de bataklığın karnından doğmuş gibi onu oradan çıkarttım.

Bree ağlıyordu. Gözyaşları yüzünü ıslı ıslı parlatıyordu. Süzülür gibi narin bir şekilde havaya yükseldik. Bree'nin kıyafetleri, bacakları çamur içindeydi. Elinden tutunca ayak bileğinin acısını hissettim. Ama artık kurtulmuştu. Ormanın kıyısına kadar uçtuk. Sonra yere indik. Onu orada bırakıp tekrar yükseldim. O kurtulmanın verdiği mutlulukla ağlıyor, bir yandan da benim yükselişimi izliyordu. Yükseldim, yükseldim, havada küçük bir leke gibi durana kadar beni seyretti. Güneş doğuyordu.

Sonra ahıra benzeyen karanlık bir odanın içindeydim. Bebektim. Bebek Morgan. Kucağında beni tutan bir kadın bir saman yığınının üstünde oturuyordu. Annem değildi ama beni kucağında sallayıp "Bebeğim," diyordu. Yuvarlak bebek gözleriyle onu seyrettim. Onu sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini hissettim.

Titreyerek uyandım, terden sıırılsıklam olmuşum. Sanki yıllardır gripmişim de iyileşmeye çalışıyormuşum gibi hissettim. Sanki uzanıp yatsam yüzlerce yıl uyuyacak gibiydim.

Mary K. öğleden sonra yanıma gelip “Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu. Öğleye doğru kalkmış, giyinmiş evin içinde amaçsızca oradan oraya gidip geliyordum. Bu sırada çamaşırları yıkamış, geri dönüşüm torbasını dışarı çıkartmıştım.

Cal’i, Bree’yi, diğerlerini ve bu geceki çemberi düşündüm. Katılmak için yanıp tutuşuyordum. Dün olanlardan sonra Cal muhtemelen benim katılmamı bekliyordu. Aslında, gerçekten gitmek zorundaydım.

“Evet, iyiyim,” dedim. “Dün gece uyuyamadım ondan baş ağrısıyla uyandım,” derken bir yandan da telefonu elime alıp Bree’nin numarasının tuşlarına bastım.

Mary K. kendisine çikolatalı süt hazırlayıp ısıtmak için mikrodalga fırına koydu. “Yani, her şey yolunda, öyle mi?” dedi.

“Tabii ki. Niye sordun?” dedim.

Lavabo tezgâhına yaslanıp sütünden bir yudum aldı. “Son zamanlarda sana bir şeyler olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Daha ara tuşuna basmadığım telefonu elimde tutarak, “Ne gibi?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Birdenbire benim haberim olmadan bir şeyler yaptığın hissine kapıldım. Tabii ki hayatında olup biten her şeyi bilmek zorunda değilim. Sen daha büyüksün, o yüzden benimkilerden farklı şeylerle uğraşıyorsun. Demek istediğim...” Duraksadı. Alnını ovaladıktan sonra, “Uyuşturucu filan kullanmıyorsun, değil mi?” dedi.

O anda, her şeyin on dört yaşındaki kardeşimin gözünden nasıl gözüktüğünü fark ettim. Evet, on dört yaşında olmasına rağmen daha olgundu. Ama gene de ben onun ablasıydım. Gerginliğimi hissedip benim için endişelenmişti.

“Tanrı aşkına Mary K!” deyip ona sarıldım. “Hayır, uyuşturucu filan kullanmıyorum. Seks yapmıyorum, mağaza hırsızlığı yapmıyorum, ya da bunlar gibi herhangi bir şey yapmıyorum. Yemin ederim.”

Geri çekildi. “O zaman annemlerin o kadar kızdığı kitaplar neyle ilgiliydi?” diye sordu açıkça.

“Söyledim ya, Wicca ile ilgili. Çevrecilikle ilgili bir kitap,” dedim.

“Peki, o zaman annemler niye o kadar kızdı?” diye üsteledi.

Derin bir nefes alıp ona döndüm. “Wicca, cadıların dini,” diye açıkladım.

Anneminkiler gibi güzel olan kahverengi gözleri irileşti. “Gerçekten mi?” dedi.

“Doğa ile iç içe yaşamak gibi bir şey. Zaten etrafında bulunan ama gözüne çarpmayan şeylerle ilgili. Doğanın gücü, hayatın kuvveti filan.”

Korku dolu gözlerle, “Morgan, cadılık şeytana tapma gibi bir şey değil, değil mi?” dedi.

“Öyle bir şey değil, gerçekten,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Wicca’da şeytan diye bir şey bile yok. Birisine zarar vermeye çalışmak ve kara büyü yapmak filan kesinlikle yasak. Evrene yolladığın her şey bir gün üç misli olarak sana geri döner. Bu yüzden de cadılar her zaman iyilik yapmaya çalışır,” dedim.

Mary K. hâlâ endişeli duruyordu ama anlattıklarım ile oldukça ilgileniyordu.

“Bak, Wicca’da sadece iyi bir insan olmaya, doğayla ve diğer insanlarla ahenk içinde yaşamaya çalışıyorsun,” dedim.

Gözlerini kısıp “Bir de çıplak dans ediyorsun,” dedi.

Gözlerimi devirip “Bunu herkes yapmıyor ve bilgin olsun çıplak dans edeceğime vahşi hayvanlar tarafından parçalana-yım daha iyi. Wicca’nın her söylediği şeyi yapman gerekmiyor. Eğer kendini rahat hissediyor ve katılmak istiyorsan yaparsın. Hayvan kurban etme, şeytana tapma, eğer istemiyorsan çıplak dans etme filan yok. Uyuşturucu yok, vudu bebeklerine iğneler batırma yok.”

“Annem bu yüzden mi çılgına döndü?” dedi.

Bir an düşündüm. “Bence bu konu hakkında pek bir şey bilmediği için o kadar kızdı. Bir de Katolik olmaktan vazgeçip din değiştirmemi istemediği için o kadar tepki gösterdi. Başka bir nedeni var mı bilmiyorum. Tepkisi beklediğimden daha fazlaydı. Anlaşılan bu konu onu çok sinirlendiriyor,” dedim.

Mary K. “Zavallı annem,” diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. “Bak, annemin düşüncelerine saygı duymaya çalışıyorum. Ama Wicca hakkında bir şeyler öğrenmeye devam ettikçe aslında hiç de kötü yanı olmadığını da görüyorum. Korkulacak hiçbir şey yok. Annem bana güvenmek zorunda,” dedim.

“Çok kötü bir durum. Peki ya bana sorarlarsa ne diyeyim?” dedi.

“Ne söylemek istersen. Senden yalan söylemeni istemeyeceğim,” dedim.

“Saçmalık,” deyip kafasını salladı. Fincanını çalkaladıktan sonra lavaboya koydu. “Bu akşam Margaret teyzemlere yemeğe gidiyoruz. Haberin olsun. Sabah sen uyurken aradı,” dedi.

“Olamaz! Ben gelemem,” dedim. Gece yapılacak çemberi düşündüm. Bir kez daha kaçırıamazdım.

Annem elinde bir sepet çamaşırıla mutfağa girip “Merhaba tatlım, nasıl oldun?” diye sordu.

“Daha iyiyim. Anne, ben bu gece teyzemlere gelemem. Bree’ye söz verdim. Ona gideceğim,” dedim. Yalan söylemek bu kadar kolaydı.

“A, Bree’yi arayıp iptal edemez misin? Sen de gelirsen Margaret çok mutlu olur,” dedi.

“Ben de onu görmek istiyorum ama. Bree’ye matematik ödevinde yardım edeceğime söz verdim.” Sıkıştırsan araya hemen okul ödevini katıver.

“Peki, o zaman.” İsrar etmekle etmemek arasında gidip geliyor gibiydi. “Tamam. Zaten on altı yaşına geldin. Sanırım her aile toplanmasına gelmek zorunda değilsin,” dedi.

Şimdi gerçekten kendimi çok kötü hissetmişim. “Sadece Bree’ye söz verdim. Son sınavından altmış aldı. Şimdi de telaşa kapıldı,” dedim. Mary K.’nin bizi dinlediğinin farkındaydım. Keşke orada olmasaydı.

Annem tekrar, “Tamam, artık başka zamana,” dedi.

“Tamam,” dedim ben de. Odadan çıkarken Mary K. dikkatle beni izliyordu. Yukarı çıkıp kendimi yatağa attım. Yastığıma sarılıp öylece uzandım.

20

Kırılmış

“Erkekler doğuştan savaşçıdır ama savaşa giren kadınlar gerçekten de kana susamıştır.”

ESKİ BİR İSKOÇ DEYİŞİ

Bree'nin arabasıyla Matt'lere giderken gece çökmüştü. Matt'lerin evi kasabanın on altı kilometre kadar dışındaydı. Bree beni evden aldığı anda, aklında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Benim de aklımda bir sürü şey vardı.

Dün geceki rüyadan sonra onu sağ salım görünce içim rahatlamıştı. Tek farkı Bree bugün biraz sessizdi. Onun dışındaki her şey normaldi.

Sonra aklıma Bree ile arabanın içinde geçirdiğimiz binlerce saat geldi. Önce ailelerimizin arabalarında, sonra Bree'nin ağabeyi Ty'ın arabasında pek çok yolculuk yapmıştık. Geçen yıldan beri de kendi arabalarımızı kullanıyorduk. Arabada yalnız olduğumuzda çok güzel muhabbet ediyorduk. Ama bu gece durum farklıydı.

Bir süre sonra Bree, “Robbie'ye yaptığın büyüden niye bana bahsetmedin?” dedi.

“Ben büyüü şışedeki iksire yaptım, Robbie’ye değil,” diye düzelttim. “Ayrıca kimseye de söylemedim. Öyle, boşu boşuna uğraştığımı düşünmüştüm. İşe yaramayacağından o kadar emindim ki rezil olmak istemedim.”

“Gerçekten işe yaradığını düşünüyor musun?” diye sordu. Gözlerini yola dikmişti. Breezy’nin uzun farları karanlığı delip geçiyordu.

“Sanırım. Yani, inanıyorum çünkü bundan başka ne böyle bir değişiklik yaratır bilemiyorum. Pazartesi günü cildi acayip bozuktu, şimdiyse harika görünüyor. Başka ne olabilir bilmiyorum,” dedim.

“Yani doğuştan cadı mısın?” diye sordu. Sanki sorguya çekiliyormuşum gibi hissettim.

Gerginliği dağıtmak için güldüm. “Yok artık. Evet evet, doğuştan cadıyım. Son zamanlarda Sean ve Mary Grace’i gördün mü? Oturma odası şöminesine asmak için yeni bir pentagram aldılar.”

Bree sessizdi. Bana karşı bir gerginliği ve kızgınlığı olduğunu hissediyordum ama bunun nedenini bir türlü anlayamıyordum.

“Ne düşünüyorsun? Bree aklından geçen ne?”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi. Deri kaplı direksiyonu tutan elleri bembeyaz olmuştu. Arabasını Wheeler Yolu’nun kenarındaki bir şarampole doğru durdurunca şaşır-dım. Motoru durdurdu, bana bakmak için yan döndü.

“Nasıl bu kadar ikiyüzlü olabildiğini anlayamıyorum,” dedi.

Bakakaldım.

“Cal'den hoşlanmadığını söylüyorsun. Ben de Cal'in peşinden gidiyorum. Ama sonra siz ikiniz sürekli konuşuyorsunuz, sanki çevrenizde başka hiç kimse yokmuş gibi bakışyorsunuz filan.”

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ama izin vermedi. “Bana hiç o şekilde bakmıyor.” Acı çektiği her hâlden belli oluyordu. “Seni anlamıyorum. Çemberlere katılmıyorsun ama sonra herkesin arkasından gizlice büyü yapıyorsun. Bizden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Özel olduğunu filan mı sanıyorsun?”

Sözlerinin yarattığı şaşkınlık dilimi bağladı. “Bu geceki çembere geliyorum. Ve sen birkaç haftadır niye katılamadığımı gayet iyi biliyorsun. Ailemin nasıl tepki verdiğini biliyorsun. Büyüye gelince, onu sadece denemek, eğlenmek için yaptım. Sonuçlarının nereye varacağını tahmin bile etmedim.”

“Robbie'ye bir şey yaparak mı denedin?” dedi.

Resmen bağırarak, “Evet yaptım, yanlış olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama eski hâlden bin kat daha iyi oldu. Suç mu işledim yani? Yaptığım bir iyilik değil mi?” dedim.

Sessizce oturduk. Kızgınlığı azalıyor gibiydi.

Bir süre sonra, “Bak, sonunda Robbie için iyi bir şey bile olsa, yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Robbie'ye büyü yapmamalıydım. Cal buna izin verilmediğini söyledi ve nedenini gayet iyi anladım. Aptalca bir hataydı. Kafam karışmıştı, çıldırdım. Sadece... Sadece bilmek istedim.”

“Neyi bilmek istedin?” dedi.

“Özel olup olmadığımı. Özel bir yeteneğim var mı yok mu bilmek istedim.”

Sessizce camdan dışarı baktı.

“Yani, insanların halelerini görüyorum. Tanrım, Bree, Robbie’nin cildini iyileştirdim. Sence bunlar önemli şeyler değil mi?” diye sordum.

Kafasını sallayıp dişlerini sıktı. “Aklını kaçırmışsın,” diye mırıldandı.

Bu benim tanıdığım Bree değildi. “Ne oluyor Bree?” diye sordum. Ağlamak üzereydim. “Niye bana bu kadar kırgınsın?”

Bunu sormamla omuzlarını silkeledi. “Bana karşı dürüst olmadığınızı düşünüyorum,” dedi. Tekrar camdan dışarı baktı. “Sanki artık seni tanımıyor gibiyim.”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. “Bree, sana daha önce de söyledim. Bence, sen ve Cal iyi bir çift olursunuz. Onunla flört ettiğim filan yok. Onu hiç aramadım bile. Yanına bile oturmadım,” dedim.

“Yapman gerekmiyor zaten. O seni arıyor, yanına oturuyor. Ama niye?”

“Çünkü cadı olmamı istiyor,” dedim.

“O niye? Robbie veya ben cadı olsaydık bu kadar umursamazdı. Niye seninle tahmin oyunları oynuyor? Niye seni havuza taşıyor, niye yeteneğin olduğunu söylüyor? Niye büyü yapıyorsun? Cadı olmayı bırak daha resmi olarak bir cadılar topluluğu öğrencisi bile değilsin,” dedi.

İsteksizce, “Bilmiyorum. Sanki içimde bir şey uyanıyor gibi. Orada olduğunu bilmediğim bir şey. Ben de bunun ne olduğunu, ne olduğumu bilmek istiyorum,” dedim.

Bree bir süre sessiz kaldı. Karanlıkta derinden gelen sesler duydum. Saatimin zayıf tik tak sesi, Bree’nin nefes alışı,

Breezy'nin motorunun soğurken çıkardığı çıtırtılar. Üzerime, arabaya doğru gelen kara bir gölge vardı. İçgüdüsel olarak kollarımı vücuduma doladım. Sonra geldi ve çarptı.

Bree, "Bu gece gelmeni istemiyorum," dedi.

Boğazım tıkanmış gibi hissettim.

Mavi ipek pantolonunu biraz yukarı kaldırıp tırnaklarını inceledi. "Bunu birlikte yapmak istediğimizi sanıyordum. Yanılmışım. Asıl istediğim, Wicca'nın benim yaptığım bir şey olması. Bütün çemberlere katılan benim. Uygulamalı Telema'yı bulan benim. Wicca'nın sadece bana ve Cal'e özel olmasını istiyorum. Etrafımızda sen varken Cal'in dikkati dağılıyor. Özellikle de büyü yapmışsın gibi davrandığından beri. Cal varsa yoksa hep bundan bahsediyor."

"Buna inanamıyorum. Tanrım! Bree, Cal'i bana mı tercih ediyorsun? Arkadaşlığımıza mı tercih ediyorsun?" Gözlerim doldu. Onun önünde ağlamak istemediğim için kendimi tuttum.

Bree benim kadar üzgün durmuyordu. "Eğer Cal'i sevseydin, sen de aynı şeyi yapardın," dedi.

O arabayı tekrar çalıştırırken ben, "Saçmalık!" diye bağırdım. "Saçmalık! Ben asla böyle bir şey yapmazdım."

Bree, Wheeler Yolu'nda bir U dönüşü yaptı.

"Bir gün ne kadar aptalca davrandığını anlayacaksın. Söz konusu erkekler oldu mu radarların hep açık. Cal da sıradakilerden birisi. Sıkıldığında onu da bırakacaksın. Sonra beni özleyeceksin ama o zaman orada olmayacağım."

Bree bir anlığına düşündü. Sonra kendinden emin bir şekilde, "Zamanla üstesinden gelirsin. Cal ile çıkmaya başladığımızda olaylar düzelecek, her şey çok farklı olacak," dedi.

“Ne kadar kuruntulusun! Nereye gidiyoruz?” dedim.

“Seni evine bırakıyorum,” diye cevap verdi.

“Lanet olsun,” deyip kapımı açtım. Bree şaşırdı, frene bastı. Öne fırladım. Neredeyse kafamı cama çarpacaktım. Hemen kemerimi çözüp yola atladım.

“Getirdiğin için sağ ol Bree,” deyip olabildiğince sert bir şekilde kapıyı çarptım. Bree tekrar dönüş yapıp Matt'lere doğru gaza basıp gitti. Yolum kenarında yapayalnız kalmıştım. Kızgınlıktan ve kırgınlıktan titriyordum.

Bree ile olan on bir yıllık arkadaşlığımız boyunca tartışmalarımız oldu. Birinci sınıftaydık. Öğle yemeği için üç tane çikolatalı kurabiyesi vardı. Benimse iki tane incirli kurabiyem. Çikolatalı kurabiyelerine karşılık incirli kurabiyemi teklif ettim. Kabul etmedi. Ben de uzanıp kurabiyelerini alıverdim. Aldığım gibi de ağzıma attım. Hangimiz daha çok kızdık bilemiyorum. Bir süre konuşmadık. Bir hafta boyunca ikimiz de acı çektik. Sonunda ben her birinin üstüne renkli kalemlerle B harfi yazdığım el yapımı altı kâğıt hediye edince aramız düzeldi.

Altıncı sınıftayken matematik dersinde benden kopya çekmek istedi. Hayır dedim. İki gün konuşmadık. O da Robbie'den kopya çekti. Bir daha bu konunun bahsi açılmadı.

Geçen sene, onuncu sınıftayken, en kötü kavgamızı yaşadık. Fotoğrafçılık geçerli bir sanat mı yoksa eline kamera alan herhangi bir salak bile kırk yılda bir güzel bir fotoğraf çekebilir mi diye tartışmıştık. Kim hangi tarafı tutmuştu tam hatırlayamıyorum. Ama tek hatırladığım annem arka bahçeye gelip “Yeter artık!” diye bağırana kadar deli gibi kavga ettik.

O zaman yaklaşık iki buçuk hafta kadar konuşmamıştık. En sonunda, bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul ettiğimiz bir kâğıt imzalayıp barıştık. Verdiğimiz sözün yazılı olduğu kâğıdı hâlâ saklıyorum.

Hava soğuktu. Ceketimin fermuarını çekip, şapkasını taktım. Matt'lere doğru yürümeye başladım. Ama sonra evin çok uzak olduğunu fark ettim. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Kendime engel olamadım. Bree bunu bana neden yapıyordu? O sinirle geri dönüp eve doğru yürümeye başladım.

Ay çok yakındı, üstündeki kraterleri bile görebiliyordum. Gecenin seslerini dinledim. Böcek, hayvan, kuş seslerini dinledim. Karanlıkta ağacın üstündeki böcekleri bile seçebiliyordum. Ağaçların üst dallarındaki kuş yuvalarını gördüm. Uyuyan kuşların kafaları çalıların kenarlarından gözüküyordu. Yavru kuşların benimkinden daha yavaş olan kalp atışlarını bile duyabiliyordum.

Sezgilerimin ararını kısıtım. Gözlerimi kapadım ama göz yaşları gene de aktı.

Bree ile bu durumun üstesinden gelebileceğimize inanmıyordum, bunun için ağlıyordum. Ağlıyordum çünkü biliyordum böylece Cal ve Bree yakınlaşacaktı. Bree altından girip üstünden çıkacak ve Cal'i ayartacaktı. Ağladım, karnım ağrıyordu. Bütün bu olanların anlamı, yakın zamanda açtığım bütün kapıları tekrar kapatmak zorunda kalacak olmamdı.

İnce Çizgi

“Taş, ağaç, sevgili veya çocuk olsun fark etmez, herhangi bir şeyi sevdiğin zaman, tanrıçanın büyüsi altındadır.”

SABİNA FALCONWING,
San Francisco'da bir kafede, 1980

Sabah erkenden telefon çaldı. Arayan Robbie'ydi.

“Neler oluyor? Bree dün gece artık çemberlere katılmayacağını söyledi,” dedi.

Bree'nin söylediklerine harfiyen uyacağımı düşünmesi beni sinirlendirdi. Sinirimi yutup “Bu doğru değil. Onun istediği şey bu. Ben istemiyorum. Samhain haftaya cumartesi ve ben de katılıyorum,” dedim.

Robbie bir an durakladı. “Siz çok yakın arkadaşsınız. Ne sorunuz var sizin?” dedi.

“İnan bilmek istemezsin,” dedim.

“Haklısın. Muhtemelen bilmek istemem. Neyse kasabanın kuzeyindeki mısır tarlalarında buluşacağız. Mabon'un olduğu tarafın tam karşı tarafında. On bir buçukta orada olacağız.

Eğer cadılar topluluğuna öğrenci olarak katılmak istersek de gece yarısı katılabileceğiz,” dedi.

“Gerçekten mi? Süper! Peki ya sen katılacak mısın?” diye sordum.

“Bu konu hakkında konuşmak ya da acele karar vermek yok. Cal, bunu tamamen kendi içimizde evirip çevirmemizi ve öyle karar vermemizi istedi. Herkes gelirken bir şey getirmek zorunda. Senin çiçek ve elma getirebileceğini söyledim,” dedi.

“Teşekkür ederim Robbie. Belli bir kıyafet giymek zorunda mıyız?” diye sordum.

“Siyah ya da turuncu. Yarın görüşürüz,” dedi.

“Tamam, teşekkür ederim,” dedim.

O gün kilise her pazarki gibiydi. Peder Hotchkiss savunmamızı güçlendirmemiz gerektiğini böylece şeytana adım atacak alan bırakmayacağımızı söyledi.

Annemin arkasından Mary K.’ye uzanıp “Kendine dikkat et, meydanı şeytana bırakma,” dedim. Elindeki programın arkasından sırtıttı.

O gün Peder Hotchkiss’e rağmen ibadete çok istekliydim. Acaba Wicca’ya başlamam kiliseye gelmeme engel olur mu diye merak ettim. Sonra engel olmayacağına karar verdim. Eğer gitmezsem kiliseyi özleyeceğimi anladım. Ayrıca eğer gitmeyi bırakırsam ailem de beni öldürürdü zaten.

İleride birinden birini seçmek zorunda kalırsam, o zaman seçerim, diye düşündüm. Paula Steen’in dediklerini düşündüm: *Önemli olan olaylara senin kattığın anlamdır.*

Bugün ilahileri ve Bayan Lavender'ın org çalışını dinledim. Sanki annemin çocukluğundan beri çalışıyordu. Mumları, tüt-süleri, altun rengi kıyafetli rahipleri, beyaz kıyafetli rahip yar-dımcılarını seviyordum. Ben de birkaç yıl rahip yardımcılığı yapmışım. Mary K. de öyle. Çok rahatlatıcı, çok tanıdık bir ortamdı.

Kiliseden sonra Widow's Diner'da pazar kahvaltısı yaptık. Sonra da elimde haftalık alışveriş listesiyle markete gittim.

Yol üstünde Red Kill'e, Uygulamalı Telema'ya uğradım. Herhangi bir şey alma niyetinde değildim. Tanıdık birine de rastlamadım. Kitap bölümünde durdum. Bir süre Samhain hakkında bir şeyler okudum.

Cumartesi günü siyah bir mum götürmeye karar verdim. Siyah, negatif enerjiyi kovmaya yarıyordu. Aklıma Bree için bir oda dolusu siyah mum almak gibi haince bir fikir geldi.

Ona olan kızgınlığım geçmemişti. Beni çemberin dışına nasıl bu kadar umarsızca attığını hâlâ anlayamıyordum.

Bu sadece ilişkimiz boyunca onun lider olduğunu gösteriyordu. Ben hep onun takipçisi olmuştum. Bunu şimdi anlıyordum ve bu beni acayip sinirlendirmişti. Kendime kı-zıyordum.

Ertesi gün okula gitmeye korkuyordum.

Güzel ve yaşlı bir kadın yanıma gelip "Nasıl yardımcı ola-bilirim?" dedi. Benden biraz daha kısaydı. Ben mumlara ba-karken o da bana gülümsüyordu.

Hemen konuya girdim. "Samhain için siyah mum almak istiyorum," dedim.

“Elbette,” deyip siyah mumların durduğu bölmeye uzandı. “Çok şanslısın, birkaç tane daha kalmış. İnsanlar bütün hafta boyunca hep bundan aldı.” İki farklı siyah mum çıkardı. Bir tanesi kalın bir sütun şeklindeydi. Diğeri uzun ve inceydi. Konik şeklinde, yaklaşık otuz beş santim uzunluğundaydı.

“İkisi de Samhain için uygun. Kalın olan daha uzun süre yanıyor, konik şeklinde olan da çok güzel,” dedi.

Sütun şeklinde olan çok daha pahalıydı.

“Sanırım, sütun şeklinde olanı alacağım,” dedim. Aslında konik olanını almaya niyetlenmişim ama bir türlü söyleyemedim. Kadın anlamışçasına kafasını salladı.

“Galiba sütun sizinle eve gitmek istiyor,” dedi. Sanki bir mumun sahibini seçmesi çok normalmiş gibi söylemişti. “Hepsini sarayım mı?” diye sordu sonra.

“Evet,” deyip onu kasaya kadar takip ettim. Kadın diğer adam gibi ürkütücü değildi. Bu kadını daha çok sevmiştim.

“Peki, Samhain için nasıl çiçekler götürmeliyim?” diye sordum.

Mumu sararken gülümsedi. “Hangisini isterseniz onu götürün,” dedi gülümseyerek. Sonra gözlerimin içine baktı. Bir şeyler arıyor gibiydi.

Sonra düşünceli bir şekilde, “Sen... Sen David’in bahsettiği kız olmalısın,” dedi.

“David kim?” diye sordum.

“Diğer tezgâhtar. Buraya gelen genç bir cadının cadı değilmiş gibi davrandığını söylemişti. O sensin, değil mi? Cal’in arkadaşısın.”

Şaşırmıştım. “Hım...”

Gülümsedi. “Evet, sensin. Tanıştığımıza memnun oldum. İsmim Alyce. Eğer ihtiyacın olan bir şey olursa söylemen yeterli. Önünde zor bir yol var,” dedi.

“Bunu nerden biliyorsunuz?” diye sordum.

Mumumu torbaya koyuyordu, şaşkınlıkla baktı. “Biliyorum işte. Bazı şeyleri bilirsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” dedi.

Hiçbir şey demedim. Çantamı alıp oradan koşarcasına uzaklaştım. Hem heyecanlanmış hem de sinir olmuştum.

Pazartesi sabahı, Wicca grubunun toplandığı banklara oturdum. Sırt çantamı yere bıraktım. Bree beni gördüğüne şaşırmıştı ama gene de görmezden geldi.

Jenna, “Cumartesi gözlerimiz seni aradı,” dedi.

Ethan, “Bree artık gelmeyeceğini söyledi,” dedi.

İşte tam zamanıydı. Cal’in bakışlarını üzerimde hissettim.

“Yok öyle bir şey, geliyorum. Cadı olmak istiyorum. Hatta cadı olmam lazım,” dedim.

Jenna gergin bir şekilde güldü. Cal gülümsedi ben de ona gülümsedim.

Bree’nin tırnaklarını çıkarmış bizi izlediğinin farkındaydım.

Ethan, “Harika,” dedi. O sırada diziyle Sharon’ın kalçasını dürtüp “Biraz kay,” dedi.

Sharon bir iç çekişle yer açtı. Ethan sırtıttı. Onları izlerken birden aralarında bir şeyler olduğunu hissettim. Aklım almadı. Sharon ve Ethan? Birbirlerine karşı ilgi duyabilirler mi?

Matt şakacı bir şekilde, “Selam turist,” dedi, Raven sırtıttı.

Tamara geldi.

Onu gördüğüme memnun olmuşum. “Selam,” dedim.

O da, “Selam,” deyip gruba baktı. “Morgan. Geçen haftaki fonksiyon ödevlerini yaptın mı? Üçüncü soruyu bir türlü yapamadım,” dedi.

“Evet, yaptım. Gel birlikte bakalım,” dedim.

“Harika olur,” dedi.

Çantamı aldım. “Sorun değil. Görüşürüz millet,” dedim ve Tamara ile birlikte okulun içine, kütüphaneye gittim. On dakika boyunca Tamara ile problemin üstünde durduk. Çok iyi geçmişti. Kendimi neredeyse normal hissettim.

Cal, “Samhain’a gelecek olmana sevindim,” dedi. Matematik dersinden çıkarken arkamdan geliyordu. Dolabım yemekhanenin dışındaydı ve çarşamba günkü laboratuvardan önce kitaplarımı değiştirmem gerekiyordu.

Kafamı sallayıp dolap şifremi girdim. “O konuda bir şeyler okuyordum. Gelmek için sabırsızlanıyorum,” dedim.

“Öğrenci olarak başlamaya karar verdin mi?” diye sordu. “Yeni cadılar birliğinin bir parçası olmak isteyip istemediğine karar vermelisin.” Gözlerinin etrafında ince çizgiler vardı. Bana gülümseyip yan taraftaki dolaba yaslandı. “Bu konunun evde sorun yarattığını biliyorum,” dedi.

Kendimi serbest bırakıp gözlerine iyice baktım. Gözlerinde bir akıntı vardı ve beni kuvvetle kendisine çekiyordu.

“Evet, öğrenci olmak istiyorum. Yüksek konseyde sen olsan da olmasan da istiyorum. Ve evet senin yeni cadılar birliğinde olmak istiyorum. Bunun hakkında düşünüp duruyorum.

Ailem Wicca'dan acayip korktu. Bunu yapmamı istemiyorlar. Ama artık benim adıma karar vermeyi bırakmalılar. Her geçen gün kararlarımdan daha emin oluyorum.”

“Bu konu hakkında iyice düşün,” diye tavsiye verdi.

“Başka bir şey düşünmüyorum!”

Gözlerini benden ayırmadan, “Fizikte görüşürüz,” dedi. Karnımda uçuşan kelebeklerle beni orada bıraktı.

Artık Bree arkadaşım değildi. Bu durum uzun zamandır sormayı istediğim şeyi kendime sormak için bir fırsattı.

Cal da beni, benim onu sevdiğim gibi sevebilir miydi? Birlikte olabilir miydik?

Mary K., “Hızlı hızlı! Bandı ver bana,” deyip elini sallıyordu. Yemek odasında merdivenin tepesindeydi. Annem gelmek üzereydi. Biz de evi onun doğum günü için süslüyorduk.

“Sabret biraz,” dedim. İki şeridi birbirine bağlayıp “Al işte burada,” dedim.

“Babam Thai yemeği alacak mı?” diye sordu. Renkli kâğıtları sağa sola yapıştırıyordu.

“Evet. Eileen teyze de dondurmali pastayı alacak,” dedim.

“Mımm.”

Geride durup odaya şöyle bir baktım. Yemek odası çok güzel olmuştu.

Annem kapıda dikilip “Bütün bunlar da ne?” diye sordu.

Mary K. ve ben bir çığlık attık.

“Evde ne yapıyorsun? Daha hazır değiliz,” dedim.

Mary K. ellerini yukarıya doğru sallayıp “Haydi, haydi yukarı çık! Üstünü değiştir! On dakika sonra gel!” dedi.

Annem etrafa bakındı ve güldü. “Siz ikiniz!” deyip üstünü değiştirmeye çıktı.

Annemin doğum günü çok güzel geçti. Hiçbir terslik çıkmadı. Hediyelerini açtı. Benim ona verdiğim Kelt örgü şişini, Mary K.’nin aldığı CD’yi, babamın aldığı küpeyi, hepsini çok beğendi. Sanki birkaç hafta önce bana bağırان kişi annem değildi. Pastayı keserken gülümsedim. Cumartesi günü katılacağım yeri düşününce içim cız etti. Ama bu gece hepimiz çok mutluyduk.

Perşembe günü, okul kütüphanesinde bir sandalyeye yerleştım. Kitaplarımdan birinin içindeki Samhain bölümünü okudum. Tamara yanıma gelip okuduğum kitabın kapağına baktı.

Arkadaşça bir merakla, “Hâlâ bununla ilgileniyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım. “Gerçekten çok heyecanlı,” dedim. O duyguyu anlatmak için sözcükler çok yetersiz kaldı. “Her hafta çember yapıyoruz. Gerçi pek çoğuna katılamadım ama,” dedim.

“Tam olarak ne hakkında? Cal ne yapmaya çalışıyor?” dedi.

Bir an duraksadım. “Yeni bir cadılar topluluğı kurmak için yeni insanlar bulmaya çalışıyor.”

Tamara’nın kahverengi gözleri iyice açıldı. “Cadılar topluluğı kulağına biraz korkutucu geliyor,” dedi.

“Birazcık,” diye kabul ettim. “Ama bu sadece hakkında çıkan asılsız dedikodulardan. Aslında hiç korkutucu değil. Onun cadılar topluluğı daha ziyade çalışma grubu gibi,” dedim.

Tamara kafasını salladı, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Birdenbire, “Yarın gece sinemaya gitmek ister misin?” diye sordum.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Harika olur. Janice’i de çağırayım mı?” diye sordu.

“Tabii ki. Meadowlark’da hangi filmler gösteriliyor bir bakalım,” dedim.

Tamara, “Harika, sonra görüşürüz. İyi okumalar,” deyip yanımdan ayrıldı.

Kendi kendime gülümsedim. Karşı taraflarda bir yere oturduğunda içimde bir hafifleme hissettim. Bütün endişelerim uçup gitmişti.

Bir dakika sonra, ansızın Bree gelip yanımdaki sandalyeye oturdu. Gerildim. “Rahat ol. Sadece Bree ve Cal görevinin birinci aşamasının tamamlandığını söylemek istedim. Biraz daha zamana ihtiyacım var, sonra çemberlere istediğin kadar katılabilirsin,” dedi.

Ona baktım. “Sen neden bahsediyorsun?” dedim.

Mutlu bir şekilde, “Teslim oldu,” dedi. “Artık benim. Bana aramızdaki ilişkiyi iyice pekiştirmek için birkaç hafta daha ver. Sonra bu olayı arkamızda bırakalım,” dedi.

“Şaka yapıyor olmalısın. Bu olayı hiçbir zaman arkamızda bırakamayacağız. Anlamıyor musun? Sen bir çocuğu, arkadaşlığımıza tercih ettin. Şu an benimle niye konuştuğunu bile anlamıyorum.” Güzel yüzüne baktım. O yüz, bir zamanlar bana benden daha yakındı.

“Sana aşırı tepki verme demek için buradayım,” dedi. Ayağını salladı. Nazikçe dizime dokundu. “İkimizin de ağ-

zından söylemek istemediğimiz şeyler çıktı. Ama bunun üstesinden geliriz. Hep geldik. Tek istediğim Cal ile biraz daha zaman geçirmek,” dedi.

Kafamı salladım. Tek istediğim çekip gitmekti.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” deyip yüzüme baktı. “Cal ile sonunda yattık. Yani çıkıyoruz. Birkaç hafta içinde sağlam bir ilişkimiz olacak. Sonra sen de çemberlere katılabilirsin,” dedi.

Göğsüme bir acı saplandı. Yutkundum. Tişörtümün üstünden olmayan göğüslerimi ovdum. Cal ile Bree’nin mum ışığı altında yataktaki görüntüleri şimşek gibi çaktı beynimde. Düşündükçe beynim uyuştı, kalbim yaralandı.

“Ne iyi!” dedim. Sesimin sakinliği hoşuma gitmişti. “İstersen çemberdeki herkesle yat, umurumda değil. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Samhain’a katılacağım,” dedim. Artık kızgınlığımı patlamak üzereydi. “Gördün mü Bree? İkimizin arasındaki fark bu. Ben gerçekten cadı olmak istiyorum. Sense yakışıklı bir çocuğu baştan çıkarmak için ilgileniyormuş gibi davranıyorsun,” dedim.

“Sen ne zaman bu kadar şirret oldun?” diye sordu.

Omuz silktim, “Belki seninle gereğinden fazla takıldım,” dedim.

Sandalyeden kalkıp o kadar kadınsı bir şekilde uzaklaştı ki kendimi sandalyeye oturmuş bir kaya gibi hissettim.

Söylenenler çok doğru. Sevgi ve nefret arasında çok ince bir çizgi var.

Ben Neyim?

“Yeni yılda cadılara çok dikkat edin. Bu zaman onların kötü ayinlerinin zamanıdır. Azizler gününün arifesinde gerçekleşir. O gün, bu dünya ile diğer dünya arasında ince, kolay kırılır bir çizgi vardır.”

CADILAR, BÜYÜCÜLER VE SİHIRBAZLAR,
Altus Polydarmus, 1618

Bu gece çembere katılacağım. Hiçbir şey beni durduramaz. Bugün kendimi Cal'in cadılar birliği öğrencisi olarak ilan edeceğim. Hayatımın bugün değişeceğini biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Mary K. ve ben kostümlerimizi giyerken annem, “Bree nerede?” diye sordu. “Hediye mi oyun mu” olayları için fazla büyümüş olduğumuzdan artık okulun Cadılar Bayramı partisine gidiyorduk. Saat yediye gelmeden, ön bahçemizi korsanlar, şeytanlar, prensesler, gelinler, canavarlar ve evet cadılarla dolmuştu.

Mary K. “Evet, güzel soru” dedi. Suratına sahte bir Frankeştayn makyajı yapmıştı. “Onu haftalardır görmüyorum,” dedi.

“Şu sıralar meşgul,” dedim. Saçlarımı tararken, “Yeni bir erkek arkadaşı var,” dedim.

Annem kıkırdadı. “Bree bir sevgi kelebeği olmuş desene,” dedi.

Mary K. kostümüne bakıp “Bu mu yani elbisen?” dedi.

“Karar veremedim,” dedim. Kendim gibi giyinmiştim. Baştan ayağa siyahlar içindeydin o kadar.

Annem, “Bari suratına biraz makyaj yapsaydın,” dedi.

Yüzümü papatya gibi boyadılar. Baştan ayağa siyah giydiğimden çürümüş bir papatyaya dönmüştüm. Ama fark etmez. Mary K. ve ben okula gidip Ruffians adlı grubun şarkılarıyla çılgınlar gibi dans ettik. Birileri meyve kokteyli ni delmiş. Sorumluları hemen bulundu. Çemberdekilerden kimse yoktu. Tamara, Janice oradaydı. Mary K. ile Bakker ile ve matematik ve fen sınıfından farklı farklı çocuklarla dans ettim. Çok eğlenceliydi. Heyecanlı değildi ama eğlenceliydi.

On bir buçukta eve geldik. Annem, babam ve Mary K. yatmaya gittiler. Dışarı çıkmadan önce yatağımın içini yastıklarla doldurdum. Yüzümü yıkayıp sessizce çıktım.

Bree ile daha önce de geceleri evden kaçmıştık. Yirmi dört saat açık QuikStop’a gidip donat yemek gibi aptalca şeyler yapmıştık. Her seferinde kafamızı dağıtıp çok eğlenmiştik.

Bu gece ay spot ışığı gibi parlıyor, geceyi aydınlatıyordu. Soğuk ekim rüzgârı iliklerimi dondurdu. Kendimi çok yalnız hissettim. Kafam karışmıştı. Karanlık yolda ilerlerken gözüme

ön bahçemizdeki kabak fener takıldı. Sevimli ışıkları olmadan ne kadar da sinsi ve korkutucu duruyordu. Sanki sadece bir kabak değildi de, daha pagan, daha antik ve güçlü bir şeydi.

Havayı içime çektim. Etrafı kolaçan ettim. Sezgilerimi bir ağ gibi dünyaya atarsam, sinyaller yakalayabileceğimi düşünüyordum. Gözlerimi bir süre kapayıp etrafı dinledim. Kurumuş yaprakların yere düşüşlerini duydum. Sincapların telaşlı tırmanışlarını duydum. Nehrin sisini buraya taşıyan meltemi hissettim. Ama aileme ya da komşulara dair en ufak bir kırıltı bile yoktu. Sokak tamamen sessizdi. O an için güvenderdim.

Arabam çok ağır olduğu için onu yola itirmek, direksiyonuna hâkim olup frene basmak çok zor oluyordu. Cadılar Bayramı için dışarı çıkanlar umarım acı acı bağırılmaz diye dua ettim. Gözlerimi kapadım. Evimi düşündüm. İnsanların sessiz ve sakince uyuyuşlarını, derin derin nefes alışlarını, gittiğimin farkında olmayışlarını hissettim.

Sonunda arabamı caddeye çıkarmıştım. Öne doğru itirmek daha kolay oluyordu. Arabayı Herndon'ların evine kadar ittim. Eve Bay Herndon'un tekerlekli sandalyesi için yeni bir rampa yapılmıştı. Araya binip motoru çalıştırdım. Breezy'nin ısıtılmalı koltuklarını düşündüm. Das Boot sanki canlı bir hayvandı. Hırıldıyor, tekerlerinin altındaki yolları yiyip bitirmek için can atıyordu. Karanlıkta yola koyulduk.

Arabayı, mısır tarlasının karşısında kalan alanda, bir söğüt ağacının altına park ettim. Robbie'nin kırmızı Beetle'ı, Matt'in pikabı oradaydı. Bree ve Raven'in arabaları da yolun öteki tarafına çoktan park etmişti. Biraz tedirgin hissederek

Das Boot'tan indim, etrafından dolandım. Karşıma Bree çıkacak ya da daha kötüsü karanlıkta üstüme saldırarak diye korktum. Hızlıca elimdeki çiçek, mum ve meyve paketini açıp yolun karşısına geçtim.

Cadı olmak hakkında Bree'ye ve diğerlerine söylediğim şeylere rağmen o sırada aklımda bir belirsizlik vardı. Kalbimde hissettiğim her şey Wicca'ya katılmaya teşvik ediciydi. Ama aklım hâlâ bilgi toplamaya çalışıyordu. Bree ile yaşadığımız tartışmadan, Bree ile Cal'in arasında olanlardan ve bütün bunları ailemden saklamak zorunda olmamdan dolayı iyice kırılğan olmuşum. Parçalara bölünmüştüm. Mısır tarlasının kenarına geldiğimde neredeyse her şeyden vazgeçip koşarak Das Boot'uma dönecektim.

Sonra müziği duydum. İnsanın ruhunu okşayan barış ve huzur kokan Kelt bir şarkıydı. Şarkı âdeta 'Hoş geldin' der gibiydi. Kurumaya bırakılmış uzun mısır koçanlarının arasına daldım. Nereye gittiğimi, diğerlerinin nerede toplandığını nasıl bildiğim hiç garip gelmiyordu. Sadece gittim. Bu altın denizi geçtikten sonra bir boşluğa çıktım. Çember beni bekliyordu.

Jenna, "Morgan!" dedi. Beni gördüğüne memnun olmuş, elini bana uzatıyordu. Ay ışığında parlıyordu. Zaten güzel olan yüzü ay ışığıyla iyice ışıldıyordu.

Belli belirsiz bir, "Merhaba," dedim. Dokuzumuz da orada dikilmiş birbirimize bakıyorduk. Bana sanki birlikte bir yolculuğa çıkacakmışız gibi geldi. Sanki hep birlikte Everest'e tırmanacaktık. Sanki aramızdan birkaçı yolun sonuna kadar gelemeyecekti ama başlangıçta hep birlikteydik. Birden

bütün bu insanlar gözüme birer yabancı gibi göründüler. Robbie mesafeliydi ve oldukça yakışıklıydı. Artık uzun zamandır tanıdığım matematik ineği olmaktan çıkmıştı. Bree bir zamanlar sahip olduğum bir arkadaşın heykeli gibi soğuk duruyordu. Diğerleriyle daha önce hiç samimi olmamıştım. Benim burada ne işim vardı?

Bacak kaslarım gerildi, sanki uçmaya hazırlanıyor gibiydi. Cal yürümeye başladığında ben olduğum yere yapışıp kaldım. Çaresizce Jenna, Robbie ve Matt'e gülümsedim.

Cal öne çıkıp "Mihraba gidiyoruz," dedi. Gözleri gözlerime değdi. Bir süre öylece kaldı. "Geldiğine sevindim," dedi.

Öyle aptal aptal yüzüne bakıyordum ki aklıma Bree ile arasında geçenler geldi. Bree'nin bana anlattıklarını hatırladım. Ters bir şekilde, "Mihrap nerede?" diye sordum.

"Şu tarafta. Bu arada hepinizin Samhain'ı kutlu olsun," dedi. O önden biz arkasından mısır tarlalarının içine girdik. Ay ışığı parlak saçlarına yansıdığında kitapta bahsi geçen pagan orman tanrısına benziyordu. *Şimdi Bree'ye mi aitsin yani*, diye sordum sessizce.

Mısır tarlasından çıktığımızda bayır aşağı çimlik bir çayır uzanıyordu. Burası baharda çiçeklerle dolardı. Şimdiyse kahverengi ve yumuşak otlar vardı. Çayırın en alt kısmında minik ve soğuk bir çay akıyordu. Yağmur suyu kadar beraktı. Su gri ve yeşil taşların üzerinden akıp gidiyordu. Önce Cal geçti ve hepimize yardım etti. Kolayca karşı tarafa geçtik. Elimi sıkıca tuttu. Elleri sıcacıktı.

Geldiğimden beri göz ucuyla Bree ile Cal'i izliyordum. Yattıkları aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Ama bu gece Cal

en azından her zamanki gibi görünüyordu. Biraz soğuk ve uzak duruyordu. Bree'ye ilgi göstermekten kaçınıyor gibiydi. Jenna ve Matt çifti gibi görünmüyorlardı. Bree gergindi, daha da kötüsü Raven ve Beth'e karşı daha arkadaş canlısı davranıyordu.

Çayı geçince tekrar bayır yukarı çıkmaya başladık. Etrafımız kalın ağaçlarla çevriliydi. Ağaçlar yaşlıydı. Eğri bükürü kabukları büyük kökleri vardı. Dalları fıçı kadar genişti. Ağaçların altında her taraf kapkaranlıktı. Benim için bu karanlıkta etrafı seçmek çocuk oyuncağıydı.

Ağaçlık alandan çıktığımız anda kendimizi bir mezarlıkta bulduk.

Robbie'nin gözlerini kırptığını, Raven ve Beth'in birbirlerine gülümsediklerini, Jenna'mın da Matt'in elini tuttuğunu gördüm. Ethan burnundan soluyordu ama Sharon tereddütte kalınca onun yanına doğru yaklaştı. Bree'nin kafası karışmıştı. Bunu biliyordum çünkü suratındaki ifadeden her şeyi anlayabiliyordum.

Cal elini haç şeklinde bir mezar taşına yaslamış, "Bu eski bir Metodist Mezarlığı," dedi. "Mezarlar Samhain'ı kutlamak için güzel yerlerdir. Bu gece bizden önce yaşayıp şimdi burada yatanları saygıyla anacağız. Biliyoruz ki bir gün biz de yeniden doğmak üzere hayata veda edeceğiz."

Cal dönüp lahit gibi duran birkaç mezar taşının yanına ilerledi. Büyük bir taş. Yüzlerce yıldır yağın yağmurdan ve kardan, esen rüzgârdan yosun tutmuş, lekelenmişti. Taşın üstünde granit bir kabuk vardı. Üstünde ışıkla bile okunamayacak harflerle bir şeyler yazılmıştı.

“Bu taş, bu gece mihrabımız olacak,” dedi. Eşya torbasını açtı. Sharon’a bir örtü uzatıp “Bunları üstüne serebilir misin lütfen?” dedi.

Sharon örtüyü aldı, lahdin üzerine serdi. Cal Ethan’a iki tane şamdan uzattı. Ethan da onları lahdin üzerine koydu.

“Jenna? Robbie? Adakları ayarlayabilir misiniz?” dedi.

Onlar da bizim getirdiğimiz diğer adakları topladılar. Jenna onları artistik bir boynuz şeklinde lahdin üzerine yerleştirdi. Elmalar, kabaklar, bir bal kabağı, Bree’nin getirdiği bir kâse dolusu fındık vardı.

Ben de benim, Jenna’nın ve Sharon’ın getirdiği çiçekleri alıp iki cam vazoya koydum. Vazoları da mihraba yerleştirdim. Beth kurumuş yapraklar toplayıp yiyeceklerin altına yerleştirdi. Raven da benim siyah sütun mumum da dâhil alınan mumları topladı. Mumları damlatıp, lahdin üzerine sıkıca yerleştirdi. Matt bütün mumları yaktı. Neredeyse hiç rüzgâr esmiyordu. Mumun alevleri hiç kımıldamıyordu. Mumlar yanınca ortam biraz tehlikeli göründü. Karanlıkta kalmak daha güzeldi. Mum ışığı yüzümüzü aydınlatınca kendimi çok savunmasız hissettim.

Cal, “Şimdi herkes ortada toplansın! Jenna? Raven? Çemberi çizip onu arındırır mısınız?” dedi.

Onları seçtiği için biraz kıskanmıştım. Galiba hepimiz kıskanmıştık. Cal kızların sabırla çemberi çizmesini izledi. İhtiyaç duyarlarsa yardım etmeye hazırdı. Ama ikisi gayet dikkatli çalışıp çemberi çizdi. Sonra da çemberi hava, su, ateş ve toprakla arındırdılar.

İşte tekrar çembere katılmıştım. Kabıma sığamıyordum, çok heyecanlıydım. Canımı sıkan tek şey Bree’nin kara kara

düşünmesi ve Raven'ın üstünlük taslamasıydı. Onları görmeyden gelmeye çalıştım. Sadece büyüye odaklandım. Beş duyu haricindeki algılarıma odaklanmaya çalıştım.

Jenna, "Çemberimiz çizildi," dedi. Sesinde bir huşu vardı. Hepimiz çemberin sınırları içine girdik. Bilerek Matt ile Robbie'nin arasında durdum. İkisi de pozitif. Benim dikkatimi dağıtamaz ya da moralimi bozamazlardı.

Cal küçük bir şişe alıp açtı. Çemberin çevresinde saat yönünde döndürdü. Parmağını batırdı ve hepimizin alnına bir pentagram, çember içinde beş köşeli bir yıldız çizdi.

Ağzını açıp da bir şey söyleyen tek ben olmuştum. "Bu ne?" diye sordum.

Cal gülümsedi. "Saf su," dedi. Benim alnıma da çizdi. Parmağı ıslaktı. Yıldızı çizdiği yer sanki bir güçle parıldıymış gibi sıcaktı.

İşini bitirdiğinde çemberin içindeki yerini aldı. "Bu gece yeni bir cadılar topluluğu kurmak için buradayız. Tanrıyı ve tanrıçayı, doğayı kutlamaya, büyüü incelemeye, yaratmaya ve ona tapmaya, içimizdeki ve dışımızdaki büyü potansiyelini aramaya geldik."

Bir süre sessizlik oldu. "Şükürler olsun," dedim. Herkes tekrar etti. Cal gülümsedi.

"Aranızda bu topluluğa katılmak istemeyen varsa lütfen şimdi çemberden çıksın," dedi.

Kimse kımıldamadı.

Cal, "Hoş geldiniz. Toplanmamız kutlu olsun. Şükürler olsun. Toplandıkça var olacağız. Onumuz burada, Cirrus topluluğunda kendi cennetimizi bulduk," dedi.

Cirrus? Güzel bir isimdi.

“Dokuzunuz da şimdi çıraklık dönemine giriyorsunuz. Artık bu topluluğun öğrencilerisiniz. Bildiğim ne varsa size de öğreteceğim. Sonra da bizi daha da ileriye götürecek yeni bir hoca buluruz,” dedi.

Çıraklık dönemini rahipler ve rahibeler için kullanıldığını sanıyordum. Biraz kıpırdadım. Ayağımın altındaki toprağı hissedebiliyordum. Ay üstümüzde parlıyordu. Kocaman ve bembeyazdı. Arada bir araba sesleri veya kestane fişegi sesleri duyuluyordu. Ama çemberimizin içine sessizlik hâkimdi. Bu sessizlik sadece hayvanların çıkardığı seslerle bölünüyordu. Yarasaların, baykuşların kanat çırpışları bir de çayın sesi duyuluyordu.

İçimde de bir huzur bir sakinlik hâkimdi. Sanki tek tek yatağa yatırılmış gibi bütün korkularım ve belirsizliklerim sessizleşmişti. Algılarım tamamen açıldı. Kendimi capcanlı hissediyordum. Mumlar, insanların benimle nefes alıp verışı, çiçeklerin kokusu, doğayla ve her yerde olan tanrıça ile aramızda bir bağ oluşturunuyordu.

Kuzey tarafta bir kâse toprak duruyordu. Cal bir tütsü yaktı. Etrafı tarçın ve muskat kokusu sardı. El ele tutuştuk. Çembere katıldığım o iki seferden farklı olarak bu gece başıma ne gelecek diye sorgulamıyordum. Zihnim açıldı.

Robbie ve Matt'in elleri benimkilerden daha büyüktü. Matt'in eli yumuşak ve inceydi. Robbie'nin eli Cal'in elinden daha büyüktü. Gözlerim Robbie'nin yüzüne takıldı. Yüzü pürüzsüz, kırışksızdı. Bunu ben yapmıştım. Gücümü fark edip kendimle gurur duydum.

Biz çember hâlinde saat yönünde dönerken Cal da şarkıyı söylemeye başladı:

“Bu gece veda ediyoruz tanrıya,
Yerin altına giriyor o yaşamaya,
Bahar güneşiyle yeniden doğana kadar,
Şimdilik onun hayatı askıda.

Kırmızı ayın parlaklığında dans ediyoruz,
Bu şarkıyı dokuz kere söyleyeceğiz,
Kalplerimize sevgi dolsun diye dans ediyoruz,
Tanrıçanın acıları dinsin diye.”

Çemberin etrafında dans ederken saydım. Şarkıyı dokuz kere söyledik. Wicca’ya daha çok çalıştıkça cadıların her şeyi sembolleştirdiklerini daha iyi anlıyorum. Bitkiler, sayılar, haftanın günleri, renkler, yılın zamanları, hatta kumaşlar, yiyecekler ve çiçekler bile bir şeylerin sembolü. Her şeyin bir anlamı var. Öğrenci olarak benim görevim de bu sembolleri öğrenmek. Etrafımı saran doğa hakkında elimden geldiğince çok şey öğrenmeliyim. Kendimi de bu ahenge yerleştirmek ve büyü işine girmek için bütün bunları öğrenmeliyim.

Şarkıyı söyledikçe, çemberin sonunda ne olacağını düşünmeye başladım. Ellerimizi havaya kaldırıp enerjimizi salacağımız zamanı düşündüm. Aklıma daha önce çektiğim ağrılar gelince gene endişelenmeye başladım. Endişeyle birlikte hissettiğim kesinlik sarsılmaya başladı. Korkular yavaş yavaş benliğimi sarıyordu. Gücüm korkutucuydu.

Çember içinde dönüp seslerimizi birbirimizin seslerine karıştırırcasına şarkı söylerken, eğer bu korkudan bir an önce kurtulmazsam bana acı vereceğinin farkına vardım. Derin bir nefes aldım. Şarkı sanki boğazımdan yükseliyordu. Etrafımda cadılar topluluğu üyeleri varken, korkuyu ve sınırları kovmaya çalıştım.

Herkesin yüzü bulanıklaştı. Gene kontrolden çıkmıştım. *Korkuyu kovuyorum!* Şarkının sözleri belirsizleşmeye başladı. Sonra şarkıyı sadece seslerden oluşan güzel bir ritim olarak algılamaya başladım. Şarkı etrafıma dolanmış bir yükselip bir alçalıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Suratıma ateş basmıştı ve terden sıırılsıklam olmuştu. Ceketimi, ayakkabılarımla çıkarıp atmak istedim. Durmak zorundaydım. Korkuyu koymak zorundaydım.

Son bir ses çıktı ve sonra şarkı bitti. Çember durdu. Kollarımızı havaya kaldırdık. Bir enerji yumağının etrafıma dolandığını hissettim. Yumruğumu göğsüme bastırdım. Kendime enerji ayırmaya çalışıyordum. *Korkuyu kovuyorum!* Hayal meyal düşündüm. Sonra gece etrafımda patladı.

Atmosferde dans ediyordum. Etrafım yıldızlarla çevriliydi. Enerji parçaları yanımdan mikroskobik gök taşları gibi akıp geçiyordu. Bütün evreni görebiliyordum. Her bir parça, her sinek, her kum tanesi gözlerimin önüne seriliydi.

Nefes aldığımda hayatın özünü içime çektim. Sonra beyaz bir ışığı nefesimle birlikte dışarı verdim. Çok güzeldi. Güzelden de öteydi. Bunu nasıl kelimelere döneceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Her şeyi anladım. Evrendeki yerimi anladım. İzlemem gereken yolu anladım.

Sonra gülümseyip gözlerimi kırptım. Gözyaşlarım akar-ken kendimi gene o karanlık mezarlıkta dokuz lise arkadaşımın yanında buldum.

Robbie, “İyi misin?” diye sorup endişeyle yanıma yaklaştı.

İlk başta anlamsız şeyler söylüyor gibiydi ama sonra ne dediğini anlayıp kafamı salladım.

“Çok güzeldi,” dedim. Sesim her zamankinden farklı çıkmıştı. Gördüklerimden sonra şimdi kendimi ufacık hissediyordum. Robbie’nin yanağına dokundum. Parmağımın dokunduğu yerde pembe bir çizgi hissettim. Robbie yanağını ovaladı. Kafası karışmış gibiydi.

Vazolardaki çiçekler minberde duruyordu. Onlara doğru gittim. Güzellikleri başımı döndürdü. Ölmüş olmaları da bir o kadar etkileyiciydi. Bir yaprağına dokundum, avucumun içinde açıldı. Hayattayken izin verilmemişti ama ölüyken açıldı. Raven’in nefesini hissettim. O zaman Bree, Beth ve Matt’in arkamda durduğunu anladım.

Cal yanıma geldi. Gülümseyerek, “Bir şeylere dokunmayı bırak. Yere yat ve iyice uzan,” dedi.

Beni çemberin içindeki boş bir yere götürdü. Sırtüstü uzandım. Toprağın içindeki hayatı hissedebiliyordum. Bendeki enerjiyi emiyordu. Giderek daha normal hissediyordum. Algılarım odaklandı. Cadılar topluluğunu, mumları, yıldızları, meyveleri enerji noktası şeklinde değil de yine net bir şekilde görebiliyordum.

“Bana neler oluyor,” diye fısıldadım. Cal bağdaş kurup yanıma oturdu. Başımı kucağına koydu. Bacaklarına yayılan saçlarımı okşamaya başladı. Robbie de onun yanına oturdu.

Ethan, Beth ve Sharon biraz daha yakınlaştı. Hepsi bana, sanki müzede sergilenen bir şeymişim gibi bakıyordu. Jenna korkmuş gibi Matt'in beline sarılmıştı. Bree ve Raven en arkada duruyordu. Bree'nin gözleri irileşmiş, ciddi bir ifadeyle bakıyordu.

Cal, "Telema yaptın," dedi. Bal rengi gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu. "Sen doğuştan cadısın."

Yüzü ayı kapattıkça benim gözlerim daha da büyüyordu. Gözleri gözlerime kenetlenmiş, dudaklarıyla dudaklarım dokunuyordu. Şoku üzerimden attığımda beni öptüğünü fark ettim. Boynuna sarılmak için yukarı kaldırırken kollarım ağırlaştı. Ben de onu öptüm. Birleştik. Büyü bütün etrafımızı sardı.

O mutluluk anında doğuştan cadı olmanın ne demek olduğunu, bunun benim ve ailem için ne anlama geldiğini hiç düşünmemiştim bile. Cal ile öpüşmemizin Bree, Raven ya da herhangi biri tarafından nasıl karşılandığı aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu, büyüden öğrendiğim ilk dersti: Resmin bütününe bak, sadece parçalarına değil.

İKİNCİ KİTAP

TELEMA

CADI MECLİSİ

*Hayatıma onca büyü katan
N. ve P.'ye.*

Önsöz

Etrafım yıldızlarla çevrili, atmosferde dans ediyordum. Enerji zerreciklerinin mikroskobik kuyruklu yıldızlar gibi vızıldayarak yanımdan geçip gittiklerini görüyordum. Buradan tüm evreni görebiliyordum, hepsini birden; her bir molekül, her bir gülüş, her bir sinek, her bir kum taneciği bana görünür kılınmıştı ve her biri de sonsuz güzellikteydi.

Nefes aldığımda hayatın özünü ciğerlerime dolduruyor ve beyaz bir ışık olarak dışarı veriyordum. Güzeldi, güzel- den de öteydi ama bunu kendime bile tarif etmeye yetecek kelimelere sahip değildim. Her şeyi anladım; evrendeki yerimi anladım; takip etmem gereken yolun ne olduğunu anladım.

Sonra gülümsedim, göz kırpтым ve tekrar nefes verdim. Şimdi dokuz lise arkadaşımın birlikte kararmış bir mezarlıkta duruyordum ve gözlerimden yaşlar boşanıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Robbie endişeyle bana yaklaşıarak.

İlk başta ne dediği pek anlaşılmıyordu ama sonunda dediklerini anlayabildim ve başımla onayladım.

“Çok güzeldi,” dedim topallayarak, sesim düşmüştü. Gördüklerimden sonra kendimi ufalmış hissediyordum. Robbie’nin yanağına dokunmak için parmağımı uzattım. Dokunduğum yerde pembe ılık çizgi şeklinde bir iz bıraktı. Robbie yanağını ovuştururken şaşkın görünüyordu.

Mihrapta vazolar içinde çiçekler duruyordu. Hem çiçeklerin güzelliği hem de ölecek olmalarının bende yarattığı kahredici üzüntüyle hipnotize olmuş hâlde onlara doğru yöneldim.

Bir tomurcuğa dokundum ve elimin altında sanki yaşamasına izin yokmuşçasına ölümüne çiçek açtı. Kuzgunun iç çektiğini duydum ve Bree, Beth ve Matt’in geri çekildiklerini anladım.

Birden Cal yanımda belirdi. “Bir şeylere dokunup durmayı bırak,” dedi alçak sesle ve gülümseyerek. “Yere eğil ve uzan.”

Beni oluşturduğumuz daire içindeki açık bir alana doğru yönlendirdi. Sırtüstü yere uzandım. Yerin merkezinin nabzını hissettim, enerji fazlamı alarak kendimi daha normal hissetmemi sağladı. Algılarımı odakladım, böylece cadı meclisini daha net görebildim. Mumları, yıldızları ve meyveleri enerji kabarcıkları olarak değil de tekrar oldukları gibi görmeye başladım.

“Bana neler oluyor?” diye fısıldadım. Cal bağdaş kurarak yanıma oturdu ve başımı kucığına aldı ve bacaklarının üzerinde dağılan saçlarımı okşamaya başladı. Robbie de onun yanında diz çöktü. Ethan, Beth ve Sharon ise daireyi daralttılar ve Cal’in omzunun üzerinden sanki bana müzedeki bir

esermişim gibi bakmaya başladılar. Jenna korkuyormuş gibi Matt'in beline sarılmıştı. En uzakta Raven ve Bree duruyordu. Bree gözlerini kocaman açmış ve ciddi görünüyordu.

"Telema yaptın," dedi Cal bana altın rengi sonsuz derin gözleriyle bakarak. "Sen doğuştan cadısın."

Cal'in yüzü gökyüzündeki ayı örterken, göz bebeklerim iyice büyüdü. O bana derin derin bakarken, dudakları dudaklarıma dokundu ve büyük bir şaşkınlıkla beni öptüğünü fark ettim. Kollarımı boynuna dolarken ağırlaştıklarını hissettim ve sonra ben de onu öptüm, bir olduk ve telema etrafımızı tamamen sardı.

O salt mutluluk anında cadı kanına sahip olmamın ben ve ailem için ne anlama geldiğini ya da Cal ile birlikte olmamızın Bree'ye Raven'e, Robbie'ye de ya da herhangi başka birine ne ifade ettiğini sorgulamadım. Bu, telemadaki ilk dersimdi ve öğrenmesi zordu: Sadece parçaları değil de büyük resmi görmek.

1

Samhain'den Sonra

Bu kitap benim akkor'uma, ateş perim Bradhadati'e on dördüncü yaş gününde verilmiş. Belwicket'a hoş geldin. Mathari'den sevgilerle.

X

Bu kitap kişiye özeldir. Onu sakla.

Imbolc, 1976

Burada Gölgeler Kitabı'na başlamak için basit bir büyü var. Bett Jawsom'dan aldım. O mavi mum tercih ederken ben siyah kullanıyorum.

Kötü bir Huydan Kurtulmak için

Mikrap mumlarını yak.

Siyah mumu yak ve şöyle de: "Bu alışkanlık beni engelliyor. Bir daha asla yapmayacağım. Artık bir parçam olmayacak."

Beyaz mumu yak ve şöyle de: "Bu benim gücüm ve cesaretim ve zaferim. Bu savaş çoktan kazanıldı."

Kurtulmak istediğin kötü alışkanlığını zihninde canlandır. Kendini ondan kurtulmuş hâlde kayal et. Zaferi birkaç dakika boyunca kayal ettikten sonra, siyah mumu söndür, daha sonra da beyazı.

Eğer gerekirse bir hafta sonra büyüü tekrarla. Yapmak için en uygun zaman ayın son dördünden yeni aya doğru kaçıldığı dönemdir.

Geçen perşembe bu büyüü kabul törenimin bir parçası olarak yaptım.
O zamandan beri tırnaklarımı yemedim

-Bradhdair

Samhain'in ertesi sabahı yavaş yavaş uyandım. Göz kapakları-
mın arkasındaki ışığa direnmeye çalıştım ama sonunda uyan-
mıştım ve yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Odam ancak aydınlanmıştı. Kasımın ilk günüydü, sonba-
harın ılık günleri geçip gitmişti. Yatakta gerindim ve aniden
kapıldığım anı ve duygu seliyle yatakta doğruldum.

Titreyerek Cal'in üzerime eğildiğini ve beni öptüğünü
gördüm. Ve benim de onu öptüğümü, boynuna doladığım
kollarımı ve parmaklarımın arasındaki yumuşak saçlarını.
Kurduğumuz bağlantı, telemamız, aramızdaki elektrik, kıvıl-
cılar, evrenin etrafımızda dönüp durması. *Ben doğuştan bir
cadıyım*, diye düşündüm. *Ben bir cadıyım ve Cal beni seviyor
ve ben de onu seviyorum*. İşte böyle.

Geçen gece ilk defa öpüşmüştüm, ilk aşkı bulmuştum.
Aynı zamanda en iyi arkadaşıma ihanet etmişim, yeni cadı
meclisimde bir çatlak yaratmışım ve ailemin bana hayatım
boyunca yalan söylediğini fark etmişim.

Tüm bu olanlar Samhain'de oldu, Ekim'in 31'inde, cadıla-
rın yeni yılında. Benim yeni yılım, yeni yaşamım.

Pazen çarşafLARımın ve yorganımın rahatlığını doğrulamak
için yatağa geri uzandım. Geçen gece hayallerim gerçek ol-

muştı. Şimdi, derinlerde bir yerlerde bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. On altıdan çok daha yaşlı hissediyordum.

Doğuştan cadı, diye düşündüm. Cal benim öyle olduğumu söylüyor ve geçen geceden sonra, yaptıklarımdan sonra, bundan nasıl şüphe edebilirim ki? Damarlarımda binlerce yıldır birbirleriyle evlenen cadılardan miras kalan telema yapabilme yeteneği dolanıyor. Ben de onlardan biriyim, yedi büyük klandan birinden: Rowanwand, Wynden kell, Leapvaughn, Vikroth, Brightendale, Burnhide ve Woodbane.

Peki ama hangisi? Bilginin hem öğreticisi hem saklayıcısı Rowanwand mı? Yoksa büyü yazma uzmanları Wynden kellar mı? Yoksa Vikroth mu? Vikroth'lar büyülü savaşçılardır, Viking'lerin ataları oldukları düşünülür. Gülümsedim. Kendimi pek de savaşçı gibi hissetmiyorum.

Leapvaughn'lar yaramazlık yaparlar, şakacıdırlar. Burnhide klanı ise değerli taşlar, kristaller ve metaller kullanarak telema yapar. Brightendale'ler tıpla ilgili klandır, şifalı otlardaki iyileştirme gücünü kullanırlar. Bir de... Woodbane var. Tüm vücudumu bir ürperti sardı. Kara klandan olmam mümkün olamazdı, ne pahasına olursa olsun güç peşinde olanlar, toprağı, telema gücünü ve bilgiyi kontrol etmek için kardeş klanlarla savaşıp onlara ihanet edenler.

Biraz düşündüm. Eğer mutlaka yedi klandan birine aitsem, kendimi en çok Brightendale'lere yakın hissediyordum, yani şifacılar. Bitkileri sevdiğimi keşfetmiştim. Bitkiler benimle konuştular ve onlardaki büyülü gücü kullanma yeteneğim doğal olarak ortaya çıktı. Gülümseyerek kendi kendimi kucakladım. Bir Brightendale. Gerçek, doğuştan bir cadı.

Demek ki ailem de cadı, diye düşündüm. Bu şaşırtıcı bir durumdu. Neden kendimi bildim bileli her pazar günü kiliseye gittiğimizi merak ettim. Yani, aslında kilisemi seviyorum. İbadete gitmeyi de öyle. Güzel geleneksel ve rahatlatıcı bir şey. Ama Wicca daha doğal sanki.

Tekrar yatağın içinde doğruldum. İki şey bir türlü gözümün önünden gitmiyordu: Üzerime eğilen Cal, bana kilitlenen altın rengi gözleri. Ve Bree, en iyi arkadaşım: Cal ve beni birlikte gördüğünde onun yüzünde oluşan şok ve acı ifadesi. Suçlama, acı çekme, arzu. Öfke.

Ne yaptım ben, diye düşündüm.

Aşağıdan anne babamın sesleri geliyordu. Kahve yapıyor, bulaşık makinesini boşaltıyorlardı. Tekrar yatağın içine geri kayarak tanıdık gelen bu sesleri dinlemeye başladım: Dün gece hayatımdaki her şey değişmemişti sonuçta.

Biri gazeteyi almak için kapıyı açtı. Bugün pazardı, yani kiliseye gitme günüydü, ardından da Widow's Diner'da brunch. Sonra Cal'i görecektim miydum? Onunla konuşmalı mıydım? Biz şimdi çıkıyor muyuz yani, çift mi olduk? Beni herkesin önünde öptü; bu ne anlama geliyor? Cal Blaire, yakışıklı Cal Blaire benden, Morgan Rowlands'tan gerçekten de hoşlanıyor mu? Benden, tahta göğüslerim ve koca burnumla benden? Erkeklerin hiçbir zaman ikinci defa dönüp bakmadığı kızıdan?

Sanki bu soruların cevapları çatlamış boyaların üzerinde yazılıymış gibi gözlerimi tavana diktim. Birdenbire odamın kapısı açılınca, yerimden sıçradım.

"Bunu bana açıklayabilir misin?" diye sordu annem. Kahverengi gözleri kocaman açılmıştı, etrafında derin çizgilerle

kaplı dudakları gergindi. Elinde iple birbirine bağlanmış birkaç kitap tutuyordu. Annemler okumamı istemedikleri için Bree'nin evinde bıraktığım kitaplardı. Wicca, Yedi Büyük Klan ve cadılık tarihi hakkında kitaplar. Kitaplara ilâştirilmiş bir notta büyük harflerle şöyle yazıyordu: "MORGAN. BUNLARI BENİM EVİMDE UNUTMUŞSUN. İHTİYACIN OLABİLİR DİYE DÜŞÜNDÜM." Oturur pozisyona geçerken Bree'nin benden bu şekilde öğ aldığını fark ettim.

"Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum," dedi annem sesini yükselterek. Odamın kapısından dışarı eğildi ve, "Sean!" diye bağırdı.

Bacaklarımı yataktan sallandırdım. Yer soğuktu, ayaklarımı hemen terliklerimin içine soktum.

"Seni dinliyorum?" derken annemin sesi biraz daha yükseldi ve babam panik hâlinde odaya geldi.

"Aa, iyi misin?" dedi. "Neler oluyor?"

Annem kitapları ölü bir sıçanı tutar gibi tutuyordu. "Bunlar kapının önündeydi!" dedi annem. "Şu nota bak!"

Sonra bana döndü. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu ısrarcı bir ses tonuyla. "Bu kitapları bu evde istemiyorum derken gidip de onları başkasının evinde okuyabilirsin demek istememiştim. Ne kastettiğimi gayet iyi biliyordun, Morgan!"

"Ulu Tanrım," diye iç çekti babam annemin elinden kitapları alırken. Kitapların adlarını okudu içinden.

Küçük kardeşim, Mary K. yama desenli pijamalarıyla odaya daldı. "Neler oluyor?" diye sordu, yüzüne gelen saçları yana atarak. Kimse cevap vermedi.

Hızlı düşünmeye çalıştım. “Bu kitaplar tehlikeli ya da yasa dışı değil. Ve onları okumak istiyorum. Ben çocuk değilim-on altı yaşına geldim. Yine de bu kitapları evde bulundurma konusundaki isteğinize saygı gösteriyorum.”

“Morgan,” dedi babam, sesi hiç olmadığı kadar ciddi-ydi. “Konu sadece kitapları evde tutmakla ilgili değil ve sen de bunu biliyorsun. Katolik bir aile olarak cadılığın yanlış olduğunu düşünüyoruz. Yasa dışı olmayabilir ama bu inanışlarımıza aykırı.”

“On altı yaşındasın,” diye ekledi annem. “On sekiz değil. Yani hâlâ çocuk sayılırsın.” Yüzü sinirden kıpkırmızıydı, saçları dağınıktı. Kırmızı saçları arasında gümüş telleri görebiliyordum. Dört yıl sonra elli yaşına geleceğini idrak ettim. Birden gözüme çok yaşlı göründü.

“Bizim çatımız altında yaşıyorsun,” diye devam etti annem sert bir şekilde. “Sana biz bakıyoruz. On sekizine gelip de evden taşındığın ve bir iş bulduğun zaman, istediğin kitaba sahip olabilir, istediğin kitabı okuyabilirsin. Ama burada olduğun sürece bizim sözümüz geçer.”

Sinirlenmeye başlamıştım. Neden böyle davranıyorlardı?

Ama ağzımı açmadan önce aklıma bir cümle geldi. Öfkemi yatıştırdı, söyleyeceklerimi yumuşattı. *Sevgiyle konuş ve acı ektirme.*

Bu da nereden çıktı? Biraz şaşırdım doğrusu. Ama kaynağı ne olursa olsun kulağa, doğru geliyordu. İçimden üç defa tekrarladım ve duygularımı kontrol altına alabildim.

“Anlıyorum,” dedim. Birdenbire kendime güvenim geldi ve güçlü hissetmeye başladım. Anne babama ve kız karde-

şime baktım. “Ama anne, bu o kadar da kolay değil,” diye açıkladım yumuşak bir ses tonuyla. “Ve nedenini biliyorsun; bildiğini biliyorum. Ben bir cadıyım. Ve eğer ben öyleysem sen de öylesin.”

2

Farklı

14 Aralık 1976

Geçen gece batı kayalıklarındaki bataklıkta oluşturduğumuz çember. Ben, Angus, Mannanan, diğer Belwicket'lar ve iki öğrencinin, Jara ve Cliff'in dâhil olduğu on beş kişilik bir grup. Hava soğuktu ve sıkı yağmur yağdı. Çürümüş bataklık bitkilerinin oluşturduğu yığının etrafında aşağı köydeki yaşlı ve hasta Bayan Paxham için şifa çemberi oluşturduk. Telemayı hissettim, gücü parmaklarımda hissettim, kollarımda. Mutluydum ve saatlerce dans ettim

-Bradhadair

Annem her an bir sinir krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Babam ise ağzı bir karış açık kaldı. Mary K. kocaman açtığı kahverengi gözlerini bana dikmişti.

Annemin yüzü bembeyaz olmuştu. Ona oturup sakın olmasını söylemek istedim. Ama sesimi çıkarmadım. Bunun bizim için bir dönüm noktası olduğunun farkındayım, artık geri dönemezdim.

“Ne dedin sen?” diye sorarken dişlerinin arasından konuşuyordu.

“Bir cadı olduğumu söyledim,” diye tekrarladım soğukkanlılıkla ama aslında sinirlerim çok gergindi. “Ben doğuştan bir cadıyım, genetik olarak cadıyım. Ve eğer ben öyleysem siz de öyle olmalısınız.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Mary K. “Genetik olarak cadı olmak diye bir şey olamaz! Daha sonra da kalkıp vampirler ve kurtadamların gerçekten var olduklarını mı iddia edeceksin?” Bana inanmaz gözlerle baktı, yama desenli pijamaları içinde genç ve masum görünüyordu. Birdenbire kendimi suçlu hissettim sanki eve kötülük getirmişim gibi. Ama bu doğru olamaz, öyle değil mi? Eve getirdiğim tek şey bendim, benim bir parçam.

Elimi havaya kaldırdım ama sonra ne diyeceğimi bilemediğim için indirdim.

“Sana inanamıyorum,” dedi Mary K. “Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedi ve dönüp annemlere baktı.

Annem onu görmezden gelerek alçak sesle, “Sen bir cadı değilsin,” dedi.

Homurdanarak, “Anne, lütfen. Bu sanki sen kız değilsin ya da insan değilsin demek gibi bir şey. Tabii ki cadıyım ve sen de bunu biliyorsun. Her zaman biliyordun.”

“Morgan, kes şunu artık!” diye inledi Mary K. “Beni korkutuyorsun. Cadı kitapları mı okumak istiyorsun? Tamam. Cadı kitapları oku, mum falan yak. Her neyse. Ama gerçekten cadı olduğunu iddia etmeyi bırak. Bu saçmalık.”

Annem Mary K.’ye sert bir bakış attı.

“Pardon,” diye geveledi Mary K.

“Üzgünüm, Mary K.,” dedim. “Bu, olmasını istediğim bir şey değildi. Fakat gerçek bu.” Sonra aklım başıma geldi. “Sen de cadı olmalısın,” dedim. Bu fikir beni büyülemişti. Heyecanla ona baktım. “Mary K., sen de bir cadı olmalısın!”

“*O cadı falan değil!*” diye bağırdı annem, sesinin tonu kanımı dondurmuştu. Çok öfkeli görünüyordu, boynundaki damarlar dışarı fırlamış, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Onu bu işe karıştıрма!”

“Ama...” diye söze başladım.

“Mary K. cadı falan değil, Morgan,” dedi babam sertçe.

Başımı salladım. “Ama öyle olmak zorunda,” dedim. “Yani, bu genetik bir şey. Ve eğer ben öyleysem ve siz de, o zaman...”

“Kimse cadı değil,” diye kesip attı annem gözlerini kaçırarak. “Mary Kathleen hiç değil.”

Gerçeği tamamen reddediyorlardı. Ama neden?

“Anne bunda korkulacak bir şey yok. Hem de hiç. Cadı olmak harika bir şey,” dedim, geçen gece hissettiklerimi düşünerek. “Sanki şey olmak gibi...”

“Keser misin artık?” diye patladı annem. “Bunu neden yapıyorsun? Neden bizi dinlemiyorsun?” dedi, sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu ve ben de artık iyice sinirlenmeye başlamıştım.

“Sizi dinleyemem çünkü siz haksızsınız!” dedim yüksek sesle. “Neden bütün bunları reddediyorsunuz?”

“*Biz cadı falan değiliz!*” diye öyle tiz bir cıglık attı ki annem neredeyse odamın camları patlayacaktı.

Bana ateş püsküren gözlerle baktı. Babam hâlâ ağzı açık olanları izliyor, Mary K. ise perişan görünüyordu. Korku emareleri hissetmeye başladım.

“Of,” diye patladım. “Sanırım ben cadıyım ama siz değilsiniz, haklı mıyım?” diye lafı yapıştırdım. İnatçılıkları ve yalancılıkları yüzünden çok kızgındım. “Ne yani?” Kollarımı bağladım ve gözlerimi onlara dikerek, “Evlatlık mıyım?” diye sordum.

Sessizlik. Saatin uzun tik-takları, ince karaağaç dallarının odamın penceresini tırmalarken çıkan ses. Kalbim sanki yavaş çekimle atıyordu. Annem çalışma masamın sandalyesine uzandı ve çöktü kaldı. Babam ağırlığını bir o ayağına bir öbürüne veriyordu, gözlerini sol omzumun üzerinden boşluğa dikmişti, Mary K. ise bir bana bir onlara bakıyordu.

“Ne?” dedim gülümsemeye çalışarak. “Ne yani? Ne söylemeye çalışıyorsunuz? *Evlatlık* mıyım?”

“Tabii ki evlatlık falan değilsin!” dedi Mary K., onaylamaları için dönüp annemle babama baktı.

Sessizlik.

İçimde kocaman bir duvar yıkıldı ve arkasında neler olduğunu gördüm; hiç aklıma bile gelmeyen yepyeni bir dünya, benim evlatlık olduğum, ailemle biyolojik olarak hiçbir bağımın olmadığı yeni bir dünya. Boğazım düğümlendi ve midem kasıldı ve bir an kusacağım sandım. Ama öğrenmem gerekiyordu.

Mary K.’yi iterek bir hışımla koridora fırladım, basamakları çiftler çiftler indim. Köşeyi uçarak döndüm, arkamda merdivenlerde annemlerin ayak seslerini duyabiliyordum. Evdeki

ofise dalıp babamın dosya çekmecesini talan etmeye başladım. Sigorta poliçelerini, pasaportlarımızı, evlilik cüzdanını orada saklıyordu ve de... Doğum belgelerini.

Derin derin nefes alarak araba sigortaları, evin alarm sistemi, yeni su ısıtıcısının garanti belgesini geçerek üzerinde Morgan yazan bir dosyaya ulaşmıştım ki annemler içeri girdi.

“Morgan dur, yapma!” dedi babam.

Onu duymazdan gelerek aşı kayıtlarım, okul karnelerim, sosyal güvenlik kartımı geçtim.

Ve işte oradaydı. Doğum belgem. Dosyadan çıkardım ve hızla göz gezdirmeye başladım. Doğum tarihi, 23 Kasım. Doğru. Ağırlık iki kilo iki yüz gram.

Annem uzanıp doğum belgesini elimden çekmeye çalıştı. Aynen bir komedi filmindeki gibi, ben de geri çektim. İki eliyle doğum belgesine sıkı sıkı yapıştı ve kâğıt ikiye yırtıldı.

Dizlerimin üzerine yere çökerek bende kalan parçanın üzerine eğildim. Okuyana kadar korumak istiyordum. Annenin yaşı: 23. Hayır. Bu doğru olamazdı çünkü annem beni doğurduğunda 30’unu geçmişti.

Gözlerim bir alt satırdaki dört kelimeye kilitlenirken, bakışlarım bulutlanmaya başladı. Güçlkle okudum: Annenin adı: Maeve Riordan.

Otomatik olarak bendeki parçanın sonuna kadar okumaya devam ettim, annemin gerçek adını, Mary Grace Rowlands’i kâğıdın bir yerlerinde görmeyi bekliyordum. Herhangi bir yerde.

Beynim alev alev yanarken kâğıdı havaya kaldırdım. “Bu da ne demek oluyor?” diye sordum aptalca.

Annem ve babam cevap vermedi, bense onların gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Korktuğum başıma gelmişti ve içimden bir korku dalgası gitgide yükseliyordu. Birdenbire orada olmaya daha fazla dayanamadım. Uzaklaşmam gerekiyordu. Birden ayağa zıplayarak odanın kapısına doğru koştum. Mary K. ile öyle sert çarpıştım ki neredeyse onu yere seriyordum. Arabamın anahtarlarını kapıp mutfak kapısını itip çıkarken yırtılmış kâğıt parçası elimden kayıp gitti. Arkamdan atlı kovalıyormuşçasına dışarı fırladım.

3

Bul Beni

14 Mayıs 1977

Bugünlerde canımı okula gitmekten daha çok sıkran bir şey yok. Bahar geldi, her şey çiçeklendi.

Dışarıda telema yaparken kullanmak üzere ot topluyorum, sonra da okula gidip İngilizce öğrenmem gerekiyor. Ne için? İrlanda'da yaşıyorum. Her neyse. Şu an on beş yaşındayım, okulu bırakabilecek kadar büyüdüm. Bu gece dolunay var, o yüzden geleceği okumaya çalışacağım. Umarım bana okula devam etmeli miyim yoksa etmemeliyim söyler. Kristali kontrol etmek zordur ama.

Geleceğini okumak istediğim bir şey daha var: Angus. O gerçekten de benim muirn beatha dan'ım mı? Bahar Bayramı'nda beni korkuluğun arkasına çekti, beni öptü ve beni sevdiğini söyledi. Onun hakkında ne hissettiğimden emin değilim. David O' Hearn'den hoşlandığımı düşündüm hep. Ama o bizden biri değil -doğustan cadı değil- ama Angus öyle. Her birimiz için birlikte olmamız gereken tek bir doğru kişi var: O kişinin muirn beatha dan'ı. Annem için o kişi babamdı. Benimki kim acaba? Angus, kendisi olduğunu söyledi. Eğer gerçekten oysa o zaman başka şansım yok demektir, öyle değil mi?

Geleceği okumak için: Ben suyu çok kullanmam -su okuması en kolaydır ama aynı zamanda en güvenilmez kaynaktır. Bilirsin işte, temiz suyla doldurulmuş fazla derin olmayan bir kâseye açık gökyüzünde ya da pencere kenarında bakarsın. Kolaylıkla bir şeyler görürsün ama sıklıkla yanlış çıkarlar. Bence suyu okumak sadece başa bela açar.

Geleceği okumanın en iyi yolu bence büyüü bir taşla olur, kantası ya da hematit veya bir kristal. Ama bu taşlarla geleceği okumaya kalkmak zordur. En doğru gerçeği onlar gösterir ama görmek ya da bilmek istemediğin şeylere karşı hazırlıklı olmalısın. Taşlardan gelecek okumak başka bir yerde olan olayları görmek için iyidir, sevdiğin birini takip etmek ya da savaşta bir düşmanı gözlemek için.

Ben geleceği görmek için genellikle ateşi kullanırım. Ateşin sağı solu belli olmaz. Ama ben ateştenim, biz biriz ve bu yüzden o benimle konuşur. Eğer ateşi okuyorsan gördüğün şey geçmişe de şimdiye de geleceğe de ait olabilir. Tabii ki gelecek zaman derken gelecekteki ihtimallerden sadece birinden bahsediyorum. Ama ateşte gördüğüm şeyler gerçektir, olabildiğince gerçek.

Ateşe âşığıım.

-Bradhdair

Donmuş çimenlerde koştum, terliklerimin altında cıtırdıyorlardı. Arkamdan evin ön kapısı açıldı ama ben o sırada çoktan 71 model beyaz Valiant'ım, Das Boot'un dondurucu ön koltuğuna atlayıp motoru çalıştırmıştım bile.

"Morgan!" diye bağırdı babam arabamı park yerinden çıkarırken. Arabam dalgalı denizle boğuşan bir tekne gibi sallanıyordu. Annemleri dikiz aynasından izlerken hiç zaman kaybetmeden gaza bastım. Annem yere yığılmak üzereydi.

babamsa onu ayağa kaldırmaya uğraşıyordu. Gözyaşlarına boğuldum ama hızımı kesmeden arabayı Riverdale'e doğru sürdüm.

Bir yandan hıçkırırken, bir yandan tek elimle gözlerimdeki yaşları diğer elimle akan burnumu siliyordum. Das Boot'un kaloriferini açmıştım ama tabii ki motorun ısınması daha yüz yıl sürecekti.

Arabamı Bree'lerin sokağına sürüyordum fakat birden artık arkadaş olmadığımızı hatırladım. Eğer o kitapları kapının girişine bırakmamış olsaydı, evlatlık olduğumu öğrenmemiş olacaktım. Ve eğer Cal aramıza girmemiş olsaydı, o kitapları asla kapıma bırakmayacaktı.

Ağlamam daha da şiddetlendi, hıçkırıklara boğuldum ve Bree'lerin evinin önüne gelmeden az önce sert bir U-dönüşü yaptım. Sonra tekrar gaza basıp arabayı sürmeye devam ettim. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece uzağa, daha da uzağa sürüyordum.

Gözlerim biraz açılınca ön koltuğun altında duran bir kutu kâğıt mendil buldum. Islanıp buruşturulmuş kâğıtlar bütün yolcu koltuğunu ve yerleri doldurdu. Arabayı kuzeye, şehrin dışına sürdüm. Yol alçak bir vadinin içinden geçiyordu ve sabah sisi asfaltın üstüne çökmüştü. Das Boot sisi bulutların arasına fırlatılmış bir tuğla gibi yarakarak ilerliyordu. Uzakta yolun kenarında büyük kara bir gölge gördüm. Bu geçen gece Samhain'de altına park ettiğimiz büyük meşe ağacıydı. Haftalar önce Cal ile ilk seansımızı yaptığımız zaman da aynı ağacın altına park etmişim, yani telema ilk defa hayatıma girdiği zaman.

Hiç düşünmeden arabayı yolun dışına sürdüm, tarladan geçerek meşe ağacının alçak dalları altında arabayı dururdum. Burada sis ve ağacın dalları altında gizlenebilirdim. Kontağı kapattım, direksiyona başımı yasladım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım.

Evlatlık. Beni ailemden ayıran her bir olay, beni onlardan farklı kılan her bir örnek suratıma suratıma çarpılıyor benimle alay ediliyordu sanki.

Dün bunlar sadece aile içi ufak tefek şakalardı -onların üçünün tarla kuşu, benimse baykuş olmam, onların üçünün de aşırı şen şakrak benimse aksi olmam. Annem ve Mary K. kıvrıcık saçlı ve tatlı iken benim ince keskin hatlı olmam. Bugün tüm bu şakaları bir bir hatırlarken kalbime bıçaklar saplanıyordu.

“Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!” diye bağırdım. Bir yandan da sert metal direksiyonu yumrukluyordum. “Kahretsin!” Ellerim uyuşana kadar direksiyonu dövmeye devam ettim, bildiğim bütün küfürleri savurana kadar, boğazım bağırmağtan şişene kadar.

Sonra yine ağlamaya başladım, ön koltuğa uzanmıştım. Orada ne kadar süre öyle cenin pozisyonunda kaldığımı tam bilmiyorum. Ara ara donmamak için arabanın kaloriferini çalıştırdım. Arabanın camları gözyaşlarım ve nefesimin nemiyle buğulandı.

Gitgide hüngürtülerim yerini titrek ve seyrek hıçkırıklara bıraktı. *Ah, Cal,* diye düşündüm. *Sana ihtiyacım var.* Bunu düşünür düşünmez dudaklarımdan dizeler dökülmeye başladı. *Zihnimde seni burada görüyorum. Acımda seni yanımda*

istiyorum. Bul beni, izimi sür, nerede olduğumu. Buraya gel, buraya gel, şimdi bana gel.

Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık anlam veremediğim garip şeylerin ve düşüncelerin gelip beni bulmalarına alışmaya başlamıştım. Bu dizeler beni sakinleştiriyordu, o yüzden tekrar tekrar söyledim. Kolumla gözlerimi kapadım ve gözlerimi açtığımda kendimi evde yatakta bulmayı ve bütün bunların bir kâbus olmasını diledim.

Dakikalar sonra birinin yolcu koltuğunun camını tıklatmasıyla yerimden sıçradım. Gözlerimi açtım ve yerimde doğruldum. Camın buğusunu silerek yarattığım küçük yuvarlak-tan Cal'i gördüm, uykulu darmadağınık ve aşırı yakışıklıydı.

“Sen mi çağırdın?” dedi ve kalbimi mutlulukla doldurdu. “Kapıyı aç da içeri gireyim. Dışarısı buz gibi.”

İşe yaradı, diye düşündüm dehşetle karışık bir hayranlıkla. Onu düşüncelerimle buraya çağırmıştım. Telema.

Kapıyı açtım ve kenara kaydım. Ön koltuğa benim yanıma yerleşti. Ona doğru uzanmak ve kollarıyla beni sarması şaşırtıcı bir biçimde doğal geliyordu.

“Sorun ne?” derken nefesi saç diplerime değdi. “Neler oluyor?” Beni tutup çevirdi ve gözyaşlarıyla kaplı yüzümü incelemeye çalıştı.

“Beni evlatlık almışlar!” diye geveledim. “Bu sabah anne-me doğuştan cadı olduğumu söyledim, sonra demek ki sen, babam ve kardeşim de öyle olmalısınız. Onlar hayır, bu doğru değil dediler. Ben de aşağı koşup doğum belgeme baktım ve üstünde başka bir kadının ismi vardı; anneminki değil.”

Tekrar ağlamaya başladım, onun beni böyle görmesinden ne kadar utansam da kendime engel olamıyordum. Bana daha sıkı sarıldı başımı omzuna yasladı. O kadar rahatlatıcıydı ki ağlamam birdenbire kesildi.

“Bu şekilde öğrenmek çok zor olmalı.” Beni şakaklarımdan öptü ve ince bir haz dalgası omurgamdan yukarı tırmandı. *Bu bir mucize*, diye düşündüm: Beni hâlâ seviyor, bugün bile. Bir rüya değilmiş.

Geri çekildi ve puslu ışıpta birbirimize baktık. Onun ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum. Cildi yumuşacıktı ve kasım ayında bile hâlâ bronzdu. Ellerimin arasındaki saçları gürdü, koyu renklerin arasında fındık rengi gölgeler vardı. Gözleri küt ve siyah kirpiklerle çevriliydi. Göz bebekleri altın rengindeydi ve o kadar ateşliydi ki sanki sıcaklık yayıyordu.

Onun da beni benim onu incelediğim şekilde incelediğini fark edince birden kendime geldim. Dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Aceleyle çıktın sanırım.”

Anca o zaman üzerimde bana büyük gelen bir takım tişörtü ve babamın çok eski uzun paçalı bir donu olduğunu fark ettim. Ayağımda da kahverengi tüylü ayıcık terliklerim vardı. Cal yere uzandı ve pençelerini gıdıkladı. Aklıma Bree’nin gece uyurken giydiği saten gecelikler geldi ve nefesim daralarak Bree’nin bana Cal ile yattıklarını anlattığını hatırladım. Bunun doğru olup olmadığını anlamak için gözlerini yokladım, bunu gerçekten öğrenmeyi kaldırabilirdim miyim bilemeden.

Ama şu anda burada benimleydi.

“Sabah boyunca gördüğüm en güzel şey sensin,” dedi Cal yavaşça kolumu okşayarak. “Beni çağırdığına çok sevindim. Dün gece eve gittikten sonra seni özledim.”

Gözlerimi indirdim. Onun büyük ve romantik yatağında yattığını düşündüm, etrafta uçuşan perdeler ve titreyen mum alevleri ile. Ve orada yatarken beni düşlediğini.

“Peki, beni ne şekilde çağırman gerektiğini nasıl bilebildin? Bir kitapta mı okudun?”

“Hayır,” dedim bir yandan düşünerek. “Sanmıyorum. Sadece burada çaresiz bir hâlde oturuyordum ve sen burada olsan kendimi daha iyi hissederdim diye düşündüm. Tam o sırada bu ufak tekerleme dudaklarımdan dökülüverdi ve ben de tekrarlamaya devam ettim.”

“Hım, demek öyle?” dedi Cal düşünceli düşünceli.

“Yapmasa mıydım?” diye sordum, kafam karışmıştı. “Bazen bazı şeyler böyle birdenbire aklıma geliveriyor.”

“Hayır, iyi yapmışsın,” dedi Cal. “Bu sadece senin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Atalarından kalma telemaları bir şekilde hafızanda. Her cadının böyle bir gücü yoktur.” Düşünceli düşünceli başını salladı.

“Haydi biraz daha anlat,” dedi. “Sizinkiler sana bundan hiç bahsetmemişler miydi? Yani evlatlık alınma meselesinden?” Kolunu koltuğun arkalığında tutuyor, bir yandan saçımı bir yandan da enseme okşuyordu.

“Hayır,” diye kafamı salladım. “Hiç. Ve sence de söylemeleri gerekirdi, değil mi. Onlardan o kadar farklıyım ki.”

Cal başını kaldırdı ve yüzüme baktı. “Ben sizinkilerle hiç karşılaşmadım,” dedi. “Ama kardeşine pek de benzediğin söy-

lenemez doğrusu. Mary K. çok tatlı görünüyor.” Gülümsedi. “O çok sevimli ve güzel.”

Göğsüm büyük bir kıskançlıkla doldu.

“Sen tatlı görünmüyorsun,” diye devam etti Cal. “Ciddi görünüyorsun. Derin. Sanki hep düşünceliymişsin gibi. Ve bu sevimli olmaktan daha çarpıcı. Sen gerçekten yakınlaşıncaya kadar güzel olduğu fark edilemeyen kızlardansın.” Sesi alçaldı ve başını biraz daha yaklaştırdı. “Ve birdenbire insanı çarpıyorsun,” diye fısıldadı. “Ve *Tanrım, bu kız benim olmalı* diye düşünüyorsun.”

Dudakları bir kez daha dudaklarıma dokundu ve aklım başımdan gitti. Kollarımı Cal’in omuzlarına doladım ve onu kendime iyice çekerek bildiğim en derin şekilde öptüm. Tek isteğim onunla olmaktı. Hiçbir zaman ayrılmamak.

Dakikalarca sadece nefes alış verişlerimizin sesini duydum, dudaklarımızın bir birleşip bir ayrılışını ve biz yakınlaştıkça koltuktan çıkan hışırtıları.

Bir süre sonra Cal benim üzerimde yatıyordu, ağırlığı beni koltuğa iyice gömmüştü. Elleri belimde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu, kaburgalarım boyunca yukarı, sonra kalçamın kıvrımından aşağı. Sonra elleri tişörtümün içindeydi, göğüslerimde bir sıcaklık hissettim. Vücudumu şok dalgaları sardı.

“Dur!” dedim, neredeyse korkmuş bir ses tonuyla. “Bekle.”

Sesim, sessiz arabanın içinde yankılanıyor gibi oldu. Cal elini hemen geri çekti. Kendini yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı sonra kapıya doğru geri çekildi. Nefes alış verişleri hızlanmıştı.

O an ölmek istedim. *Seni geri zekâlı*, diye düşündüm. *O neredeyse on sekiz yaşında. Kesinlikle daha önceden seks yaptı.* “Belki de Bree ile de yaptı,” diye ekledi ince bir ses.

Başımı salladım. “Özür dilerim,” dedim normal davranmaya çalışarak. “Sadece biraz şaşırdım.”

“Hayır, hayır. Ben özür dilerim.” Uzanıp elimi tuttu ve elinin sıcaklığı ve gücü beni büyüledi. “Beni buraya çağırdın, bense senin üstüne atladım. Yapmamalıydım. Üzgünüm.” Parmaklarımı dudaklarına götürdü ve öptü. “Olay şu ki ilk tanıştığımız andan beri seni öpmek istiyordum.” Hafifçe gülümsedi.

Biraz sakinleşmişim. “Ben de seni öpmeyi çok istedim,” diye itiraf ettim.

Gülümsedi. “Cadım benim,” dedi. Parmağıyla yanağıma dokundu ve oradan ince uzun bir sıcaklık yayıldı. “Şimdi anlat bakalım, annene doğuştan cadı olduğunu nasıl söyledin?”

İç çektim. “Bu sabah evin giriş kapısının önünde bir deste Wicca kitabı, telema kitapları buldu. Fırtına gibi odama daldı, bana bağırmaya başladı ve bunların kâfir işi olduklarını söyledi.” O berbat sahneyi hatırlarken sesim hissettiğimden daha iyi çıktı. “Onun çok ikiyezlü davrandığını düşündüm... Yani eğer ben doğuştan bir cadıysam o ve babam da öyle olmalıydı, değil mi?”

“Evet, öyle,” dedi Cal. “Senin gibi güçlü bir cadı için ebeveynlerin her ikisi de cadı olmalı.”

Öfkelendim. “Peki ya sadece bir tanesi olsaydı?”

“Sıradan bir adam ve dişi bir cadı bebek sahibi olamazlar,” diye açıkladı Cal. “Erkek cadı sıradan bir kadını hamile bırakabilir ama bu bilinçli bir şeydir. Ve bebekleri en iyi ihtimal-

le çok zayıf güçlere sahip olur ya da muhtemelen hiç olmaz. Senin gibi olamaz.”

Sanki bir şey başarmış gibi hissettim. Güçlü bir cadıydım.

“Peki,” dedi Cal. “Kitaplarının ön kapıda ne işi vardı? Onları gizliyor muydun?”

“Evet,” dedim acı acı. “Bree’nin evinde. Bu sabah onları kapımın önüne bırakıp gitmiş. Dün gece öpüştüğümüz için.”

“Ne?” diye sordu Cal kaşlarını çatarak.

Omuzlarımı silktilim. “Bree, seni gerçekten de... çok istiyordu. İstiyor. Ve geçen gece beni öptüğün zaman, benim ona ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum.” Yutkundum ve camdan dışarı baktım. “Ona ihanet ettim,” dedim sessizce. “Sana karşı neler hissettiğini biliyordum.”

Cal yere baktı. Saçımdan uzun bir tutam aldı ve eline doladı. “Sen bana karşı neler hissediyorsun?”

Geçen gece bana beni sevdiğini söylemişti. Ona baktım ve ardından sızan ince kasım güneşinin sisi nasıl dağıttığını izledim. Derin derin nefes aldım içimde yükselen çabucak cevap verme istediğimi yatıştırmaya çalışarak. “Seni seviyorum,” dedim. Sesim boğuk bir fısıltı şeklinde çıktı.

Cal yukarı baktı ve bakışlarımı yakaladı. Gözleri ıslıl ıslıldı. “Ben de seni seviyorum, Bree’nin duygularının incinmesine üzüldüm. Ama onun bana karşı hislerinin olması, bizim birlikte olacağımız anlamına gelmez.” Peki, bu senin onunla yatmana engel oldu mu, diye soracaktım neredeyse ama sora- madım. Gerçekten bilmek istediğimden emin değildim.

“Ve Bree’nin bunun için seni suçlamasından üzgünüm,” dedi. Biraz durakladı. “Demek annen kitapları bulup sana

bağırmaya başladı. Kendisinin cadı olduğunu saklamaya çalıştığını düşündün, değil mi?”

“Evet, sadece onun da değil, babamın ve kardeşimin de,” dedim. “Ama annemler delirdi. Ben bunları söyledikten sonra onları hiç bu kadar üzgün görmemiştim. Ve ben de dedim ki, ne peki? Evlatlık mıyım? Ve onların yüzlerindeki korkunç ifadeyi gördüm. Bana yanıt vermediler. Ve birdenbire öğrenmem gerekiyordu. Hemen aşağı koşup doğum belgelerime baktım.”

“Ve orada başka bir isim vardı.”

“Evet, Meave Riordan.”

Cal oturduğu yerde dikleşti, birden heyecanlanmıştı. “Gerçekten mi?”

Ona baktım. “Ne? Bu isim sana tanıdık mı geldi?”

“Evet, sanki daha önce duydum.” Kaşları çatık camdan dışarı baktı ve kafasını salladı. “Hayır, belki de duymamışımdır. Tam çıkaramıyorum.”

“Haaa,” dedim ve hayal kırıklığıyla yutkundum.

“Şimdi ne yapacaksın? Benim evime gelmek ister misin?” Gülümsedi. “Birlikte yüzebiliriz.”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim, herkesin soyunup da havuza girdiği çember yaptığımız o geceyi hatırladım. O gece kıyafetlerini çıkarmayan tek kişi bendim.

Cal güldü. “O gece hayal kırıklığına uğramıştım, biliyor musun,” dedi bana bakarak.

“Hayır, uğramamıştın,” diye yanıtladım kollarımı bağlayarak. Hafifçe yutkundu.

“Gerçekten, bize gelmek ister misin? Ya da benim seninle size gelmemi? Annelerle konuşurken sana destek olmamı?”

“Sağ ol,” dedim, teklifi hoşuma gitmişti. “Ama sanırım eve tek başıma gitsem daha iyi olacak. Şansıma, zaten hepsi kili-seye gitmiştir. Bugün Azizler günü.”

“O da ne?” diye sordu Cal.

Onun Katolik olmadığını hatırladım. Hatta Hristiyan bile değildi. “Azizler Günü,” dedim. “Cadılar Bayramı’nın ertesi günü olur. Katolikler için dini tören günüdür. O gün mezarlıklara gider aile mezarlarının bakımını yaparız. Otları biçer, teze çiçekler koyarız.”

“İyiymiş,” dedi Cal. “Güzel bir gelenekmiş. Bunun Samhain’in ertesi günü olması komikmiş. Ama Hristiyan tatil-lerinin çoğunun kökeni zaten eski cadı bayramlarına dayanır.”

Başımla onayladım. “Biliyorum ama benim iyiliğim için lütfen bundan annemlere bahsetme,” dedim. “Neyse, ben artık gitsem iyi olacak.”

“Sonra seni arasam olur mu?”

“Evet,” dedim, gülümsememe engel olamayarak.

“Sanırım, bunun için telefonu kullanacağım,” dedi sırtarak.

Dizeleri tekrarlayınca onun nasıl da çıkıp geldiğini hatırladım. Bunun işe yaradığına hâlâ inanamıyordum.

Das Boot’tan inip soğuk ve taze kasım havasına çıktı. Arabasına girdi ve ben el sallarken oradan uzaklaştı.

Dünyam gün ışığıyla dolmuştu. Cal beni seviyordu.

4

Maeve

7 Şubat, 1978

İki gece önce Marog Sheehan'ın dükkânının dışına birileri sprey boyayla "Lanet Cadi" diye yazmış. Çember buluşmamızı kayalıklardan daha uzaktaki sahile aldık.

Geçen gece geç saatte Mathair ve ben Morag'lara gittik. Şansa yeni aydı; hem gökyüzünde hiç ışık yoktu hem de telema yapmak için iyi bir zamandı.

Şifa, Kötülükten Korunma ve Arınma Ayini

Korunak istediğiniz şeyi çepeçevre saran bir çember oluşturun. Burdock'un tatlı dükkânını da içine alacak şekilde bir çember oluşturmak zorunda kaldık çünkü o iki dükkân birbirine bitişik.

"Çemberi tuzla arındır. Işık ve herhangi bir koku kullanmadık sadece tuz, su ve toprak kullandık.

Tanrıçanın adı zikrettik. Bakır bileziklerimi taktım, bahçeden bir parça sülfür, bir parça mermer, bir parça taşlaşmış odun ve biraz deniz kabuğu aldım.

Sonra annem ve ben şöyle dedik (alçak sesle): "Tanrıcımız, duy bizi, nerede olduğumuzu gör, koruyuculuğunda bu toprağı kutsa. Morag sadık bir hizmetkârındır, ona kötülük yapmak isteyenlerden koru." Sonra tanrıcının adını söyledik ve çevresinde uç tur attık.

Kimse bizi görmedi, ya da en azından ben fark etmedim. Annem ve ben eve döndük, kendimizi güçlü hissediyorduk. Bunun Morag'ı koruması gerekiyordu.

-Bradhdair

Arabayı yavaşça sokağımdan yukarı sürdüm, gergin bir şekilde etrafıma bakıyordum. Sanki annemlerin hâlâ burada evimizin önünde oturmalarından endişeliydim. Yeterince yakına gelince, babamın arabasının gitmiş olduğunu fark ettim. *Kiliseye gitmiş olmalılar*, diye düşündüm.

Evin içi sessizdi, yine de bu sabahki şok titreşimlerin sanki bir koku gibi hâlâ havada asılı olduklarını hissedebiliyordum.

"Anne? Baba? Mary K.?" diye seslendim. Cevap yoktu. Yavaşça evin içinde dolaştım, mutfak masasının üstündeki kahvaltıya el sürülmemiş olduğunu gördüm. Kahve makinesini kapattım. Gazete katlı duruyordu, besbelli okunmamıştı. Hiç de normal bir pazar sabahı değildi.

Bunun tek şansım olabileceğini fark ederek aceleyle çalışma odasına gittim. Ama yırtılan doğum belgem orada yoktu ve babamın dosya dolabı kendimi bildim bileli ilk defa kilitli duruyordu.

Hızlı hareket etmeye çalışarak kulağım bir yandan kapıda çalışma odasının diğer yerlerini araştırmaya başladım. Hiçbir şey bulamadım ve bir an için yere çömelip düşünmeye çalıştım.

Annemlerin odası. Yukarı dağınık odalarına koştum. Kendimi bir hırsız gibi hissederek komodinin en üst çekmeceğini açtım. Takılar, kol düğmeleri, dolma kalemler, kitap ayraçları, eski doğum günü kartları; hiçbir suç unsuru yoktu. Bilmek istediğim şeylere cevap veren hiçbir şey.

Parmağımla dudağıma vurarak çevreme bakındım. Benim ve Mary K.'nin çerçevelenmiş bebeklik fotoğrafları komodinin üstünde duruyordu. Onları incelemeye başladım. Bir tanesinde, annemle babam beni gururla kucaklayıp havaya kaldırmışlardı, şişman dokuz aylık Morgan'ı. Bense gülümseyip el çırpıyordum. Annem bir hastane yatağında kucağında yeni doğan ve kılsız bir maymuna benzeyen Mary K. ile birlikte. Hiç yeni doğmuş bir fotoğrafımı görmediğimi fark ettim birden. Hiç hastanede fotoğrafım yoktu, ya da gerçekten minicik göründüğüm ya da oturmayı yeni öğrenmiş olduğum. Fotoğraflarım ben birkaç aylıkken, sekiz ya da öyle bir şeyken, başlıyordu.

Evlatlık. Bu, hâlâ çok garip bir düşünceydi ama aynı zamanda bunu kabullenmeye hazır gibiydim. Bu, bir şekilde her şeyi açıklıyordu. Ama bir yandan da sadece soruları artırıyordu.

Bebeklik albümüne baktım ve Mary K.'ninkiyle karşılaştırdım. Doğum tarihim ve doğumdaki kilom doğru olarak yazılmıştı. İlk izlenimler başlığının altına annem: "O, inanılmaz güzel. O, bunca zamandır hayalini kurup dua ettiğim her şey."

Albümü kapattım. Bu kadar zaman boyunca bana nasıl yalan söylemeye devam edebildiler? Kendi kızları olduğuma inanmama nasıl izin verdiler? Kendimi boşlukta hissediyor-

dum, temelsiz. Şimdiye kadar inandığım her şey bir yalan gibi gelmeye başlamıştı. Onları nasıl affedecektim?

Bana bazı cevaplar vermek zorundaydılar. Bilmek benim de hakkımdı. Başımı avuçlarıma aldım, kendimi yorgun, yaşlı ve duygusal olarak bomboş hissediyordum.

Öğlen olmuştu. Acaba kiliseden sonra Widow's Diner'da yemek yiyecekler miydi? Sonrasında da çiçek koymak için Rowland'ların ve Danovan'ların mezarlarını ziyaret edecekler miydi? Belki de giderler. Büyük ihtimalle giderler.

Benim de bir şeyler yemem gerekir, diye düşünerek mutfağa döndüm. Bugün hiçbir şey yememiştim. Ama mideme yemek sokamayacak kadar üzgündüm. Onun yerine buzdolabından bir diyet kola çıkardım. Sonra kendimi bilgisayarın durduğu çalışma odasına giderken buldum.

İnternette araştırmaya karar verdim. Kaşlarımı çatarak ekrana bakıyordum. Sahi adı tam olarak nasıl yazılıyordu? Maive? Mave? Maeve? Soyadı Riordan'dı, bundan emindim.

Arama motoruna Maeve Riordan yazdım. Yirmi yedi sonuç bulundu. İç çekerek ekranı aşağı kaydırmaya başladım. Batı Massachusetts'te bir çiftlik. Dublin'de kulak uzmanı bir doktor.

Tek tek hepsine baktım, birkaç satır okuduktan sonra pencereleri kapattım. Annemlerin ne zaman eve döneceklerini ve onlarla yüzleştiğimde neler olacağını bilmiyordum. Aynı anda hem öfkeli hem de mesafeli hissediyordum, sanki bunlar başka birinin başına geliyormuş gibi.

Tık. Maeve Riordan. Çok satan romantik kitap yazarı sunar: Yayla Aşkım.

Tık. Maeve Riordan, bir html'in parçası olarak. Kaşlarım çatık, linke tıkladım. Bir soyağacı sitesiydi ve başka soyağacı sitelerine bağlantıları vardı. Harika. Maeve Riordan ismi üç ayrı sitede çıkmıştı. Kısa bir aile ağacı çıktı karşıma ve birkaç dakika sonra Maeve Riordan ismini buldum. Maalesef bu Maeve Riordan 1874'te ölmüştü.

Takip ettim. İkinci Maeve Riordan'da hiçbir tarih yoktu, herhâlde hâlâ yaşayan biriydi. Hayal kırıklığıyla dudaklarımı ısırđım.

Üçüncü seferin şansı, diye düşündüm ve son siteye tıkladım. Ekranın üstünde İrlanda stili süslü yazı karakteriyle *Belwicket* ve *Ballynigel* isimleri belirdi. Bu, birçok dalı olan başka bir aile ağacıydı. Daha çok bir aile ormanına benziyordu, sanki insanlar aileler arasındaki bağları tam bulamamış gibi.

Hızla Maeve Riordan adını aradım. Bir dolu Riordan vardı. Sonunda gördüm. Maeve Riordan. 1962, *Imbolc*, *Ballynigel*, *İrlanda* doğumlu. 1986'da, Litha, Meshomah Şelaleri, New York, ABD'de ölmüş.

Ağzım bir karış açık ekrana bakıyordum. Imbolc, Litha. Bunlar Wicca'ların kutsal günleriydi. Bu Maeve Riordan bir cadı olmalıydı.

Başımдан aşağı kaynar sular indi ve yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Kafamı sallayıp düşünmeye başladım. 1986. Ben doğduktan sonraki sene ölmüştü. Ve 1962 yılında doğmuştu. Doğum belgemde adı geçen kadınla aynı yaşta demek oluyordu.

Bu o, diye düşündüm. *O olmalı*.

Ekrandaki bütün her şeye tıkladım, bir bağlantı linki bulmaya çalışıyordum. Çıldırılmış gibiydim. Daha fazla bilgiye

ihtiyacım vardı. Daha fazla. Ama onun yerine ekranda bir mesaj belirdi: Bağlantı süreniz doldu. URL cevap vermiyor.

Hüsrana uğramış bir şekilde bilgisayarı kapattım. Sonra elimdeki kalemle dudağıma vurarak düşünmeye başladım. Kafamın içinde düşünceler uçuşuyordu. New York, Meshomah Şelaleri. Bu ismi biliyordum. Buradan çok uzak olmayan küçük bir kasabaydı. İki saat mesafedeydi. Bu kasabanın kayıtlarını görmeliydim. Kasabanın... gazetelerini görmeliydim.

İki dakika içinde ceketimi alıp Das Boot'a atlamış, kütüphaneye doğru yola çıkmıştım. Widow's Vale'deki üç kütüphaneden sadece şehir merkezindeki en büyük olanı pazar günleri de açıktı. Cam kapıyı iterek hemen bodrum katına indim.

Benden başka kimse yoktu. Sıra sıra raflar dolusu kitap dışında bodrum katı bomboştu. Tarihi geçmiş dergiler, onarılmayı bekleyen kitaplar ve dört tane çirkin siyah ve ahşap rengi mikrofiş makinesi vardı.

Haydi, haydi, diye düşündüm, mikrofiş dosyalarından eski gazeteleri tararken. Meshomah Şelaleri gazetesinin geçmiş sayılarının olduğu çekmeceyi bulmam yirmi dakika aldı. Doğumumun yaklaşık sekiz ay sonrasının tarihini hesaplayıp doğru tarihli gazeteyi bulmak da yine bir on beş dakika aldı. Sonunda bir zarf buldum, mikrofiş makinesini çalıştırdım ve başına oturdum.

İnce film kartını ışığın altına koydum.

Kırk beş dakika daha geçtikten sonra tutulan boynumu ovuşturmaya başladım. Şimdi Meshomah Şelaleri hakkında sıradan bir insanın bilmek isteyeceğinden çok daha fazla şey

biliyordum. Widow's Vale'den bile daha küçük ve daha sıkıcı bir çiftçi kasabasıydı.

Maeve Riordan hakkında hiçbir şey bulamamıştım. Ne bir ölüm ilanı, ne de başka bir şey. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Geçmişim hakkında asla bir şey öğrenemeyeceğim gerçeğini kabullenmem gerekiyordu.

Bakabileceğim iki film kartı daha kalmıştı. İç çekerek yerime oturdum, artık bu makineden nefret ediyordum.

Bu sefer makaleyi neredeyse hemen buldum. Başlık ensemdeki tüyleri diken diken etti, işte oradaydı: Maeve Riordan. Oturduğum sandalyeye âdeta mihlanarak sayfanın ortasına doğru ilerledim. *Neredeyse tanınmayacak hâldeki yanmış beden aslen İrlanda'nın Ballynigel kasabasından Maeve Riordan olarak teşhis edildi...*

Boğazım düğümlendi ve ekrana bakakaldım. Bu o muydu? Hâlâ merak ediyordum? Öz annem? Daha önce hiç Meshomah Şelaleri'ne gitmemiştim. Ailemin oradan bahsettiğini de hiç duymamıştım. Fakat Maeve Riordan orada yaşamıştı. Ve Maeve Riordan, Meshomah Şelaleri'nde her nasılsa bir yangında ölmüştü.

Boş gözlerle ekrana bakarken titrediğimi fark edip, şaşır-dım. Hızla kısa haberin devamını okudum.

21 Haziran 1986'da, Meshomah Şelaleri'nde terk edilmiş bir çiftliğin kömürleşen ve için için yanmaya devam eden ahırında tanınmayacak hâle gelmiş genç bir kadın cesedi bulundu. Dış röntgenleri incelendikten sonra, cesedin Maeve Riordan'a ait olduğu anlaşıldı. Meshomah Şelaleri'nde küçük kiralık bir evde oturduğu ve şehir merkezindeki küçük bir

kafede çalıştığı öğrenildi. Aslen İrlanda'nın Ballynigel kasabasından olan yirmi üç yaşındaki Maeve Riordan'ın kasabada pek tanınmadığı ortaya çıktı. Yangından sonra bulunan diğer ceset ise, yirmi beş yaşındaki yine Ballynigel kökenli Angus Bramson olarak teşhis edildi. Bu iki kişinin ahırda olma nedenleri belirlenemedi. Yangına neyin sebebiyet verdiği de henüz kesinleşmedi.

21 Haziran o yılın Litha'sı olmalıydı, ekinoksun tarihine göre yıldan yıla değişiyordu. Ama peki ya bebek? Haberde bebekten bahsedilmiyordu.

Kalbim göğüs kafesimi parçalarcasına atıyordu. Geçenlerde gördüğüm bir rüya hafızamda canlandı. İnşaat hâlindeki bir odada bir kadının beni kucağında tutarak bana bebeğim dediği görüntü kafamda bir flaş gibi çıktı.

Bu Maeve Riordan'ın benim öz annem olduğundan neredeyse emindim. Peki, beni neden evlatlık olarak vermişti? Acaba o öldükten sonra mı evlat edinilmiştim? Angus Bramson benim babam mıydı? O ahırdaki yangın nasıl çıkmıştı?

Yavaş yavaş hareket ederek mikrofiş dosyalarını bulduğum yere kaldırdım. Ellerimi şakaklarıma dayayarak önce yukarı sonra da kütüphaneden dışarı çıktım. Hava gri ve kasvetliydi. Kütüphanenin önündeki çimenlik parlak sarı akçaağaç yapraklarıyla kaplıydı. Sonbahardı ve kış tüm hızıyla yaklaşıyordu.

Mevsimler öyle aşamalı bir şekilde değişiyordu ki, seni birinden diğerine geçişe hazırlıyordu. Ama hayatım, tüm hayatım bir anda değişivermişti.

5

Nedenler

31 Ekim 1978, Samkain

Annem ve babam az önce Gölgeleer Kitabıma göz gezdirdiler ve zayıf bir kitap olduğunu söylediler. Daha sık yazmalıymışım. Telemaları daha çok açıklamalıymışım; ayın güneşin, gelgitlerin ve yıldızların işleyişini daha çok anlatmalıymışım. Bense, "Neden?" dedim. Bunları herkes biliyor. Annem bunun çocuklarım için olduğunu söyledi, benden sonra gelecek cadılar için. Aynı o ve babamın bana kitaplarını -şu anda beş taneler, şöminenin üstünde duran siyah kalın kitaplar- gösterdikleri gibi. Küçükken o kitapları fotoğraf albümü sanırdım. Şimdi çok komik geliyor... Cadı fotoğrafları.

Ama benim telemalarım ve sihirlerim kafamın içinde. Onları yazmak için daha çok zamanım var. Çok fazla. Ben daha çok kafamın içindeki düşünceleri ve duygularımı yazmak istiyorum. Ama onları bizimkilerin okumasını istemiyorum.

Benim Angus'la öpüştüğüm bölüme gelirlerse tepeleri atar! Ama Angus'u tanıyorlar ve onu seviyorlar. Ona bu kadar sık rastladıkları için benim ondan hoşlandığımı anladılar. Angus iyidir. Zaten ondan başka etrafımda kim var ki? Yani bu herhangi sıradan biriyle olabilirim demek değil, kendi

hayatımı yaşayıp çocuk sahibi falan olmak istiyorsam yani. Şanslıyım çünkü Angus çok tatlı biri.

Aştan soğutmak için alın size iyi bir telema: Ay kuculurken, bir kara kediden dört tane tüy koparın, kedinin hiçbir yerinde beyaz tüyleri olmamalı. Beyaz bir mum, bir parça ip ve üç tane kırmızı gülün kurumuş taçyapraklarını alın. Kendi isminizi ve uzaklaştırmak istediğiniz kişinin ismini iki ayrı kâğıt parçasına yazın ve ipin her bir ucuna bir kâğıt parçasını bağlayın.

Dışarı çıkın (Bu telema en çok yeni ayda ya da yeni aydan bir gün önce işe yarar). Sunağınızı kazırlayın; çemberinizi arındırın ve tanrıçayı çağırın. Beyaz mumu yerleştirin. Gül yapraklarını mumun etrafına serpiştirin. Dört kedi tüyünü alın ve her birini pusula yönlerini gösterecek şekilde yerleştirin: K, G, D ve B (Rüzgârlı bir geceyse, tüyleri taş parçaları kullanarak sabitleyin). Mumu yakın ve ipi ortadan gergin bir şekilde mumun on beş santim kadar üstünde tutun ve şöyle deyin:

"Ay kuculurken senin de aşkın kucülecek;
Ben bir kartalım, senin güvercinin değilim artık,
Benimkinden daha güzel başka bir yüz gelecek,
Zamanla senin aşkını kazanacak."

İp tamamen yanana ve iki isim sonsuza kadar birbirlerinden ayrılana kadar bu sözleri tekrarlayın. Sakın bunu öfkeyle verilmiş kızlı bir karar sonucu yapmayın, çünkü aşkınız bundan sonra artık gerçekten de sizin olmayacak. Birinden gerçekten sonsuza dek kurtulmayı istemeniz gerekir.

Not: Kedi tüylerinin hiçbir işlevi yok. Onları kulağa daha gizemli gelsin diye ekledim.

-Bradkadair

Annemler ve Mary K. o akşamüstü eve geldiklerinde mutfaktaydım. Tek başıma, ısıttığım lazanyayı yiyordum. Hepsi bana sanki eve gelip mutfakta bir yabancıyla karşılaşmış gibi baktı.

“Morgan,” dedi babam, boğazını temizleyerek. Gözleri kanlanmış yüzü de aşağı sarkık sanki bu sabahkinden daha yaşlı gibiydi. Seyrelen siyah saçları kafa derisine yapıştırılarak düzgünce taranmıştı, yanları biraz fazla uzamıştı. Kalın metal çerçeveli gözlükleri yüzünden bir baykuşa benziyordu.

“Efendim?” dedim, sesimdeki soğuk tona ben bile şaşırmıştım. Kolamdan bir yudum aldım.

“İyi misin?”

Bu son derece komik bir soruydu ama işte tam da babama göreydi.

“Hım, bakalım,” dedim sakince, ona bakmadan konuşuyordum. “Kısa bir süre önce evlatlık olduğumu öğrendim. Burada oturup siz ikinizin bana tüm hayatım boyunca yalan söylediğinizi düşünüyordum.” Omuzlarımı silktim. “Bunun dışında, iyiyim.”

Mary K. her an gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu. Aslında sabahtan beri ağlıyormuş gibiydi.

“Morgan,” dedi annem. “Belki de sana söylememe kararımız yanlıştı. Ama bizim de kendimizce nedenlerimiz vardı. Seni seviyoruz ve hâlâ senin annenle babanız.”

Artık sakinliğimi koruyamadım. “Nedenleriniz mi vardı?” diye bağırdım. “Bana hayatımdaki en önemli şeyi söylemek için iyi nedenleriniz mi vardı? Bunun için hiçbir neden yeterince iyi olamaz.”

“Morgan, yeter,” dedi Mary K. sesi titreyerek. “Biz bir aileyiz. Ben sadece ablam olmanı istiyorum.” Ağlamaya başladı ve ben boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

“Ben de senin benim kardeşim olmanı istiyorum,” dedim ayağa kalkarak. “Ama burada neler olup bittiğini bilmiyorum artık. Ne gerçek ne değil?”

Mary K. hıçkırıklara boğuldu ve kendini babamın omuzlarına attı.

Annem de yanıma gelip beni kollarına almaya çalıştı ama ben geri çekildim. Tam o anda bana dokunmasına dayanamazdım. Donup kaldı.

“Haydi, şu an bir süre için daha fazla şey söylemeyelim,” dedi babam. “Biraz zamana ihtiyacımız var. Hepimiz bir şok yaşadık. Lütfen Morgan, sadece şu dediklerimi iyi dinle: Annen ve benim dünyadaki her şeyden çok sevdiğimiz iki kızımız var. İki kızımız.”

“Mary K. sizin kızınız,” dedim. Sesimin çatallaştığını duymaktan nefret ediyordum. “Biyolojik olarak. Ama ben değilim.”

“Böyle söyleme!” dedi annem, perişan hâldeydi.

“İkiniz de bizim kızımızsınız,” dedi babam. “Ve hep de öyle kalacaksınız.”

Bana şu anda söyleyebileceği en iç rahatlatıcı şeydi ve duyduklarım beni gözyaşlarına boğdu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak o kadar tükenmişim ki, sendeleyerek odama çıktım, yatağıma uzandım ve uykuya dalmaya çalıştım.

Yarı uykuda yarı uyanıkken annem geldi, yatağın üstüne yanıma oturdu. Saçlarımı okşadı, parmaklarını nazikçe karı-

şık saçlarımın içinden geçiriyordu. Bu bana diğer annemi gördüğüm rüyamı hatırlattı. Belki de bir rüya değildi, bir anıydı.

“Anne,” dedim.

“Şışşt, tatlım, sen uyu,” diye fısıldadı. “Sadece seni sevdiğimi söylemek istedim ve ben senin annemim ve sen de sana ilk baktığım andan beri benim kızsın.”

Başımı salladım, bunun doğru olmadığını söyleyip itiraz etmek için ama uykunun ağırlığına yenildim. Derin, tatlı bir hissizliğe geçmeden hemen önce yastığımın gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim. Ama o yaşlar benim miydi onun mu bilmiyorum.

Ertesi sabah dehşet verici bir sıradanlıkta başladı. Her zamanki gibi annemle babam erkenden, daha ben uyanmadan işe gittiler. Her zaman olduğu gibi ben duşta kendimi güne başlamaya zorlarken Mary K. acele etmem için bağırdı.

Mary K.’nin yüzü solgun ve sıkıntılıydı ve ben diyet kolumu yuvarlayıp kitaplarımı çantama tıkarken o alışılmadık biçimde sessizdi.

“Yaptığın şeye bir son vermeni istiyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Dediklerini zar zor duyabiliyordum. “Eskiden nasılsak yine öyle olalım istiyorum.”

İç çektim. Mary K. söz konusu olduğunda hiçbir zaman kıskançlık ya da rekabetçi hissetmemiştim, hep onu kollamaya çalışmışım. Şimdi işler değişecek mi diye merak ettim. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Ama onun incindiğini görmekten hâlâ nefret ettiğimi anladım.

“Bunun için artık çok geç,” dedim alçak sesle. “Ve gerçeği bilmem gerekiyor. Çok uzun zaman boyunca ortalıkta çok büyük sırlar dolaşmış.”

Mary K. ellerini kaldırdı ve sanki aklına söyleyecek bir şeyler gelsin istiyormuşçasına bir süre havada dolandırdı. Ama söylenecek bir şey yoktu, sonuçta çantalarımızı aldık ve dışarı çıkıp Das Boot'a yöneldik.

Cal okulun önünde beni bekliyordu. Park ederken arabaya doğru geldi ve ben kapıyı açınca karşımda durdu. Mary K. onun bütün bu olaylardaki rolünü anlamaya çalışır gibi ona baktı. Cal onun bakışlarına soğukkanlı ve aynı zamanda cana yakın bakışlarla karşılık verdi.

"Ben Cal," dedi elini uzatarak. "Cal Blaire. Daha önceden tanışmadık sanırım."

Mary K. ona baktı. "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi ve elini havada bıraktı. "Morgan'la birlikte büyücülük mü yapıyorsunuz?"

"Mary K.!" diye araya girdim ama Cal elini kaldırdı.

"Sorun değil," dedi. "Evet, Morgan'la birlikte telema denemeleri yapıyoruz. Ama yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Kime göre yanlış?" diye sorarken Mary K.'nin sesi on dört yaşından daha büyük geldi. Cal'in yanında geçerek arabadan iner inmez arkadaşları etrafını sardılar. Ama o mutsuz ve içine kapanık görünüyordu. Onlara ne söyleyeceğini merak ettim. Sonra, erkek arkadaşı Bakker Blackburn geldi. Ve birlikte oradan uzaklaştılar.

"Nasılsın?" diye sordu Cal, bir yandan alnımdan öperken. "Seni düşündüm durdum. Dün gece seni aradım ama annen uyuduğunu söyledi."

İnsanların bize baktığını fark ediyordum, Alessandra Spotford, Nell Norton, Justin Bartlett. Tabii ki insan-tan-

rı Cal Blaire'i sonsuza kadar yalnız kalmaya mahkûm kız, Morgan Rowlands'la gördüklerine şaşırmışlardı.

"Evet, sanırım beynim şalteri indiriverdi. Aradığın için sağ ol. Sonra sana olanları anlatırım." Omzumu sıktı ve birlikte cadı meclisimizin -artık bir cadı meclisiydik, salt bir grup arkadaş değil- toplandığı okulun doğu kanadındaki beton bankların olduğu yere doğru yürüdük.

Kırmızı tuğla bina fazlasıyla tanıdık görünüyordu, birazcık olsun bile farklı değildi, bugün hayatımda aynı kalan neredeyse tek şey oydu.

Tuğlalı yoldan yukarı yürürken yedi çift göz bizi izliyordu. İçlerinde Bree'nin yüzünü aradım. O dikkatlice ayağındaki kahverengi süet botları inceliyordu. Güzel ve mesafeli görünüyordu, havalı ve ilgisiz. İki hafta önce dünyadaki en iyi arkadaşımdı, ailem dışında en sevdiğim insan, beni en iyi tanıyan kişi.

İçimde bir yer hâlâ ona önem vermeye devam ediyordu, bu ne kadar imkânsız olsa da hâlâ ona güvenmek istiyordu. Yaşadığım sorunları başka bir arkadaşıma anlatmayı düşündüm, mesela Tamara Pritchett ya da Janice Yutoh'a ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Selam, Morgan, Cal," dedi Jenna Ruiz, yüzü her zamanki gibi arkadaşça ve samimiydi. Bana içten bir gülümsemeyle baktı, ben de ona gülümsedim. Hemen yanında Matt Adler oturuyordu, kolunu Jenna'mın omzuna atmıştı. Jenna ağzını kapayarak öksürdü ve Matt dönüp ona bir an için endişeyle baktı. Jenna'ysa başını sallayıp gülümsedi.

"Selam, Jenna ve herkes," dedim.

Raven Meltzer bana bariz bir tiksintiyle bakıyordu. Koyu renkli gözleri, derinlerden gelen bir kızgınlıkla parlıyordu. O da Cal'i istiyordu, Bree gibi, benim gibi.

"Samhain muhteşemdi," dedi Sharon Goodfine kollarını sanki üşümüş gibi iri memelerinin üstünde birleştirerek. Samhain'i doğru vurgusuyla söyledi: SAMHAIN. "Kendimi çok farklı hissediyorum, kendimi tüm hafta sonu boyunca farklı hissettim." Özenle makyaj yaptığı yüzü züppeden ziyade düşünceli görünüyordu.

Ne yaptığımı düşünmeden, duyularımı yokladım, yavaş ve dikkatlice etrafımdaki insanların neler hissettiklerini duymaya başladım. Mezarlıktaki çemberde hissettiğim şeylere benziyordu ama bu sefer ben yönlendiriyordum. Bu sefer ne yaptığımı bilerek yapıyordum.

Tam o sırada belki de arkadaşlarımdan duyularını kendilerine kalmalı, diye düşündüm.

Jenna aynen görüldüğü gibiydi, açık ve iyi huylu. Matt de aynı görünüyordu ama derinlerde bir yerlerde kendine sakladığı karanlık bir yan sezinledim. Cal... Duyu ağım onun zihnine dokununca Cal bana şaşkınlıkla baktı. Onu taradığımda, ani ve tutkulu bir arzu sezdim, kızardım ve hemen geri çekildim. Bana, sanki *ne yapalım sen sordun*, der gibi bir bakış attı.

Ethan Harp ilginçti. Çeşitli düşünceler ve duygularla dolu renkli bir mozaik gibi, iyi gizlenmiş bir güvensizlik, şiir, hayal kırıklığı. Sharon ise sakindi, içinde yeni gibi duran bir huzur merkezi vardı. Aynı zamanda yarı-utangaç bir hoşlanma da vardı. Kimden? Ethan'dan mı?

Beth Nielson, Raven'in en iyi arkadaşı, sadece sıkılmış görünüyordu, aslında başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Bree'den sonraki en iyi arkadaşım Robbie Gurevitch şaşırtıcıydı: Öfke, arzu ve bastırılmış duyguların bir karışımı. Yüzünde ise bunların hiçbirinden eser yoktu. Bu hisler kime karşıydı onu anlayamıyordum.

Ama asıl Bree ve Raven beni neredeyse yere serecekti. Her ikisinden yayılan derin, yoğun bir öfke ve kıskançlık dalgası bana ve kısmen de Cal'e yönelmişti. Raven'daki tam bir dış bilemeydi, öfkenin hayal kırıklığı ve açlığın nefret sınırına yaklaştığı yerdeydi. Çok kolay elde edilir bir kız olmakla ün salmasına rağmen şu ana kadar ciddi bir ilişkisi olmamıştı. Belki de o kişinin Cal olmasını istiyordu.

Eğer Raven'in hislerini dikenli tel olarak tanımlarsak, Bree'ninkiler daha çok için için yanan kömürlere benziyordu. Beni iki hafta önce ne kadar seviyorsa şu anda da aynı oranda nefret ettiğini hemen anladım. Cal için deli oluyordu. Bu belki de gerçek aşk değildi ama çok güçlü bir arzuydu, orası kesin. Ve şu ana kadar isteyip de elde edemediği tek bir erkek bile olmamıştı. Cal onun yerine beni seçerek onu derinden yaralamıştı.

Bütün bu izlenimleri edinmem bir an sürdü. Bir kalp atımı sürede tüm bilgi içimdeydi.

Birdenbire bu insanlardan hiçbirinin, cadı meclisinde Cal dışında hiç kimsenin benim evlatlık olduğumu bilmediği düşüncesi kafama dank etti. Bu o kadar büyük, önemli, o kadar korkutucu ve hayatımı altüst eden bir şeydi ama hepsi bir günde, dün olmuştu. Ama aynı dün, onlar için herhangi bir

pazardı. Bu, kendimi kaybolmuş ve yabancı hissetmeme sebep oldu.

“Acaba?” dedi Bree sessizliği bozarak. Yüzüme bakmıyordu. “Yeni okuma kitapları annenlerin hoşuna gitti mi?”

Gözlerimi kırptırdım. Öç alma çabalarının nelere yol açtığını bir bilseydi. Tek yapabildiğim şey kafamı sallamak ve oturmaktı. Şu anda kendime konuşacak kadar güvenmiyordum.

Bree gözleri hâlâ botlarında kıkırdadı.

Cal elimi avucunun içine aldı ve sıkıca tuttu.

“Neden bahsediyorsun, Bree?” diye sordu Robbie. Kalın gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Gözünde gözlük olmadan bambaşka biri gibi görünüyordu. İki hafta önce yaptığım telema, tahminimden çok daha iyi sonuç vermişti. Akne yaralarıyla delik deşik olan cildi, şimdi pürüzsüz ve yumuşacıktı, sadece sakalının koyu çizgisi görünüyordu. Şu anda düzgün ve normal bir burnu vardı. Öncedense kırmızı ve şişti. Dudakları bile daha keskin hatlı daha çekici görünmeye başlamıştı ama aslında önceden nasıl göründüklerini tam da hatırlayamıyorum.

“Yok bir şey,” dedi Bree hafifçe. “Önemli bir şey değil.”

Hayır, sadece hayatımın mahvoluşuydu diye düşündüm.

“Her neyse,” diye mırıldandı Robbie gözlerini ovuşturarak. “Kahretsin. Ağrı kesicisi olan var mı? Başım korkunç ağrıyor.”

“Bende var,” dedi Sharon çantasına uzanarak.

“Her zaman hazırlıklıdır,” dedi Ethan gülümseyerek. “Tam bir kız izci gibi.” Sharon ona bir bakış attı, sonra da Robbie’ye iki tane hap uzattı. Robbie ise onları susuz yutuverdi.

Bizim meclis, havallı çocuklar ve ezikler, zekiler ve aptallar, aylaklar ve prenseslerden oluşan bir birlikti. Birbirinden bu kadar farklı insanların iletişimini izlemek ilginç oluyordu.

“Cumartesi gecesi çok iyi zaman geçirdim,” dedi Cal kısa bir sessizlikten sonra. “Hepinizin gelmesine sevindim. En önemli Wicca bayramı için iyi bir kutlama oldu.”

“Çok harikaydı,” dedi Jenna. “Ve Morgan da inanılmazdı!” Birden kendime geldim ve hafifçe gülümsedim.

“Gerçekten de müthişti,” dedi Matt. “Dün neredeyse bütün günümü internette Wicca sitelerini inceleyerek geçirdim. Milyonlarca site var ve içlerinden bazıları bilgi dolu.”

Jenna güldü. “Ve bazılarıysa çok çakma! Bazı insanlar çok garip! Ve çoğunda en bayat şarkılar çalıyor.”

“Ben içinde sohbet odaları da olanları seviyorum,” dedi Ethan. “Eğer içerde ne dediğini bilen tiplerin olduğı bir tane bulabilirsen çok ilginç olabiliyor. Bazılarından telema tarifi gibi şeyler indirebiliyorsun.”

“Birkaç ay sonraki Yule hakkında çok şey var,” dedi Sharon.

“Belki de bir Yule partisi verebiliriz,” dedim sohbete kendimi kaptırarak. Sonra birden Bree ve Raven’in yüzünde bana bakarken oluşan ifadeyi gördüm: Sanki meclisteki en yetenekli öğrenci değıl de sinir bozucu küçük kız kardeşmişim gibi tepeden ve küçümseyen bakışlar. Çenem kasıldı ama tam o anda yere doğru tembel tembel süzülen kıvrık bir akçaağaç yaprağına gözüm takıldı. Hiç düşünmeden yaprağı zihnimle yakalayıp Raven’in kafasına doğru yönlendirdim.

Bakışlarımı üstünde tutarak Raven’in parlak siyah saçlarının üzerine düşmesini sağladım. Ve sonunda yaprak o kadar

yavaşça kondu ki kahkahalar attıracak kadar gülünç bir şapkaya benzedi.

Açık açık güldüm, kendimi eğlendirdim, Raven ise ne olup bittiğini anlamadan gözlerini iyice kısıtı. İnce kahverengi bir krep gibi kafasında duran koca yaprağı hissedemiyordu ama o kadar absürt görünüyordu ki.

Yaprağı ikinci fark eden Jenna oldu. Hemen sonrasında ise Cal dışında bütün herkes Raven'e bakıp sırtıtmaya başladı.

"Ne var?" diye bağırdı Raven. "Hepiniz neye bakıyorsunuz öyle?"

Bree bile gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Tam o sırada Cal kulağıma eğilip fısıldadı: "Üç kat kuralını unutma." Hafifçe yanağıma dokundu ve sonra kalkıp ilk dersine girmek için okulun kapısına doğru uzaklaştı.

Yutkundum. Wicca'ların üç kat kuralı telemanın en önemli ilkelerinden biriydi. Temelde ektiğin her şey iyi ya da kötü sana üç katıyla geri döner, o yüzden her zaman ortaya iyilik koy. Sakın kötülük yapma. Cal bana hem yaprağı benim kontrol ettiğimi bildiğini hem de bu yaptığımın kötü bir şey olduğunu söylemeye çalışmıştı. Ve bu, hiç de hoş bir şey değildi.

Derin bir nefes alarak sırt çantamı omzuma aldım.

Cal duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Raven edepsizce, "Tamam, o şu an senin... Şimdilik. Peki, bunun ne kadar böyle süreceğini sanıyorsun?"

"Evet," diye homurdandı Bree. "Senin bir bakire olduğunu öğrenene kadar bekle. Bunu çok komik bulacağına eminim."

Yanaklarım alev alev oldu. Dün sabah elini tişörtümün altına soktuğu sahne gözümün önüne geldi birden ve olduğum yerde sıçradım.

Raven kaşlarını kaldırarak. "Sakın bana onun bir bakire olduğunu söyleme," dedi.

"Of, Raven, rahat bırakın kızı," dedi Beth yanından geçerken. Raven bir süre arkasından şaşkınlıkla baktı sonra tekrar dikkatini bana verdi.

Bree ve Raven birlikte bir kahkaha attılar ve ben gözlerimi Bree'ye diktim. Benim hakkımda bu kadar özel bir şeyi nasıl açık edebilirdi? Ağzımı açmadım ve etüt odasına gitmek için yanlarından ayrıldım. Tabii ki bu odayı Bree ile paylaşıyordum.

"Yapma Raven," dedi Bree arkamdan. "Ona bakan herkes Cal'in onu istemesinin bununla bir ilgisi olmadığını hemen anlar."

Duyduklarıma inanamadım. Bana her zaman görünüşüm konusunda çok olumsuz düşündüğümü söyleyen, küçük göğüslü olmamın önemli olmadığını, benim kendimi daha çekici görmeye başlamam için yıllarca uğraşan Bree'nin bana karşı yüz seksen derece dönmüş olmasına inanamıyordum.

"Sebebin ne olduğunu biliyorsun herhâlde, değil mi?" diye lafa atladı Raven. Acaba her ikisini birden öldürebilecek kadar sinirlendiğimi fark etmemişler miydi? "Cal onu gördü ve işte ilk görüşte cadı oldu."

Sınıfa koştum ve arkamdan attıkları kahkahalar hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. *Kaltaklar* diye düşündüm içimden. Sınıfta on dakika boyunca sakinleşmeye çalışarak oturdum, nefesimi düzene sokmaya, öfkemi yatıştırmaya çalıştım.

Bir an için Raven'a kötü davrandığıma memnun oldum. Belki de ondan on kat daha kötü olmalıydım. Bu hislere engel olamıyordum. Hem Bree hem de Raven'ı yere sermek istiyordum. Onların acı çektiğini görmek istiyordum.

6

Ararken

9 Ocak 1980

Geçen gece Morag Sheehan'ın cesedini buldular. Eski Jawson çiftliğinin aşağısındaki kayalıklarda. Normalde deniz yüksek olsaydı dalgalar bedenini alıp götürür ve hiçbirimiz bundan haberdar olamazdık ama ay yüzünden sular alçaktı. Bu sayede genç Billy Martin ve Hugh Beecam onu buldular. İlk başta onun kömürleşmiş ve çürümüş bir gemi batığı parçası olduğunu sanmışlar. Ama gemi batığı değildi. Yanmış bir cadıydı.

Tabii ki Belwicket şafak sökmeden toplandı, ailemin mutfak masasının etrafında toplandık ve pencereleri içerden battaniyelerle kapattık. Annem ve ben geçen sene Morag için koruma teleması yapmıştık ve o zamandan beri hiç bir terslik olmamıştı. Her şey bir yağmur kadar iyi ve berraktı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz değil mi?" dedi Paddy McJavish. "O telema ve kendisinin yaptığı kötülük-savan diğer tüm telemalar onu korurken hiçbir insanoğlu ona yaklaşılamazdı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annem.

"Başka bir cadı tarafından öldürüldü diyorum," diye yanıtladı Paddy.

Söylediği şeyde kesinlikle haklıydı. Morag bir cadı tarafından öldürülmüştü. İçimizden biri olabilir miydi? Kesinlikle hayır. Demek ki çevrede başka birileri vardı, varlığından haberdar olmadığımız birileri. Başka bir cadı meclisinden biri.

Böyle bir kötülüğün düşüncesi bile vücudumun buz kesmesine neden oldu.

Bir sonraki çemberde geleceği okuyacağız. O zamana kadar gözüm herkesin ve her şeyin üzerinde olacak.

-Bradhdair

Yaptığım küçük araştırmadan Cal'e bahsetme fırsatını ancak okul çıkışı yakalayabildim. Benimle birlikte Das Boot'a doğru yürüdü, sonra arabanın yanında dikilip biraz konuştuk. "Maeve Riordan hakkında bir şeyler buldum," dedim direkt konuya girerek. "Yani az da olsa."

"Haydi anlat," dedi ama bir yandan da saatine baktığını fark ettim.

"Gitmen mi gerekiyor?" diye sordum.

"Birkaç dakika içinde evet," dedi özür dileyen bir tonda. "Bu akşamüstü için anneme yardım etmem gerekiyor. Kendi cadı meclisinden biri hasta, onun için bir şifa çemberi oluşturacağız."

"Bunu yapabiliyor musunuz?" Her gün yeni telema olanakları keşfediyordum.

"Tabii ki," dedi Cal. "Onu tamamen tedavi edeceğimizi iddia etmiyorum ama bu çemberden sonra kendini daha iyi hissedecek. Haydi bana neler bulduğunu anlat."

"Bilgisayarda bir arama yaptım," dedim. "Bir sürü siteden hiçbir şey çıkmadı. Ama sonra bir soyağacı sitesinde adına

rastladım. Oradan aldığım bilgilerle de Meshomah Şelaleri yerel gazetesine bakmaya karar verdim. Gidip kütüphaneye baktım.”

“Meshomah Şelaleri nerede?” diye sordu Cal.

“Buradan sadece birkaç saat uzakta. Her neyse, makalede yanmış bir kadın bedeninin Maeve Riordan’a ait olduğunun belirlendiği yazıyordu. Aslen İrlanda’nın Ballynigel kasabasındanmış ve öldüğünde yirmi üç yaşındaymış.”

Cal kaşlarını çatı. “Bunun o olduğundan emin misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Sanırım o olmalı. Başka Maeve Riordan’lar da vardı. Ama bu bahsettiğim yer hem buraya yakın, zamanlama tutuyor... O öldüğünde ben yaklaşık yedi aylık falanmışım.”

“Makalede bir bebekten bahsediliyor mu?” diye sordu Cal.

Başımı bu defa hayır anlamında salladım.

“Hım.” Başımı okşadı. “Acaba başka bir yerden daha fazla bilgi edinebilir miyiz? Dur ben bir düşüneyim. Sen iyi olacak mısın? Seni yalnız bırakmak istemiyorum hiç ama mecburum.”

“Ben iyiyim,” dedim yüzüne bakarak. Beni önemseyen o yüzü görmek istiyordum. Ve bu, sırf ben cadı olduğum için değildi. Raven ve Bree bunu kıskançlıktan söylemişti. Neden bahsettikleri konusunda aslında hiçbir fikirleri yok.

Usulca öpüştük ve Cal arabasına doğru yürüdü. Bense arkasından bakıp onun gidişini izledim.

Sonra bir hareketlilik fark ettim. Tamara ve Janice’in Tamara’nın arabasına bindiklerini gördüm. Bana sırtırken

kaşlarını imalı bir şekilde havaya kaldırdılar. Tamara başparmağıyla aferin işareti yaptı. Ben de gülümsedim, biraz utanmıştım ama durumdan memnundum. Onlar da arabayla uzaklaşırken üçümüzün bir ara sinemaya gitmemiz gerektiğini düşündüm.

Tam o sırada, "Satranç kulübünü ekiyor musun?" diyen Robbie'nin sesini duydum.

Gözlerimi kırptırdım ve Robbie'nin bana doğru geldiğini gördüm, gözlüklerinden gözüme güneş yansıyor. Daha geçen aya kadar korkunç görünen dalgalı kahverengi saçları şimdi gösterişli bir düzgünlükteydi.

Bir an için düşündüm ve "Evet, ekiyorum," dedim. "Şu anda satranç bana çok anlamsız görünüyor."

"Satrancın kendisi değil," dedi Robbie çirkin gözlüklerinin arkasından gri-mavi gözleriyle ciddi ciddi bakıyordu. "Satrancın kendisi harikadır. Bir kristal kadar güzeldir."

Robbie'nin satranç nutuklarından birini daha dinlemeye kendimi hazırladım. Neredeyse bu oyuna âşıktı. Ama o sadece şunu demekle yetindi. "Asıl anlamsız olan şey bu kulüp meselesi. Bu okul işi." Bana baktı. "Bir arkadaşının bir çiçeğin açmasını sağladığım gördükten sonra, okul, kulüpler tüm bu şeyler biraz... Aptalca gelmeye başlıyor."

Hem gururlandım hem de kendimin farkına vardım. Doğuştan yetenekli olma fikri hoşuma gidiyordu. Ve bana miras kalan bu yeteneğimi göstermem gerektiğini düşünüyordum. Ama bir yandan geri planda kalmaya alışkındım, fazla gürültü etmemeye, mutlu mutlu Bree'nin gölgesinde kalmaya. Bu kadar dikkat çekmeye alışmak zor olacaktı.

“Eve mi gidiyorsun?” diye sordu Robbie.

“Bilemiyorum. Aslında pek istemiyorum,” dedim. Aslında eve gidip annemlerle yüzleşme meselesini düşününce mide-me ağrılar giriyordu. Birden aklıma daha iyi bir fikir geldi. “Pratik Telema dükkânına gitmeye ne dersin?” Bunu önerirken suçluluk duygusuyla karışık bir haz hissettim. Wicca dükkânına gitmemi annem kesinlikle onaylamazdı. Ne olmuş onaylamazsa? Bana ne?

“Harika,” dedi Robbie. “Baskın-Robbins ile gidelim. Arabanı burada bırak, ben sonra seni buraya getiririm.”

“Tamam, haydi o zaman.” Sokakta Robbie’nin arabasına doğru yürürken birden uzakta Mary K.’nin uzun düz saçlarını fark ettim. Gözlerim Fen Bilimleri binasının yanında sarmaş dolaş olmuş Mary K. ve Bakker’ın görüntüsüne kilitlendi. Gözlerimi kısıtım. On dört yaşındaki kardeşini biriyle sarmaş dolaş öpüşürken görmek garip bir histi.

“Yürü be Bakker,” diye mırıldandı Robbie, ben de koluna bir yumruk attım.

Robbie’nin koyu kırmızı VW Beetle arabasına yaklaşırken kendimi onları izlemekten alıkoyamıyordum. Mary K.’nin kıkırdadığını ve kendini Bakker’ın kollarından kurtardığını gördüm. O ise onu takip edip tekrar yakaladı ve kollarına aldı.

“Bakker yapma!” diye bağırdı Mary K. saçlarını savurarak.

“Mary K.!” diye bağırdım birden, nedenini ben bile bilmiyorum.

Başını kaldırdığında hâlâ Bakker’ın kollarındaydı. “Selam.”

“Ben Robbie’yle gidiyorum,” dedim Robbie’yi işaret ederek. Başını sallayıp Bakker’a bakarak, “Bakker beni eve bırakır. Değil mi?” diye sordu.

Bakker boynunu eğdi. Sen nasıl istersen.

İçimdeki huzursuzluğu bastırmaya çalışarak Robbie’nin arabasına bindim.

Kuzeye Red Kill’e gitmemiz yirmi beş dakika kadar sürdü. Das Boot’tan sonra Robbie’nin arabası fazla küçük ve samimi geldi. Robbie’nin sürekli gözlerini kıstığını ve ovuşturduğunu fark ettim.

“Son zamanlarda bunu çok sık yapmaya başladın.”

“Gözlerim beni delirtecek. Gözlüklerimi değiştirmeliyim,” dedi. “Annem yarın göz doktoruna randevu almış.”

“İyi.”

“Bu sabah Bree neden bahsediyordu?” diye sordu. “Annenlerin yeni okuma materyalleri hakkında.”

Burnumu kırıstırıp iç çektim. “Şey, Bree bana gerçekten de çok kızgın,” dedim, bariz olanı söylerken. “Mesele Cal. Onunla çıkmak istiyordu ama Cal onun yerine benimle çıkmayı seçti. Sanırım şu an benden nefret ediyor. Her neyse, benim Wicca kitaplarımın onun evinde durduğunu biliyor muydun sen?”

Robbie gözlerini yoldan ayırmadan başını salladı.

“Geçen sabah onları getirip kapımızın önüne yığmış,” diye açıkladım. “Annem çılgına döndü. Ve büyük olay koptu,” diyerek hikâyeyi kısa kestim.

“Ooo,” dedi Robbie.

“Evet.”

"Bree'nin Cal'den hoşlandığını biliyordum," dedi Robbie. "Ama bence pek de iyi bir çift olmazlardı."

Neşelenerek ona gülümsedim. "Bree her erkeği iyi bir sevgiliye çevirebilir. Neyse boş ver, bundan bahsetmeyelim. İşler çok... korkunç oldu. İyi olan tek şey Cal ile birlikte olmaya başlamamız. Bu gerçekten harika."

Robbie bana doğru baktı ve başını salladı. "Hım," dedi.

"Hım ne?" diye sordum. "Hım bu harika mı demek istiyorsun. Yoksa hım bundan pek de emin değilim mi?"

"Daha çok, hım durum sahiden de karışık, sanırım," dedi Robbie. "Biliyorsun işte, Bree ve diğer tüm şeyler yüzünden."

Tekrar dönüp ona baktım ama o gözlerini yola çevirmişti ve profilden bakınca neler düşündüğünü okuyamadım.

Camdan dışarı baktım. Şimdiye kadar bir türlü bahsedemediğimiz konudan konuşmak istiyordum. "Robbie, sana yaptığım telema için gerçekten de çok üzgünüm. Biliyorsun işte. Cildinle ilgili."

Bir şey demeden vites değiştirdi.

"Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım, söz," diyerek tekrar söz verdim.

"Böyle deme. Sadece bir daha bana sormadan yapmayacağına söz ver," dedi Beetle'ını daracık bir yere park ederken. Bana döndü. "Sana, bunu bana söylemeden yaptığın için kızmıştım," dedi. "Ama Tanrı aşkına dönüp bana bir baksana." Yeni düzgün yüzünü işaret etti. "Hiçbir zaman böyle görünebileceğimi hayal etmezdim. Sonsuza kadar pizza suratlı kalacağımı düşünüyordum. Ya da hayatımın sonuna kadar korkunç yara izlerim olacağını." Dikiz aynasına baktı. "Şimdi ise

aynaya bakıyorum ve mutluyum. Kızlar bana bakıyorlar -eskiden beni görmezden gelen ya da bana acıyan kızlar." Omuz silkti. "Bu beni neden üzsün ki?"

Uzandım ve koluna dokundum. "Teşekkürler"

Bana sıırttı ve sonra kapısını açtı. "Haydi içimizdeki cadılarla bağlantıya geçelim."

Her zamanki gibi Pratik Telema dükkânı loştu ve şifalı ot, yağ ve tütsü kokularıyla doluydu. Soğuk kasım güneşinden sonra dükkân sıcak ve davetkârdı. İçerisi iki bölüme ayrılmıştı. Bir yanı tavana kadar kitap raflarıyla doluydu diğer tarafta ise mumlar otlar, bitki esansları, yağlar, ayin malzemeleri, büyüülü semboller, athame denen ritüel hançerleri, ipler, posterler, hatta Wicca buzdolabı magnetleri vardı.

Kitaplara bakan Robbie'yi bırakıp şifalı otlar bölümüne gittim. *Onları kullanarak çalışmayı öğrenmek için bütün hayatımı adayabilirim*, diye düşündüm. Bu düşünce gözümü korkutuyordu ama aynı zamanda çok da heyecan vericiydi. Robbie'nin sivilcelerini tedavi eden telemayı yaparken otları kullanmıştım ve bir kilise ziyareti için gittiğim Killburn Manastırı'ndaki şifalı ot bahçesinde dolaşırken tam anlamıyla başka bir boyuta geçmiştim.

Kuzeydoğunun büyüülü bitkilerini anlatan bir rehbera bakarken bir gıdıklanma hissettim. Kafamı kaldırıncı David'i -bu dükkânda çalışanlardan biri- gördüm. Gerildim. Nedenini bilmesem de onu görmek böyle hissetmeme neden oluyordu.

Hangi klana ait olduğumu sorduğunu ve Alyce'e -buradaki diğer çalışana- benim cadı olduğum hâlde değilmişim gibi davrandığımı söylediğini hatırladım.

Şimdi ise bana doğru gelişini izliyordum. Kısa gri saçları dükkânın floresan ışığında gümüş rengi gibi görünüyordu.

“Sende bir değişiklik olmuş,” dedi yumuşak ses tonuyla kahverengi gözlerini bir saniye bile üstümden ayırmadan.

Patlama yaptığım Samhain gecesini düşündüm ve ailemin dağıldığı geçen pazar gününü. Ve bir şey söylemedim.

“Sen doğuştan cadısın,” dedi. Bir yandan da sanki benim söylediğim bir şeyi doğrularmışçasına başını sallıyordu. “Ve artık sen de bunu biliyorsun.”

Bunu nasıl bilebilir, diye düşündüm biraz ürpererek.

“Buna gerçekten de şaşırdın mı?” diye sordu bana.

Robbie’ye bakındım, hâlâ kitapların oradaydı.

“Evet, biraz şaşırdım doğrusu,” diye itiraf ettim.

“Bir GK’n var mı?” diye sordu. “Gölgeler Kitabı?”

“Yeni başladım,” dedim, iki hafta önce aldığım bembeyaz sayfalı güzel ve boş defteri düşünerek. İçine Robbie için yaptığım telemayı ve Samhain’de yaşadığım deneyimi yazmıştım. Ama bundan David’e neydi?

“Klanın ve cadı meclisin belli mi? diye sordu. “Anneninkiler?”

“Hayır,” dedim kısaca. “Maalesef buna imkân yok.”

“Üzüldüm,” dedi kısa bir sessizlikten sonra. O sırada bir zil sesi duyuldu ve başka bir müşterinin takı seçmesine yardım etmeye gitti.

Koridora bakarken dükkândaki diğer çalışan, Alyce’i gördüm. Koridorun sonunda mumlukları raflara diziyordu. David’den daha yaşlıydı, yuvarlak hatlı, bol bir topuzla başının üstünde güzelce toplanmış gri saçlarıyla anaç bir kadın.

Ondan ilk gördüğüm anda hoşlanmışım. Şifalı ot kitabımı hâlâ elimde tutarak koridorda ona doğru yürüdüm.

Başını kaldırdı ve sanki beni bekliyormuş gibi bakarak hafifçe gülümsedi. "Nasılsın canım?" Her sözü manayla yüklüydü ve bir an için onun her şeyi bildiğini düşündüm, yani Samhain'den bir hafta önce mum seçmeme yardım ettiği günden beri olan her şeyi.

Ne diyeceğimi bilemedim. "Berbat," dedim. "Doğuştan bir cadı olduğumu daha yeni öğrendim. Ailem hayatım boyunca bana yalan söylemiş."

Alyce her şeyi biliyormuşçasına kafa salladı. "Demek David haklıymış," dedi sesi içime işliyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Nereden bildin?"

"Onları tanıyabiliyoruz," dedi çok normal bir şeymiş gibi. "Biz de doğuştan cadıyız ama hangi klana ait olduğumuzu bilmiyoruz."

Ona baktım.

"Özellikle de David son derece güçlüdür," diye devam etti Alyce. Tombik elleri mumlukları yıldızlar aylar beş köşeli yıldızlar oluşturacak şekilde dizdi.

"Senin bir cadı meclisin var mı?"

"Starlocket," dedi Alyce. "Selene Belltower'ın grubu."

Cal'in annesi.

Robbie koridorun sonunda on metre ilerde belirdi. Ona flört eden tavırlarla gülümseyen genç bir kadınla konuşuyordu. Robbie gözlüklerini yana itti ve gözlerini ovuşturduktan sonra kadına cevap verdi. Kadın güldü ve beraberce kitapların

durduğu koridora geçtiler. Mırıltılarını duyuyordum. Bir an için merakım beni onların konuşmalarına odaklanmaya itti ama birden sırf bunu yapabiliyorum diye illa yapmam gerekmediğini fark ettim.

Birdenbire aklıma bir fikir geldi. “Alyce, Meshomah Şelaleri hakkında herhangi bir şey biliyor musun?” diye sordum.

Alyce arı sokmuş gibi oldu. Bir iki adım geri çekildi. Yuvarlak yüzünü keder sardı. Kaşlarını çatarak dikleşmeye çalıştı, çok büyük bir yük altında eziliyor gibiydi.

Gözlerimin içine bakarak, “Neden soruyorsun?” dedi.

“Bir kadın hakkında daha fazla bilgiye ulaşmaya çalışıyorum... Adı Maeve Riordan,” dedim. “Daha çok şey bilmeliyim.”

Uzun bir süre Alyce’le baktık.

“O ismi biliyorum.”

Yanmış

8 Mayıs 1980

Angus Beltane'de bana evlenme teklif etti. Ona hayır dedim. Daha on sekiz yaşımdayım ve Ballynigel'in dışında pek çıkmadım. O turlardan birine katılmak istiyorum, bilirsiniz işte otobüsle bir ay boyunca Avrupa'ya dolaştıkları turlar. Angus'u seviyorum. Ve iyi biri olduğunu da biliyorum. Hatta belki de o benim muirm beatha dan'ım, yani ruh eşim ama kim bilir? Belki de değildir. Bazen öyle gibi geliyor bazen de değilmiş gibi. Sorun şu ki: Nasıl emin olabilirim? Dünyada akraba olmadığım o kadar az cadıyla tanıştım ki. Emin olmam gerekiyor. Onunla sonsuza kadar birlikte olmaya karar vermeden önce daha çok şey bilmem gerekiyor.

"Nereye gideceksin?" diye soruyor bana. "Kiminle birlikte olacaksın? Senin türünden olmayan biriyle mi? David O'Hearn gibi mi? Bir insanla mı?"

Tabii ki hayır. Çocuk sahibi olmak istiyorum. Bir insanla bu mümkün değil. Ama belki de çocuk istemiyordumdur. Bilemiyorum. Bizim klandan çok fazla kimse yok. Bizim klanın dışında bir başka klana gitmek sadakatsizlik olur. Ama kaderimi daha on sekiz yaşımda bağlamak da sadakatsizlik olur -kendime sadakatsizlik.

Ve her şeyden sonra olan biraz da bu -Morag'ın öldürülmesi, kötü şans telemaları, bulduğumuz büyülü runik yazılar (Mathair onlara mühür diyor)- bilemiyorum. Buradan uzaklaşmak istiyorum. Sadece üç hafta sonra okuldan en iyi derece ile mezun olacağım. Bunun için sabırsızlanıyorum.

Saat geç oldu. Yatmadan önce kötülükleri uzak tutmak için bir koruma teleması yapmam gerek. Bugünlerde hepimiz yapıyoruz.

-Bradhdair

Alyce'in kafasını toplamasını bekledim. Kenarda yüksek bir tabure vardı. Eski, yıpranmış ve üstüne farklı renklerde boyalar atılmış bir tabure. Gözlerimi Alyce'in yüzünden ayırmadan üstüne oturdum.

"Maeve Riordan ile hiç tanışmadım," dedi Alyce sonunda. "Onunla asla karşılaşmadım. Bu olaylar olduğu sırada Manhattan'da yaşıyordum. Olayı yıllar sonra, buraya taşındığım zaman öğrendim. Ama Wicca topluluğu için önemli bir haberd. Buradaki cadıların çoğu durumdan haberdar olmuştu."

Ben hiçbir şey bilmezken bu kadar çok insanın anneme neler olduğunu bilmesi beni şok etti. Alyce'in düşünce akışına müdahale etmek istemediğim için sabırla bekledim.

"Ben olayı şöyle duydum," dedi Alyce ve sesi sanki uzaklardan gelmeye başlamıştı. "Maeve Riordan doğuştan bir cadıymış, yedi büyük klandan birine dâhil ama hangisi emin değiliz. Dâhil olduğu yerel cadı meclisinin ismi Belwicket'mış ve aslen İrlanda'nın Ballynigel kasabasındanmış."

Başımı salladım. Belwicket ve Ballynigel kelimelerini Maeve'i bulduğum ve sonradan kapanan soyağacı sitesinde de görmüştüm.

“Belwicker çok izole bir toplulukmuş ve diğer klanlar ve meclislerle pek iletişim kurmazlarmış,” diye devam etti Alyce. “Gizlilik içinde yaşarlarmış ve belki de buna mecbur kalmışlardır. Her neyse, yetmişli yılların sonlarında ve seksenli yılların başlarında Belwicket anladığım kadarıyla ciddi zulme uğramış. Kasaba halkı bu cadılara sokaklarda sataşmaya başlamış, okullarda çocuklarını dışlamışlar. Ballynigel İrlanda’nın batı sahilinde küçük ve kapalı bir kasabaymış. Orada yaşayan insanlar çoğunlukla çiftçilik ve balıkçılıkla uğraşırlarmış. Pek iyi eğitilmiş değillermiş, çok tutucu, pek de bu çağın insanı değillermiş,” diye açıkladı Alyce. Bir an durdu, düşündü.

Zihnimde birbiri ardında yükselen peridot taşı kadar yeşil tepeler canlandı. Tuzlu hava sanki yüzümü yaladı. Limon, acı deniz otları ve balık kokusu aldım. Bir de hoş olmayan ama yine de rahatlatıcı ve beynimin turba kömürü diye -o da neyse- teşhis ettiği bir koku daha.

“Köylüler büyük ihtimalle yıllar boyunca cadılarla iç içe yaşadılar ama işte zaman zaman bilinmeyen bir nedenden bir kasaba böyle kaynamaya, insanlar korkmaya başlar. Aylar süren takip ve eziyetin sonunda yerelden bir cadı öldürülmüş, yakılarak kayalıklardan aşağı yuvarlanmış.”

Yutkundum. Okuduklarımdan, yakmanın cadıları öldürmede kullanılan geleneksel yöntem olduğunu biliyordum.

“Bunu bir insanın değil de başka bir cadının yaptığına dair söylentiler çıkmış,” diye devam etti Alyce.

“Maeve Riordan’a ne olmuş?”

“Macenna Riordan isimli en kıdemli cadının kızıymış. Maeve Riordan on dört yaşında Bradhadair, yani ateş yakan,

adıyla Belwicker'a katılmış. Belli ki çok güçlüymüş, çok çok güçlü."

Annem.

"Her neyse, Ballynigel'daki olaylar gittikçe daha da büyümüş ve halk cadılara tahammül edemez olmuş. Başka kasabalardan alışveriş yapmak zorunda kalmışlar, biten kira sözleşmeleri yenilenmemiş ama bir şekilde bütün bunlarla baş etmişler."

"Neden orayı terk etmemişler?"

"Ballynigel bir güç merkeziydi," diye açıkladı Alyce. "En azından o cadı meclisi için. O bölgede bir şey vardı, belki de sadece o bölgede yüzyıllardan beri telema yapıldığı içindir. Ama bir cadı için çok uygun bir yerdi. Orada yaşayanların çoğunun o toprakla bağları yüzyıllarca önce yaşamış atalarına dayanıyordu. Onların halkı hep orada yaşayagelmmişti. Başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemediklerini tahmin edebiliyorum."

Aile kökleri en fazla bir yüz yıl geriye giden bir Amerikalı için bunu anlamak kolay değil. Derin bir nefes alarak Robbie'ye baktım. Dükkânın diğer tarafında hâlâ o kızla konuştuğunu duyabiliyordum. Saatime baktım. Beş buçuk. Yakında eve dönmem gerekiyordu. Ama sonunda geçmişim hakkında bir şeyler öğreniyordum ve kendimi alıyordum.

"Peki, sen tüm bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"İnsanlar yıllar boyunca bundan bahsetti," dedi Alyce. "Biliyorsun bu, her an hepimizin başına gelebilir."

Bir ürperti hissettim ve gözlerimi Alyce'e diktim. Benim baktığım yerden telema çok güzel ve keyif vericiydi. Alyce ise

bana sayısız kadın ve erkeğin bu yüzden öldüklerini hatırlatıyordu.

“Maeve Riordan sonunda oradan ayrılmış,” diye devam etti Alyce üzgün bir ifadeyle. “Bir gece büyük bir... katliam olmuş daha iyi bir dünya için.”

Bütün vücudum titredi, sanki üzerime dondurucu bir rüzgâr geldi ve ayaklarıma dolandı.

“Belwicket meclisi yok edildi,” diye devam etti, kelimeleri telaffuz etmekte zorlanıyor gibi ağır ağır konuşuyordu. “Bunun sorumlusu kasaba halkı mı yoksa karanlık ve güçlü büyülü bir kaynak mıydı tam kesin bilinmiyor. Ama o gece evler yakılıp yıkıldı, arabalar ateşe verildi, tarlalardaki ekinler talan edildi, tekneler batırıldı... ve yirmi üç kadın, erkek ve çocuk öldürüldü.”

Soluk alıp vermem inanılmaz hızlanmıştı, midem büzüşmüştü. Hasta ve bayılmak üzere gibiydim, panik içindeydim. Bunu daha fazla dinlemeye dayanamayacaktım.

“Ama Maeve kurtuldu,” diye fısıldadı Alyce gözlerini uzak bir noktaya dikerek. “Maeve o gece kaçmayı başardı, sevgilisi genç Angus Bramson da öyle. Maeve o sırada yirmi yaşındaydı, Angus ise yirmi iki. Birlikte kaçtılar, Dublin’e giden bir otobüse, oradan da İngiltere’ye giden bir uçağa bindiler. Oradan da New York’a uçtular. New York City’ye ve sonunda Meshomah Şelaleri’ne ulaştılar.”

“Evlendiler mi?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Bunu gösteren herhangi bir kayıt yok,” diye yanıtladı Alyce. “Meshomah Şelaleri’ne yerleştiler, iş buldular ve cadılıkla bütün bağlarını kopardılar. Belli ki iki yıl boyunca hiç

telema ya da benzeri herhangi bir şey yapmamışlar.” Üzgün üzgün başını salladı. “Bu hapiste yaşamak gibi bir şey olmalı. Bir kutunun içinde sıkışıp kalmak gibi. Yerel hastanede bir bebek dünyaya getirmişler. Sanırım takip doğumdan hemen sonra başlamış.”

Boğazım tıkanır gibi oldu. Kazağımın yakasını çekiştirmeye başladım çünkü boğulur gibi hissediyordum.

“İlk başlarda ufak tefek şeylerdi. Tehlike sinyali veren rünik yazılar bulmak, küçük evlerinin duvarına boya ile yazılmış tehdit mesajları. Kötülük mühürleri, arabalarına kazınan efsunlanmış rünik harfler. Sonunda bir gün kapı girişlerine asılmış ölü bir kedi buldular. Eğer, oradaki cadı meclisine gitselerdi belki yardım alabilirlerdi. Ama cadılıkla hiçbir ilgileri olsun istemiyorlardı. Belwicket katledildikten sonra Maeve cadılıkla ilişkisini tamamen kesmişti. Ama tabii ki de bu onun kanında vardı. Kim olduğunu inkâr etmek anlamsız.”

Bitmek bilmeyen dehşet beni çok yormuştu. Bağırarak kendimi dükkândan dışarı atmak istiyordum.

Alyce bana baktı. “Yangından sonra Maeve’in Gölgeler Kitabı bulundu. Kitap elden ele dolaştı ve insanlar oradan okudukları bu hikâyeleri birbirlerine anlatmaya başladılar.”

“Peki, kitap şimdi nerede?” diye atıldım ama Alyce başını salladı.

“Bilmiyorum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Maeve’in hikâyesi o ve Angus’un ahırda yanması ile son buluyor.”

Gözlerimden yaşlar boşandı.

“Peki, bebeğe ne olmuş?” diye sordum yutkunarak.

Alyce bana çok cana yakın bir ifadeyle baktı, yüzünden yılların bilgeliği okunuyordu. Yumuşak çiçek kokan elini uzatıp yanağımı okşadı. “Bunu da bilmiyorum, canım,” dedi alçak sesle. Onu zar zor duyabiliyordum. “Bebeğe ne oldu?”

Gözlerim buğulandı. Ya yere uzanacaktım, ya düşecektim ya da sokakta bağıra bağıra koşacaktım.

“Hey, Morgan!” Robbie’nin sesini duydum. “Hazır mısın? Eve gitmem gerek.”

“Elveda,” diye fısıldadım. Arkamı döndüm ve koşarak kapıdan çıktım, Robbie de arkamdan geldi, etrafa endişe dalgaları yayıyordu.

Ama arkamdan onun değil Alyce’in sesini duydum. “Elveda değil tatlım. Yine geleceksin.”

8

Öfke

1 Kasım 1980

Dün gece ne müteşem bir Samhain geçirdik. Annemin yönetmeme izin verdiği güçlü bir çember ayından sonra, dans ettik, müzik çaldık, yıldızları izledik ve daha iyi zamanların gelmesini ümit ettik. Son dönemde ortalık sessizleşmişti. Acaba kötülük uzaklaşmış mıydı? Kendine gidecek başka bir yer mi bulmuştu? Tanrıçam, umarım bulmamıştır çünkü başkalarının da bizim gibi acı çekmelerini istemem. Ama artık duyduğumuz her seste yerimizden sıçramamız gerekmediği için müteşekkirim.

Angus bana bir sevgili kedicik hediye etti. Dagda adını verdiğim küçük beyaz bir kedi. O isim başma bir sürü iş açacak! Küçük, çok şirin bir şey. Onu çok sevdim ve Angus'un aklına bu fikrin gelmesine sevindim. Bugün tüm günüm kutsanmış gibi ve huzurla dolu.

Bizi bir yıl daha güvende tuttuğun için tanrıçama şükranlarımı sunarım.

Bereketini bizimle paylaştığı için Toprak Ana'ya şükranlarımı sunarım.

Bütün kutsalaları mümkün kılan telemaya şükranlarımı sunarım.

Ve kalbime şükranlarımı sunarım; nereye giderse gitsin onun peşinden gideceğim.

Tüm şükranlarımı.

- Bradhdair

“Sorun nedir?” diye sordu Robbie arabada.

Burnumu çektim ve elimle yüzümdeki yaşları silmeye çalıştım. “Şey, Alyce bana hüzünlü bir hikâye anlatıyordu, öldürülen cadılar hakkında.”

Gözlerini kıstı. “Yani bunun için mi ağlıyorsun. Şey için...” diye şaşırdı.

“İçime dokundu,” dedim inandırıcı olmaya çalışarak. “Çok yufka yürekliyimdir.”

“Tamam, sakın bana anlatma,” dedi yüzünü buruşturarak. Arabayı çalıştırdı ve Widow’s Vale’e doğru sürmeye başladı.

“Sadece... Şimdi bundan bahsedemem, tamam mı, Robbie?” dedim neredeyse fısıldayarak.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, başını salladı. “Tamam. Ama bir omuza ihtiyacın olursa, yanımdayım.”

Çok tatlıydı ve içime bir sıcaklık yayıldı. Omzunu sıvazlamak için uzaktım. “Sağ ol. Bu söylediğin çok iyi geldi. Gerçekten.”

Biz yoldayken karanlık çöktü, okula vardığımızda ise sokak lambaları yanmıştı. Yol boyunca düşüncelerim gerçek annemin kaderine kilitlenmişti, Robbie arabayı durdurduğunda karşımda okul binasını görünce şaşırdım. Arabam sokakta tek başına duruyordu.

“Beni bıraktığın için teşekkürler,” dedim. Karanlıktı, ağaçlardan dökülen yapraklar havada süzülüyorlardı. Bir tanesi yüzüme çarptı ve sendeledim.

“İyi misin?” diye sordu.

“Sanırım iyiyim. Tekrar sağ ol. Yarın görüşürüz,” dedim ve Das Boot’a bindim.

Sanki annemin bütün hayat hikâyesini baştan sona yaşamıştım. Bu kadın, adı benim doğum belgemde yazan Maeve Riordan olmalıydı. Kesin öyleydi. Doğum belgesindeki doğum yerimi görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım -Meshomah Şelaleri miydi yoksa Widow's Vale mi? Hatırlayamadım. Acaba anne babam bu hikâyeyi biliyorlar mıydı? Beni nasıl bulmuşlardı? Nasıl evlat edinilmiştim? Yine aynı soruya geri dönmüştük.

Arabamı çalıştırırken içimi yine öfke bürüdü. Bu soruların cevapları onlardaydı ve bana da anlatacaklardı. Hem de bu gece. Bilmeden bir gün daha geçirmek istemiyordum.

Eve varınca arabayı park ettim ve şimşek gibi girişe koştum. Söyleyeceğim cümleleri, soracağım soruları şimdiden kafamda kurmaya başlamıştım. Ön kapıyı açtım.

Ve karşımdaki kanepede Eileen teyzem ile kız arkadaşı Paula Steen'in oturduğunu gördüm.

Eileen teyzem kollarını açarak, "Morgan!" dedi. "En sevdiğim yeğenim nasılmış, bakayım?"

Ben ona sarılırken Mary K. "Bana da tam olarak aynı şeyleri söyledi," dedi.

Eileen teyzem gülerek, "Her ikiniz de benim en sevdiğim yeğenlerimsiniz."

Gülümsedim ve zihnimi bambaşka bir boyuta geçirmeye çalıştım. Annemlerle yüzleşme planı şimdilik suya düşmüştü. Ve işte tam o anda Eileen teyzemin de benim evlatlık olduğumu bilmesi gerektiğini fark ettim. Tabii ki biliyordu. O annemin kız kardeşiydi. Aslına bakarsan annemlerin tüm arkadaşları biliyordu. Tüm hayatları boyunca burada Widow's

Vale'de yaşamışlardı ve eğer annem hamile numarası yapmadıysa ki -bunu yaptığını hiç zannetmiyorum- herkes benim birdenbire ortaya çıktığımı biliyordu. Ve sonra iki yıl sonra annem gerçekten de bir bebek sahibi oldu: Mary K. *İman Tanrım*, diye düşündüm. Tamamen aşağılanmış ve küçük düşürülmüştüm.

"Size Çin yemeği getirdik," dedi Eileen teyzem.

"Yemek hazır!" diye seslendi annem yemek odasından. İçeri girmemek için her şeyimi verebilirdim ama bundan kaçış yoktu. Hepimiz birden içeri doluştuk. Masa beyaz kartonlar ve plastik köpük kutularla doluydu.

"Selam," dedi annem bana, bir yandan da yüzümü inceliyordu. "Tam zamanında geldin."

"Hı-hı," dedim gözlerimi kaçırarak. "Robbie ile beraberdim."

Portakallı bifteğe uzanan Mary K. "Robbie son zamanlarda harika görünüyor," dedi. "Yeni bir cildiyeciye mi gidiyor?"

"Ha, bilmem," dedim ilgisizce. "Cildi çok düzeldi."

"Belki de sadece ergenlikten kurtuluyordur," diye akıl yürüttü annem. Havadan suda konuşabildiğine inanamıyordum. Yemeğim boğazımdan geçsin diye uğraşırken yaşadığım hüsrana beni yiyip bitiriyordu.

"Domuz etini uzatabilir misin?" dedi babam.

Bir süre için hepimiz yemek yemeye odaklandık. Eğer Eileen teyzem ile Paula garip bir şeyler döndüğünü, bu gece hiç de konuşkan olmadığımız, fark ettilerse bile, bunu bize belli etmediler. Üstelik çenesi düşük Mary K. bile bu gece sessiz duruyordu.

“Aaa, Morgan, Janice aradı,” dedi babam. Normal bir ses tonuyla konuşmak için çaba sarf ettiğini fark edebiliyordum. “Onu geri aramanı istiyor, yemekten sonra arayabileceğini söyledim.”

“Tamam, sağ ol,” dedim ve bu kadar sessiz olmam garip durmasın diye ağzıma kocaman bir parça yeşil soğanlı krep tıktım.

Yemekten sonra Eileen teyzem ayağa kalktı, mutfığa gitti ve elinde bir şişe şampanya ve bir tepsi dolusu kadehle geri döndü.

“Bu ne için?” diye sordu annem şaşkın bir gülümsemeyle.

Paula da ayağa kalkıp teyzemin yanına geçerken, “Şey, çok heyecan verici bir haber vermek istiyoruz.”

Mary K. ile birbirimize baktık.

“Artık birlikte yaşayacağız,” dedi Eileen neşe içinde. Paula’ya dönüp gülümsedi, o da ona sarıldı.

“Ben evimi çoktan satışa çıkardım, bir yandan da ev bakıyoruz,” dedi Paula.

“Ooo, harika,” dedi Mary K., ayağa kalktı ve her ikisini de kucakladı. Sevgi yumağı oldular. Ben de kalkıp sarıldım. Annem de aynı şekilde. Babam teyzeme sarıldı, Paula’nın da elini sıktı.

“Bu harika bir haber,” dedi annem. Ama sanki yüzü keşke önce birbirlerini biraz daha iyi tanısalar mı der gibiydi.

Eileen şişenin mantarını fırlattı ve bardaklara doldurdu. Paula ise bardakları elden ele uzattı. Mary K. ve ben hemen içkileri yuvarladık.

“Birlikte yaşamak için ev mi alacaksınız yoksa kiralayacak mısınız?”

“Satın almak için bakıyoruz,” dedi Eileen. “Şu anda ikimizin de dairesi var ama ben köpek almak istediğim için bahçeli bir eve ihtiyacımız var.”

“Ve ben de bahçe ile uğraşmak istiyorum,” dedi Paula.

“Bahçe ve köpek bir arada zor olabilir,” dedi babam ve hep beraber güldüler. Ben de gülümsedim ama bütün bunlar çok yapmacık gelmeye başlamıştı. Sanki başkasının ailesini televizyondan izliyormuşum gibi.

“Ev bulmamıza yardım edebilirsin diye düşündük,” dedi Eileen, anneme.

Annem gülümsedi, dünden beri ilk defa gülümsediğini fark ettim. “Zaten aklıma birkaç ihtimal gelmeye başlamıştı bile,” diye itiraf etti. “Yakınlarda ofise uğrayın da, evleri görmek için randevu alalım.”

“Valla harika olur,” dedi Eileen. Paula uzanıp omzunu sıvazladı. Birbirlerine sanki odada onlardan başka kimse yokmuş gibi baktılar.

“Taşınma esnasında aklımı oynatabilirim,” dedi Paula. “Eşyalarım her yere dağılmış durumda: Annemin evinde, babamda, kız kardeşimde. Her şeyimi sığdıramayacak kadar küçük bir dairede yaşıyordum.”

“Neyse ki, hem kendisi güçlü hem de arabası dev gibi olan bir yeğenim var,” diye yanıtladı Eileen, harika bir fikir bulmuş gibi bana dönerek.

Ben de ona baktım. Aslında onun yeğeni sayılmazdım. öyle değil mi? Eileen bile benim hayatım olan bu fanteziyi oynuyordu. En sevdiğim teyzem bile bana yalan söyleyip on altı yıl boyunca benden sırlar saklamıştı.

“Eileen teyze, annemle babam neden bana evlatlık olduğumu söylemediler, sen biliyor musun?” Öylece söyleyivermiştim ve sanki kara vebadan bahsetmişim gibi bir etki yaratmıştı.

Mary K. ve Paula dışındakiler gözlerini bana dikti. Mary K. çaresizce tabağına bakıyordu, Paula ise endişeli bir ifadeyle Eileen’e.

Eileen teyze önce ne diyeceğini bilemedi. Gözlerini kocaman açarak, “Ne?” diyebildi sonunda ve hızlıca annem ve babamla göz göze geldi.

“Yani sence de birinin bana söylemesi gerekmez miydi? Ya da en azından kısaca bahsedilseydi? Anlamamı sağlayacak bir şeyler söyleyebilirdin. Ya da belki de bunun o kadar da önemli bir şey olmadığını düşündün,” diye üsteledim. Bir yanımla acımasız davrandığımı düşünüyordum. Ama nedense kendime hâkim olamıyordum. “Kimse o kadar önemli olduğunu düşünmemiş gibi. Sonuçta, sadece benim hayatımdan bahsediyoruz.”

Annem, “Morgan,” dedi savunur tonda.

“Ooohhh...” dedi Eileen teyzem, sözün bittiği yerdeydi.

Herkes en az benim kadar utanmıştı ve festival havası sona ermişti.

“Boş ver,” dedim birden ve ayağa kalktım. “Daha sonra da konuşabiliriz. Neden olmasın. On altı yıldan sonra birkaç gün daha geçse ne çıkar?”

“Morgan, bunu annenlerden duymanın daha doğru olacağını düşündüm hep,” dedi Eileen teyzem gergin bir şekilde.

“Evet, doğru ya,” dedim kabaca. “Peki, bu ne zaman olacaktı?”

Mary K. hıçkırdı, ben ise sandalyemi sertçe geri ittim. Burada bir saniye daha durmaya tahammül edemeyecektim. Bu ikiyüzlülüğü kaldıramıyordum artık. Patlamak üzereydim.

Bu sefer dışarı çıkmadan önce ceketimi almayı akıl edebildim. Arabama koştum ve karanlığa doğru uzaklaştım.

Şifalı Işık

Aziz Patrik Günü, 1981

Ah İsa, Meryem ve Yusuf! Ne kadar da sarhoşum. Zar zor yazabiliyorum. Ballynigel bütün partileri bitirmek üzere az önce bir Aziz Patoş partisi verdi. Tüm kasaba halkı, herkes toplandık ve çok iyi zaman geçirdik. İnsan ve cadı, hepimiz Aziz Patoş gününün önemi konusunda hemfikiriz, yeryüzünün yeşile bürünme günü.

Pat O' Hearn bütün biraları yeşile boyamış ve oradan kupalara, kovalara, ayakkabılara, her şeye doldurmuş. Yaşlı Jowson birazını eşeğine vermiş ve o eşek şimdiye kadar hiçbir zaman bu kadar iyi huylu ve uysal olmamıştı! Karnım ağrıyana kadar kahkahalarla güldüm.

İrlandalı korboylar, tüm gün boyunca müzik yaptılar ve hepimiz dansettik, birbirimize çimdik attık ve çocuklar lahana ve patates fırlattılar. Çok güzel bir gün geçirdik, kara günlerimiz tamamıyla geride kalmış gibi görünüyor.

Şimdiyse erdegim ve tarıçaya bolluk ve bereket için üç tane yeşil mum yaktım. Bu gece dolunay var, o yüzden ayılmam gerek. Üzerime kalın bir şeyler giyip şifalı ot toplamaya çıkacağım. Havuzun yanındaki kırırcık labadalar

toplanmaya hazırlar. Aynı zamanda erken menekşeler, karahindibalar ve sukamışları da hazır. O zamana kadar başka bira içmemem gerek yoksa beni bataklıkta yüzüstü bulacaklar, ayağa kalkabilmek için fazlasıyla sarhoş olacağımı! Ne gün!

-Bradhdair

Arabayı sürerken pazartesi gecesi akşam saat sekizde New York'un Widow's Vale kasabasında gidecek hiçbir yer olmadığını hatırladım. Main Caddesi'ndeki Schweikhardt's kafede içeri yanaklarımdan yaşlar süzülerek girdiğimi hayal ettim. Ya da aynı şekilde Janicelerin evine girdiğimi. Hayır, -hayatımın son dönemde ne kadar karmaşık hâle geldiğinden Janice'in haberi yoktu. Peki Robbie? Bir an için düşündüm ama sonra istemediğime karar verdim. Robbie'nin evine gitmekten nefret ediyordum çünkü babası elinde bira televizyonun önünde oturuyordu, annesi ise dudakları gergin ve sürekli öfkeliydi. Tabii ki Bree'nin evi alternatifler arasında bile değildi. Tanrım, gün boyu ne adiydi.

Cal? Döndüm ve Cal'in mahallesine doğru sürmeye başladım, aynı anda hem çaresiz hem pervasız hem cesur hem de korkak hissediyordum. Davet edilmeden evine gitmekle fazla kendini bilmez mi davranıyordum? Aklımda tonlarca şey vardı: Öz annemin hikâyesi, ailemin geçmişim hakkındaki bütün hikâyeyi anlatmayı reddetmeleri, Bree, beynim patlayacak gibiydi. Hiçbir konuda karar alabilecek gibi hissetmiyordum... Cal'in evine habersiz gidip gitmemek konusunda bile.

Ama o sırada çoktan Cal'lerin büyük taş evlerinin dar ve uzun Arnavut kaldırımını yoluna girmiştim bile. Kendimi

ramamıyla tutarsız hissediyordum. Ne yapıyorum ki ben? Sadece geceye doğru araba sürmek istemiştim, tanıdığım her-kesten uzağa. Farklı bir insan olmak için. Hayatımın bu şekilde olmasına inanamıyordum.

Farları kapattım, motoru da, sonra direksiyonun üzerine kapaklandım, kararsızlıktan donup kalmıştım. Buradan uzaklaşmak için arabayı bile tekrardan çalıştıramıyordum.

Kim bilir Cal'in evinin dışında karanlıkta ne kadar süre o şekilde durdum. Sonunda çok güçlü bir far dikiz aynasından yansıyor arabamın içini aydınlatınca kafamı kaldırdım. Pahalı bir SUV arabamın yanından dolaştı, düzgünce evin yakınına park etti. Aracın kapısı açıldı ve dışarıya uzun boylu ince bir kadın çıktı, karanlıkta saçları zar zor seçiliyordu. Evin bahçesindeki ışıklar açıldı ve yolu sıcak sarı bir ışıkla aydınlattı. Kadın arabama doğru yöneldi.

Selene Belltower yaklaşırken kendimi tam bir aptal gibi hissederek camımı indirdim. Uzunca bir süre yüzüme baktı, sanki beni değerlendirmeye tabi tutuyordu. Birbirimize ne gülümsedik ne de bir şey söyledik.

Sonunda Selene söze girdi, "İçeri gelsene, Morgan? Soğuktan donmuş olmalısın. Sana sıcak kakao hazırlayayım." Sanki gecenin bir vakti evinin önünde karanlıkta arabada oturan bir kız bulmak gayet normal bir şeymiş davranıyordu.

Das Boot'tan indim ve kapıyı kapattım. Birlikte geniş taş basamakları tırmandık. Cal'in annesi ve ben. Sonra masif ahşap kapıdan geçtik. Holden geçip, koridordan aşağı Fransız-tarzı döşenmiş dev mutfığa girdik. Burayı daha önceki gelişimde görmemiştim.

“Oraya oturabilirsin, Morgan,” dedi mutfak tezgâhının önünde duran yüksek bir bar taburesini işaret ederek.

Cal’in evde olmasını umarak oturdum. Dışarıda arabasını görememiştim ama belki de garajda duruyordu.

Hislerimi yokladım ama varlığını yakınlarda hissedemedim. Cezveye süt koyan Selene Belltower birden kafasını kaldırdı. Kaşlarını çattı ve bana değer biçmeye çalışır gibi baktı.

“Çok güçlüsün,” diye yorumladı. “Yirmili yaşlarıma gelece kadar hislerimi yoklamayı bilmezdim. Bu arada, Cal burada değil.”

“Üzgünüm,” dedim kendimi garip hissederek. “Ben gitsem iyi olacak. Size rahatsızlık vermek istemem.”

“Bana rahatsızlık falan verdiğin yok,” dedi. Sütün içine bir kaşık kakao tozu attı ve karşımdaki masanın üzerine koyup iyice karıştırdı. “Zaten merak ediyordum. Cal bana senin hakkında çok ilginç şeyler anlattı.”

Cal annesine benden mi bahsediyordu?

Yüzümdeki ifadeyi gören Selene bir kahkaha attı, sıcak ve içten bir kahkaha. “Cal ile birbimize çok yakınız,” dedi. “Uzun zamandan beri sadece ikimiz varız. Babası bizi Cal daha dört yaşındayken terk etti.”

“Üzgünüm,” dedim yine. Benimle sanki bir yetişkinle konuşur gibi konuşuyordu. Ama bu nedense kendimi on altı yaşından da daha küçük hissetmeme neden oldu.

Selene Belltower omuzlarını silktili. “Ben de üzgünüm. Cal babasını çok özledi, o şimdi Avrupa’da yaşıyor ve birbirlerini pek sık göremiyorlar. Ne olursa olsun oğlumun bana güven-

mesine şaşırmaman gerek. Zaten benden bir şey gizlemeye çalışması aptalca olurdu.”

Nefes alıp kendimi rahatlatmaya çalıştım. Demek doğuştan cadıların evinde hayat böyleydi. Hiç sır yok.

Cal’in annesi kakaoyu parlak renkli el boyaması iki kupaya boşalttı ve birini bana uzattı. İçmek için çok sıcaktı, o yüzden soğuması için kenara koydum. Selene ise elini iki defa kupanın üzerinde salladı ve sonra bir yudum aldı.

“Bunu dene,” dedi bana bakarak. “Sol elini kaldır ve bardağın üzerinde saat yönünün tersine daireler çiz. *Ateşi soğut*, de.”

Merak içinde dediklerini yaptım. Sıcaklığın sol elime geçtiğini hissettim.

“Kakaoyu şimdi bir daha dene,” dedi beni izleyerek.

Bir yudum aldım. Fark edilir derecede ılınmıştı, içmek için tam kararındaydı. Mutlu mutlu sırttım.

“Sol el alır,” diye açıkladı. “Sağ el ise verir. Saat yönü arttırmak, tersi azaltmak içindir. Ve en iyisi basit kelimelerdir.”

Başımı salladım ve kakaomu içmeye başladım. Bu ufacak şey bile bana o kadar heyecan verici geliyordu ki. Sözler söyleyip hareketler yaparak sıcak bir içeceği doğru sıcaklığa indirebileceğim düşüncesi!

Selene gülümsedi ve sonra gözlerini cana yakın bir ifadeyle benimkilere odakladı. “Zor zamanlar geçiriyor gibisin.”

Bu yaşadığım şeyi tarif etmek için biraz hafif kalıyordu ama yine de kafa salladım. “Cal size hiç bahsetti mi?”

Kupasını masaya koydu. “Bana yakın zamanda evlatlık olduğunu öğrendiğini söyledi,” dedi. “Biyolojik ailenin doğuştan cadı olduğunu. Ve bu akşamüstü de bu yakınlarda on

altı yıl önce ölen iki İrlandalı cadının muhtemelen senin anne baban olduğunu düşündüğünü söyledi.”

Bir kez daha kafa salladım. “Tam burada sayılmaz, Meshomah Şelaleri’nde. Buradan iki saat kadar uzakta. Sanırım annemin adı Maeve Riordan’mış.”

Selene’nin yüzü birden ciddileşti. “O hikâyeyi duymuş-tum,” dedi. “Olduğu zamanları hatırlıyorum. O zaman kırk yaşındaydım. Cal ise daha iki bile değildi. Böyle bir şeyin asla benim, kocamın ya da oğlumun başına geldiğini hayal bile edemediğimi hatırlıyorum.” Uzun parmaklarını kupanın sapında dolaştırıyordu. “Şimdi ise daha iyi anlıyorum.” Tekrar bana baktı. “Senin başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm. Farklı olmak her zaman zordur, çevrenden ne kadar destek alırsan al yine de zordur. Yine de herkesten ayrısındır. Ama senin durumunun normalden de zor olduğunu biliyorum.”

Boğazım tekrar düğümlenir gibi oldu, yine de kakaomu içmeye çalıştım. Şu anda kendime hiç güvenmiyordum. Kafam gereksiz detaylara takılıp duruyordu. *Eğer on altı yıl önce kırk yaşında idiyse şu anda elli altı yaşında olmalı,* diye düşündüm. Oysa taş çatlasa otuz beş gösteriyordu.

“Eğer istersen,” dedi Selene çekinerek, “Daha iyi hissetmen için sana yardımcı olabilirim.”

“Nasıl yani?” diye sordum. Bir an için bana uyuşturucu öneriyor sandım.

“Üzüntü, kafa karışıklığı, mutsuzluk, öfke dalgaları alıyorum,” dedi. “Seninle ufak çift kişilik bir daire seansı yapıp seni daha iyi bir yere taşıyabiliriz.”

Nefesimi tuttum. Şimdiye kadar sadece Cal ve meclisimizle seans yapmıştım. Cal'den daha güçlü biriyle daire seansı yapmak nasıl olurdu acaba? Kendimi birden, "Evet, lütfen yapalım, eğer sizin için sorun olmayacaksa," derken buldum.

Selene gülümsedi. Gülümseyişi Cal'e çok benziyordu. "Gel, o zaman."

Ev 'U' şeklindeydi, bir orta kısım iki de kanat vardı. Beni sol kanadın arka tarafına götürdü. Kendi cadı meclisiyle yaptıkları ayinler için kullandığını düşündüğüm çok büyük bir odadan geçtik. Bir duvar panelinin içine gömülü, belli belirsiz bir kapıyı açtı. Saf çocuksu bir heyecan ve mutluluk hissettim. Gizli kapılar!

Çok daha küçük, içinde sadece birkaç parça eşya olan daha basit döşenmiş bir odaya girdik. Dar bir masa, birkaç kitap rafı ve duvara asılmış şamdanlar vardı. Selene mumları yaktı.

"Burası benim özel mabedim," dedi bir yandan parmakları ile kapının menteşesine dokunurken. Bir saniye için kapıda mühürlerin yanıp söndüğünü gördüm. Gizlilik ya da koruma amaçlı olmalıydılar. Ama nasıl okunacakları hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Öğrenmem gereken o kadar çok şey vardı ki. Tam bir çaylaştım.

Selene ahşap zemine hemen bir daire çizivermişti. Daireyi çizmek için güçlü baharatımsı bir kokusu olan kıvılcımlı bir toz kullanmıştı. Beni tutup daireye götürdü ve sonra daireyi arkamızdan kapattı.

"Otur haydi," dedi. Bağdaş kurarak ve yüzümüz birbirimize dönük yere oturduk. Dairenin içinde çok az yer vardı.

İkimiz de, “Bu tuzla dairemi arındırıyorum,” diyerek kendi yarımıza tuz serptik.

Sonra Selene gözlerini kapattı ve sanki yoga yapar gibi ellerini dizlerinin üzerine koyup başını öne düşürdü. “Verdiğin her nefesle negatif bir duyguyu dışarı at. Aldığın her nefeste beyaz ışığı, şifalı ışığı, rahatlatıcı ve sakinleştirici ışığı içeri al. Onun parmaklarına, ayak parmaklarına kadar ulaştığını hisset, midende toplandığını ve oradan başının tepesine kadar gittiğini.”

Konuşmaya devam ettikçe sesi daha yavaş daha derin ve daha büyüleyici çıkmaya başladı. Gözlerim kapalıydı, çenem göğsüme dayanmış. Bütün ciğerlerimdeki havayı boşaltana kadar nefes verdim. Sonra onun yatıştırıcı sözlerini dinleyerek nefes aldım.

“Gerginliği atıyorum,” diye mırıldandı ve ben de tereddüt etmeden aynı sözleri tekrarladım.

“Öfkemden ve korkularımdan sıyrılıyorum,” dedi, sözleri bana bir sakinlik dalgası hâlinde sirayet ediyordu. Dediklerini tekrarladım ve midemdeki düğümlerin gerçekten çözülmeye başladığını hissettim, kollarım ve baldırlarımdaki gerginlik de yumuşuyordu.

“Belirsizlikten kurtuluyorum,” dedi ve ben de tekrarladım.

Birlikte derin bir nefes aldık, birkaç dakika boyunca sessiz durarak. Başımın ağrısı geçti, şakaklarım rahatladı, göğsüm genişledi ve çok daha rahat nefes almaya başladım.

“Kendimi çok sakin hissediyorum,” dedi Selene.

“Ben de,” dedim yarı rüyada. Gülümsediğini görmesem de hissettim.

“Hayır, sen de söyle,” dedi hafif dalga geçer bir tonda.

“Haa, kendimi çok sakın hissediyorum,” dedim.

“Gözlerini aç. Sağ elinle bu gösterdiğim sembolü çiz,” diye emretti, iki parmağıyla havaya bir şekil çizdi. “Bu rahatlığı simgeleyen rünik harf.”

Onu izledim. Ve sonra dikkatlice havaya aşağı doğru bir düz çizgi çizdim, sonra tepesine de bir bayrak gibi eklenen küçük bir üçgen.

“Huzurlu hissediyorum,” dedi aynı şekli alnıma da çizerek.

“Huzurlu hissediyorum,” dedim parmaklarının izinin derimde bıraktığı sıcaklığı hissederek. Öz annemle babamın başına gelenlerin anısı zayıfladı. Hâlâ tam anlamıyla hatırımdaydı ama beni üzme gücü azalmıştı.

“Ben aşkım. Huzurum. Gücüm.”

Bu sözleri de tekrarladım ve bedenime tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissettim.

“Tanrıçanın ve tanrının gücünü çağırıyorum. Toprak Ana’nın gücünü çağırıyorum,” dedi Selene, bu sefer de başka bir şekli alnıma çizerken. Yarım bir paralelkenar gibi geldi. Ve derime işlerken, *güç* diye düşündüm.

Selene ve ben bir olmuştuk. Onun gücünü zihnimde hissedebiliyordum ve duygularımdaki kırıksıkları nasıl da yumuşattığını. İçimdeki her bir korku düğümünü, her bir öfke kırıntısını arıyordu. Gittikçe daha derine indi ve ben ona karşı koymadım. Neredeyse beni transa sokana kadar acımı hafifletti.

Tekrar kendime geldiğimde asırlar geçmiş gibiydi. O söylemeden gözlerimi açtım ve onun da başını kaldırıp gözlerini açtığını gördüm. Biraz sersemlemiş ve çok çok daha iyi

hissediordum. Gülümsemekten kendimi alamadım. O da gülümsedi.

“Şimdi iyi misin?” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“A, evet,” dedim, hislerimi aktarmak için doğru kelimeleri bulmakta zorluk çekiyordum.

“Senin için son bir şey daha var,” dedi ve elimin arkasına dokunarak iki üçgen çizdi. “Bu, yeni başlangıçlar için.”

“Teşekkür ederim,” dedim, gücünden şaşkına dönmüş bir hâlde. “Çok daha iyi hissediyorum.”

“İyi.” Ayağa kalktık, daireden çıktık ve küçük odanın etrafındaki mumları üfledik. Daha büyük olan odadan geçerken duvarda asılı altın yaldızlı çerçeveli kocaman aynada Selene’nin yüzünü gördüm. Beni girişe doğru geçirirken yüzü ıslı ıslıldı, âdeta zafer kazanmış edasıyla gülümsüyordu. Sonra görüntü kayboldu ve *herhâlde hayal gördüm*, diye düşündüm.

Ön kapıda kolumu sıvazladı, ben de ona tekrar teşekkür ettim. Sonra arabama doğru neredeyse süzülerek gittim, kasım rüzgârını, kasım ayazını hiç mi hiç hissetmiyordum. Eve dönerken yol boyunca harika hissettim. Cal acaba neredeydi diye bile düşünmedim.

10

Bölünme

14 Ağustos 1981

Söylediklerine göre Much Benham'daki cadı meclisinin üç yeni öğrencisi varmış. Bizimse hiç yok. Belwicket'a son katılan öğrenciler Jara ve Cliff ve bunun üzerinden üç yıl geçti. Lizzie Sims'e kadar dört yıl sonra on dört yaşına gelinceye kadar hiç yeni biri olmayacak. Tabii ki Much Benham'da öğrenmek isteyen neredeyse herkesi kabul ediyorlar.

Bence biz de aynısını yapmalıyız; tabii eğer herhangi birini bize katılmaya ikna etmeyi başarabilirsek. Belwicket uzun zaman önce kendi yolunu çizdi ve bu yol herkese uygun değil. Ama genişlemek zorundayız. Sadece cadı kanına sahip ve bizim klandan cadıları kabul etmeye devam edersek, yok olup gideceğiz. Bizim gibi başkalarını da aramalı, diğer klanlarla karışmalıyız. Ama annem ve diğer yaşlılar ne zaman bu konuyu açsam beni susturuyorlar. Onlar bizim saf kalmamızı tercih ediyorlar. Başkalarını içeri almayı reddediyorlar.

Hatta Bellwicket'in bazı üyeleri bunu kabul etmektense ölmeyi tercih ederler.

-Bradhadair

O gece eve döndüğümde annemlerin ışığı sönmüştü ve arabamın motor sesine uyandırlarsa bile bunu belli etmediler. Mary K. beni beklemişti, odasında müzik dinliyordu. Kapı aralığından kafamı uzatınca kafasını kaldırdı ve kulaklıklarını çıkardı.

“Selam,” dedim, onu çok seviyordum. Sonuçta, aynı kandan olmasak bile hayatım boyunca benim kardeşim olmuştu. Onu kırdığım için pişmanlık duyuyordum.

“Nereye gittin?” diye sordu.

“Cal’in evine. Ama o evde yoktu, ben de annesi ile konuştum.”

Mary K. durakladı. “Sen gittikten sonra çok fena oldu. Annem gözyaşlarına boğulacak zannettim. Herkes çok utanmıştı.”

“Özür dilerim,” dedim içten bir şekilde. “Sadece, annemle babamın tüm hayatım boyunca bu sırrı benden gizlemiş olmalarını kabullenemiyorum. Bana yalan söylediler.” Kafamı salladım. “Bu akşam, Eileen teyze ve diğer bütün akrabalarımızın, annemle babamın arkadaşlarının hepsinin benim evlatlık olduğumdan haberdar olduklarını idrak ettim. Bunu bir tek ben bilmediğim için aptal gibi hissettim. Sadece çok... kızdım, bütün bu insanlar bilirken bana neden söylemediler diye.”

“Evet, bunu hiç düşünmemiştim,” dedi Mary K. kaşlarını çatarak. “Ama haklısın. Hepsi biliyordur.” Bana baktı. “Ben bilmiyordum. Bana inanıyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Bunun gibi bir sırrı benden saklamayı asla beceremezdin.” Ben gülümserken, Mary K. yastığıyla kafama vurmaya çalıştı.

Selene Belltower'ın üzerime sardığı huzur, bağışlayıcılık ve aşk örtüsünün içinde kozaya yerleşen bir ipek böceği gibi hissediyordum. "Biliyorsun, bir süre boyunca durum böyle huzursuz olacak. Annem ve babam geçmişimi ve nasıl evlat edinildiğimi bana anlatmak zorundalar. Bunu öğrenene kadar rahat edemeyeceğim. Ama bu ne seni ne de onları sevmediğim anlamına gelmez. Bunu bir şekilde atlatacağız," dedim.

Mary K.'nin güzel yüzü kararsızlık içinde dalgalandı ve sonunda sözümü kabul ederek, "Tamam," dedi.

"Eileen teyzem ve Paula adına çok mutlu oldum," dedim konuyu değiştirmek için.

"Ben de. Eileen teyzemin artık yalnız olmasını istemiyorum," dedi Mary K. "Sence çocuk sahibi olurlar mı?"

Gülmeye başladım. "Her şeyin bir sırası var. Önce bir süre birlikte yaşasalar daha iyi olur."

"Evet. Ya, şey, ben çok yorgunum." Mary K. kulaklıklarını alıp yere bıraktı.

"Dur bakayım." Ona doğru uzanarak Selene'nin gösterdiği şekilde huzur simgesini hafifçe alnına çizdim. Parmaklarımdan ılıklığın yayıldığını hissettim ama geri çekildiğimde Mary K.'nin bu durumdan mutsuz olduğunu gördüm.

"Lütfen bunu bana yapma," diye fısıldadı. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

İğne batmış gibi gözlerimi kırtıptım ama sonra başımı salladım. "Tabii, sen bilirsin," diye geveledim. Arkamı döndüm ve cesaretim kırılmış bir şekilde odama kaçtım. Bana neşe veren şey kardeşimi ise sadece üzüyordu. Bu aramızdaki farkın çok

açık bir işaretiydi. Bu, büyüyen boşluk ikimizi farklı yönlere doğru itiyordu.

O gece çok derin uyudum, rüya görmedim ve uyandığımda kendimi harika hissediyordum. Ellerimi birleştirdim, oraya kazınan mührü sanki hâlâ hissediyordum: Daeg. Yeni bir şafak. Bir uyanış.

“Morgan?” diye bağırdı Mary K. koridordan. “Haydi, okula.”

Ben daha anca terliklerimi giyiyordum. Şüphesiz her zamanki gibi geç kalmıştım. Hızlıca duş aldım, üstüme bir şeyler geçirdim ve ıslak saçlarımdan üzerime sular damlayarak aşağıya koştum. Mutfaktan ağzıma atacak bir şeyler alıp kapıya fırladım. Mary K. ise elindeki portakal suyunu bırakıp bana baktı.

“Acele etme!” dedi. “Bu defa seni erken uyandırdım. Geçen ay iki defa okula geç kaldım.”

Ağzım bir karış açık saatime baktım. İlk dersin başlamasına daha kırk beş dakika vardı! Sandalyeye çöktüm ve boş gözlerle buzdolabına bakmaya başladım.

Bana acıyan kız kardeşim dolaba uzanıp bana bir diyet kola verdi. Bir dikişte içtim ve saçlarımı taramak için tekrar yukarı çıktım.

Bir şekilde yine geç kalmayı başardık. Okulda arabamı mükemmel bir şekilde park ettim. Bakker’in Mary K. ile buluşmak için arabaya doğru geldiğini fark ettim. Bütün neşem kaçtı.

“Bak, orada,” dedim. “Pusuya yatmış bir örümcek gibi bekliyor.”

Mary K. bacağıma bir yumruk attı.

“Kes şunu,” dedi.

“Ondan hoşlandığını sanmıştım.”

“İyi çocuk,” dedim. *Biraz neşelenmem lazım* diye düşündüm. Eğer biri bana abla ayakları çekseydi çok sinir olurum. Ama yine de sormadan edemedim. “On dört yaşında olduğunu biliyor mu?”

Mary K. gözlerini devirdi. “Hayır, beni on birinci sınıf sanıyor,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Sakın ağzından kaçırayım deme.” Arabadan indi. Bakker’la öpüştüler. Ben de sırt çantamı omzuma alıp arabadan indim. Okulun doğu kapısına yöneldim.

“Morgan, bekle!” diye bağırdı biri. Döndüm ve Janice Yutoh’yu gördüm. Saçlarını savura savura bana doğru geliyordu. Hay aksi, dün gece onu geri aramam gerektiğini tamıyla unutmuşum.

“Pardon seni bir türlü arayamadım,” dedim yanıma gelince. Elini havada savurdu ve, “Sorun değil. Sadece merhaba demek için aramıştım,” dedi nefes nefese. “Son zamanlarda seni ders dışında hiç görmedim.”

“Biliyorum,” dedim özür diler bir tonda. “Çok fazla şey olup bitiyor.” O kadar yetersiz kelimeler kullanmıştım ki içimden kahkaha atmak geldi. “Eileen teyzem kız arkadaşıyla birlikte yaşamaya başlayacak,” dedim elimdeki yegâne olumlu gelişmeyi aktararak.

“Bu harika! Tebrik ettiğimi söyle,” dedi Janice.

“Söylerim,” dedim. “Fishman’ın sınavından kaç aldın?”

“Nasıl olduysa A almışım,” dedi ana binaya yürürken.

“Süper. Ben de B+ almışım. Kompozisyon sınavlarından nefret ediyorum. Bir sürü kelime var,” diye şikâyet ettim. Janice kahkahalarla güldü. Sonra Tamara ile Ben Reggio’yu gördük. Onlar ana kapıdan girdikleri anda zil çaldı.

“Ben’e yetişmem lazım,” dedi Janice giderken. “Latince notlarım onda.”

“Derste görüşürüz.” Ben doğu kapısından girdim. Sabahları bizimkilerle orada buluşuyorduk ama beton bankalar bu sefer boştu. Cal çoktan içeri girmiş olmalıydı. Onu görmemenin üzüntüsü Bree ile karşılaşmamanın verdiği rahatlamayla silindi.

Öğle tatilinde dışarısı buz gibiydi. Yağmur damlaları camlardan süzülüyordu. Yemekhaneye girdiğimde ılık ve buharlı atmosfere şükrettim. Bir tepsi alıp etrafıma bakındığımda bizim takımın pencere kenarındaki bir masada oturduğunu gördüm. Raven ve Bree’nin orada olmadığını görünce rahatladım. Beth Nielson da yoktu.

Oraya doğru gittim ve Cal’in yanına oturdum. Gülümseyince sanki güneş doğdu.

“Selam,” dedi ve bana yer açtı. “Bu sabah geç mi kaldın?”

Başımı salladım ve sodamı açtım. “Tam zil çalarken geldim.”

“Patates kızartmandan alabilir miyim,” diye sordu ve cevabımı beklemeden bir tane aldı. Bu rahatlık içimi ısıttı.

“Annem dün akşam uğradığını söyledi,” dedi. “Seni kaçırdığıma üzüldüm.” Masanın altından uzanıp dizimi okşadı. “İyi misin?” diye sordu yumuşak bir tonda.

“Evet, annen gerçekten de çok tatlıydı. Bana birkaç rünik telema gösterdi,” dedim sesimi alçaltarak.

“Harika,” dedi Jenna bize doğru eğilerek. “Ne gibi mesela?”

“Farklı şeyler için farklı simgeler ve mısralar.” dedim. “Mutluluk için, yeni başlangıçlar için, huzur ve sakinlik için.”

“İşe yaradı mı bari?” diye sordu Ethan.

“Evet!” dedim gülerek. Sanki Selene Beltower’ın yaptığı bir telemanın işe yaramama ihtimali varmış gibi. “Rünik alfabeyi öğrenmeye başlasak müthiş olur. Hepsini öğrenebilsek.”

Cal başını salladı. “Rünik alfabe çok güçlüdür,” dedi. “Binlerce yıldır kullanılır. Eğer ödünç almak isterseniz bende birkaç kitap var.”

“Ben de okumak isterim,” dedi Sharon, bir yandan da elindeki pipetle süt kutusunu karıştırıyordu.

“Haydi size birkaç tane göstereyim,” dedi Cal. Masanın ortasında biraz yer açtı ve parmaklarıyla bir şekil çizdi. İki paralel çizgi ve onları kesen iki yatay çizgi. Hepimiz tam olarak gözümüzde canlandırıncaya kadar birkaç defa daha tekrarladı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Matt.

“Temel olarak dayanışma ve bağlılık demek,” diye açıkladı Cal. “Topluluktaki kardeşlerine karşı iyi niyet beslemek. Bizim birbirimiz hakkında nasıl hissettiğimizle ilgili. Meclisimizle ilgili.”

Söylediklerini sindirmek için birkaç dakika birbirimize bakıp sessiz kaldık.

“Tanrım, öğrenecek ne çok şey var,” dedi Sharon. “Sanki hepsini asla aklımda tutamayacakmışım gibi, otlar, telemalar, rünik simgeler, iksirler.”

“Seninle konuşabilir miyiz?” Beth Nielson gelip Cal’ın önünde durmuştu. Başında kısa saçlarını örten renkli bir beyzbol şapkası vardı.

“Tabii ki,” dedi Cal. Ona daha yakından baktı. Kaşlarını çattı. “Özel mi konuşmak istersin?”

“Hayır,” dedi Beth kafasını sallayarak. “Bana fark etmez. Onlar da dinleyebilir.”

“Sorun ne, Beth?” diye sordu Cal alçak sesle. Ama bir şekilde herkes yemekhanenin diğer ucundan bile onu çok net duydu.

Beth omuzlarını silkti ve gözlerini kaçırdı. Parlak göz farları göz kapaklarını aydınlatıyor ve kahverengi teniyle keskin bir zıtlık oluştuyordu. Sanki nezle olmuş gibi burnunu çekti.

Masada karşımda oturan Jenna’ya baktım. O da kaşları havada bana bakıyordu.

“Yani, bütün bu şey bana doğru gelmiyor,” dedi Beth. “İyi olacak diye düşünmüştüm. Ama her şey çok garip. Daire seansları. Morgan’ın dokunarak çiçeklerin açmasını sağlama-sı,” dedi beni işaret ederek. “Her şey çok garip.” Kahverengi deri ceketinin içinde omuzlarını silkti. “Artık tüm bunlarla bir ilgim kalmamış istiyorum. Hoşlanmıyorum. Bana yanlış geliyor.” Burnundaki hızma floresan ışığın altında parılıyordu.

“Çok yazık,” dedi Cal. “Wicca asla kimseyi huzursuz etmeyi amaçlamaz. Gezegenin gücünü ve güzelliğini kutlaman içindir.”

Beth ona *haydi oradan sen de*, diyen boş gözlerle baktı.

“Demek gruptan ayrılmak istiyorsun. Bundan emin misin?” diye sordu Cal. “Belki de alışmak için sadece biraz daha zamana ihtiyacın vardır.”

Beth hayır anlamında kafasını salladı. “Hayır, artık bunu yapmak istemiyorum.”

“Eğer Wicca’nın sana göre olmadığını düşünüyorsan bu tamamen sana kalmış. Dürüst davrandığın için teşekkürler,” dedi Cal.

“Hı-hı,” dedi Beth, ağırlığını bir Dr. Martens’den diğerine kaydırarak.

“Yalnız bir şey var, Beth,” dedi Cal. “Lütfen gizliliğimize saygı göster.” Sesinde o kadar ciddi bir ton vardı ki, Beth başını kaldırıp ona baktı.

“Bizim seanslarımıza katıldın. Telemanın gücünü hissettin,” diye söze devam etti Cal. “Bu deneyimlerini lütfen kendine sakla, tamam mı? Bunlar bizden başka kimseyi ilgilendirmez.”

“Peki, tamam,” dedi Beth, Cal’e bakarak.

“Öyle olsun,” dedi Cal. “Gitme kararında özgürsün. Yalnız şunu aklından çıkarma, grubumuzdan ayrılan kişi fikrini değiştirse bile bir daha geri dönemez. Üzgünüm ama kural bu şekilde işliyor.”

“Fikrimi değiştirmem,” dedi Beth. Ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Birkaç saniye boyunca hepimiz birbirimize baktık.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum.

Jenna öksürdü. “Evet, çok garipti.”

“Bilemiyorum,” dedi Cal. Yüzünden bir gölge geçti. Sonra ondan kurtulur gibi oldu. “Dediğim gibi. Wicca herkese göre

bir şey değildir.” Masaya doğru yaklaştı. “Sanırım bir sonraki çemberimizde size birkaç tane daha rünik sembol ve belki de ufak bir telema gösterebilirim.”

“Olur,” dedi Ethan. “Harika.” Sharon’a doğru eğilerek, “O browni’yi bitirecek misin?”

İncinmiş bir yüz ifadesi takınıp “Evet,” dedi, tabii ki şaka yapıyordu.

“Yarısını versen?” diye sordu Ethan eskinin esrarkeşi şimdinin zavallı evsizi gibi yalvaran gözlerle Sharon’a sırtarak. Bir sokak köpeğinin bakımlı bir kaniş ile flört etmeye çabalamasını izlemek gibiydi.

“Sana ufak bir ısırık veririm,” dedi Sharon küçük bir parça kopararak. Yanakları hafifçe kızarmıştı.

Ethan daha da kocaman gülümseyerek browni’yi ağzına attı.

Etrafımızdaki masalarda yüzlerce öğrenci oturup kalkıyor, yemeklerini yiyip birbirleriyle konuşuyorlardı. Biz okuldaki özel ufak bir mikrokosmosduk. Bana anlamlı şeylerden bahseden tek biz varız gibi geliyordu. Ponpon kızların gösterisi ya da okul balosundan çok da önemli ve ilginç şeyler. Lisenin bir an önce bitmesini ve hayatımın geri kalanının başlamasını istiyordum. Kendimi İka’ya adanmış hâlde, hâlâ Cal ile birlikte, mana, telema ve neşe dolu bir hayatın içinde hayal edebiliyordum.

Robbie’nin dirsek darbesiyle hayallerimden uyandım.

“Pardon,” dedi şakaklarını ovarak. “Sende Tylenol var mı?”

“Hayır, üzgünüm. Doktor randevun bugün, değil mi?” diye sordum ve hamburgerimden bir ısırık aldım.

“Evet.”

“Bunu al,” dedi Jenna ve çantasını karıştırıp iki tane hap çıkardı.

Robbie haplara şöyle bir baktı ve sonra sodasının kalanıyla birlikte ikisini birden yuvarladı. “Neydi bu?”

“Siyanür,” dedi Sharon ve hepimiz güldük.

“Midol’dü,” dedi Jenna ve bir kez daha öksürmek için arkasını döndü. *Acaba hastalanıyor mu*, diye düşündüm.

Matt gülmeye başladı, Robbie ise Jenna’ya umutsuzca baktı.

“Sahiden de işe yarıyor,” diye ısrar etti Jenna. “Ne zaman başım ağrısa ben bunlardan içerim.”

“Uf, ya,” dedi Robbie başını sallayarak. Bense gülmekten ölecektim.

“Bir de şu açıdan bak,” dedi Cal, “Gün boyu midende hiç şişkinlik hissetmeyeceksin.”

“Gün boyu kendini çok güzel hissedeceksin,” dedi Matt, artık gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

“Uf, ya,” dedi Robbie biz kıkırdamaya devam ederken.

“Aman ne güzel,” diye yapmacık sesi duyuldu Raven’in. “Herkes ne kadar mutlu ve neşeli. Ne samimi bir ortam, değil mi Bree?”

“Çok samimi,” dedi Bree.

Gülmeyi bıraktım ve yemek masamızın başında dikilen ikiliye baktım. İnsanlar arkalarından geçip gitmeye çalıştıkça Bree masaya ve bana yaklaşmak zorunda kalıyordu. Selene sayesinde hâlâ son derece rahatlamış hissediyordum. Ama eskiden en yakın arkadaşım olan Bree’ye bakınca onu deli gibi özlemekten

hâlâ kendimi alamıyordum. Bana o kadar tanıdık geliyordu ki onu güzel bir kadın değil, sadece tatlı küçük bir kız çocuğu olduğu zamandan beri tanıyordum. O çoğu çocuğun geçirdiği çirkin ergenlik devresinden geçmedi hiç. Sadece 12 yaşındayken diş telleri ve kötü bir saç kesimi vardı. Onu erkeklerden hoşlanmaya başlamadan önce de tanıyordum. O zaman henüz annesi ve erkek kardeşi de onlarla beraber yaşıyordu.

Çok şey değişti.

“Selam Raven, selam Bree,” dedi Cal hâlâ gülümseyerek. “Birer sandalye çekin, size yer açarız.”

Raven o pis kokan sigaralarından birini çıkarıp elinin üstüne vurarak düzeltti. “Hayır, sağ ol. Beth size gruptan ayrılacağına söyledi mi?” diye sordu. Sesi sert ve düşmancaydı. Ben Bree’ye baktım, o ise Raven’ı izliyordu.

“Evet, söyledi,” diye cevap verdi Cal omuz silkerek. “Neden sordun?”

Raven ve Bree birbirlerine baktılar. Daha bir ay önce Bree ile beraber oturup konuşurken Raven ile dalga geçerdik. Şimdi ise en iyi arkadaşlarıymış gibi davranıyorlardı. İçimdeki sakinlik ve huzur hislerini korumak için ciddi çaba gösteriyordum.

Bree başıyla Raven’e ufak bir işaret gönderdi. Raven’in dudakları pek de gülümseme denemeyecek şekilde gerildi.

“Biz de ayrılıyoruz,” diye açıkladı.

Yüzümde beliren şaşkınlık ifadesine engel olamadım. Masadaki diğerlerine bakınca tek şaşıranın ben olmadığımı fark ettim. Yanımda oturan Cal birden irkildi ve kaşlarını çatarak onlara baktı.

“Hayır,” dedi Robbie. “Saçmalamayın.”

“Niye?” diye sordu Jenna. “Bu işi çok seviyordunuz hani?”

“Zaten öyle,” dedi Raven. “Sevmediğimiz sizsiniz.” Sigarasını daha hızlı sektirmeye başladı. Bir an önce yakmak istediği gözlerinden okunuyordu.

“Başka bir cadı meclisine katıldık,” diye açıkladı Bree. Yüzündeki ifade bana bir zamanlar bakıcılığını yaptığım bir bebeği hatırlattı. Bir keresinde sırf ne olacağını görmek için yemek masasının üzerine canlı bir kertenkele atmıştı.

“Başka bir meclis mi?” diye bağırdı Sharon. Kısa süet eteğini çekiştirirken bilezikleri şangırdıyordu. “Ne başka meclisi?”

“Başka bir tane işte,” dedi Raven bıkkın bir tonda ve omzunu silkti.

“Bree, aptallık etme,” dedi Robbie. Sanki söyledikleri onu incitmişti.

“Kendi grubumuzu kurduk,” dedi Bree, Robbie’ye. Raven ona dönüp ters ters baktı. *Acaba Bree’nin bunu gizli mi tutması gerekiyordu,* diye düşündüm.

“Kendi grubunuzu mu kurdunuz?” dedi Cal çenesini ovuşturarak. “Cirrus’un nesi var?”

“Doğruyu söylemek gerekirse Cal,” dedi Bree soğuk bir ifadeyle. “Sırtından bıçaklayanlar ve ihanet edenlerle aynı grupta olmak istemiyorum. Birlikte telema yapacağım insanlara güvenebilmem gerek.”

Bu laf banaydı ve belki de biraz Cal’e. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim.

Cal kaşlarını kaldırdı. “Evet, güven çok önemlidir,” dedi tane tane. “Sizinle aynı fikirdeyim. Peki, yeni meclisinizdeki insanlara güvenebileceğinizden emin misiniz?”

“Evet,” dedi Raven sesini biraz yükselterek. “Kendini bu kasabadaki tek cadı mı zannediyorsun?”

“Hayır, hayır, değilim,” dedi Cal. Sesi biraz bozulmuş gibi çıkıyordu.

Kolunu omzuma attı. “Mesela burada Morgan var. Sizin grubunuzda hiç doğuştan cadı var mı?”

Bütün gözler bana döndü.

“Doğuştan cadı mı?” diye sordu Bree alaycı bir tonla.

“Bunu Samhain’de de söyledin,” dedi Raven. “Bizimle dalga mı geçiyordun?”

“Hayır, geçmiyordum,” dedi Cal. Yutkundum ve yere baktım. İnsanlar mantıksal bir çıkarım yapmadan önce bu konuşma bitsin istiyordum.

“Eğer o doğuştan bir cadıysa,” dedi Bree tıslayarak, “O zaman anne ve babası da öyle olmalı, değil mi? Sen bize öyle dememiş miydin? Sean ve Mary Grace Rowlands’ın cadı kanından olduğuna inanmamı beklemiyorsun herhâlde.”

Cal birden sessizleşti, sanki bu konuşmanın nereye varacağını yeni fark etmişti. “Her neyse,” dedi. Beni koruduğunu anlayarak ona doğru eğildim.

“Neyse,” dedi Cal. “Konudan sapmayalım. Şimdi siz gerçekten de meclisten çıkmak mı istiyorsunuz?”

“Çıkıp gideceğiz bebeğim,” dedi Raven yanmamış sigarasını dudaklarının arasında yerleştirerek.

“Ne yaptığını iyi düşün, Bree,” diye uyardı Robbie. Ben ağzımı açmadığım için onun Bree’yi ikna etmeye çalışması hoşuma gitmişti.

“Düşündüm,” dedi Bree. “Çıkmak istiyorum.”

“O zaman dikkatli olun,” dedi Cal ayağa kalkarak. Ben de peşinden ayağa kalktım, çantamı ve yemek tepsimi aldım.

“Unutmayın. Cadıların çoğu iyidir ama hepsi değil. Bastığınız yere dikkat edin.”

Raven kısa bir kahkaha patlattı. “Ne kadar dokunaklı. Tavsiyen için teşekkürler.”

Cal onlara son kez dikkatlice bakıp bana bir işaret çaktı, gruptan ayrıldık. Tepsimi servis masasına bıraktım, yemek salonundan ayrılıp ana binaya yöneldik.

Cal benimle dolabıma kadar yürüdü. O beklerken ben şifreyi girip dolabı açtım.

“Eğer yeni bir meclis kurarlarsa, bu bizimkini etkiler mi?” diye sordum alçak sesle.

Cal saçlarım eliyle arkaya tarayıp omzunu silkti. “Sanmıyorum,” dedi, “Sadece...” Dudaklarını ısırp düşünmeye başladı.

“Sadece ne?”

“Yani, kimlerle çalıştıklarını merak ediyorum. Bunu kendi başlarına yapmadıkları kesin. Dikkatli olduklarına eminim ama her cadı iyi huylu değildir.”

Kısa süren huzurumu benden alacak gerilim dalgasını hissettirdim ve Cal’e baktım. Altın rengi gözleriyle bakarak beni öptü.

“Görüşürüz,” dedi ve kayboldu.

11

Bağlı

3 Ocak 1982

Dün gece Yaşlı Jowson üç keçisini daha kaybetti. Bu, geçen ay boyunca yaptığımız kötülük-kovan tüm o telemalara rağmen oldu. Sürüsünün çoğunu kaybetmiş oldu ve bu sadece onun başına gelmiyor. Bugün Eigel ve Hare'de iflas ettiğini söylemiş. Yeni bir sürü oluşturmak için yeterince dişi koyunu kalmamış. Elinde kalanları satmak dışında yapabileceği hiçbir şey yok.

Sanki tek yaptığım ortalıkta dolanıp koruma telemaları yapmak gibi geliyor. Hepimiz paranoyak olduk, üzerimizde sürekli kara bulutlar dolanıyor. Geçen hafta annem bacağını kırduğundan beri onun iyileşmesi için telemalar yapıyorum. Ama tüm telemalarıma rağmen hâlâ canının yandığını ve doğru düzgün bir iyileşme hissetmediğini söylüyor.

Buradan çekip gitmek istiyorum. Bugünlerde cadı olmak hiç bir yarar getirmiyor ve tam tersine bir dolu sorun yaratıyor. Sanki üzerimize çekilmiş ve gücümüzü azaltan bir film gibi. Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum... Angus da bilmiyor... O da endişeli ama belli etmemeye çalışıyor.

Kahretsin! Kötülağı arkamızda bıraktık sanmıştım! Ama şimdi ise sadece uyuyormuş diye düşünüyorum, aramızda uyuyormuş, yataklarımızda. Kışın gelişi onu uyandırdı.

-Bradhadaïr

Çarşamba sabahı, kahvaltı için kendime tost yaparken ayak sesleri duydum.

“Mary K.!” Diye seslendim. “Yukarıda kim var?”

Mary K. göz kırptı. “Annem,” dedi okuduğı çizgi romana geri dönerek. “Bugün hastalık izni aldı.”

Kafamı kaldırıp yukarı baktım. Annem asla işi asıp evde kalmazdı. Bir defasında grip olmasına rağmen kar fırtınasında ev göstermişti.

“Onun nesi var?” diye sordum. “Geçen gece bir şeyi yoktu, değil mi?” Babamla baş başa dışarıda yemeğı çıktılar, çok nadiren yaparlar. Benimle konuşmaktan kaçtıklarını fark ettim ve eve dönmelerini bekledim. Fakat saat on bir buçukta artık pes edip uyudum.

“Bilmiyorum. Belki de sadece bir gün dinlenmek istemiştir.”

“Hım.” Belki de bu benim şansımaydı: Şimdi hemen yukarı çıkabilir ve sorularımı yanıtlamasını isteyebilirdim.

Ama bunu yaparsam okula geç kalırdım. Ve Cal okuldaydı. Zaten, bana bir şey anlatmak isteseydi şimdiye kadar çoktan yapardı. Haksız mıyım?

İç çektim. Belki de gerçek, şimdi konuşmak için şansım vardı ve bense yüzleşmekten kaçınıyordum. Öğrenebileceğim şeyler beni korkutuyordu.

Tostumun kaşarları makineden mutfak tezgâhına aktı. Kâğıt havlu ile tezgâhı sildim ve kız kardeşime ufak bir tekme attım.

“Haydi gidelim,” dedim. “Eğitim bizi bekler.” Annem okuldan eve döndüğümde de evde olacak o zaman konuşurum.

Mary K. başını salladı ve paltosunu giydi.

Ama evde işler öyle gelişmedi, beklediğim büyük yüzleşme planladığım şekilde gerçekleşmedi. Okuldan eve döndüğüm zaman, kendimi esaslı bir sahne için hazırlamıştım. Yukarı annemin odasına çıktım, kapıyı itip açtım... Ve onu orada uyurken buldum. Kızıl saçları yastığın üstünde dağılmıştı ve bir kez daha aradaki gümüş telleri fark ettim. Bana mı öyle geliyordu yoksa gerçekten de birkaç gün öncesine göre saçında daha mı fazla beyaz vardı?

Çok yorgun görünüyordu. Onu uyandırmaya kıyamadım.

Bir fare gibi sessizce dışarı süzüldüm. Sonra Tamara aradı gelip matematik sınavına birlikte çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de gittim. Evden çıkmak için iyi bir bahaneydi.

Akşam yemeğini Tamara’nın evinde yedim. Eve döndüğümde annem de babam da yatmıştı.

Çalışma odasına gidip bilgisayarı açtım. Birkaç Wicca sitesi açıp Selene Beltower’ın kapısında gördüğüm simgelerin anlamlarını bulup bulamayacağıma baktım. En az beş tanesini net olarak gözümde canlandırabiliyordum. Maeve Riordan’ın aile ağacına da tekrar bakmak istedim. Belki de ilk seferde fark edemediğim bir bağlantı vardı ya da gözden kaçırdığım bir bilgi.

Bilgisayar açılırken sandalyeye oturdum ve tırnaklarımı kemirmeye başladım. Annemle babam sorularımı yanıtlamayı geciktirdikçe bir yanımda gittikçe daha çok yaralanıyordu. Ama bir yanımda bu gecikmede neredeyse mutlu olduğunu itiraf etmeliyim. O sahne ne kadar acılı ve çirkin geçecek diye endişelenmeden edemiyordum.

İnternete bağlandım ve aklımda kalan adresi girdim ama Maeve'in aile ağacı yerine karşıma bir mesaj çıktı:

Sayfa görüntülenememektedir. Aradığınız sayfa geçici olarak servis dışıdır. Site ya teknik sorunlar yaşıyor ya da tarayıcınızın ayarlarını kontrol etmelisiniz.

Kaşlarımı çattım. Acaba adresi yanlış mı girmiştim? Arama çubuğuna Maeve Riordan yazıp arattım. Yirmi altı sonuç çıktı.

Geçen sefer yirmi yedi tane vardı.

Hızlıca listeyi taradım. Html yoktu. Soy ağacı sitesi kaybolmuş muydu?

Billynigel'i aramayı denedim. Bu beni bir harita sitesine götürdü ve önümde İrlanda haritası açıldı. Ballynigel batı sahilinde bir noktaydı. Ama yeterince yakınlaştıramadım.

Sonra Belwicket yazdım ve arattım. Hiç sonuç çıkmadı.

Sinirle klavyeye vurdum. Site yok olmuştu. Öylece gitmişti. Sanki hiç olmamış gibi.

Bunu fazla büyütme dedim kendi kendime. Belki de siteyi güncelliyorlardı ya da onun gibi bir şey. Belki birkaç gün sonra tekrar denersem geri gelmiş olurdu.

Bir an için gözlerimi kapattım, kafamı arkaya atıp derin derin nefes aldım. Sonra biraz sakinleşince Ethan'dan öğrendiğim bir sitenin adını girdim; rünik telema ile ilgili bir site.

Birkaç saniye sonra ana sayfa açıldı ve gizemli semboller parlamaya başladı. Öne eğildim ve okumaya başlayınca endişelerim dağılmaya başladı.

Sonunda bilgisayarı kapattığımda bir saatten fazla geçmişti. Gözlerimi kapattığımda rünik semboller hâlâ göz kapaklarımın içinde dans etmeye devam ediyordu. Bu gece çok şey öğrenmiştim.

Elime bir kalem aldım ve en sevdiğim sembolü klavyenin yanında bulduğum bir kâğıt parçasının üstüne çizdim. Ken: Yan duran bir V'ye benziyordu. Ateşi simgeliyordu, ruhun tutkusu ve ilhamı ile birlikte. Çok basit ama çok güçlü bir semboldü.

Onun altına da ikinci en sevdiğim şekli çizdim, Ur, güç. İç çektim. Şu anda çok güçlü olmak zorundaydım.

Perşembe öğleden sonra annem birdenbire odaya girince irkildim. Bir yandan Oprah izliyor bir yandan da Amerikan Tarihi ödevimi yapıyordum.

“Merhaba, Morgan,” dedi annem, sesi tereddütlüydü. Saçını tarayıp iki yandan bağlamıştı. Yüzünde makyaj yoktu, üzerinde yaprak desenli bir eşofman takımını vardı. “Mary K. Nerede?”

“Jaycee’lerde indi,” dedim.

“Ha, öyle mi?” Uzaktaki duvara yürüdü ve üçüncü sınıfta yaptığım kilden bir saksıyı eline aldı, sonra tekrar yerine koydu. “Nasıl oldu da bütün hafta Bree’yi hiç görmedim?”

Yutkundum, aklımdan dün Bree ve Raven’in kafeteryada ayrılıp kendi cadı meclislerini kuracaklarını söyledikleri sahne

geçti. Bree'nin bir daha benimle o kadar zaman geçireceğini hiç sanmıyorum.

Ama şimdi oturup anneme tüm bunları anlatacak hâlîm yoktu hiç. O yüzden sadece, "Sanırım bu aralar çok meşgul," dedim.

"Hım." İlginç bir şekilde annem daha fazla kurcalamadı. Odada biraz daha dolanıp durdu, bir şeyleri alıp bıraktı. Sonra birden, "Mary K. Bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi," dedi.

"Ha, evet," dedim şaşırarak. Bütün bu Cal olayından hiç haberi olmadığını fark ettim. Tabii ki. Nasıl olabilirdi ki? Cal ve doğumum hakkındaki gerçeği öğrenmem hemen hemen aynı zamana denk gelmişti.

"Adı Cal Blaire," diye açıkladım, kendimi biraz garip hissederek. Her şeyden önce, daha evvel hiç erkekler hakkında konuşmamıştık. Konuşacak bir şey olmamıştı. İkincisi, neden ona bir şey anlatmak zorundaydım ki? Kendisi belli ki benden sır saklamakta bir sakınca görmüyordu.

Ama yine de, on altı yıl boyunca onu annem olarak görmüştüm. Bu alışkanlığı kırmak hiç de kolay değildi. "O ve annesi buraya eylülde taşındılar," diye ekledim.

Annem kapıya yaslandı. "O cadılık hakkında ne düşünüyor?"

Gözlerimi kırptım ve televizyona döndüm. "Ha, seviyor," dedim sertçe.

Annem başını salladı.

"Neden bana daha önce evlatlık olduğumu anlatmadın?" dedim, fırsatım varken kelimeler ağzımdan öylece fırlayıvermişti.

Bir cevap bulmaya çalışırken yutkunduğunu gördüm. “O zaman çok iyi nedenlerimiz vardı,” dedi sonunda. Evdeki sessizlik yüzünden kelimelerinin ağırlığı yeterince hissedilmedi.

“Herkes bu konuda açık olmanız gerekirdi diye düşünüyor,” dedim. Boğazımın düğümlenmeye başladığını hissediyordum ve sinirlerim yay gibi gerildi.

“Biliyorum,” dedi annem sessizce. “Bazı cevaplar istiyorsun. Duymaya ihtiyacın var, biliyorum.”

“O cevapları hak ediyorum!” dedim sesimi iyice yükselterek. “Babam ve sen on altı yıl boyunca bana yalan söylediniz! Mary K.’ye yalan söylediniz! Ve onun dışında herkes gerçekleri biliyordu!”

Başını salladı, yüzüne garip bir ifade yerleşti. “Kimse tüm gerçeği bilmiyor,” dedi. “Baban ve ben bile...”

“Bu da ne demek?” Kollarımı bağladım. Ağlamaya başlamak için öfkeme tutunmaya çalıştım.

“Baban ve ben bu konuyu konuşuyoruz,” dedi. “Bilmek istediğini biliyoruz. Ve yakında, sana anlatacağız.”

“Ne zaman?” diye bağırdım.

Annem uygunsuz bir şakaya güler gibi garip bir şekilde gülümsedi. Çok soğukkanlı aynı zamanda da o kadar kırılgandı ki öfkemi korumakta zorlanıyordum. Üstüne kavga etmeye devam edebilecek bir şey yoktu. Beni asıl delirten de buydu işte.

“Üzerinden on altı yıl geçti,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Bize birkaç gün daha zaman ver. Kafamı toplamam için biraz daha zaman gerek.”

Ona inanmaz gözlerle baktım ama yine aynı garip gülümsemeyle yanağımlı okşadı. Sonra da odadan çıktı.

Nedense aklıma bir gece küçükken annemle babamın yatağına süzüldüğüm günler geldi. Bir anda solucan gibi aralarına süzülür ve hemencecik uykuya daldardım. O zamandan beri hiçbir şey o kadar güvenli ve rahat gelmedi. Şimdi düşününce garip geliyor. Çocukluk anılarım sürekli değişmek zorunda kalıyor.

O an telefon çaldı ve ben sanki hayata bağlayan kabloymuş gibi telefona sarıldım. Cal olduğunu biliyordum.

“Selam,” dedi Cal ve daha ağzımı bile açmadan içimi ılık bir rahatlık sardı. “Seni özledim. Oraya gelebilir miyim?”

Bir saniye içinde sonsuz çaresizlikten katıksız neşeye geçmiştim. “Aslında ben sana gelebilir miyim?” diye sordum.

“Sorun olmayacaksa, tabii ki.”

“Ooo, hayır olmaz. Hemen geliyorum. Tamam mı?”

“Harika,” dedi.

Evden uçarak çıktım mutluluğa doğru.

Cal beni evin girişinde karşıladı. Hava neredeyse kararmıştı. Hava ağır ve nemliydi. Sanki bu sene ilk kar erken düşecekti.

“Çok uzun kalamam,” dedim ağzımdan dumanlar çıkıyordu.

“Geldiğin için sağ ol,” dedi beni içeri alırken. “Ben de gelebilirdim.”

Paltomu çıkarırken kafamı salladım. “Burada daha rahat ederiz,” dedim. “Annen evde mi?”

“Hayır,” dedi Cal merdivenlerden yukarı odasına çıkarken. “Grubundan biriyle hastanede. Benim de sonra yanına gidip ona yardım etmem gerek.” Birden koca evde baş başa olduğumuzu fark ettim. Bu beni biraz heyecanlandırdı.

“Bugün Robbie’ye sormayı unuttum,” dedi odasındaki gömme dolabın kapısını açarken. “Gözlüklerini mi değiştirmiş?”

“Bilmiyorum. Önce birkaç test daha yapacaklarmış sanırım.” Evin içi gayet ılık olmasına rağmen Cal’in odasına girince kollarımı ovuşturmaya başladım. Aslında burada Cal’in yanında kendimi rahat hissediyordum. Hayatımın geri kalanı çok karışıktı ama burada kendimi daha güçlü hissediyordum. Ve Cal’in beni anladığını biliyordum. Bu bana inanılmaz bir rahatlık hissi veriyordu.

Cal’in odasında etrafıma baktım. Burada çember seansı yaptığımızda herkesin aurasını görmüştüm. Telemanın insana dokunması çok baştan çıkarıcı. Kim bunun peşinden gitmek istemezdi ki?

Cal arkamdan uzanıp koluma dokundu, ona doğru döndüm. Bana gülümsedi. “Senin burada olman hoşuma gidiyor,” dedi. “Geldiğin için çok memnunum. Ben de sana bir şey vermek istiyordum.”

Merakla ona baktım.

“İşte, burada.” Boynundaki deri kolyenin düğümünü çözdü. Ucundaki gümüş beşgen ışığı yansıtıp parlıyordu. Bu kolye onda ilk dikkatimi çeken şey olmuştu ve görür görmez çok beğenmiştim. Ona doğru bir adım yaklaştım ve Cal kolyeyi boynuma taktı. Göğüs kemiğimin hemen üstüne denk geldi. Kolyenin ucundan ensemeye kadar parmaklarını dolaştırdı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Çok güzel.” Uzanıp elimle ensesinden tuttum ve kendime doğru çektim, o da başını uzattı ve dudaklarımız yarı yolda buluştu.

"Evde işler nasıl gidiyor?" diye sordu Cal bir süre sonra, o sırada hâlâ sarılıyorduk.

Ona her şeyi anlatabilirim gibi geliyordu. "Garip." dedim. Kollarından sıyrılıp odada dolanmaya başladım. "Bugün annem evdeydi ve ona bu evlat edinme meselesini sordum. Biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyledi." Başımı sallayarak Cal'in tavana kadar uzanan kitaplığını inceledim. Cadılık, telmalar, şifalı otlar ve simgelerle ilgili bir sürü kitapla doluydu. Oturup okumaya başlamak ve çok uzun zaman başından hiç kalkmamak istedim.

"Bana nasıl da yalan söylediklerini her düşündüğümde öfkeden deliye dönüyorum," dedim Cal'e, yumruklarımı sıkarak. Nefes verdim. "Ama bugün annem, nasıl diyeyim, daha yaşlı göründü gözüme. Çok kırılıyordu."

Cal'in yatağının yanında durdum. Bana doğru yürüdü ve sırtımı ovdu. Bense elini tuttum ve yanağıma götürdüm.

"Bir yanımda gerçek ailem değil diye düşünüyor," dedim. "Ama bir yanımda tabii ki onlar benim asıl ailem diye düşünüyor. Onları öz ailem gibi hissediyorum."

Başını salladı, bir yandan bir aşağı bir yukarı kolumu okşuyordu. "Çok iyi tanıdığın insanların sana birden yabancı görünmeye başlaması çok garip bir his."

Sanki geçmiş bir tecrübeden bahseder gibi konuşuyordu. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Aynı babamla olduğu gibi," dedi. "Evlendikleri zaman annemin dâhil olduğu cadı meclisinin en kıdemlisi oymuş. Ve daha sonra aynı grupta başka bir kadın, başka bir cadı ile tanışmış. Annemle ben, kadının babama aşk teleması yaptı-

ğını düşünüp dalga geçerdik ama sonuçta düşünüyorum da belki de sadece onu daha çok sevdi.”

Sesindeki samimiyeti duydum ve başımı göğsüne yaslayıp, elimi de beline doladım.

“Şimdi Kuzey İngiltere’de yaşıyorlar,” diye sözüne devam etti Cal. Konuşurken göğsünden gelen titreşimleri kulağımın içinde duyuyordum. “Kadının ilk evliliğinden benim yaşımda bir oğlu var ve sanırım birlikte iki çocukları daha oldu.”

“Bu berbat bir durum,” dedim.

Nefes alış verişi yavaşladı. “Bilemiyorum. Belki de bu duruma artık alıştım. Ama sanırım işler böyle yürüyor. Hiçbir şey sabit değil, her şey sürekli değişiyor. Yapabileceğin her şey onlarla birlikte değişmek ve elinde olanlara odaklanmak.”

Kendi durumumu düşündüğümünden sessizleştim.

“Bence önemli olan şey öfkeden ve negatif duygulardan kurtulmak çünkü bunlar telemanın önüne geçiyor,” dedi Cal. “Bu belki zor ama yapman gereken tek şey bu duygulardan uzaklaşmaya karar vermek.”

Sesi alçaldı ve orada o şekilde bir süre boyunca huzur içinde oturduk. Sonunda istemeye istemeye saatime baktım.

“Uzaklaşmaktan bahsetmişken, benim artık gitmem gerek,” dedim.

“Bu kadar çabuk mu?” diye sordu Cal. Öpmek için eğildi. Dudaklarıma doğru bir şeyler mırıldandı.

Gülümseyerek kendimi geriye çektim. “Ne dedin?”

“Hiçbir şey.” Başını salladı. “Bir şey dememem gerekirdi.”

“Ne?” diye sordum tekrar bu sefer iyice meraklanmıştım.

“Ters giden bir şey mi var?”

“Ters giden bir şey yok,” dedi. “Yalnızca birden *Muirn beatha dan* geldi aklıma. Biliyorsun değil mi?”

Ona baktım. “Neymiş o? Neden bahsediyorsun sen?”

“Bilirsin işte,” dedi, sesi neredeyse utangaçtı. “*Muirn beatha dan*. Bunun hakkında bir şeyler okudun herhâlde.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Yo, o nedir?”

“Hım, ruh eşi,” dedi Cal. “Hayat arkadaşı. Kaderinin birlikte yazıldığı eşin.”

Kalbim neredeyse durdu ve nefesimi tuttum. Tek kelime edemiyordum.

“Benim parçası olduğum Wicca’da,” diye açıklamaya başladı Cal, “biz erkek ya da kadın her cadı için dışarıda bir tane -o da doğuştan cadı- gerçek ruh eşi olduğuna inanırız. Bu insan ile bağlıdırlar ve birbirlerine aittirler ve sadece ve sadece onunla birlikte gerçekten mutlu olabilirler.” Omuzlarını silkerek devam etti. “Biraz önce öpüşürken... Birden aklıma geldi işte.”

“Daha önce duymamıştım,” diye fısıldadım. “Peki, onu bulduğunu nasıl anlıyorsun?”

Cal kahkaha attı. “İşte orası işin çetrefilli kısmı. Bazen bu hiç kolay olmaz. Ve tabii insanların iradeleri vardır. Birileriyle olmayı seçerler, onların kendi *muirn beatha dan*’ı olduğunu düşünmekte ısrar ederler. Bazen yanılırlar ve bunu kendilerine itiraf etmek istemezler.”

Acaba anne ve babasından mı bahsediyor, diye düşündüm.

“Peki, bundan kesin olarak emin olmanın bir yolu yok mu?” diye sordum.

“Bununla ilgili telemalar yapabileceğini duydum: Karmaşık telemalar. Ama cadılar genellikle sadece hislerine,

rüyalarına ve içgüdülerine güvenmeyi tercih ederler. Birinin o kişi olduğunu inanırlarsa, onun peşinden giderler.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, neredeyse havalara uçacaktım. “Ve sen... belki bizim de bu şekilde bağlı olduğumuzu mu düşünüyorsun?” diye sordum nefesim kesilerek.

Yanağıma dokundu. “Evet, belki de öyle,” dedi boğuk bir sesle.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “E, şimdi ne olacak?” diye geveledim ve o da bir kahkaha patlattı.

“Bekleyeceğiz, birlikte olacağız. Ve birlikte büyüyeceğiz.”

Bu, o kadar inanılmaz, harika ve baştan çıkarıcı bir fikirdi ki, *seni seviyorum* diye haykırmak istiyordum. *Ve her zaman birlikte olacağız! Ben senin için yaratılmışım ve sen de benim için yaratılmışsın!*

“Nasıl söyleniyordu bu?” diye sordum.

“*Muirn beatha dan,*” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Ağzından dökülen antik kelimeler gizemli ve sevgi doluydu.

Ben de yumuşak bir ses tonuyla tekrarlardım. “Evet,” dedim ve bir kez daha öpüştük.

Ben sonunda sarılmayı bıraktığımda dakikalar geçmişti. “Ooo, hayır. Artık gerçekten de gitmek gerek! Geç kalacağım!”

“Tamam,” dedi ve odadan çıktık. Her şeyin bu kadar doğru geldiği bu yerden ayrılmak çok zordu. Özellikle de eve gitmem gerektiği düşünülürse.

Burada meclis buluşması yaptığımız günü, Cal’in odasına ilk girdiğim zamanı, düşündüm.

“Beth, Raven ve Bree’nin ayrılmalarına üzüldün mü?” diye sordum aşağı inerken.

Biraz düşündü. “Evet ve hayır,” dedi. “Hayır çünkü istemeyen ya da emin olmayan birini bir meclis içinde tutmaya çalışırsan bu negatif enerji yaratır. Ve evet çünkü her biri de zor kişiliklerdi ve karışıma bir şeyler katıyordu. Bu meclisimiz açısından iyi bir şeydi.” Omuz silkti. “Bekleyip görmekten başka bir şansımız yok.”

Paltomu giyerken keşke soğuğa çıkmak zorunda olmasam, diye düşündüm. Ağaçlar neredeyse tamamen kelleşmişti. Nereye baksam çürümüş kahverengi yapraklar görüyordum.

“Uff,” dedim. Das Boot’a baktım.

“Sonbahar kışa dönmek üzere,” dedi Cal, soğuk havada ağzından dumanlar çıkararak.

Göğsünün inip kalktığını gördüm, güçlü bir arzu duydum. Ona dokunmak için yanıp tutuştum. Ellerimi saçlarının arasında gezdirmek, sırtından aşağı kaydırmak, boynunu ve göğsünü öpmek. Ona yakın olmak istedim. Onun *muirn beatha dan’i* olmak.

Ama onun yerine kendimi geri çektim, ellerimi paltomun cebine sokup anahtarlarımı arıyordum. Cal’i orada kapının önünde bıraktım. Kalbim ağrıyordu, telemanın ağırlığını hissediyordum.

Güzellik Ortaya Çıksın

Imbolc, 1982

Ah tanrıcım, tanrıcım, lütfen yardım et bana. Lütfen bana yardım et. Mathair dumanı tüten kâllerden sıyak eli yükseliyor. Benim küçük Dagdam Ve babam.

Ah, tanrıcım. Hastalanacağım, ruhum yaralanıyor Bu acıya dayanamam.

-Bradhadaire

O akşam yemekte annemle babam normal davranmaya çalıştı ama ben yemek boyunca soran gözlerle onlara bakmaktan vazgeçmedim, tatlıları yerken hepimiz tabaklarımıza bakıyorduk. Mary K. bu sessizlikten besbelli memnun değildi ve yemek biter bitmez yukarı odasına çıkıp müziği

açtı. Tavandaki sarsıntılardan, stresini dans ederek attığını anladık.

Burada olmaya dayanamıyordum. Keşke Cal annesine yardım etmeye gitmiş olmasaydı. Ben de Janice'i arayıp yanına gittim. O, Ben, Reggio ve Tamara, Red Kill'de sinemaya gidiyorlardı. Motosiklet takip sahneleriyle dolu saçma sapan bir aksiyon filmi seyrettim. Tüm film boyunca o karanlık salonda oturup *muirn beatha dan, muirn beatha dan* diye düşünüp durdum.

Cumartesi sabahı babam dışarı çıkıp yaprakları süpürdü, çalılıkları ve kar fırtınası çıkınca kırılmasınlar diye ağaçların dallarını kesti. Annemse kahvaltıdan sonra çıkıp kilise kadınlar kulübüne gitti.

Bense ceketimi giyip dışarı babamın yanına çıktım.

"Bana ne zaman anlatacaksınız?" dedim direkt lafa girerek. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam mı edeceksiniz?"

Durdu ve önündeki çalılığa eğildi. "Hayır, Morgan," dedi sonunda. "Bunu yapmayı ne kadar istesek de, bu mümkün değil." Sesi öyle yumuşaktı ki, yine öfkemin biraz yatıştığını hissettim. Ama öfkemin kaybolmasına izin vermeyecektim yerdeki yaprak yığınınına bir tekme attım.

"Peki o zaman?" diye direttim. "Beni nereden aldınız? Annemler kimdi? Onları tanıyor muydunuz? Onlara ne oldu?"

Sanki söylediklerim ona fiziksel olarak acı veriyor gibi iki büklüm oldu.

"Bunu konuşmamız gerektiğini biliyorum," dedi sesi son derece cılızdı. "Ama... Biraz daha zamana ihtiyacım var."

“Neden?” diye patladım kollarımı iki yana açarak. “Ne bekliyorsunuz?”

“Üzgünüm, tatlım,” dedi gözlerini yere dikerek. “Geçen on altı yılda çok fazla hata yaptık biliyorum. Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Fakat, Morgan.” Gözlerimin içine baktı. “On altı yıl boyunca bu sırrı gömülü tuttuk. Şimdi oradan kazıp çıkarmak kolay olmayacak. Bazı cevaplar istediğini biliyorum ve bunları sana vermeye çalışacağız. Ama bu, hiç de kolay değil. Ve sonunda belki de sen keşke öğrenmeseydim diyebilirsin.”

Ona baktım, kulaklarıma inanamıyordum, başımı salladım ve kös kös eve döndüm. Ne yapacaktım ben?

Cumartesi gecesini Mary K.’yi arkadaşı Jaycee’nin evine bıraktım. Bakker ve birkaç arkadaşıyla birlikte sinemaya gideceklerdi. Bense bizim ekiple Matt’in evinde buluşmaya gidiyordum.

“Bakker’in arabası nerede?” diye sordum Jaycee’nin evinin önüne park ederken.

Mary K.’nin yüzü asıldı. “Onunkiler tarih sınavında kötü not aldığı için arabasına bir hafta el koydular.”

“Ooo, kötüymüş,” dedim. “Neyse sana iyi eğlenceler. Benim yapmayacağım bir şey yapma.”

Mary K. gözlerini devirdi. “Ahah, ramam,” dedi iğneli bir ses tonuyla. “Bu da benden sana küçük bir uyarı: Cadılık yaparken etrafta çıplak dans etmemeye dikkat et. Ve bıraktığın için teşekkürler.” Arabadan indi ve kapıyı sertçe kapattı. Jaycee’nin evine girene kadar arkasından baktım.

İç çekerek arabayı Matt'in tarifine uygun olarak şehrin dışına doğru sürdüm. On dakika kadar sonra alçak damlı modern bir tuğla binanın önüne park ettim. Kapıyı Jenna açtı.

"Selam," dedi neşeyle. "Haydi içeri gel. Salondayız. Bir an için hatırlayamadım, sen buraya daha önce gelmiş miydin?"

"Hayır," dedim paltomu metal askılığa asarken. "Matt'in anne babası evde mi?"

Jenna hayır anlamında başını salladı. "Babası Florida'da bir operasyon geçirecek, annesi de onunla gitti. Yani koca ev bizim."

"Ne güzel," dedim onu takip ederken. Sağa dönüp büyük bir salona girdik. Üç duvarı beyaz bir duvarı da tamamen cam olan kocaman bir dikdörtgendi. *Herhâlde bahçeye bakıyor,* diye düşündüm ama şimdi karanlıktan bir şey görünmüyordu. Görebildiğim tek şey camdaki yansımalarımızdı.

"Selam, Morgan," dedi Matt. Eski bir futbol forması ve kot pantolon giymişti. "Adler Salonu'na hoş geldin."

İkimiz de söylediklerine gülerken Sharon içeri girdi. "Selam, Morgan," dedi. "Matt bütün bu garip mobilyalar da neyin nesi?"

"Annem altmışlara takmış durumda," diye açıkladı Matt.

Ethan kırmızı pelüş bir koltuktan kafasını uzattı. Kanepe o kadar büyüktü ki sanki onu yutacak gibi görünüyordu. Başının hemen üstünde kavis yapan tek tarafı açık dünya şeklinde, ayaklı bir lamba vardı. "Sanki zamanda geriye gitmiş gibi hissediyorum," dedi. "İhtiyacımız olan tek şey bir şark köşesi."

"Çalışma odasında ondan da bir tane var," dedi Matt sırtarak.

Tam o sırada kapı çaldı. Ve Jenna kapıyı açmadan önce içimi tanıdık ılık bir his kapladı. *Cal geldi*, diye düşündüm mutlu mutlu, omurgam boyunca titreşimler hissettim. *Muirn beatha dan*. Birkaç saniye sonra Jenna'ya selam veren sesini duydum. Sesini duyar duymaz dünün anısıyla tüm sinir uçlarım hareketlendi.

“Çay, su ya da soda isteyen var mı?” diye sordu Matt, Cal odaya girince. Elinde kocaman eskimiş bir omuz çantası vardı. “Evde alkollü içki bulundurmuyoruz çünkü babam rehabilitasyon sürecinde.”

Bu açık yürekli itiraf beni çarptı. “Ben su içerim,” derken Cal’e doğru gittim ve dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. Kendi cesaretim de hoşuma gidiyordu.

Kapı tekrar çaldı ve bir süre sonra Matt elinde bir koli madden sodasıyla geldi. Hemen onun arkasında duran Robbie, “Herkes selam,” dedi.

Gözlerimi dikip onu inceledim, şimdiye kadar çoktan alışmış olmam gerekirdi. Ama sanki Robbie’nin karakteri ve zayıf sosyalleşme yeteneği genç bir yıldızın bedenine transfer olmuş gibiydi. “Gözlüklerin nerede?” diye sordum.

Robbie, Matt’in elindeki sodalardan birini alıp açtı. “Çok komik bir şey oldu,” dedi yavaşça. “Artık onlara ihtiyacım kalmamış.”

“Böyle bir şey nasıl olabilir?” diye ısrar ettim. “Bana söylemeden lazer ameliyat mı oldun yoksa?”

“Yoo,” dedi Robbie. “Bütün hafta boyunca yaptıkları testler bunun içindi. Görüş yeteneğim birdenbire iyileşmiş. Aslında artık gözlük takmamam gerektiği için baş

ağrısı çekiyormuşum. Gözlük camları gözlerimi rahatsız ediyormuş.”

Sesi pek de mutlu gelmiyordu ve herkesin dikkatini bana çevirdiğini fark etmem birkaç saniyemi aldı.

“Hayır!” dedim kesin bir tonda. “Ben kesinlikle hiçbir şey yapmadım! Doğru söylüyorum, yemin ederim! Robbie ve diğer herkese başka telema yapmayacağıma dair söz verdim ve de yapmadım! Başka hiçbir telema yapmadım!”

Robbie berrak ve gri-mavi gözleriyle bana baktı. Artık gözleri kalın gözlük camlarının arkasında kaybolmuyordu. “Morgan,” dedi.

“Yemin ederim! Sana kesin söz vermiştim,” dedim sağ elimi havaya kaldırarak. Robbie pek de ikna olmamıştı. “Robbie, lütfen inan bana!”

İyice kafası karışmıştı. “Ne olabilir ki o zaman?” diye sordu. “İnsanın gözleri durup dururken iyileşmez. Yani gözbebeğimin şekli değişmiş. Acaba beynimde gözlerime baskı yapan bir tümör mü var diye bakmak için MR çektiler.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Matt.

“Sahiden bilmiyorum,” dedim çaresizce. “Ama sebebi ben değilim.”

“Bu inanılmaz bir şey,” dedi Jenna, nefesi kesilmişti. “Başka biri ona telema yapmış olabilir mi?”

“Ben yapabilirdim,” dedi Cal düşünceli. “Ama yapmadım. Morgan ilk telemayı yaparken tam olarak neler söylediğini hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedim. “Ama telemayı ona verdiğim ilaca yapmıştım, direkt Robbie’ye değil.”

“Haklısın,” dedi Cal gülerek. “Ama ilacın onun üzerinde bir şekilde etki göstermesi için yaptın... Kullandığın kelimeler neydi?”

Yutkundum ve hatırlamaya çalıştım. “Şey, güzellik içeri girsin ve güzellik ortaya çıksın,” diye söyledim yumuşak bir ses tonuyla. “Bu ilaç şişlikleri indirsin. Şıfalı su seni arındırsın ve güzelliğin daimi olsun.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Sharon. “Tanrım, keşke daha önceden yapsaymışsın.”

“Sharon,” dedi Robbie, duyduklarından rahatsız olmuştu.

“Tamam, tamam,” dedi Cal. “Elimizde birkaç ihtimal var. Birincisi bilinmez bir mucize sonucu Robbie’nin gözleri birdenbire kendi kendilerine iyileşti.”

Ethan kıkırdadı, Sharon da ona ters ters baktı.

“İkinci ihtimal de,” diye devam etti Cal. “Morgan’ın teleması yeterince noktasal değildi ve sadece Robbie’nin cildi ile sınırlı kalmadı. Şişlikleri ve kusurları yok etmek üzere bir telemaydı. Gözleri de kusurluydu; şimdi ise kusursuzlar. Aynı cildi gibi.”

Bu düşünce o kadar muazzamdı ki tamamen kavramamız için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonunda Ethan zekice, “Harika! Karakteri üzerindeki etkilerini görmek için sabırsızlanıyorum!” dedi.

Jenna kendini tutamayarak gülmeye başladı, bense yaptığımın ağırlığıyla bir sandalyeye çöküp kaldım.

“Üçüncü ihtimal ise,” dedi Cal, “tanımadığımız birileri Robbie’ye telema yaptı. Ama bu pek de mümkün görünmüyor çünkü neden bir yabancı kalkıp böyle bir şey yapsın ki?

Hayır, bence Morgan'ın telemasının etkisinin devam ettiği teorisi daha mantıklı."

"Ama bu, kulağa korkutucu geliyor," dedim ürpererek. Gerçekten de böyle bir gücüm olabilir miydi?

"Bu pek sık rastlanan bir şey değildir. O yüzden her şeyi iyice öğrenene kadar telema yapmamalısın," dedi Cal. Kendimi berbat hissettim.

"Telema yapmayı öğrenmeye başladığımız zaman, size onları nasıl sınırlandıracağınızı da göstereceğim. Sınırlamaları bilmek gücü yönetmekle birlikte en önemli iki şeyden biridir. Telema yaparken bunun zamanını, etkisini, amacını, süresini ve hedefini sınırlamanız gerekir."

"Hayır, olamaz." Başımı avuçlarımın içine aldım. "Ben bu saydıklarının hiçbir tanesini yapmadım."

"Ve şimdi düşününce sen aslında sınırlandırmaları daha ilk çember seansında uzaklaştırmıştın. Hatırlıyor musun?" diye sordu Cal. "Belki de bununla da bir ilgisi vardır."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Robbie. "Başka neler değişecek?"

"Büyük ihtimalle başka bir şey değişmeyecek," dedi Cal. "Morgan çok güçlü olsa da, daha henüz bir çaylak. Tüm gücüyle bağlantıya geçebilmiş değil."

Benden yine gerçek bir cadı olarak bahsetmemesi hoşuma gitmişti. Şimdilik insanların bu konuyu unutmalarını istiyordum.

"Zaten," diye devam etti Cal. "Bu tür telemalar kendi içinde sınırlıdır. Yani ilaç yüzün içindi ve sen de sadece yüzün için kullandın öyle değil mi? İçmeye falan kalkışmadın herhâlde?"

“Tanrım, tabii ki hayır,” dedi Robbie.

Cal omuz silkti. “Demek ki yüzünü düzeltiyor, buna gözlerin de dâhil. Bu çok alışıldık bir durum değil ama imkânsız da değil.”

“Buna inanamıyorum,” diye inledim ellerimle yüzümü kapatarak. “Tam bir geri zekâlıyım. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Çok çok üzgünüm Robbie.”

“Neden üzgünsün ki?” diye sordu Ethan. “Şimdi eğer isterse bir pilot bile olabilir.”

Sharon önce kıkırdadı, sonra kendini tuttu.

“Yani başka bir şey olmayacağını düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Robbie, Cal’e.

“Bilemiyorum,” dedi Cal sırtarak. “Son zamanlarda kendini aşırı zeki hissettiğin oldu mu? Belki de beynini de etkiliyordur.”

Tekrar inledim.

Cal dirseğiyle beni dürttü. “Sadece şaka yapıyorum. Büyük ihtimalle etkisi geçmiştir. Endişelenmeyi bırak.”

Sonra ellerini çırttı. “Sanırım telemalar ve sınırlandırma-lardan bahsetmenin zamanı geldi.”

Bende gülecek hâl yoktu ama birkaçımız güldü.

“Bu Bree, Raven ve Beth olmadan ilk çember seansımız,” dedi Cal.

“Onları özleyeceğim,” dedi Jenna yumuşak bir ses tonuyla. Gözleri bana kaydı ve *acaba onların gitmesi yüzünden beni mi suçluyor*, diye düşünmeden edemedim.

Cal başını salladı. “Evet, ben de. Ama belki de onlarsız daha iyi odaklanırsınız. Yaşayıp göreceğiz.”

Cal'in etrafında yere halka şeklinde dizildik. "İlk olarak klanlardan bahsedelim," dedi. "Hepsinin bir uzmanlık alanı olduğunu zaten biliyorsunuz. Brightendale'ler şifacı olanlardır. Woodbane'ler -namıdiğer 'kara klan'- ne pahasına olursa olsun gücü ele geçirmeye çalışırlar."

"Ooo," dedi Robbie. Bana dönüp abartılı bir şekilde korkmuş bir surat ifadesi yaptı. Ama ben gerçekten de titredim. Woodbane'lerin düşüncesi bile beni buz gibi yapıyordu. Bunun gülünecek bir şey olduğunu düşünmüyordum.

"Burnhide'lar kristal ve değerli taşları çok iyi kullanırlar," diye devam etti Cal. "Leapvaughn'lar muziplik ve yaramazlık yaparlar. Vikroth'lar savaşçı klandır. Ve bu şekilde devam ediyor." Çemberdekilere baktı. "Yani, her klanın kendine özgü yetenekleri vardır ve her klan belli rünik simgeler kullanır. Sanırım, birkaç runik simgeyi inceleme zamanı geldi."

Büyük deri çantasını açtı ve indeks kartlarına benzeyen bir deste çıkardı. Onları havaya kaldırdı ve her birinin üzerine kocaman tek bir runik simge çizili olduğunu gördüm.

"Runik simge kartları!" dedim ve Cal de başını salladı.

"Basitçe, evet," dedi. "Derin eski bir güçle bağlantıya geçebilmenin en hızlı yollarından biri runik simgeleri kullanmaktır. Bu akşam size birkaç tanesini göstereceğim ve sizden her birine odaklanmanızı istiyorum. Her sembolün birden çok anlamı vardır. Eğer kendinizi onlara açarsanız, onlar size yardım etmek için orada olacaklar."

Cal beyaz kartları teker teker kaldırıp runik sembollerin adları ve geleneksel olarak neyi simgelediklerini söylerken hepimiz hayran hayran izledik.

“Her sembolün bir adı var. Bu isimler Norveççe, Almanca ya da Galce çalışmana bağlı olarak değişir,” diye açıkladı Cal. “Daha sonra hangi sembolün hangi klana ait olduğundan bahsedeceğiz.”

“Bu çok güzel,” dedi Sharon. “Bu insanların bunu binlerce yıldır kullanıyor olmaları çok etkileyici.”

Ethan ona döndü, onunla aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını sallarken gözlerinin buluşup nasıl da ayrıldığını izledim.

Sharon Goodfine’in Wicca’yı güzel bulacağını kim tahmin edebilirdi? Ya da Ethan’ın ondan hoşlanmaya cesaret edebileceğini? Cadılığın gücü hem kendimizi hem de başkalarını keşfetmemizi sağlıyordu.

“Haydi çember olalım,” dedi Cal.

13

Yıldız Işığı

17 Mart 1982

New York'ta Aziz Patrick Günü. Aşağıda insanlar benim memleketimden ithal ettikleri bir tatili kutluyorlar ama ben katılamıyorum. Angus dışarıda iş arıyor. Bense pencerenin başında oturmuş ağlıyorum ama tanrıçam biliyor, göz pınarlarım kurudu neredeyse.

Bildiğim ve sevdiğim her şey gitti. Köyümü yanıp kül oldu. Annem ve babam öldü ama buna hâlâ inanasım gelmiyor. Küçük kedim Dagdan, arkadaşlarım, Belwicket yok oldu. Kazanlarımız kırıldı, süpürgelerimiz yandı, şifalı otlarımız başımızın üstündeki dumanlara döndü.

Bu nasıl oldu? Bu kadar çok kurban verilirken bana neden bir şey olmadı? Neden sadece ben ve Angus kurtulduk?

New York'tan nefret ediyorum ve buradaki her şeyden. Gürültüden kulaklarım uğulduyor. Burnuma hiç canlı bir şeyin kokusu gelmiyor. Deniz kokusu alamıyor, fonda dalgaların sesini duyamıyorum. Her yer insan dolu, sardunyalı gibi dip dibeler. Şehir pis, insanlar kaba ve sıradan. Evimi özleyorum.

Burada hiç telema yok.

Ama eğer telema yoksa gerçek kötülük de yoktur değil mi?

-M. R.

Dairemizi tuzla arındırdık ve toprak, hava ve ateşi bir kâse tuz tütsüsü, bir kâse su ve bir mumla temizledik. Cal bize bu elementlerin rünik sembollerini gösterdi ve biz de bunları ezberlemeye çalıştık.

“Biraz enerji toplamaya ve onu odaklamaya çalışalım,” dedi. “Enerjiyi kendi içimize odaklayıp etkilerini iyi bir gece uykusu ve genel olarak sağlıklı olmakla sınırlayacağız. Aramızdan herhangi birinin yardımcı olmamızı istediği özel bir sorunu var mı?” Gözlerime baktı, ikimiz de annemleri düşünüyorduk. Ama herkesin önünde yardım talep edip etmeme kararını Cal bana bıraktı ve ben hiçbir şey söylemedim.

“Mesela üvey kardeşimin bir baş belası olmaktan vazgeçmesi için yardım isteyebilir miyim?” diye sordu Sharon. Bir üvey kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Jenna ve Sharon’ın ortasında oturuyordum ve her ikisinin eli de benimkinin içinde küçük ve yumuşaktı.

Cal kahkaha attı. “Başkalarını değiştirmek için yardım isteyemezsin. Ama bununla daha kolay baş edebilmek için yardım isteyebilirsin.”

“Havalar soğuduğundan beri astımım beni öldürüyor,” dedi Jenna. Onun sık sık öksürdüğünü hatırlıyorum ama astımı olduğunu bilmiyordum. Jenna, Sharon ve Bree gibi kızlar yönetirdi bizim okulu. Onların da sorunlar ve zorluklar

yaşayabilecekleri hiç aklıma gelmezdi. Yani Wicca hayatımıza girmeden önce.

“Tamam. Jenna’nın astımı,” diye onayladı Cal. “Başka bir şey?”

Hiçbirimiz bir şey söylemedik.

Cal başını eğdi ve gözlerini kapattı. Biz de aynısını yaptık. Oda bizim derin ve eş aralıklarla alıp verdiğimiz nefes seslerimizle doldu ve bir süre sonra ufak nefeslerimiz birbirine uyumlu hâle geldi, nerdeyse bir oldu, eşzamanlı nefes alıp vermeye başladık.

Sonra Cal’in gür ve sert tondaki sesini duyduk:

“Hayvanlar, bitkiler ve bütün yaşayan canlılar kutsansın.

Toprak, gökyüzü, bulutlar ve yağmur kutsansın.

Hem Wicca’nın içindeki hem de dışındaki
tüm insanlar kutsansın.

Tanrıça ve tanrı kutsansın.

Ve bize yardım eden bütün ruhlar.

Kutsansın. Tanrıça’ya ve Tanrı’ya kalplerimizi açtık.

Ve seslerimizi ve ruhlarımızı.”

Cal’in söylediklerini ardı ardına tekrarladıkça, kelimeler öyle bir ritimde yükselip alçalmaya başladılar ki sanki bir şarkı oldular. Biraz oturduk, biraz dans ettik ve bu şanson tüm odayı ve etrafımızı saran havayı dolduran neşeli bir çığlığa döndü. Kahkahalarla gülüyordum, neredeyse nefesim kesilircesine; bu çemberin içinde kendimi mutlu ve öylesine hafif ve güvende hissediyordum ki anlatamam. Ethan içten gülümsü-

yordu, yanakları kızarmıştı ve kıvrık saçları bir yukarı bir aşağı sallanıyordu. Sharon'ın ipeksi siyah saçları da neredeyse uçuşuyordu, çok güzel ve tasasız görünüyordu. Jenna sarışın bir peri kraliçesi gibiydi, Matt ise esmer ve kararlı. Robbie yepyeni bir zarafet ve dengeyle hareket ediyordu. Gittikçe daha hızlı, daha hızlı dönüyorduk. Burada eksikliğini hissettiğim tek şey Bree'nin yüzüydü.

Enerjinin yükseldiğini hissettim. Etrafımızı sardı, çemberde bizimle birlikte döndükçe gitgide daha da yoğunlaşıyordu. Çoraplarımın altından salonun zemini ılık ve pürüzsüzdü ve sanki Jenna ve Sharon'ın elini bıraksam uçarak tavandan dışarı çıkacaktım. Hâlâ dizeleri söylerken yukarı baktım. Beyaz tavanın şeffaflaştığını ve derin indigo mavisi gökyüzünü ve orada sarı sarı parlayan yıldızları gördüm. Şaşkınlıktan dilim tutulmuş bir hâlde yukarı bakmaya devam ettim, önceden sadece bir tavanın durduğu yerde şimdi evrenin sunduğu sonsuz olasılıkları görüyordum. Uzanıp yıldızlara dokunmak istedim ve tereddüt etmeden Jenna ve Sharon'ın ellerini bırakıp kollarımı yukarı uzattım.

Aynı anda herkes ellerini bırakıp kollarını göğse uzattı ve çemberimiz dönmeyi bırakıp olduğu yerde durdu ama etrafımızdaki enerji gittikçe güçlenerek dönmeye devam etti. Yıldızlara uzandım ve enerjinin omurgama baskı yaptığını hissettim.

“Enerjiyi içine al,” dediğini duydum Cal'in ve hiç düşünmeden elimi yumruk yaparak göğsüme götürdüm. Ilık ve beyaz ışığı içime çektim ve bütün endişelerim o anda yok oluverdi. Parmak uçlarımda yükseldim ve tekrar yıldızlara dokunmaya

çalıştım. Yukarı uzandığımda yanıp sönen bir ateş topuna elimi değdirmiş gibi hissettim, sıcaktı ve parmaklarımın ucunu yaktı. Sanki bir yıldızdı. Elimi tekrar aşağı indirdim.

Elimde tuttuğum ışıkla diğerlerine baktım. Acaba onlar da görebiliyorlar mıydı? Sonra Cal yanıma geldi çünkü hep çok fazla enerji çekiyordum ve sonra kendimi normale döndürebilmek için bu enerjiyi toprağa boşaltmam gerekiyordu. Ama bu kez iyi hissediyordum, çok sersemlemiş ya da çok hasta değil, sadece çok mutluydum, yüreğim hafıflemiş ve mucize yüklüydü.

“Vay be,” diye fısıldadı Ethan gözleri üzerimde.

“O da ne?” diye sordu Sharon.

“Morgan,” dedi Jenna şaşkınlıkla. Nefesini kesik kesik ve hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Ona döndüm, sanki her şeyi yapmaya kadirdim.

Uzanıp, ışığı göğsüne bastırdım. Ufak bir “Ah,” sesi çıkarak nefes aldı. Köprücük kemiklerinin altında bir baştan bir başa bir çizgi çizdim. Gözlerimi kapayarak elimi göğüs kemiğine bastırdım ve yıldız ışığının onun içinde çözündüğünü gördüm. Tekrar derin bir nefes aldı ve sendeledi. Cal elini uzattı ama bana dokunmadı. Jenna nefes aldıkça ellerimin altında akciğerlerinin şiştiğini hissettim. Mikroskobik boyutlardaki alveollerin oksijeni içeri almak için açıldığını ve incecik kılcal damarlara oksijenin dolduğunu hissettim. En ince damarlardan en kalınlara, kasılmış kaslardan bronşlarına kadar her şeyin domino taşları gibi bir kasılıp bir gevşediğini ve oksijeni aldığını hissettim.

Jenna hızlı hızlı soluk alıp vermeye başladı.

Gözlerim açıldı ve gülümsedim.

“Nefes alabiliyorum,” dedi Jenna yavaşça, bir yandan da göğsüne dokunuyordu. “Nefessiz kalmak üzereydim. Çember biter bitmez nefes açıcımı kullanmam gerektiğini düşünüyordum, herkesin önünde çıkarmak istememiştim.” Jenna’nın gözleri Matt’i aradı, o da hemen gelip elini Jenna’nın omzuna koydu. “Akciğerlerimi açtı ve o ışıkla içeri hava doldurdu,” dedi Jenna, neredeyse sarhoş gibi konuşuyordu.

“Tamam, dur artık,” dedi Cal ellerimi avuçlarının içine alarak. “Bir şeylere dokunmaktan vazgeç. Belki de Samhain’deki gibi yere uzanman iyi olur.”

Ellerini ittim. “Yere uzanmak istemiyorum,” dedim açıkça. “Bunu korumak istiyorum.” Parmaklarımı gerdim, başka bir şeye dokununca ne olacağını görmek istiyordum.

Cal bana baktı. Gözleri ateş gibi yanıyordu.

“Sadece bu hissi kaybetmek istemiyorum,” diye açıkladım.

“Sonsuza kadar böyle kalmaz,” dedi. “Enerji durmaz. Başka bir yere gitmesi gerek. Sürekli etrafta dolaşıp o şeyden bu şeye atlamak istemezsin.”

Kahkaha attım. “İstemez miyim?”

“Hayır,” diye tekrarladı. Sonra beni cilalı parkede boş bir alana götürdü ve ben de yere uzandım. Sırtımda toprağın gücünü hissediyordum. İçimde titreşen enerjinin akıp gittiğini, azaldığını fark ettim. Toprağın yaşlı kucağına dönüyordu. Birkaç dakika sonra kendimi daha normal hissediyordum, başım eskisi kadar hafif değildi ve sarhoşluğum geçmişti. Ya da en azından kafamda canlandırdığım şekliyle artık sarhoş değildim. Sarhoşluk konusunda pek deneyimli sayılmazdım.

“Morgan bunu nasıl yapabiliyor?” diye sordu Matt, kolu hâlâ Jenna’nın omzunda koruyucu bir şekilde duruyordu. Jenna ise derin derin nefes almayı deneyimliyordu. “Çok kolay,” diye ünledi. “Kendimi çok... çok özgür hissediyorum.”

Cal alaycı alaycı güldü. “Bu bazen beni de korkutuyor. Morgan yüksek bir Wicca rahibi için bile inanılmaz şeyler yapıyor. Yılların eğitimine ve deneyimine sahip birinin. O çok güçlü, hepsi bu.”

“Bize onun doğuştan cadı olduğunu söyledin,” diye hatırlattı Ethan. “O da senin gibi gerçek bir cadı. Peki, bu nasıl olabiliyor?”

“Şu anda bundan bahsetmek istemiyorum,” dedim doğrudan. “Eğer yine yapmamam gereken bir şey yaptıysam gerçekten çok özür dilerim. Ama yanlış bir şey yapmak gibi bir niyetim yoktu. Sadece Jenna’nın daha rahat nefes almasını sağlamak istedim. Doğuştan cadı olma meselesinden bahsetmek istemiyorum. Tamam mı?”

Altı çift göz de bana bakıyordu. Cadılar meclisimizin üyeleri başlarını salladı ya da tamam dedi. Yalnız Cal’in yüzünde bu konudan eninde sonunda bahsetmemiz gerektiğini söyleyen bir ifade vardı.

“Çok acıktım,” dedi Ethan. “Atıştırmalık bir şeyler var mı?”

“Tabii var,” dedi Matt ve mutfığa yöneldi.

“Bugün yüzmeye gidemeyecek olmamız çok kötü,” dedi Jenna iç geçirerek.

“Neden gidemeyelim?” diye sordu Cal bana bakıp hınzırca gülümseyerek. “Neden olmasın. Evim çok da uzakta değil.”

Savunmaya geçerek kollarımı göğsümün üstünde birleştirdim.

“Hayatta olmaz,” diye itiraz etti Sharon ve beni rahatlattı. “Su sıcak bile olsa, hava aşırı soğuk. Donmak istemiyorum.”

“Siz bilirsiniz,” dedi Cal. Matt elinde bir kâse patlamış mısırla geldi ve ilk önce kendi bir avuç dolusu mısırı ağzına attı. “Belki başka zaman.”

Yüzümde ‘kimsenin beni görmeyeceği bir zaman’ ifadesiyle ona baktım ve o da içinden güldü.

Ona doğru yaslandım, mutlu ve iyi hissediyordum. Bree olmasa da inanılmaz ve heyecan verici bir seanstı.

Ama acaba o ve Raven nerede ve kiminle, diye düşünürken yüzümdeki gülümseme silindi.

14

Dersler

7 Mayıs 1982

Bu ruhsuz yerden ayrılıyoruz. Bir restoranda kasiyer olarak çalışıyordum, Angus ise şehrin aşağısında mezbahaların bulunduğu semtte, dev Amerikan ineklerini taşıyıp ölü bedenlerini kancalara asıyordu. Ruhumun öldüğünü hissediyorum, Angus da öyle. Buradan bir an önce gidebilelim diye kazandığımız her kuruşu biriktiriyoruz.

Evden pek bir haber yok. Belwicket'tan geriye bize neler olduğunu anlatabilecek kimse kalmadı ve öğrenebildiğimiz ufak tefek şeyler neler olup bittiğini anlamamız için yeterli değil. Hâlâ bu deftere neden yazmaya devam ettiğimi bile bilemiyorum. Artık sadece bir günlük, Gölgeler Kitabı değil artık. Doğum gününden beri, dünyam yok edildiğinden beri değil. Buraya geldiğimizden beri hiç telema yapmadım, Angus da öyle. Bir daha da hiç yapmayacağım. Telema korkunç felaket dışında bir şey getirmedir.

Daha yirmi yaşındayım ve ölümün kucakları için kendimi hazır hissediyorum.

-M. R.

Ertesi sabah kilisedeyken aklıma bir fikir geldi. Karanlık günah çıkarma odasına gözüm takıldı. Ayın bittikten sonra annelere günah çıkarmak istediğimi söyledim. Biraz şaşırdılar tabii ama ne diyebilirlerdi ki?

“Bugün yemeğe gelmek istemiyorum,” diye ekledim. “Daha sonra evde görüşürüz.”

Annemle babam birbirlerine baktılar, sonra babam başını salladı.

Annem de elini omzuma koydu. “Morgan...” diye söze başladı. Sonra kafasını salladı. “Yok bir şey, evde görüşürüz.”

Mary K. da bana baktı ama hiçbir şey demedi. Annemlerle oradan çıkarken yüzünde karmakarışık bir ifade vardı.

İnananlar günahlarını itiraf ederlerken sıramı bekledim. İstesem ne konuştuklarını dinleyebileceğimi fark ettim ama yapmak istemedim. Bu yanlış olurdu. *Peder Hotchkiss bazen çok ateşli hikâyeler dinliyordur* diye düşündüm. Ve muhtemelen çok sıkıcı ufak tefek şeyler de.

Sonunda sıram geldi. Kabinin içinde dizlerimin üstüne çöktüm ve önümdeki pencerenin açılmasını bekledim. Açılır açılmaz uzandım ve itirafa başladım. “Affedin beni Peder çünkü günah işledim. Son günah çıkarmamın üstünden... İhhh.” Hızlıca düşündüm. “Dört ay geçti.”

“Devam et, çocuğum,” dedi Peder Hotchkiss tüm hayatım boyunca ne zaman günah çıkarsam dediği gibi.

“İhhh...” Buraya kadar düşünmemiştim ve günahlarımın listesini çıkarmamıştım. Son zamanlarda yaptığım şeyleri anlatmak istemiyordum, zaten onların günah olduğunu da düşünmüyordum ki. “Şey, son zamanlarda annelere çok

sinirliyim,” diye çok kötü bir giriş yaptım. “Yani, ailemi seviyorum ve onların hakkını yemek istemiyorum ama geçenlerde... Evlatlık olduğumu öğrendim.” İşte söyleyivermiştim ve pencerenin diğer tarafında Peder Hotchkiss’in dediklerimi duyunca başını hafifçe kaldırdığını fark ettim. “Bana bunu daha önceden söylemedikleri için çok üzüldüm ve benimle hâlâ daha bu konu hakkında konuşmak istemedikleri için de,” diye devam ettim. “Öz annem ve babam hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Kökenlerimi bilmek istiyorum.”

Peder Hotchkiss’in dediklerimi sindirebilmesi uzun zaman aldı. “Annen ve baban en doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptılar,” dedi sonunda. Evlatlık olduğumu reddetmemişti ve herkesin bu gerçeği biliyor olması beni hâlâ çok incitiyordu.

“Öz annem ölmüş,” dedim ısrarcı davranarak. Sonra yutkundum, kendimi rahat hissetmiyordum, bundan bahsetmek bile beni geriyordu. “Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

“Evladım,” dedi Peder Hotchkiss yumuşak bir ses tonuyla. “İstediklerini anlıyorum. Ben de olsam öyle hissederdim. Ama emin ol yılların tecrübesiyle konuşuyorum, bazen geçmişî arkada bırakmak yapılacak en iyi şeydir.”

Gözlerim yaşla doldu ama zaten başka bir cevap da beklemiyordum. “Anlıyorum,” diye fısıldadım ağlamamaya çalışarak.

“Canım, Tanrı’nın işlerine bazen akıl sır erdirilemez,” dedi rahip ve ben bu kadar klişe bir şey söylediğine inanamadım. Sonra devam etti. “Bazı sebepler yüzünden, Tanrı seni annen ve babana getirmiş ve emin ol seni daha fazla sevemezlerdi.

Senin için onları Tanrı seçti ve onun seçimlerine saygı duymamız gerek.”

Oturdum ve bu söylediklerinin doğru olup olmadığını düşündüm. Sonra arkamdaki insanları beklettiğimi fark ettim. “Teşekkürler, Peder,” dedim.

“Tanrı’ya sana yol göstermesi için dua et. Ben de senin için dua edeceğim.”

“Tamam.” Günah çıkarma kabininden çıktım, paltomu giydim, kocaman çift kanatlı kapıdan parlak kasım güneşine çıktım. Düşünmem gerekiyordu.

Arka arkaya gelen gri günlerden sonra güneşli bir havada yürümek güzeldi. Ayağımın altındaki kahverengi nemli yaprak yağınlarını tekmelemek de öyle. Hâlâ ara sıra altın sarısı bir yaprak etrafımda süzülerek yere iniyordu. Sanki düşen her yaprak sonbaharı kışa çeviren bir saatin tik tak eden saniyeleri idi.

Widow’s Vale’in şehir merkezinden geçerken vitrinlere baktım. Burası eski bir kasabaydı, belediye binası 1692 yılından kalmaydı, ara sıra ne kadar etkileyici olduğunu düşünürdüm, tıpkı bir tablo gibi. Serin bir esinti saçlarımı savurdu, kasabanın hemen yanından akıp giden Hudson Nehri’nin kokusu burnuma geldi.

Eve geldiğimde hâlâ Peder Hotchkiss’in söylediklerini düşünüyordum. Sözlerinde bilgelik olduğunu kabul etsem bile tüm gerçeği bilmemeyi kabul edemezdim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Belki de bir sonraki Wicca seansımızda bana bir yol gösterilmesini dileyebilirdim.

Üç kilometre yürüyüşün sonunda iyice ısınmıştım, ceke-timi çıkarıp mutfaktaki sandalyenin üstüne attım. Saate bak-tım. Ailem klasik pazar günü rutinini takip ederse, daha eve gelmelerine en az bir saat vardı. Bir süre evde yalnız kalma fikri hoşuma gitmişti.

Üst kattan gelen bir patırtıyla içim ürperdi. İlk aklıma ge-len şey Bree'nin muhtemelen Raven ile birlikte evin içinde bir yerlerde olduğuydu. Yatak odama ya da başka bir yerde bir telema yapıyor olmalıydılar.

Neden aklıma hırsızlar ya da bir şekilde eve girmiş bir sin-cap gelmedi bilmiyorum. Sadece ilk düşündüğüm şey Bree oluvermişti.

Bir mobilyanın yerinden oynatılmasıyla çıkan bir gıcır-tı duydum. Sessizce deponun kapısını açıp beyzbol sopamı al-dım. Sonra ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp çoraplarımla yukarı çıktım.

Yukarı vardığımda seslerin Mary K.'nin odasından gel-diğini anladım. Sonra onun sesini duydum. "Yaaa! Dur! Kahretsin, Bakker!"

Durdum, ne yapacağımı bilemedim.

"Kalk üstümden," dedi Mary K. sinirle.

"Aa, haydi ama yapma Mary K.," dedi Bakker cevap olarak. "Hani beni sevdiğini söylüyordun. Ben zannetmişim ki..."

"Sana yapmak istemediğimi söylemiştim!" diye çığlık attı Mary K.

Koşarak kapıyı açtım ve Mary K.'nin tek kişilik yatağında Bakker'ı onun üstünde gördüm, Mary K. ise onu tekmeleme-ye çalışıyordu.

“Hey!” dedim yüksek sesle ve ikisi de bu sesle sıçradı. Kafaları aynı anda bana döndü ve Mary K.’nin yüzündeki rahatlama ifadesini gördüm. “Onu duydun,” dedim yine bağırarak. “Çekil üstünden!”

“Sadece konuşuyorduk,” dedi Bakker.

Mary K. elleriyle onu göğsünden itti, o ise karşı koydu. Öfkem kabardı ve sopayı havaya kaldırdım.

Pat! Bakker’ın dikkatini çekebilmek için çok sert olmayan bir şekilde omzuna vurdum. Bree ile son kavgamızdan beri bu kadar öfkelenmemiştim.

“Ah!” diye bağırdı Bakker. “Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi?”

“Bakker, çekil!” dedi Mary K. tekrar onu iterek.

Suratımı Bakker’inkine dayadım ve dişlerimi göstererek elimden gelen en sert biçimde konuştum. “Uzak dur ondan!”

Bakker’ın yüzü gerildi ve hızla yataktan indi. Hem utanmış hem de kızgın görünüyordu, gözü kararmıştı.

Sonra elini kaldırıp sopaya vurarak elimden düşürdü. Sopa odanın diğer ucuna uçuşunu ağzım bir karış açık seyrettim.

“Sen karışma, Morgan,” dedi. “Neler olup bittiğini bilmiyorsun. Mary K. ve ben sadece konuşuyorduk.”

“Ha, öyle mi?” dedi Mary K. yataktan kalkıp tişörtünü aşağı çekerken. “Sen adi bir pislik gibi davranıyordun. Şimdi çık dışarı!”

“Bana neler olup bittiğini anlatana kadar çıkmayacağım,” dedi Bakker. “Beni buraya sen çağırdın!” Neredeyse haykırarak konuşuyordu, sesi odada yankılanıyordu. “Yukarı gelme mi sen söyledin! Peki ne düşünmeliydim? Neredeyse iki aydır çıkıyoruz!”

Mary K. artık ağlamaya başlamıştı. “Ben onu kastetmemiştim,” dedi yastığını karnına bastırarak. “Sadece seninle yalnız kalmak istemişim.”

“Benimle yalnız kalınca ne olmasını bekliyordun?” diye sordu kollarını iki yana açarak. Ona doğru bir adım attı.

“Adımlarına dikkat et Bakker,” diye uyardım ama beni duymazdan geldi.

“Onu kastetmemiştim,” diye tekrarladı Mary K. hıçkırarak.

“Tanrım!” dedi Bakker ona doğru eğilerek. Dişlerimi sıkarak sopaya doğru yöneldim. “Sen ne istediğini bilmiyorsun.”

“Kes sesini Bakker,” diye araya girdim. “Tanrı aşkına, o daha on dört yaşında.”

Mary K. yüzünü yastığına bastırarak ağlamaya devam etti.

“O benim kız arkadaşım!” diye bağırды Bakker. “Onu seviyorum ve o da beni seviyor! Bu iş seni ilgilendirmez!”

“Beni ilgilendirmez mi?” Kulaklarıma inanamıyordum. “Bahsettiğin kişi benim kardeşim!”

Planlamadan kolumu açıp parmağımı Bakker’a doğrulttum. Gözlerimin önünde parmağımdan şimşekler çıkaran mavi bir ışık topu çıkıp Bakker’a yandan çarptı. Bu, dün gece Jenna’ya verdiğim ışık gibiydi ama bu defa farklıydı. Bakker inledi, belini tuttu ve yatağın kenarına tutundu. Dehşete kapılmış bir şekilde ona bakakaldım ve o da bana sanki aniden pençelerim ve kanatlarım çıkmış gibi bakmaya başladı.

“Bu da nesi böyle?” derken nefessiz kaldı ve tekrar belini tuttu. Parmaklarından aşağı kanlar süzölmeye başlamasını diye dua ediyordum. Elini kaldırdığında hiçbir yerde kan lekesi yoktu, tuttuğum nefesimi verdim, rahatlamıştım.

“Ben gidiyorum,” dedi allak bullak olmuş bir ses tonuyla. Ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Mary K.’ye son kez bakmak için arkasını döndü. Mary K.’nin yüzü hâlâ yastığa gömülüydü ve başını kaldırıp bakmadı. Bana bir bakış atarak odadan dışarı fırladı, merdivenlerden koşarak indi.

Birkaç saniye sonra ön kapı çarparak kapandı. Gittiğinden emin olmak için peşinden aşağı indim. Ön kapının penceresinden belini ovarak koşar adım gidişini gördüm. Dudaklarının kıpırdayışından kendi kendine sövüp durduğunu anladım.

Mary K.’nin yanma döndüğümde bir mendille gözlerini siliyor ve burnunu çekiyordu.

“Tanrım, Mary K.,” dedim yatakta yanına otururken. “Bütün bunlar da neydi? Neden annemlerle yemeğe gitmedin?”

Tekrar ağlamaya başladı ve bana doğru yaslandı. Kollarımla onu sardım, zarar görmediği ve tam zamanında eve geldiğim için şükreliyordum. Bir haftadır ilk defa ikimiz eskiden olduğumuz gibiydik. Yakın. Rahat. Birbirimize güveniyorduk. Bu duyguyu o kadar özlemiştim ki.

“Lütfen annemle babama söyleme,” dedi, gözyaşları yanaklarını ıslatırken. “Sadece Bakker’la baş başa olmak istemiş-tim, o yüzden annemlere ders çalışmam gerektiğini söyledim ve onlar da yemeğe gitmeden beni eve bıraktılar. Sadece, yanımızda hep başkaları oluyordu. Böyle düşünceğini tahmin edemezdim.”

“Ah Mary K.,” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. “Büyük bir yanlış anlama olmuş ama bu senin hatan değil. Onunla baş başa kalmak istedin demek onunla yatağa girmek zorun-

dasın demek değil. Sen bir şey dedin; o başka şey anladı. Kötü olan şey ayı gibi davranması. Polis çağırmalıydım.”

Mary K., burnunu çekerek geri çekildi. “Bana gerçekten zarar verebileceğini düşünmüyorum,” dedi. “Bence dışarıdan aslında olduğundan daha kötü görünüyordu.”

“Onu savunduğuna inanamıyorum!”

“Hayır, savunmuyorum,” dedi kardeşim. “Onu savunmuyorum ve kesinlikle ondan ayrılıyorum.”

“İyi bari,” dedim sertçe.

“Ama normalde hiç böyle değildi,” diye devam etti Mary K. “Beni hiçbir zaman zorlamazdı, hayır dediğim zaman hep dinlerdi. Yarın yaptıklarına pişman olacağına eminim.”

Gözlerimi kısıp ona baktım. “Mary Kathleen Rowlands. Bu tavrın yeterince doğru değil. Sakın onun için bahaneler bulmaya kalkma. Odaya girdiğimde seni yatağa yapıştırmıştı.”

Kaşları havaya kalktı. “Evet,” dedi.

“Ve elimdeki sopaya da vurdu,” dedim. “Bize bağırıp çağırdı.”

“Biliyorum,” dedi Mary K., sinirli görünmeye başlamıştı. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Böyle daha iyi,” dedim ayağa kalkarak. “Şimdi bana ondan ayrılacağını söyle.”

“Ondan ayrılacağım,” diye tekrarladı kardeşim.

“Tamam, şimdi gidip üstümü değiştireceğim. Sen de git yüzünü yıka ve anneler gelmeden önce odanı toparla.”

“Tamam,” dedi Mary K. ayağa kalkarak. Bana ağlamaklı yüzüyle gülümsedi. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim.” Sarılmak için bana doğru uzandı.

“Bir şey değil,” dedim ve arkamı döndüm.

“Peki onu durdurmayı nasıl başardın? Ah!” dedi ve sonra yatağa doğru düştü. “Ne yaptın?”

Hızlı düşünmek zorundaydım. “Dizine tekme attım,” dedim. “Dengesini kaybetmesine sebep oldum.”

Mary K. güldü. “Eminin bunu hiç beklemiyordu.”

“İkimiz de beklemiyorduk,” dedim dürüstçe. Sonra biraz sersem hissederek aşağı indim. Birine bir ışık fırlatmıştım. Bu bir cadı için bile şaşırtıcı bir şeydi.

Kimim Ben?

1 Eylül 1982

Bugün bu cehennemden taşınıyoruz, buradan 4 saat kadar kuzeydeki bir kasabaya. Adı Meshomah Şelaleleri. Sanırım Meshomah Kızılderililerden kalma bir isim. Burada birçok yerde Kızılderili kelimeleri var. Kasaba küçük ve son derece güzel, biraz evimize benziyor.

Şimdiden orada kendimize iş bulduk. Ben merkezdeki küçük bir kafede garsonluk yapacağım, Angus ise bir marangoza fıraklık. Geçen hafta orada insanların garip eski moda kıyafetlerle dolandıklarını gördük. Oranın yerlisi olan bir adama nedenini sordum. Onların Amish olduğunu söyledi.

Geçen hafta Angus İrlanda'dan döndü. Onun gitmesini hiç istememiştim ve şimdiye kadar da bu konuda yazamadım. İrlanda'ya Ballynigelle gitti. Kasabadan geriye pek bir şey kalmamış. Cadıların yaşadığı bütün evler yakılıp yıkılmış, şimdi de yeniden inşa edilmek üzere enkazları kaldırılıyor. Orada bizim türümüzden kimsenin kalmadığını söyledi, kaldıysa da o bulamamış.

Muvh Bencham'da bütün kasabayı yutan siyah bir dalgayı anlatan bir hikâyeden bahsedildiğini duymuş, siyah ve susuz bir dalga. Bu kadar büyük

ve güçlü bir şeye ne sebep olmuş olabilir hiçbir fikrim yok. Belki de birden fazla cadı meclisi güçlerini birleştirmiştir.

Onun oraya gitmesinden çok korktum, onu bir daha göremeyeceğimi düşündüm. Gitmeden önce benimle evlenmek istedi, ben de hayır dedim. Ben kimseyle evlenemem. Hiçbir şey kalıcı değil ve kendimi kandırmak istemiyorum. Her neyse, parayı aldı, eve gitti ve bir avuç dolusu kömüre dönmüş arazi buldu.

Şimdi burada ve biz taşınıyoruz ve bu yeni kasabada umarım yeni bir hayata başlayabiliriz.

-M. R.

O öğleden sonra Wicca kitaplarımın peşine düşmeye karar verdim. Yatağıma yatıp hislerimi yokladım, bir nevi yattığım yerden evin her yerini aradım. Uzun bir süre hiçbir şey hissedemedim ve zaman kaybettiğimi düşünmeye başladım. Ama sonra, kırkbeş dakika kadar sonra, kitapların annemin dolabında, en arkada siyah bir bavulun içinde olduğunu hissettim. Gidip baktım ve tabii ki de oradaydılar. Onları alıp odama götürdüm ve masamın üstüne koydum. Eğer annemle babam bu konuda bir şey yapmak isterlerse yapsınlar. Sessizlik bana yetmişti.

Pazar gecesi masamın başında oturuyordum, matematik ödevimi yaptığım sırada annemle babam odamın kapısını çaldılar. "Girin," dedim.

Kapı açıldı ve Mary K.'nin odasından gelen gürültülü müziği duydum. Başımı salladım. Müzik zevklerimiz tamamen farklıydı.

Annemle babamın kapı aralığında durduğunu gördüm.

“Evet, ne var?” diye sordum.

“Girebiliriz miyiz?” diye sordu annem.

Omuz silktim.

Annemle babam içeri girdi ve yatağımın üstüne oturdu. Masamın üstünde duran Wicca kitaplarına bakmamaya çalıştım.

Babam boğazını temizledi, annemse onun elini tuttu.

“Geçen hafta hepimiz için... çok zor oldu,” dedi annem çekingen ve rahatsız görünüyordu. “Senin bazı soruların vardı ve biz bunları cevaplamaya hazır değildik.”

Bekledim.

İç çekerek devam etti, “Eğer kendin öğrenmeseydin muhtemelen sana bu evlatlık meselesinden hiç bahsetmezdim.” Evlatlık kelimesini neredeyse fısıldayarak söyledi. “Bunun pek tavsiye edilmediğini biliyorum. Herkesin açık ve dürüst olması gerektiğini söylüyorlar.” Başını salladı. “Ama sana anlatmak bana iyi bir fikir gibi gelmiyordu.” Babamın gözlerine baktı, o da başını salladı.

“Ama şimdi biliyorsun,” dedi annem. “En azından bir kısmını. Belki de artık bizim bildiğimiz kadarını senin de öğrenmen en iyisi. Emin olamıyorum. Artık neyin iyi olduğundan emin olamıyorum. Ama başka seçeneğimiz kalmadı.”

“Bilmek hakkım,” dedim. “Bu benim hayatım. Şu anda tek düşünebildiğim şey bu. Öğrendiğimden beri her gün.”

Annem başını salladı. “Evet, bunu görebiliyorum. O yüzden.” Derin bir nefes aldı ve bir süre gözlerini yere indirdi. “Babanla evlendiğimizde ben yirmi iki yaşındaydım, babansa yirmi dört, biliyorsun.”

“Hı-hı.”

“Hemen bir aile kurmak istedik,” dedi annem. “Sekiz sene boyunca denemelerimiz sonuçsuz kaldı. Doktorlar bende bir sürü sorun buldular. Hormonsal dengesizlikler, endometrioz... Her ay regl olunca hamile olmadığım için oturup ağladım.”

Babam gözlerini ondan ayırmadı. Elini bırakıp kolunu omzuna sardı.

“Tanrıya bana bir bebek vermesi için dua ettim,” dedi annem. “Mumlar yaktım, dilekler diledim. Sonunda evlat edinmek için başvurduk ve bize üç dört seneyi bulabileceğini söylediler. Ama yine de başvurduk. Sonra...”

“Sonra tanıdığımız bir avukattan bir gece bir telefon geldi,” dedi babam.

“Yağmurlu bir geceydi,” diye ekledi annem, bense tanıdıkları arasında bir avukat var mı diye hatırlamaya çalışıyordum.

“Bir bebekten bahsetti,” dedi babam. Ağırlığını kaldırdı ve ellerini dizinin altına koydu. “Bir aileye ihtiyacı olan bir kız bebek, özel bir evlatlık prosedürü.”

“Bir saniye bile tereddüt etmedik,” dedi annem. “Hemen evet dedik. O gece kucağında bir bebekle geldi ve bana uzattı. Daha ilk bakışta bu bebek benim gibi hissettim, uzun zamandır dua ettiğim bebek.” Annemin sesi çatallandı ve gözlerini ovuşturdu.

“Bu sendin,” dedi babam gereksiz yere. O anıyı hatırlayarak, “Yedi aylıktın ve o kadar...”

“Çok mükemmel,” diye araya girdi annem yüzü aydınlanarak. “Tombik ve sağlıklıydın, kıvrıcık saçların ve kocaman gözlerin vardı ve o gözlerle bana baktın... ve o anda senin

benim kızım olduğunu anladım. O anda benim çocuğum oluvermiştin, seni benden almaya kalkacak kişiyi öldürebilirdim. Avukat bize anne ve babanın seni yetiştirebilmek için çok genç olduklarını ve kendisinden senin için iyi bir yuva bulmasını istediklerini söyledi.” Hatırlayarak başını salladı. “Bunu düşünmedik bile, daha fazla şey öğrenmek için sorular sormadık. Bildiğim tek şey artık bir bebeğim vardı ve açıkçası neden ve nereden geldiği umurumda değildi.”

Çenem kasıldı ve boğazımın ağrımaya başladığını hissettim. Acaba annemle babam, tehlikede olduklarını bildikleri ve beni korumak için mi evlatlık vermişlerdi. Acaba avukat doğruyu mu söylüyordu? Ya da anneler öldükten sonra beni bir yerde mi bulmuştu?

“Sen istediğimiz her şeydin,” dedi babam. “O gece bizimle birlikte uyudun, ertesi gün gidip bulabildiğimiz bütün bebek eşyalarını aldık. Bin tane Noel gibiydi, seninle bütün hayallerimiz gerçek olmuştu.”

“Bir hafta sonra,” dedi annem burnunu çekerek, “Meshomah Şelaleleri’nde bir yangın haberi okuduk. Yanıp kül olan bir ahırda bulunan iki ceset hakkında bir haberd. Cesetler teşhis edilince isimlerin senin doğum belgendekilerle uyuştüğunu gördük.”

“Daha fazla şey bilmek istiyorduk ama evlat edinme işinin de zarar görmesini istemiyorduk,” dedi babam. Başını salladı. “Söylemeye utanıyorum ama ne olursa olsun seni kaybetmek istemiyorduk.”

“Ama aylar sonra, evlat edinme sonuçlandıktan sonra -işlemler çok hızlı oldu ve sonunda yasal olarak kızımızdın ve

kimse seni bizden alamazdı ve daha çok şey öğrenmeye karar verdik,” diye devam etti annem.

“Nasıl?” diye sordum.

“Avukatı aramaya çalıştık ama başka bir eyalette bir iş bulmuş. Mesaj bıraktık ama telefonlarımıza cevap vermedi. Biraz garipti,” diye ekledi babam. “Sanki bizden kaçıyor gibiydi. Sonunda pes ettik.”

“Gazeteleri taradık,” diye devam etti babam. “Yangın haberini yapan muhabirle konuştum. O da beni Meshomah polisiyle bağlantıya geçirdi. Ondan sonra da iş için gittiğim bir zaman İrlanda’da araştırma yaptım. O zaman sen iki yaşındaydın ve annen de Mary K.’ye hamileydi.”

“Peki ne buldun?” diye sordum kısık sesle.

“Bilmek istediğine emin misin?”

Başımı salladım ve çalışma masama dayandım. “Bilmek istiyorum,” dedim, bu sefer sesim daha gür çıktı. Alyce’in bana anlattıklarını ve kütüphanede bulduklarımı biliyordum. Daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Hepsini öğrenmem lazımdı.

“Maeve Riordan ve Angus Bramson o ahırdaki yangında öldüler,” dedi babam yere bakarak sanki ayakkabısından okuyordu. “Bir pusuydu... Cinayet,” diye açıkladı. “Ahırın kapısı dışarıdan kilitlenmişti ve benzin dökülmüştü.”

Titredim, fal taşı gibi açtığım gözlerimi babama dikmiştim. Hiçbir yerde cinayet olduğuna dair kesin bir şey okumamıştım.

“Kömürleşmiş ahşap parçaların üstüne kazınmış bazı semboller bulmuşlar,” dedi annem. “Onların rünik semboller ol-

duğu tespit edildi ama neden oraya yazıldıklarını ve Angus ve Maeve'in neden öldürüldüklerini kimse bilmiyordu. Kendi hâlinde yaşıyorlarmış, kimseye borçları yokmuş, pazarları kiliseye giderlermiş. Bu cinayet hiçbir zaman çözülemedi.”

“Peki İrlanda?”

Babam başını salladı ve ağırlığını diğer ayağına kaydır-
dı. “Dediğim gibi oraya iş için gitmiştim, çok fazla vaktim
yoktu ve ne aradığımı bilmiyordum. Meshomah polisinin
Maeve Riordan'ın doğum yeri olduğunu söylediği kasabaya,
Ballynigel'e günübirlik gittim. Oraya vardığımda, görecekt
pek bir şey kalmamıştı. Ana caddede birkaç tane dükkân ve
yeni yapılmış birkaç apartman bloğu. Elimdeki turist rehbe-
rinde oranın eski bir balıkçı kasabası olduğu yazılıydı ama o
eski kasabadan tek bir iz yoktu.”

“Ne olduğunu öğrenebildin mi?”

“Pek değil,” dedi babam ellerini iki yana açarak. “Bir gazete
bayiisi vardı, küçücük bir dükkân. Ona neler olduğunu sordu-
ğumda, yaşlı kadın beni dışarı attı ve arkamdan kapıyı kapattı.”

“Seni dışarı mı attı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Babam kuru kuru güldü. “Sonunda, ortalıkta dolaşıp hiç-
bir şey bulamadıktan sonra, komşu kasabaya gittik -adı sa-
nırım Much Bencham'dı- ve yerel barda öğle yemeği yedim.
Barda oturan birkaç yaşlı adam vardı bana nereden geldiğimi
sordular. Konuşmaya başladım ama Ballynigel'den bahseder
bahsetmez sus pus oldular. *Neden bilmek istiyorsun*, diye sor-
dular şüpheyle. Amerika'daki bir yerel gazeteye hazırlayaca-
ğım küçük İrlanda kasabalarıyla ilgili haber için araştırma
yaptığımı söyledim. Seyahat sayfası için.”

Babama baktım, onu benim köklerimi aramak için birtakım adamlara gözünü kırpmadan yalan söylerken canlandıramadım. Tüm bunları biliyordu, her ikisi de biliyordu, bütün hayatım boyunca. Ve bana tek bir kelime etmediler.

“Uzun lafın kısası,” diye devam etti babam, “sonunda ortaya çıktı ki, dört yıl öncesine kadar Ballynigel küçük refah içinde bir kasabaymış. Ama 1982’de birdenbire yok olmuş. Kötü güçler tarafından yol edildiğini söylediler.”

Zorlukla nefes alabiliyordum. Alyce’in hikâyesine benziyordu. Annem gerginlikten alt dudağını kemiriyordu, hiç bana bakmıyordu.

“Ballynigel’in cadıların yaşadığı bir kasaba olduğunu söylediler. Binlerce yıldan beri orada yaşayan cadı sülalesinden geliyorlarmış. Kendilerine eski klan diyorlarmış. Kötülüğün yükseldiğini ve cadıları yok ettiğini söylediler. Nedenini bilmiyorlarmış ama bir cadıyla asla haşır neşir olmamak gerektiğini söylediler.” Babam öksürüp boğazını temizledi. “Bense güldüm ve cadılara inanmadığımı söyledim. Onlar da, *ne kadar safsın*, dediler. Cadıların gerçek olduğunu ve bir gece ansızın tüm kasaba yok olana kadar Ballynigel’de çok güçlü bir cadı grubunun yaşadığını anlattılar. Sonra aklıma bir fikir geldi ve *kaçabilen oldu mu*, diye sordum. Birkaç tane insan kaçabilmiş Kaçanlara insan dediler, sanki onlar farklıymış gibi. *Peki ya cadılardan kaçabilen oldu mu*, dedim. Başlarını salladılar ve eğer oradan kaçmayı başaran bir cadı olduysa bile nereye giderse gitsin asla güvende olamaz dediler. İzleri sürülür ve er ya da geç öldürülürlermiş.”

Ama iki tane cadı kaçtı ve Amerika'ya geldi. Ve üç sene sonra orada öldürüldüler.

Annem burnunu çekmeyi bıraktı ve sanki bu hikâyeyi daha önce duymamış gibi babama baktı.

“Eve gelip, olanları annene anlattım ve doğruyu söylemek gerekirse ikimiz de fena korktuk. Annenle babanın nasıl öldürüldüğünü düşündük. Açıkçası bu ödümüzü patlattı. Burada bu insanların peşinde dolanan bir psikopat olduğunu düşündük ve eğer senin varlığından haberdar olurlarsa sen de güvende olamazdın. Bu yüzden kendi hayatımıza dönmeye karar verdik ve bir daha asla geçmişinden bahsetmedik.”

Orada oturup, Alyce'den dinlediğim hikâye ile bunu kafamda birleştirdim. İlk kez annemlerin bu hikâyeyi neden kendilerine sakladıklarını anlamaya başladım. Beni korumaya çalışıyorlardı. Öz annemle babamın ölümüne sebep olan şeyden korumaya.

“Adını değiştirmeyi düşündük,” dedi annem. “Ama yasal olarak adın Morgan'dı. O yüzden sana takma isim verdik.”

“Molly,” dedim. Dördüncü sınıfa kadar adım Molly'di, sonra bu isimden nefret ettiğime karar verip bana Morgan denmesini istemiştım.

“Evet. Ve o zaman, yani sen tekrar Morgan olmak istediğinde biz artık güvende hissediyorduk,” dedi annem. “Çok fazla şey değişmişti. O zamandan beri Meshomah Şelaleleri, Ballynigel ya da cadılar hakkında hiçbir şey duymamıştık. Tüm bunlar geçmişte kaldı sanıyorduk.”

“Sonra Wicca kitaplarını bulduk,” dedi babam. “Ve her şey yeniden başladı, tüm o anılar, tüm o korkunç hikâyeler, o

korku. Birilerinin seni bulduğunu ve o kitapları sana bilerek verdiğini düşündüm.”

Kafamı salladım. “Kitapları kendim satın aldım.”

“Belki de mantıksız davranıyorduk,” dedi annem yavaşça. “Ama çocuğunun senden alınacağım ya da başına kötü bir şeyler gelebileceğini düşünmek nasıl bir şey bilemezsin. Belki de yaptığın şey son derece masumdur ve bu işi birlikte yaptığın insanlar sana zarar vermek istemiyordur.”

“Tabii ki hayır,” dedim Cal’i, annesini ve arkadaşlarımı düşünerek.

“Ama korkmaktan kendimizi alamıyoruz,” dedi babam. “Haritadan tamamıyla silinmiş bir kasaba gördüm. Yanan ahır okudum. İrlanda’da o adamlarla konuştum. Ve eğer cadılık bunları da içeriyorsa, senin bununla bir ilgin olsun istemiyoruz.”

Birkaç dakika boyunca orada öylece oturduk ve hikâyeyi sindirmeye çalıştım. Şu an duygu yüklüydüm, öfkem neredeyse tamamen geçmişti.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.” Derin bir nefes aldım. “Bana bunları anlattığınız için çok memnunum. Ve belki de daha küçük olsaydım anlayamayabilirdim. Ama en azından evlat edinme kısmını daha önceden söyleyebilirdiniz diye düşünüyorum hâlâ. Bilmeye hakkım vardı.”

İkisi de başlarını salladı ve annem derin bir iç çekti.

“Ama İrlanda’daki o büyük felaketle Wicca’nın doğrudan bir bağlantısı olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bu sadece garip bir tesadüf. Yani, Wicca benim bir parçam. Bizim yaptığımız şeyler sizin tarif ettiğinize benzer şeylere sebep olmuş olamaz.”

Annemin daha fazla şey sormak istediğini hissettim ama cevapları duymak istemediğini anladım. Sessiz kalmayı tercih etti.

“Peki Mary K. nasıl oldu?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi annem alçak sesle. “Oldu işte. Ve Mary K.’dan sonra bir daha hamile kalamadım. Tanrı iki kızım olmasını istedi ve ikiniz de hayatımıza tarif edilmez bir sevinç getirdiniz. İkinizi de o kadar çok seviyorum ki, başınıza kötü bir şeyler gelmesi düşüncesine dayanamıyorum. O yüzden bu işleri bırakmanı istiyorum. Hatta sana cadılığı bırakman için yalvarıyorum.”

Ağlamaya başladı, tabii ben de. Bu kadar şeyi sindirmek kolay değildi.

“Ama yapamam!” dedim ağlayarak bir yandan da burnumu siliyordum. “Bu benim bir parçam. Doğal bir parçam. Bu kahverengi saçlı olmak ya da büyük ayaklı olmak gibi bir şey. Bu benim.”

“Senin ayakların büyük değil,” diye itiraz etti babam.

Gözyaşlarımın arasında bu lafa gülmeden edemedim.

“Beni sevdiğinizi ve benim için en iyisini istediğinizi biliyorum,” dedim gözlerimi silerken. “Ben de sizi seviyorum ve sizi üzme ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ama bu, benden artık Morgan olmamı istemeniz gibi bir şey.” Kafamı kaldırdım.

“Senin güvende olmanı istiyoruz!” dedi annem gür sesle ve gözlerime bakarak. “Mutlu olmanı istiyoruz.”

“Mutluyum,” dedim. “Ve güvende olmaya dikkat ediyorum.”

Koridorun öte tarafından gelen müzik sesi kesildi ve Mary K.'nin ikimizin odasını bağlayan banyoya girdiğini işittik. Önce su sesi duyduk sonra da dişlerini fırçaladığını. Sonra tekrar bir kapı sesi geldi ve ardından sessizlik oldu.

Anne babama baktım. "Anlattığınız için teşekkür ederim," dedim. "Bu, sizin için ne kadar zordu biliyorum ama yaptığınız için mutluyum. Bilmeye ihtiyacım vardı. Ve söylediklerinizi düşüneceğim, söz veriyorum."

Annem iç çekti ve babamla birbirlerine baktılar. Ayağa kalktılar ve son bir haftadan beri ilk defa birbirimize sarıldık.

"Seni seviyoruz," dedi annem kulağıma eğilip.

"Ben de sizi seviyorum," dedim.

Düşmanca

15 Aralık 1982

Hayatımızda ilk defa Noel'i kutlamak için hazırlanıyoruz. Kasabadaki Katolik kilisesine gidiyoruz. İnsanlar çok tatlı. Çok komik, tüm bu Noel zimbirtıları -Yule'a o kadar benziyor ki. Yule ağacı, kırmızı ve yeşil renkler, ökseotu. Bu şeyler hep hayatımızın bir parçası olmuştu. Gerçekten olduğumuz şeyi yapmak yerine Katolik âdetlerini takip etmek garip geliyor.

Kasaba şirin, New York şehir merkezinden çok daha yeşil. Burada doğayı görebiliyorum; yağmurun kokusunu alabiliyorum. Çirkin gri kutular ve onları dolduran ve mutsuz mutsuz etrafta koşuşturan bir avuç insandan oluşmuyor.

Zaman zaman kendimi ufak tefek bir şeyler için telemalar mırıldanmak isterken yakalıyorum -bahçedeki sümüksü böceklerden kurtulmak, ekmeğimin kabarmasına yardım etmek gibi şeyler. Ama yapmıyorum. Bütün hayatım siyah ve beyaz ve şu anda böyle olması gerekiyor. Telema yok, sihir yok, ritüeller ve uyaklı dizeler yok. Burada olmaz. Artık asla olmaz.

Her neyse, küçük kulübemizi çok seviyorum. Çok sevimli ve temiz tutması da kolay. Kendi çamaşır makinemizi almak için para biriktiriyoruz. Amerika'da herkesin çamaşır makinesi var.

Bu yıl yaşadığımız dehşeti aklımdan çıkaramıyorum. Sonsuza kadar ruhumu kazındı. Ama bu yeni yerde olmaktan memnunuz, Angus'la ve güvende olmaktan.

-M. R.

“Cuma günü oyuna gidecek misin?” diye sordu Tamara.

Ayağımdaki takunyaları fırlattım ve spor dolabıma tıktım. Her zamanki kızların soyunma odasında hava ter, bebek pudrası ve şampuan karışımı kokuyordu. Tamara spor şortunu üstüne çekti ve çoraplarını giymek için oturdu.

“Bilmiyorum,” diye yanıtladım tişörtümü çıkarırken. Hızlıca spor kıyafetlerimi giymeye başladım, Tamara'nın gözünün boynumdaki beşgen gümüşe takıldığını fark ettim. Gözlerini kaçırdı ve ne anlama geldiğini bilip bilmediğinden emin olamadım, yani bunu Wicca ve Cal'e bağlılığımın bir sembolü olduğunu. Ayakkabılarımı bağlamak için eğildim ve hiçbir şey demedim.

Odanın karşı köşesinde Bree de kendi dolabının önünde üstünü değiştiriyordu. Raven bizden bir dönem büyük olduğu için başka bir sınıftaydı. Bu aralar Bree'yi yalnız görmek alışıldık bir durum değil pek.

Bree ile bir an göz göze geldik ve yüzündeki buz gibi ifade beni şok etti.

Hayatımdaki büyük haberleri onunla paylaşamadığıma inanamıyordum. Ne evlatlık olduğumu ne de öz annemle babamın hikâyesini ona anlatabilmiştım. Birbirimize her zaman her şeyi anlatacağımıza dair söz vermiştik. Ve bu seneye kadar öyle de olmuştu. Bekâretini kaybettiği zaman gelip bana an-

latmıştı ve ilk kez ot içtiği zaman da, annesinin ilişkisi olduğunu öğrendiğinde de. Benim itiraflarım ise çok daha sıradan şeylerdi.

“Bil bakalım bana kim çıkma teklif etti,” dedi Tamara bukleli saçını kabarık bir atkuyruğu şeklinde toplarken.

“Kim?” diye sordum ve saçımı iki yandan hızlıca ördüm. Bu hâlimle İrlandalı Pocahontas’a benzemiştim.

Tamara sesini alçaltarak, “Chris Holly,” dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Haydi ya! Peki, sen ne dedin?” diye fısıldadım.

“Hayır dedim! Öncelikle bana derslerinde ona yardımcı olayım diye çıkma teklif ettiğinden eminim, ikinci olarak da Bree’ye nasıl adilik ettiğini gördüm.” Koyu kahverengi gözleriyle bana baktı. “Siz hâlâ konuşmuyor musunuz?”

Başımı hayır anlamında salladım.

O da başını salladı. Ayakkabılarımı giyip bağlamaya başladım.

“Peki sen Cal’in peşinden mi koştun?” diye sordu.

“Hayır!” dedim dürüstçe. “Yani, onun için deli oluyordum ama Bree’nin ondan hoşlandığını da biliyordum. *Nasılsa onlar birlikte olur*, diye düşünüyordum. Ama sonra... o beni seçti.”

Omuz silkerek kimsenin suratına fırlamasın diye tişörtümün altından sütyenimin kopçasını açtım. Sonra beden eğitimi hocamız Bayan Lew meşhur ıslığını çaldı. Bayan Lew ıslık çalmayı çok severdi.

“Dışarıda yağmur yağıyor, kızlar!” diye bağırdı gür sesiyle. “Spor salonunun çevresinde beş tur atarak başlayalım!”

Hepimiz ısınma hareketlerini yaptık, sonra da soyunma odasından koşarak çıktık. Tamarayla ben Bree'nin yanından hızla geçtik, o ise elinden geldiğince yavaş koşuyordu.

"Cadı," diye mırıldandığını duydum yanından geçerken. Öfkeden yanaklarım alev alev oldu ama duymazlıktan geldim.

"Sana cadı dedi," diye fısıldadı Tamara sinirli sinirli, yanımda koşmaya devam ederken. "Bu olayı bu kadar abarttığına inanamıyorum. Yani çıkmadılar bile. Ayrıca istediği diğer tüm erkekleri elde edebilir. Yani hepsine birden mi sahip olmak zorunda?"

Bizim dönemin erkekleri salona girip de bizim aksi yönümüzde koşmaya başlayınca bağırış çağırış ve ısıktan kulaklarımız patladı. Bir yandan duvarların en tepesindeki küçük pencerelere vuran yağmurun sesini duyuyordum.

"Hey, bebeğim!"

"Harika görünüyorsun!"

Erkekler yanımdan koşarak geçerken ben gözlerimi devirdim. Robbie geçerken bana bakıp suratını garip bir şekilde soktu, ben de güldüm.

"Bree bir defa çıktıklarını söylemişti," dedim, nefes nefese kalmıştım. Aslında Cal'le seks yaptıklarını söylemişti. Tam olarak aynı şey sayılmazdı.

Tamara omuz silkti. "Belki de çıkmışlardır ama ben duymadım. Çok bir şey ifade etmemiş besbelli. Oh, Janice'e kim çıkma teklif etmiş tahmin et? Tüm dedikodulardan uzak kaldın."

"Kim?"

"Ben Reggio," diye ilan etti Tamara. "Şimdiden iki defa ders çalışma buluşması yapmışlar."

“Ah, harika,” dedim. “Sanki birbirleri için yaratılmış gibiler. Umarım ilişkileri yürür.”

Tamara ile sıradan lise dedikodularından bahsederken kendimi çok normal hissettim. Wicca deneyimlerim ne kadar heyecan verici, fantastik ve yetkinleştirici olsalar da, kendimi biraz izole hissetmeme sebep oluyorlar. Aynı zamanda çok da yorucular. Bir an için de olsa derin ve hayatını değiştiren şeyler düşünmek zorunda olmamak güzeldi.

Beş turu bitirdikten sonra, voleybol için iki takıma ayrıldık. Kızlar, Bayan Lew ile birlikte salonun bir yarısını kullanıyorduk, erkekler ise koçla birlikte diğer yarısını.

Bree ve ben farklı takımlara düştük.

“Tanrım, Robbie’ye bak,” diye fısıldadığımı duydum arkamda duran kızlardan birinin. Arkamı döndüm ve Bettina Kretts’in Paula Arroya ile konuştuğunu gördüm. “Çok yakışıklı.”

Robbie’ye baktım. Mükemmel cildi ve gözlüksüz hâliyle voleybol kortunda yeni bir kendine güvenle dolanıyordu.

“Bir üst sınıflardan Anu Radtha’nın buraya gelir gelmez Robbie’ye çıkma teklif ettiğini duydum,” dedi Paula alçak sesle.

Tek kaşımı kaldırdım. Anu, Bree’nin eski erkek arkadaşlarından Ranjit’in ablasıydı. Yani Anu gerçekten de Robbie’nin bir son sınıfın ilgisini çekebilecek yeni bir öğrenci olduğunu mu düşünmüştü?

“Biriyle çıkıyor mu peki?” diye sordu Bettina.

“Sanmıyorum,” diye yanıtladı Paula. Top bizim tarafa gelince sohbetleri yarım kaldı. Topu çevirdik ve ben diğer tarafa

gönderdim, söyleyeceklerinin devamını duymak için sabırsızlanıyordum.

“Cadılarla takılıyor,” dedi Bettina. Söyledikleri bende şok etkisi yarattı. Aramızda birkaç kişi daha vardı ve alçak sesle konuşuyorlardı. Ancak odaklanabilirsem ne dediğini duyabiliyordum. Okuldaki insanların bizim gruptan “cadılar” diye bahsettiklerinden haberim yoktu.

“Evet, onu Cal ve ekibin geri kalanıyla gördüm,” dedi Paula. “Hey, eğer kimseyle çıkmıyorsa neden onu oyuna davet etmiyorsun?”

Bettina kıkırdadı. “Belki de ederim.”

Vay vay, diye düşündüm, topu Sarah Fields’a atarken. O da filenin üzerinden Janice’e gönderdi ve Janice de hızlı ve temiz bir amaçla Bettina ve Alessandra Spotford’un tam ortasına. Bu bize bir sayıya ve servis hakkını kaybetmemize mal oldu.

Servisi Bree atıyordu ve o topu tutarken salonun diğer yarısından biri ona kurt uluması şeklinde ısıklık çaldı. Başını kaldırdı gözlerini erkekler üzerinde gezdirdi ve sonunda ona kocaman çapkın bir gülümsemeyle bakan Seth Moore’u gördü. Seth yakışıklı, hafif punkçı tarzı olan bir çocuktü. Saçları kısa kesilmişti, sol kulağında iki gümüş küpe ve güzel bal rengi gözleri vardı.

Bree de gülümsedi ve omuzlarını titretti.

Düşünmeden gözlerim Chris Holly’yi aradı, Bree’nin en sonuncu erkek arkadaşı. Olan biteni donuk bir ifadeyle izliyordu, bir şey demedi ve hareket etmedi.

“Haydi Bayan Warren,” dedi Bayan Lew.

“Sen ve ben bebeğim!” diye bağırdı Seth.

Bree güldü ve göz göze geldik. Bana o tepeden küçümseyen gülümseyişiyle, “Gördün mü?” der gibi baktı. Erkekler hiçbir zaman senin için böyle bir şey yapmayacak. İlgisiz görünmeye çalıştım ama bu doğru değildi. Cal şimdiye kadar bana ilgi gösteren ilk erkekti. Bree’nin meydan okuyuşu tam da istediği gibi canımı acıtmıştı.

“Ne zaman istersen!” diye seslendi Bree, Seth’e doğru ve servisi atmaya hazırlandı. Takım arkadaşlarından birkaçı Seth’i zapt etmeye çalışır gibi yaptılar. Herkes kahkahalarla gülüyordu, sadece ben, Chris Holly ve bir kişi daha gülmüyordu. Robbie’nin yüzündeki ifadeyi görünce ağzım bir karışık açık kaldı. Koca Robbie, dostum Robbie Seth ve Bree’yi saklayamadığı bir kıskançlıkla izliyordu. İki yanında yumruklarını sıkırmıştı ve vücudu yay gibi gergindi.

Hah, diye düşündüm şaşkınlıkla. Bree hakkında tek bir laf bile etmemişti.

Sonra büyük bir suçluluk hissettim. Tabii ki, ben de sormamıştım.

“Haydi Bree,” dedi Bayan Lew, durumdan iyice rahatsız olmuştu.

Bree bana tekrar küçümser gülümsemeyle baktı, sanki tüm bu şov bana gösteriş olsun diye yapıliyordu. Kendinin ne kadar güzel, benimse bir hiç olduğumu göstermek için. İçimden parlayan öfke kıvılcımı beni dürttü. Ona bakarak içgüdüsel olarak parmağımla tişörtümün yakasını tutup aşağı çektim ve ona eskiden Cal’in taktığı ve şimdi bana ait olan gümüş beşgeni gösterdim.

Bree'nin yüzü soldu ve derin bir nefes aldı. Sonra kolunu geriye götürdü, yumruk yaptı ve bütün gücüyle bana nişan aldı. O güçlü servis yüzüme ulaşmadan birkaç salise önce elimi yüzüme kapattım. Çarpan top beni yere serdi ve tüm sınıfın önünde salonun parkesine kafamı çarptım. Önce gelen keskin bakırımsı koku beni uyardı ve hemen ardından ağzım ve burnum kanla doldu. Parmaklarımı yüzüme götürdüm ve kanla boğulmamak için oturduğum yerde doğruldum ve böylece kan parmaklarımın arasından tişörtüme aktı.

Herkes panik hâlinde hızlı hızlı nefes alıyor hızlı hızlı konuşuyordu, Bayan Lew'in sesi ise gayet kontrollüydü. "Dur da bir bakayım, tatlım." Elleriyle parmaklarımı tutup suratımdan çekti ve o öyle yapınca tam karşımdan Bree'yi gördüm, bana panik hâlinde, dehşete kapılmış bir ifadeyle bakıyordu.

Kan yutmamaya çalışarak ona baktım. Ağzını açtı ve sessizce "özür dilerim," dedi. Bir dakika için eski Bree'ye o kadar benziyordu ki neredeyse kendimi mutlu hissedecektim. Sonra birden şokun etkisi geçti ve yüzüm acıyla kasıldı.

"İyi misin?" diye sordu bir ses.

"I-ıh," diye mırıldandım, ellerimi tekrar burnuma götürürken. "Canım yanıyor."

"Tamam, Morgan," dedi Bayan Lew. "Ayağa kalkabilecek misin? Haydi seni ofisime götürelim de biraz buz koyalım. Sanırım anneni arasak iyi olacak." Kalkmama yardım etti ve, "Siz oyuna dönün, kızlar," diye bağırdı. "Bettina git biraz kâğıt havlu bul ve yerdeki kanı sil de birileri üstüne basıp kaymasın. Bayan Warren, dersten sonra ofisime gelip beni görün."

Çıkarken Bree'ye baktım. Bree de bana baktı ama aniden yüzündeki tüm arkadaşlık ve duygu emareleri kayboldu, yerine çıkar hesabı geldi. Bu kalbimi acıttı ve gözlerim yaşla doldu.

Annem beni almaya geldiğinde, üstünde hâlâ iş kıyafetleri vardı. Endişeli endişeli beni acil servise götürdü ve yüzümün röntgeni çekildi. Burnum kırılmıştı, dudağıma da birkaç di-kiş atılması gerekiyordu. Yüzümün her tarafı şişmişti, Cadılar Bayramı maskesi gibi görünüyordum.

Bree ile aramızdaki iş buralara kadar gelmişti.

Yeni Bir Cadı Meclisi

14 Nisan 1983

Bezelyelerim gayet güzel büyüyorlar. Aslında ekmekte biraz erken davrandığımı düşünmüştüm. Bu bezelyeler yeni hayatımın simgeliyorlar: Kendi başlarına, yani telemanın yardımı olmadan, bu kadar güçlü bir şekilde büyüebildiklerine inanamıyorum. Bazen içimde tanrıça ile bağlantıya geçmek için müthiş bir istek duyuyorum. Bu canımı acıtıyor, sanki bir ağrı, kendini dışarı atmak isteyen bir parça gibi. Ama hayatımın o dönemi geçmişte kaldı ve o zamandan bana kalan tek şey ismim ve bir de Angus.

Evimize yeni biri daha katıldı: Gri-beyaz bir kedi yavrusu. Adını Bridget koydum. Çok ufak neşeli bir şey, her iki partisinde de ekstra birer pençe var ve görebileceğiniz en kabarık tüylere sahip. Ona sahip olduğum için çok şanslı hissediyorum.

-M. R.

O gün öğleden sonra yüzümde bir buz torbasıyla yatakta yatarken kapı çaldı.

Gelenin Cal olduğunu hemen hissettim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Annemle konuşmalarını dinlemek için odaklandım. Ama kelimeleri zar zor seçebiliyordum.

“Şey, bilemiyorum,” dedi annem.

Tanrı aşkına, anne! “Sürekli başlarında durup onlara dadılık yaparım,” dedi Mary K. annemden çok daha yüksek sesle. Merdivenlerin hemen bitiminde duruyor olmalıydı. Sonra merdivenlerde ayak sesleri duydum. Kapım açılırken iyice gerilmiştim.

Önce içeri annem girdi, üzerimde doğru dürüst bir şeyler olduğundan, içimi gösteren seksi bir gecelik giymediğimden emin olmak için sanırım. Üzerimde gri bir eşofman altı, babamın bir tişörtü ve beyaz bir sweatshirt vardı. Annem saçımındaki kanları yıkamam için bana yardım etmişti ama sonrasında onları kurutmamıştı. Başımdan nemli halatlar hâlinde aşağı sarkıyorlardı. Yani hayatımda daha önce hiç olmadığım kadar çirkin görünüyordum.

Cal odama girer girmez odam gözüme küçük ve çocuksu göründü. Bunu bir kenara yaz: Odanı yeniden dekore et.

Beni yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Sevgilim!” diyerek selamladı.

Gülmekten kendimi alamadım ama canım yandı ve elimi yüzüme koyup “Ah, beni güldürme,” dedim.

Annem iyi olduğumu görür görmez, odadan çıktı. Ama belli ki odamda bir erkek olmasından son derece rahatsızdı.

“Harika görünmüyor mu?” dedi Mary K. “Cadılar Bayramı’nın geçmiş olması ne yazık. Eminim perşembe gününe her şey yeşil-sarı bir renk alacak.” Elinde kalp şeklinde giysili beyaz bir ayıcık tuttuğunu gördüm.

“Bana mı aldın?” diye sordum.

Mary K. başını hayır anlamında salladı. Utanarak, “Bakker’dan,” dedi.

Başımı salladım. Bakker o zamandan beri çiçekler yolluyor, kapının önüne notlar bırakıyordu. Birkaç defa telefonla aradı ve bir defasında ben açınca benden özür diledi. Mary K.’nin yumuşamaya başladığını biliyordum.

Çalışma masamın başına oturdu ve ben de ona ters ters bakarak. “Senin yapacak ödevin yok mu?” diye sordum.

“Gözcülük etme sözü verdim,” diye itiraz etti. Ama suratındaki ifadeyi görünce ellerini havaya kaldırarak, “Tamam, tamam, gidiyorum,” dedi.

Arkasından kapıyı kapattıktan sonra dönüp Cal’e baktım. “Beni böyle görmeni hiç istemiyordum.” Burnumdaki şişlik yüzünden sesim mekanik ve soğuk çıkıyordu.

Cal’in yüzünde vakur bir ifade vardı. “Tamara bana neler olduğunu anlattı. Sence kasten mi yaptı?”

Bree’nin yüzünü düşündüm. Bana ne yaptığını gördüğünde gözlerinde gördüğüm korkuyu.

“Kazaydı,” dedim ve o da başını salladı.

“Sana bir şeyler getirdim.” Elinde küçük bir torba vardı.

“Nedir o?” diye sordum hevesle.

“Bu yeni başlayanlar için,” dedi Cal küçük bir saksı bitkisi çıkararak. Gümüşü gri renkteydi ve kısa tüylü yaprakları vardı.

“Artemisia,” dedim, şifalı ot kitaplarımdan birinde resmini görmüştüm. “Çok güzel.”

Cal başıyla onayladı. “Pelin otu. Çok faydalı bir bitkidir. Bir de bu var.” Bana küçük bir şişecik verdi.

Etiketi okudum. “Arnica montana.”

“Homeopatik bir ilaç,” diye açıkladı Cal. “Sağlıklı beslenme dükkânından aldım. Travmatik bir kaza geçirdiğin zaman kullanılıyor. Şişlikler, morluklar gibi şeylere iyi geliyor.” Kulağıma eğildi. “Daha çabuk iyileşmen için efsunladım,” diye fısıldadı. “Doktorun emirleri böyle.”

Şükranla dolu arkama yaslandım. “Harika,” dedim.

“Bir şey daha var,” dedi Cal bir Yoo-Hoo şişesi çıkararak. “Eminin fazla bir şey yiyip içemiyorsundur ama Yoo-Hoo pipet kullanarak da içilebilir. Ve içinde tüm temel besin grupları var -süt ürünleri, yağ, çikolata. Kısacası mükemmel yiyecek diyebilirsin.”

Yüzümü fazla kıpırdatmamaya çalışarak. “Sağ ol, her şeyi düşünmüşsün,” dedim

Annem aşağıdan seslendi: “Yemek beş dakikaya hazır olacak.”

Gözlerimi devirdim ve Cal gülümsedi. “Mesajı aldım,” dedi. Dikkatlice yatağımın kenarına oturdu ve elimi iki elinin arasına aldı. Yutkundum, zamanı ve mekânı unuttum, sonsuza kadar benim olmasını istiyordum. *Muirn beatha dan*, diye düşündüm.

“Senin için yapmamı istediğin herhangi bir şey var mı?” diye sordu tüm içtenliğiyle. Ne kastettiğini biliyordum, Bree’den bunun hesabını sorayım mı diyordu.

Başımı hayır anlamında salladım, yüzüm acıyordu. “Sanırım yok,” diye fısıldadım. “Boş verelim.”

Bana sakın gözlerle baktı. “Şimdiye kadar boş verdim ama bundan sonra olmaz,” diye uyardı. “Bu, sinir bozmaya başladı.”

Kendimi çok yorgun hissederek kafa salladım.

“Tamam. Ben gitsem iyi olacak. Eğer konuşmak istersen ara beni.”

Ayağa kalktı. Sonra çok dikkatlice elini yüzüme koydu, parmak uçları hafifçe yüzüme değiyordu. Gözlerini kapattı ve benim anlamadığım birkaç kelime mırıldandı. Ben de gözlerimi kapattım ve parmaklarından gelen sıcaklığın yüzüme yayıldığını hissettim. Nefes aldığımda acının biraz azaldığını fark ettim.

Bir dakikadan kısa sürdü, sonra gözlerini açtı ve geri çekildi. Kendimi çok daha iyi hissediyordum.

“Teşekkürler,” dedim. “Geldiğin için çok sağ ol.”

“Sonra konuşuruz,” dedi ve sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Yatağıma gömüldüm, yüzüm hafiflemişti, sanki şişi biraz inmişti. Başım da daha az acıyordu. Arnicayı açtım ve dört tane küçük şekeri dilimin altına koydum. Sonra kıpırdamadan yattım ve acının yavaş yavaş azalmasının tadını çıkardım.

O gece yatmadan önce gözlerimdeki morluklar neredeyse geçmişti, şişlerim çok azalmıştı ve tekrar burnumdan nefes alabiliyor gibiydim.

Ertesi gün okula gitmeyip evde kaldım ama şimdiden çok daha iyi görünüyordum. Sadece dudağımdaki çirkin dikişte bir değişiklik olmamıştı.

O öğleden sonra iki buçukta annemi aradım ve bugünkü ödevleri öğrenmek için Tamara'nın evine gideceğimi söyledim.

“Kendini dışarı çıkabilecek kadar iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Evet, neredeyse tamamen iyileştim,” dedim. “Akşam yemeğine evde olurum.”

“Tamam, o zaman. Dikkatli kullan.”

“Merak etme.”

Telefonu kapattım, anahtarlarımı ve paltomu aldım, botlarımı giydim ve okula doğru yola çıktım. Das Boot gibi dev bir beyaz balınayı gizlemek oldukça zordu ama bir sokak öteye park ettim. Bu ara sokakta durursam Bree’nin arabasının geçtiğini görebilirim diye umut ediyordum. Onun evinin önünde de bekleyebilirdim ama hemen eve gidip gitmeyeceğinden emin olamazdım.

Tam anlamıyla bir planım olduğu sayılmazdı. Aslında Bree ile yüzleşmek istiyordum ve her şeyi sayıp dökmeyi. Mümkün olan en iyi senaryoda bu olumlu bir sonuç verebilirdi. Annemlerle büyük bir ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum, Bakker olayından sonra Mary K. ile de aramız çok iyiydi. Şimdi de Bree ile işleri düzeltmek istiyordum. Hayat boyu süren alışkanlıkları silip atmak kolay değildir ve kafamda o hâlâ en iyi arkadaşımdı. Spor salonunda olanlar bu işi düzeltmemiz gerektiğini fark etmemi sağladı.

Ama sadece o da değildi. Aramızı düzeltmem gerekiyordu. Telema netlik gerektiriyordu. Kitaplardan okuduklarıma göre en iyi telema en net gördüğün zaman gerçekleşebilirdi. Hayatıma bitmeyen bir kan davasıyla devam edersem, bu benim telema yapma yetimi çok kötü etkileyebilirdi.

Bree’nin köşeden hızla geçen arabasını son anda fark ettim. Çabucak arabamı çalıştırdım ve belli bir mesafeden onu takip etmeye başladım.

Şansa Bree direkt evine gidiyordu. Yolu yeterince iyi bildiğim için çok uzaktan takip edebiliyordum. Arabasını evinin önüne çekti, bense bir blok ötede, kahverengi bir minibüsün arkasında durdum ve motoru kapattım.

Tam arabadan inecektim ki Raven'in siyah Peugeot'su kapıda durdu. Bree evden dışarı koştu.

Arabanın içinde bekledim. İkisi bir süre kaldırımda konuştular sonra da birlikte Raven'in arabasına bindiler. Raven gürültülü bir kalkışla gazı kökledi.

Apışıp kalmıştım. Bu, planlarımda yoktu. Şu anda Bree ile konuşuyor ve muhtemelen tartışıyor olmalıydım. Raven işin içinde yoktu. Nereye gidiyorlardı ki?

Birden içimi engellenemez bir merak kapladı ve arabamı çalıştırdım. Sokağın sonuna doğru tekrar görüş hizama girdiler.

Kuzeye gidiyorlardı, Westwood tarafına. Hem takip ediyor hem de nereye gittiklerini tahmin etmeye çalışıyordum.

Şehrin kuzeyindeki mısır tarlalarına, bizim grubun ilk toplantısını yaptığı yere vardıkları zaman Raven arabasını sağa çekip park etti.

Yavaşladım ve onlar yeni biçilmiş mısır tarlasına girene kadar bekledim, sonra yolun karşı tarafına geçtim ve Das Boot'u büyük bir kızıl meşenin altına park ettim. Dallar neredeyse çıplak olmasına rağmen ağacın gövdesi kocamandı ve hafif çukurdaydı. Bu tarafa bakan biri arabayı hemen fark edemezdi.

Yolun karşısına geçtim ve aceleyle altın sarısı mısır tarlasının kalıntılarının arasına daldım.

Raven ve Bree'yi göremiyordum ama nereye gittiklerini biliyordum: Daha on gün önce Samhain'i kutladığımız eski Metodist mezarlığına. On gün önce Cal'in beni herkesin ve Bree'nin önünde öpüp de Bree'nin bana düşman kesildiği yere.

Sanki çok daha uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

Tarlayı geçtikten sonra kerestelik ağaçların olduğu bir tepeye tırmandım. Biraz yavaşladım, hislerimi yoklamaya ve seslerini dinlemeye çalıştım. Ne yaptığımı bilmiyordum ve kendimi takipçi bir sapık gibi hissetmeye başlamıştım. Ama yeni gruplarını merak ediyordum. Ne yapmaya çalıştıklarını öğrenme fikrine karşı koyamıyordum.

Mezarlığın sınırına geldiğimde uzaktan onları Samhain'de mihrap olarak kullandığımız taş lahdin yanında dururken gördüm. İkiisi orada öylece duruyordu ve konuşmuyordu ve birden birini beklediklerini anladım.

Eski bir mezar taşının yanında nemli soğuk toprağın üzerinde diz çöktüm. Yüzümde biraz ağrı vardı, dudaklarımdaki dikişler de acıyordu. *Keşke evden çıkmadan biraz daha arnica ya da pelin otu alsaydım*, diye düşündüm.

Bree kollarını ovuşturdu. Raven ise siyah boyalı saçlarıyla oynayıp duruyordu. İkiisi de gergin ve heyecanlı görünüyordu.

Bree birden arkasını döndü ve ağaçların gölgesine doğru baktı. Raven hareketsiz durdu, benimse kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Buluştukları kişi bir kadındı ya da daha doğrusu bir genç kız, belki Raven'dan birkaç yaş daha büyük. Belki de sadece bir yaş. Ona baktıkça gözüme daha genç görünüyordu.

Sıra dışı bir güzelliği vardı. Sanki bu dünyadan değil gibiydi. Siyah deri ceketinin üstünde sarı uzun, düz saçları parlıyordu. Çok kısa ve nerdeyse beyaza çalan kakülleri vardı. Elmacık kemikleri kuzeylilerinki gibi çıkık. Dudakları çok kalın ve ağzı yüzüne göre çok büyüktü. Ama en etkileyici yeri gözleriydi ve bu mesafeden bile belli oluyordu. Kocaman ve derin gözleri o kadar siyahtı ki, sanki iki kara delik gibi görünüyordu, ışığı içeri alıp dışarı yansıtmıyordu.

Bree ve Raven'ı son derece sessiz selamladı, sesinin mırıltısını bile duyamıyordum. Onlara bir soru sordu gibi geldi, sonra gözleriyle etrafı taramaya başladı.

"Hayır, hayır. Kimse bizi takip etmedi," dediğini duydum Bree'nin.

"Kesinlikle olamaz," diye güldü Raven. "Zaten buralara kimse gelmez."

Kız yine de etrafa bakmaya devam etti, gözleri tekrar tekrar arkasında saklandığım mezar taşına takılıyordu. Eğer bir cadıysa benim varlığımı hissedebilirdi. Hemen gözlerimi kapattım, bütün şalterleri indirmeye görünmez olmaya çalıştım, gerçekliğin kumaşında hiçbir kırıksıklık yaratmamaya. Burada değilim mesajı gönderdim dünyaya. Burada değilim. Burada hiçbir şey yok. Hiçbir şey görmüyorsun, hiçbir şey duymuyorsun, hiçbir şey hissetmiyorsun. Bunu yavaşça tekrar tekrar söyledim ve sonunda kız tekrar konuşmaya döndü.

Saniyede bir santimetre ilerleyerek tekrar onların yüzünü görebileceğim bir pozisyona girdim.

"Öç almak mı?" diye sordu kız gürlü ve müzikli sesiyle.

"Evet," dedi Raven. "Anlıyor musunuz? Burada..."

Tam o sırada bir rüzgâr ağaçların dallarını hışırdattı ve gerisini duyamadım. O kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki ancak çok güçlü odaklanabilirsem duyabiliyordum.

“Kara büyü,” dedi Raven ve Bree ona korkulu gözlerle baktı.

“... Aşkı öldürmek için,” rüzgârın bana getirdiği bir sonraki kelimeler bunlardı. Bunu kız söylemişti. Kızın aurasına baktım. Bree ve Raven’in karanlığının yanında, kızınki saf ışıktı, mezarlığın kararan gölgelerinde bir kılıç gibi parılıyordu.

“Onların çemberi... Yeni grubumuz... Gücü olan bir kız... Cal... Cumartesi geceleri farklı yerlerde...”

Konuşmaya devam ettiler ve daha fazlasını duyamadığım için yaşadığım hayal kırıklığı arttı. Güneş çok hızlı battı, sanki bir lambanın sönmesi gibi ve gerçekten de çok üşüdüğümü hissettim.

Mezar taşına yaslandım. Bu da ne demek oluyordu? Cal’den bahsetmişlerdi, sanırım gücü olan kız dedikleri bendim. Neler planlıyorlardı? Cal’e anlatmam gerekiyordu.

Ama şimdi gitmeye kalkarsam beni mutlaka görürlerdi, bu yüzden kaldım. O nemli toprağın üstünde popom ve ayaklarımın uyuşmaya başladığını hissettim. Yüzümdeki ağrı da gitgide artıyordu.

Sonunda, bitmek bilmez kırk dakika sonrasında, kız geldiği gibi sessizce gitti, ağaçların arkasında karanlıkta kaybolurken sadece sarı saçları görünüyordu. Bree ve Raven da sadece üç metre ötemden geçerek mısır tarlasına doğru ilerlediler. Bir dakika sonra Raven’in arabasının sesini duydum ve sestten iki dakika sonra akşam rüzgârı bana egzoz kokusunu getirdi.

Ayağa kalktım, üstümü silkeledim, bir an önce eve gidip sınırsız bir duş almak istiyordum. Mısır tarlası tamamen karanlıktı ve biraz önce tanık olduğum garip sahne içimi ürpertmişti. Bir noktada başımın arkasında birinin odaklanmış bakışlarını hissettiğime emindim ama arkamı döndüğümde hiç kimseyi göremedim. Arabama doğru koştum, ön koltuğa atladım ve kapıları kilitledim.

Ellerim o kadar donmuştu ki, anahtarı kontağa sokmak birkaç saniyemi aldı. Sonra farlarımı açtım, U dönüşü yaptım ve şehre doğru yola koyuldum. Korkmuş ve rahatsız olmuştum, Bree ile konuşup aramızı düzeltme fikrinin ne kadar naif ne kadar çocukça olduğunu düşündüm.

Ne planlıyorlardı? Bana ve Cal'e gerçekten kara büyüye bulaşacak kadar kızgınlar mıydı? Kendilerini tehlikeye atıyorlardı. Kısa vadeli ve aptalca seçimler yapıyorlardı.

Arabayı evin önüne park ederken soğuk, iliklerime kadar işlemişti. İçeri girdim, hemen yukarı çıkıp üstümdeki ıslak kıyafetleri çıkardım. Sıcak su buzlarımı çözerken düşündüm durdum.

Akşam yemeğinden sonra Cal'i aradım ve ertesi gün okuldan sonra kızıl meşe ağacının altında buluşmak istediğimi söyledim.

18

Tutku

20 Eylül 1983

Angus'la evde hüzünlü hüzünlü oturuyoruz. Burada kimsenin hasadı, sonbaharın zenginliğini kutlamadığına inanamıyorum. En yakın kutlama kasım ayındaki Şükran Günü ama o da daha çok Kızılderililer, seyyahlar ve hindiyle ilgili gibi.

Yaz muhteşemdi: Sıcak, sessiz, uzun ve yavaş günlerle kurbağa ve cırcır böceği sesleriyle dolu geceler. Bahçemdeki her şey harika büyüdü, bu yüzden çok gururluyum. Benim yardım çağrılarım olmadan güneş, toprak ve yağmur kendi telemalarını konuşturdular.

Bridget de gayet iyi ve şişman. Tam bir fare yakalama şampiyonu, hatta çekirgeleri bile yakalayabiliyor.

İşim sıkıcı ama idare eder. Angus marangozlukta bayağı ilerledi. Paramız az ama burada güvendeyiz.

-M. R.

"Sanırım, seni neden çağırdığımı merak ediyorsun," dedim, o öğleden sonra Cal arabamın yolcu koltuğuna biner binmez.

“Bedenimi arzuladığın için mi?” diye tahmin yürüttü. Ben gülmeye başladım ve ona sıkıca sarıldım. O da canımı acıtmadan beni öpebileceği bir yer bulmaya çalıştı. Ama yüzüm hâlâ çok hassastı.

“Burayı dene,” dedim, dudaklarıma yavaşça vurarak.

Yavaş ve dikkatlice ağzını benimkine yaklaştırdı ve mümkün olan en hafif şekilde öptü.

“Hım,” dedim. Cal geri çekilip bana baktı.

“Haydi arka koltuğa geçelim,” dedi.

Bu bana da çok iyi bir fikir gibi geldi. Valiant’ın arka koltuğu kocaman ve rahattı. Kasım rüzgârı arabanın camlarına çarpıp ıslık çalarken biz rahat ve baş başaydık.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu koltuğa iyice yerleştikten sonra. “Arnica işe yaradı mı?”

Kafa salladım. “Sanırım yaradı. Şişlikler çok çabuk indi.”

Gülümsedi ve hafifçe şakaklarıma dokundu. “Neredeyse.”

Ona dün gördüklerimi anlatmayı planlamıştım ama şimdi yan yana gelince kelimeler aklımdan uçup gitti. Mutlu bir şekilde ona yaslandım, ellerinin yavaşça üzerimde dolaştığını hissediyordum ve Bree’yi ve onu takip ettiğimi düşünmek istemiyordum.

“Bu iyi geliyor mu?” diye sordu Cal, sırtıma masaj yaparken sesi uykulu çıkmaya başlamıştı.

Gözleri kapalı, dizleri kırıktı, ayaklarını kapı koluna dayamıştı.

“Hı-hı,” dedim. Elimi göğsünün üstünde bir aşağı bir yukarı dolaştırdım. Bir süre sonra gömleğinin üst düğmelerini çözdüm ve elimi içeri soktum.

“Hım,” diye fısıldadı Cal ve biraz yan döndü. Böylece yüz yüze, göğüs göğse geldik. Beni o kadar yavaş ve yumuşak öptü ki, hiç canım yanmadı.

Sonra tenimin onunkine değmesiyle içime bir sıcaklık dalgası yayıldı ve gömleklerimizin sıyrıldığını ve göbeklerimizin birbirine değdiğini fark ettim. Harika bir histi, bacaklarımı onun kalçasına doladım kot pantolonundaki metal düğmelerin kasıklarına battığını hissettim.

Kendimi ona daha da yaklaştıırken düşünmeden duramıyordum. Hayatımın aşkı, hayatımın aşkı. Tek aşkı. *Muirn beatha dan*’ım. Ruh eşim. Böyle olması gerekiyor.

Cal biraz geri çekildi ve kulağıma fısıldayarak, “Ben bu kadar yakınlaştığın ilk kişi miyim?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım. Yanaklarıma değen dudaklarının gülümsediğini hissettim ve beni daha sıkı sardığını.

“Ben senin ilk seferin değilim,” dedim bariz olanı dillendirerek.

“Hayır,” dedi, bir an durduktan sonra. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Bree ile yattın mı?” diye soruverdim ve hemen ardından geri almak, o kelimeleri silmek istedim.

Cal şaşırmişti. “Bree mi? Neden...” Kafasını salladı. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Bana öyle söyledi,” dedim kendimi cevaba hazırlamaya, önemli değilmiş gibi davranmaya çalışarak. Göğsünde duran parmaklarıma bakarak ne cevap vereceğini duymak için bekledim.

“Bree sana benimle yattığını mı söyledi?” diye sordu.

Kafa salladım.

“Sen de ona inandın mı?”

Omuz silktim, içimdeki panik hissini bastırmaya çalışarak. “Bilemiyorum. Bree çok güzel bir kız. Ve genellikle istediği şeyi elde eder, bu beni şaşırtmazdı.”

“Ben bu konularda konuşmayı sevmem,” dedi Cal. “Bence bu tip şeyler özel kalmalı.”

Kalbim patlayacak gibi atıyordu.

“Ama sana şu kadarını söyleyeyim çünkü bunun aramıza girmesini istemiyorum. Evet, Bree benimle yatmak isteğini yeterince açıkça belli etti. Ama ben boşta değildim o yüzden bir şey olmadı.”

Kaşlarımı çattım. “Neden boşta değildin?”

Güldü, saçlarını geriye atarak. “Çünkü seni görmüştüm.”

“Ve ilk görüşte cadıydı.” Kelimeler ağzımdan öylece fırladı, *keşke geri alabilseydim*, diye düşündüm yine.

Cal başını salladı şaşırmıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Raven ve Bree dedi ki... Senin benimle olmanın tek nedeni benim cadı olmamış. Güçlü bir cadı.”

“Sen de böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu, sesi daha soğuktu.

“Bilemiyorum,” dedim kendimi berbat hissetmeye başlamıştım. Bu konuyu hiç açmamalıydım.

Cal bir süre sessiz kaldı ve hareketsiz. “Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum. Tabii ki bir cadı olarak bu kadar güçlü olman beni heyecanlandırıyor. Birlikte çalışma fikri, benim bildiklerimi sana öğretme düşüncesi... beni çılgına çeviriyor. Ama gerisi, ben senin... çok güzel olduğunu düşünüyorum.

Çok tatlı ve seksisin ve seni istiyorum. Bu konuşmayı neden yaptığımızı bile anlamıyorum. Sana *muirn beatha dan*'ı da anlattıktan sonra.” Başını salladı.

Hiçbir şey diyemedim, sanki kendi kendimin kuyusunu kazmıştım.

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Nedir?” diye sordum, korkuyla duyacaklarımı bekliyordum.

“Başkalarının söylediklerini boş verir misin?”

“Denerim,” dedim usulca.

“Peki, bir iyilik daha yapar mısın?”

Ona baktım.

“Beni tekrar öper misin? İşler yeni yeni ilginçleşmeye başlamıştı.”

Gülerek ama ağlamak isteyerek ona doğru uzanıp öptüm. O da bana sıkıca sarıldı bütün bedenimi göğsümden dizlerime kadar vücuduna bastırdı. Ellerini sırtımda dolaştırdı, belimde ve sonra tişörtümün içinde. Parmaklarını sağ kolumun altındaki küçük doğum lekesinin üstünde hissettim.

“Bu doğuştan,” diye fısıldadım. Görmemişti ama üç santim uzunluğunda pembe bir lekeydi. Onu hep küçük bir hançere benzetmişim. Bunu düşününce gülümsedim: Wicca hançerine benzediğini söyleyebilirdim.

“Çok sevdim,” diye mırıldandı Cal tekrar dokunarak ve ne demeye çalıştığını düşünemeyecek kadar kendimi kaptırmıştım. Bana dokunmaya devam ederken, “Telema güçlü bir his verir. Bu da öyle. Ve ikisini toplarsan.”

O anda konuşmaya çalışsaydım anlamlı bir cümle kuramazdım. Ama zihnimin içinde söylediği sözler birleşti ve belli belirsiz

bir iz bıraktı. Telema yaptığımda ya da telema topladığımda nasıl hissettiğimi düşündüm: O tamamlanmışlık hissini, her şeyle bağlantımın güçlendiğini, dünyanın bir parçası olmanın farkına varmayı. Cal'ın elleri üzerimde gezinirken de benzer şeyler hissediyordum ama farklı duygumda. Bu da gücü ve bir tür telema ama aynı zamanda bambaşka bir yere açılan bir kapı gibiydi.

İşte o anda anladım. Her şey kafamda birleşti, zihinlerimiz uyum içinde, ellerim onun teninde, onunkiler de bende ve sanki bir çember seansı gibiydi, enerji etrafımızda dönüp duruyordu, uzansam tutabilecektim sanki.

Enerji bizi sarıp sarmalamıştı ve gömleğim yukarı sıyrılmıştı, göğüslerim onun göğsüne değiyordu ve birbirimize sıkıca sarılmıştık ve öpüşüyorduk ve telema kıvılcımları çakıyordu. O an ağızımdan çıkacak her söz bir telema olacaktı. Aklımdan geçen her düşünce büyümlü bir emir. Ne çağırısam bana gelirdi.

Coşkunun çok ötesindeydi.

Durduğumuzda ve gözlerimi açtığımda, dışarıda hava kararmıştı. Saatin kaç olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Akşam yemeğine geç kalıp kalmadığımı kontrol etmek için saatime baktım.

Gerinerek gömleğimi düzelttim.

"Saat kaç olmuş?" diye mırıldandı Cal, düğmelerini iliklerken.

"Altı buçuk," dedim. "Gitmem gerek."

"Tamam."

Kapıya uzandım ama o beni geri çekti ve kucağına oturttu.

"Bu inanılmazdı," diye fısıldadı yanağımdan öperken. Kocaman gülümsedi ve, "gerçekten inanılmaz!" dedi.

Güldüm, arabanın kapısını açarken kendimi hâlâ çok güçlü hissediyordum. “Bu gece seni düşüneneceğim.”

Kendi arabasına doğru gitti. Das Boot’un ön koltuğuna geçip motoru çalıştırdığım sırada hissettiğim duygu yoğunluğundan yorgun düşmüştüm.

Ancak o gece geç saatte yatağıma yattığımda ona sarışın cadıdan hiç bahsetmediğimin farkına vardım.

Perşembe sabahı okulun önünde tek boş park yeri Breezy’nin arkasıydı. Bree’nin gösterişli BMW’sinin. Benim arabamla onunkini ezmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm. Ve sonra aklıma bu kadar kötü büyüden uzak bir düşünce geldiği için acı acı gülümsedim.

“Farklı görünüyorsun,” dedi Mary K. O sırada dikkatli manevralarla arabayı park etmeye çalışıyordum. Arabanın aynasını açtı ve dudak parlatıcısını tazeledi.

Ona şaşırmış bir ifadeyle baktım. Acaba dün beni Cal ile arabada görmüş olabilir miydi? “Ne demek bu?”

“Yüzündeki şişlikler çok iyi durumda,” dedi Mary K. Arabanın camından dışarı baktı. “Aman Tanrım. İşte orada.”

Bakker Blackburn’u görünce gözlerimi kıstım. Temel Bilimler binasının önünde duruyordu, belli ki Mary K.’yi bekliyordu.

“Mary K., o sana zarar vermeye çalıştı,” diye hatırlattım.

Dudaklarını ısırdı ve ona bakarak, “Ama çok pişman,” diye mırıldandı.

“Artık ona güvenemezsin.” Sırt çantamı aldım ve arabadan indik.

“Biliyorum,” dedi kardeşim Bakker’a bakarak. “Biliyorum.” Kız arkadaşlarına doğru yöneldi ve ben de bizimkilerin buluşma yerine gittim.

“Morgan.” Raven’ın sesi çok yakından geliyordu: Arkama baktım ve Bree ile onun yanımda durduklarını gördüm.

Hiçbir şey söylemedim.

“Yüzün çok daha normal görünüyor,” dedi Raven sinsi sinsi. “Düzeltmek için telema mı yaptın? Oo pardon, bunu yapmaman gerekiyor, değil mi?”

Yürümeye devam ettim. Onlar da peşimden geldi. Doğu kapısına kadar beni takip edeceklerini anladım.

Bizi ilk fark eden Jenna ve Matt oldu. Sonra Cal bana baktı ve içten gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Bree ve Raven’ın hemen arkamda olduklarını görünce yüzündeki ifade hemen değişti.

“Selam çocuklar,” dedi Jenna her zamanki arkadaş canlısı tavrıyla. “Nasıl gidiyor, Bree?”

“Mükemmel,” dedi Bree alaycı bir tonda. “Her şey harika. Senin nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedi Jenna. “Bütün hafta tek bir astım krizi bile geçirmedi.” Gözleri bana kaydı ama ben yere baktım.

“Gerçekten mi?” dedi Raven.

“Hey, Bree,” diye seslendi Seth Moore. Bize doğru geldi, düşük belli bol pantolonu ayak bileklerinde toplanmıştı.

“Selam,” dedi Bree, o tek kelime bile sanki vaatlerle doluydu. “Dün gece beni neden aramadın?”

“Aramam gerektiğini bilmiyordum,” dedi. “Bak ne diyeceğim. Bu gece iki defa ararım. Olur mu?” Hazırcevaplığından

memnun Bree'den gözlerini ayırmadan ağırlığını diğer ayağına kaydırdı.

"Bu bir randevu," dedi davetkâr ses tonuyla, iki tanecik beyin hücresi olan herkesin anlayabileceği bir şekilde.

"Kes şunu, Bree," dedi Robbie birden. Benden başka herkes buna çok şaşırdı. Bense spor salonunda gördüğüm suratındaki ifadeyi hatırladım.

"Neeee?" dedi Bree gözlerini kocaman açarak.

"Kes şunu," dedi, canı sıkın ve öfkeliydi. "Ortada randevu falan yok Seth, çek arabanı. Onu aramayacaksın."

Hepimiz gözlerimizi dikmiş Robbie'ye bakıyorduk. Yüzünde katı ve tiksiniş bir bakış vardı.

Seth de ona sert bir bakış attı. "Sen de kimsin be?" diye sordu sinirli. "Babası mısın?"

Robbie omuz silkti ve o anda ne kadar uzun olduğunu fark ettim, ne kadar ağır. Çok yakışıklı ve yapılıydı, onun yanında Seth zayıf ve ufacık kalmıştı. "Neyse ne," dedi. "Vazgeç ondan."

"Robbie!" diye araya girdi Bree, elleri kalçasında. "Sen kim olduğunu zannediyorsun? İstedğim kişiyle çıkarım! Tanrım, sen Chris'ten bile betersin!"

Robbie ona baktı. "Yeter arık, Bree," dedi daha alçak bir sesle. "Aslında onu istemiyorsun," dedi gözlerini Bree'den ayırmadan. Jenna'ya baktım ve onun tek kaşını havaya kaldırdığını gördüm.

Bree konuşmaya başlayacak gibi ağzını açtı ama bir şey demedi. Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi.

"Hey!" dedi Seth. "O senin malın değil! Kimi isteyip istemediğini söyleme hakkını nereden buluyorsun?"

Robbie gözlerini Bree'den Seth'e çevirdi. "Neyse ne," dedi yine, sonra arkasını döndü ve tam zil çalarken okulun kapısından içeri girdi.

Bir an için Bree onun arkasından baktı sonra hızlıca bana baktı ve tıpkı bir saniye içinde bir sürü şey anlattığımız o eski zamanlardaki gibiydi. Sonra arkasına döndü Raven de onu takip etti ve ikisi birlikte uzaklaştılar. Seth bir süre daha orada durdu, aptala dönmüştü sonunda o da arkasına döndü ve homurdanarak uzaklaştı.

"Bree istediğini seçebilir," dedi Sharon.

Cal elimi tuttu.

"Evet," dedim, biraz önce tanık olduğumuz olayın şaşkınlığıyla. "Onlar da onu seçebilir."

Gökyüzü ve Avcı

Mart 11 1984

Hamile kaldım. Öyle bir niyetimiz yoktu ama oldu işte. Son iki haftadır kurtaj olacak cesareti toplamaya çalışıyorum çünkü bu çocuğun da bizim yaşadığımız acıları yaşamamasını istemiyorum. Ama yapamıyorum bir türlü. Yeterince güçlü değilim. Çocuk rahimimde duruyor. Doğum kasımında bir zaman olacak.

Bir kız olacak ve bir cadı ama ona bunu öğretmeyeceğim. Telema artık hayatımın bir parçası değil, çocuğumun hayatında da olmayacak. Ona Morgan ismini vereceğiz, Angus'un annesinin adını. Çok güçlü bir ad.

-M. R.

Cuma gecesi Cal ile randevumuz vardı. Jenna, Matt, Sharon ve Ethan ile birlikte sinemaya gidecektik. Sharon beni evden aldı. Cal ile evinde buluşacaktık. Saat yedide kapıma gelip kornaya bastı. "Hoşça kalın," diye seslendim kapıyı kaparken.

Arabaya yaklaşıncı önde Ethan'ın olduğunu gördüm, arkaya geçtim. Sharon gaza bastı, Riverdale yönüne sert bir dönüş yaptı.

“Böyle deli gibi kullanmak zorunda mısın?” dedi Ethan sigarasını yakarken.

“Sakın arabamı bir kül tablası gibi kokutmaya kalkışma!” dedi Sharon, direksiyonu döndürüp gazı köklerken.

Ethan camı açtı ve dumanı ustaca dışarı üfledi.

“Aa, Ethan,” dedim. “Burada arkada donuyoruz.”

Ethan iç çekti ve sigarasını camdan dışarı fırlattı, sigara onlarca turuncu kıvılcım çıkararak kaldırıma çarptı.

“Şimdi de sokağı kirletiyorsun,” dedi Sharon. “Aferin sana.”

“Morgan üşüdü,” dedi Ethan camı kapatırken. “Arka taraftaki popo ısıtıcısını açsana.”

“Morgan?” diye sordu Sharon dikiz aynasından arkaya bakarak. “Koltuğunu ısıtmamı ister misin?”

“Yok, sağ ol,” dedim gülmemeye çalışarak.

“Peki titreşime ne dersin?” diye sordu Ethan. “Hey dikkatli ol! O kamyonla aranda sadece beş santim vardı.”

“Ben iyiyim,” dedi Sharon gözlerini devirerek. “Ve bu arabada titreşim cihazı yok.”

“Demek evde bıraktın,” dedi Ethan masum bir tonda ve Sharon onu yumruklamaya çalışırken eğildi. Bir an önce çıkmaya başlasınlar istiyordum ama Sharon’ın aslında Ethan’dan ne kadar hoşlandığını henüz fark edip etmediğinden bile emin değildim.

Mucize eseri Cal’in evine tek parça hâlinde ulaşmayı başardık. Matt’in cipinin, en az on iki tane daha arabayla birlikte bahçede park hâlinde olduğunu gördük.

“Cal’in annesinin seansı var herhâlde,” dedi Sharon.

Selene Belltower'ı korkularımı yatıştırmama yardım ettiği o geceden beri görmemiştim. Ona tekrar teşekkür etmek istiyordum. Cal dudaklarına bir hoş geldin öpücüğü kondurduktan sonra bizi içeri aldı. Mutfığa götürdü, Matt bira içiyordu, Jenna ise telefonda sinema için rezervasyon yapıyordu.

"Saat kaçta," dedi not alarak.

Cal tezgâha doğru eğilip beni kendine doğru çekti.

Jenna telefonu kapattı. "Film saat sekiz on beşte başlıyor, yedi kırk beş gibi buradan çıkmamız gerek."

"Harika," dedi Matt.

"Demek ki biraz vaktimiz var. İçecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu Cal ve özür diler bir tonda ekledi. "Sesimizi çok yükseltmememiz gerek çünkü birazdan annemin çember seansı başlayacak."

"Saat kaç gibi başlıyorlar," diye sordum.

"Saat ondan önce başlamazlar," diye yanıtladı. "Ama insanlar erken geliyor, muhabbet edip takılıyorlar."

"Annene tekrar teşekkür etmek istiyorum," dedim.

"Ah, tamam, gel o zaman," dedi elimden tutarak. "Onu görebilirsin. Hemen döneriz," dedi diğerlerine.

"Son kolayı mı aldın?" diye Ethan'ın başına ekşiyordu Sharon biz mutfaktan çıkarken.

"Senle paylaşırım," diye cevap verdi Ethan.

Cal ile birbirimize bakıp sıırttık. Önce koridordan sonra büyük salondan, sonra da daha rahat oturma odasından geçtik. "Aralarında kesin bir şey var," dedi ve ben de kafa salladım.

“Bir araya geldiklerinde çok eğlenceli olacak. Kıvılcımlar saçacaklar.”

Cal büyük ahşap kapıyı iki defa tıklattı. Kapı Selene’in çember seanslarını yaptığı kocama odaya açılıyordu. Bu sefer buraya yalnız başıma, sarsılmış ve üzgün geldiğim gecedен oldukça farklı görünüyordu. Şimdi en az yüz tane mumla ısıtılmış. Oda tütsü kokuyordu, etraf kadınlı erkekli bir sürü sohbet eden insanla doluydu.

“Morgan, canım, seni görmek ne güzel.” Dönünce Pratik Telema dükkânından Alyce’i gördüm. Uzun, mor batık bir elbise giymişti, gümüş rengi saçları omuzlarına dökülüyordu.

“Selam,” dedim. Onun da Starlocket’a dahil olduğunu unutmıştım. Odayı hızlıca tarayıp David’e bakındım, dükkânın beni geren diğer çalışanını. Beni görünce gülümsedi ben de ona kibarca gülümsedim.

“Nasılsın?” diye sordu Alyce, sadece kibarlıktan sorulan bir sorudan fazlasıydı.

Düşündüm. “Bir iyi, bir kötü,” dedim dürüstçe.

Anlar gibi başını salladı.

Cal bir saniye için yanımdan ayrıldı ve yanında annesiyle geri döndü. O da uzun bol bir elbise giymişti ama onunki parlak kırmızıydı ve üzerinde altın rengi aylar yıldızlar ve güneşler vardı. Göz alıcıydı.

“Merhaba, Morgan,” dedi gürlü ve güzel sesiyle. İki elimi de avuçlarına aldı ve her iki yanağımdan da öptü. Avrupa stili. Kendimi kraliyet ailesinden gibi hissettim. Gözlerimin içine baktı ve sonra bir elini yanağıma koydu. Birkaç saniye sonra

kafa salladı. “Zor oldu,” diye mırıldandı. “Korkarım daha da zor olacak. Ama sen çok güçlü bir kızsın...”

“Evet.” Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırarak, “Çok güçlüyüm.”

Selene Belltower beni dikkatle inceledikten sonra, önce bana sonra da Cal’e bakıp onaylar gibi gülümsedi. O da annesine gülümsedi ve elimi tuttu.

Selene gözleriyle odayı taradı ve birine odaklandı.

“Cal, seni biriyle tanıştırmak istiyorum,” dedi sesinde tam anlayamadığım imalı bir ton vardı.

Baktığı yere baktım ve gördüğüm şey beni yerimden sıçrattı. Bree ve Raven’m mezarlıkta buluştuıkları soluk saçlı kıızı görmüştüm. Bir şey demek için ağzımı açtım ama Cal’in elinde hissettiğim heyecan yüzünden Cal’in yüzüne baktım.

Yüzünde çok sıra dışı bir ifade vardı.

En iyi ifade edebileceğim şekliyle... vahşi hayvan ifadesi. Vücudumun titremesini zar zor engelledim. Birdenbire onu hiç tanımıyor gibi hissettim.

Odayı kat ederken kendimi onun peşinden gider buldum.

“Sky, bu oğlum, Cal Blaire,” dedi Selene onları tanıştıırken. “Cal, bu Sky Eventide.”

Bir şey söylemeden Cal elimi bırakıp kıza elini uzattı. Sky elini sıktı ve gece siyahı gözlerini bir saniye olsun Cal’in gözlerinden ayırmadı. Ondandır nefret ediyordum. Birbirlerine ne kadar büyük beğeniyle baktıklarını görünce midem kasıldı. Onu tırmalamak istedim, üstünü başını yırtmak... Nefesim tıkanıyordu.

Sonra Cal bana baktı. “Bu kız arkadaşım Morgan Rowlands,” dedi. Bana kız arkadaşım demişti, biraz güven ta-

zeleyiciydi. Sonra kara gözlerini bana çevirdi, iki parça kömür gibiydi. Elini sıkınca gücünü hissettim.

“Morgan,” dedi Sky. Kız İngiliz’di, aşırı müzikal aydınlık bir sesi vardı. İçimde şarkı söyleyişini, büyülü sözler tekrarlayışını dinleme isteği uyandı. O yüzden ondan daha çok nefret ettim.

“Selene bana senden bahsetmişti,” dedi Sky. “Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.”

Hayatta olmaz, diye düşündüm ama ağzımı gülümsemeye benzeyen bir şeye esnetmeyi başardım. Cal’in vücudundaki heyecanı hissedebiliyordum, yanımda durup ona bakarken ve onu âdeta gözleriyle yiyip bitirirken. Sky Eventide soğukkanlı bir şekilde Cal’e baktı, sanki meydan okumayı görmüş, karşılık veriyordu.

“Sanırım Hunter’ı tanıyorsunuz,” dedi hemen arkasında duran sırtı bize dönük birini işaret ederek.

Sky’ın arkasındaki adam döndü ve yüreğim ağzıma geldi. Eğer Sky gündüzse, Hunter da güneş ışığıydı. Saçları beyaza yakın sarıydı, pürüzsüz bembeyaz bir yüzü vardı. Yanakları ve burnu biraz çilliydi. Gözleri kocaman berrak bir yeşildi, hiçbir mavi ya da kahverengi hare yoktu. Öyle göz alıcı bir yakışıklılığı vardı ki mideme ağrılar saplandı. Sky gibi ondan da görür görmez nefret ettim, ilkel ve açıklanamayacak bir biçimde.

“Evet, Hunter’ı tanıyorum,” dedi Cal düz bir tonda, elini uzatmadı.

“Cal,” dedi Hunter. Cal’le göz göze geldi ve sonra bakışlarını bana çevirdi. Gülümsemedim. “Ve sen de?”

Cevap vermedim.

Sky, "Morgan Rowlands," diye cümleyi tamamladı. "Cal'in kız arkadaşı. Morgan, bu da Hunter Niall."

Hâlâ tek kelime etmiyordum. Hunter bana delici gözlerle baktı, sanki iskeletimi görmeye çalışıyor gibiydi. Selene Belltower'ın bana ilk baktığı zaman aklıma geldi ama o bakış acı vermemişti. Bu ise bu insanlardan uzak durmak için çok güçlü bir istek uyandırıyordu. İçim bomboş gibiydi, midem bulanıyordu. Buradan hemen kaçıp mutfağa dönmek istiyordum, arkadaşlarıyla sinemaya gitmek isteyen basit bir kız olmak.

"Merhaba Morgan," dedi Hunter sonunda. Onun da İngiliz olduğunu anladım.

"Cal," dedim boğulmamaya çalışarak. "Gitmemiz gerek. Sinema." Bu doğru değildi, evden çıkmamıza daha en az yarım saat vardı ama buna bir saniye daha dayanamayacaktım.

"Evet," dedi bana bakarak. "Evet." Tekrar Sky'a baktı. "İyi seanslar."

"Öyle olacak."

Buradan koşarak uzaklaşmak istiyordum. Zihnimde Cal ve Sky'ı tutkulu bir biçimde öpüşürken canlandırdım, sarılırken, onun yatağında güreşirlerken. Onu kıskanmaktan nefret ediyordum: Kıskançlığın ne kadar yıkıcı olduğunu çok iyi biliyordum. Ama elimde değildi.

"Cal," diye sordu Selene odanın kapısından çıkarken. "Bir dakikan var mı?"

Kafasını salladı ve elimi sıktı. "Bir saniye canım, hemen döneceğim," dedi ve annesinin yanına gitti. Kapıdan çıktım

büyük salondan geçtim ve koridordan. Alev alev ve yapış yapış hâlde, Jenna, Matt, Sharon ve Ethan'ın karşısına çıkamazdım. Koridorun sonunda bir banyo vardı. İçeri girdim ve kapıyı kilitledim. Yüzüme tekrar tekrar soğuk su çarptım, ellerimi musluğun altına dayayıp biraz da su içtim.

Benim derdim neydi? Nefes alışverişim yavaş yavaş normale döndü, ufak tefek şişliklere rağmen yüzüm oldukça normal görünüyordu. Hayatım boyunca vücudum hiç kimseye karşı bu kadar güçlü bir reaksiyon göstermemişti. Cal, Widow's Vale'e geldiğinden beri hayatım büyük ve sarsıcı anlarla doluydu.

Sonunda kendimi arkadaşlarımın yanına gidecek gibi hissettim. Kapıyı açıp mutfığa doğru yöneldim.

Ama cildim kaşındı. Ve bir saniye sonra koridorda mırıltılar duydum. Bu sesleri tanımamam imkânsızdı: Sky ve Hunter. Ve buraya doğru geliyorlardı.

Sırtımı duvara dayadım ahşaba karışıp kaybolmak istiyordum. Birdenbire bir klik sesi duydum ve geriye düştüm. Dengemi tekrar sağlayıp düşmemeyi başardım ama koridorda gizli bir kapı olduğunu anlayınca şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

Bir an bile düşünmeden seslerin de yaklaştığını duyarak odaya girdim ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Kapıya sırtımı dayadım. Kalbim yerinden fırlayacaktı, kapının arkasından geçerken sesleri dinledim. Konsantre olmaya çalıştım ama sözcükleri ayırt edemiyordum. Neden Sky ve Hunter beni bu şekilde etkilemişti? Neden içim dehşetle dolmuştu?

Sonra geçtiler, sesleri azalıp yok oldu, ve sonunda sessizlik kulaklarımı doldurdu.

Gözlerimi kırptım ve etrafıma baktım. Koridorda bir kapı olduğu hiç fark edilmese de burada çizgileri net bir şekilde belliydi küçük bir kanca bana tekrar dışarı çıkabileceğimi söylüyordu.

Burası çalışma odasıydı, Selene'in çalışma odası. Pencerenin hemen önünde duran kocaman bir kütüphane masası vardı, pencere bir kilimle örtülmüştü ve masanın üstünde havanlar tokmaklar ve yarım litrelik bir kazan vardı. Eski bir deri koltuk, üzerinde bilgisayar ve yazıcının durduğu antika bir masa ve içi tavana kadar ciltlerce kitap dolu meşe kitaplıklar vardı.

Masa lambası açıktı, zayıf bir ışık veriyordu, kendimi kitaplığın önünde buldum. O an için arkadaşlarımdan beni beklediğini, Cal'in muhtemelen mutfığa dönmüş olduğunu ve birazdan sinemaya gitmek için dışarı çıkmamız gerektiğini unuttum. Kitapların isimlerini okumaya başladığım anda hepsi kafamdan uçup gitti.

20

Bilgi

9 Eylül 1984

Bebegim içimde hiç durmadan hareket ediyor. Bu, dünyadaki en büyük şey. Gitgide hızlandığını ve büyüdüğünü hissediyorum. Bu, başka hiçbir duyguya benzemiyor. Çok güçlü olacağını hissedebiliyorum.

Angus, çocuk soyadını alsın diye evlenmemiz için baskı yapıp duruyor ama içimden bir his bana dur diyor. Angus'u seviyorum ama ondan ayrı hissediyorum. Buradaki insanlar zaten evli olduğumuzu sanıyor ve bu kadarı bana yetiyor.

-M. R.

Angus az önce içeri girdi. Posta kutumuzda bir mühür bulmuş. Tanrıçam, hangi kötülük bizi buraya kadar takip etti?

Selene Belltower hayatımda gördüğüm en muhteşem kütüphaneye sahipti. Ve hayatımın geri kalanında burada kilitli kalıp sadece okumak, okumak, okumak istiyordum. En üstteki raflar o kadar yüksekteydi ki odada iki tane tekerlekli, odanın

içinde oradan oraya dolaştırabildiğin kütüphane merdiveni vardı.

Masa lambasının solgun ışığında kitapların sırtlarını okumaya çalıştım. Bazı kitapların adı bile yoktu, bazıları yırtılmıştı, bazılarının adları altın ya da gümüş yaldızlarla işlenmişti, bazılarının ise kitabın sırtına keçeli kalemle yazılmıştı. Bir iki defa ismi sadece çok yaklaştığında okunabilen bir kitap gördüm. Hafifçe parlıyordu, hologram gibiydi, tekrar baktığımda kayboluyordu.

Gitmem gerektiğini biliyordum. Besbelli burası Selené'nin özel odasıydı; izinsiz burada bulunmam doğru değildi. Ama hazır gelmişken bir iki kitaba hızlıca göz atsam ne olurdu sanki?

Vaktim var mıydı ki? Saati me baktım. Yediyi yirmi geçiyordu. Evden çıkmamıza neredeyse yarım saat vardı. Beş dakika daha dönmesem kimse beni o kadar özlemezdi herhâlde. Tuvaletteydim diyebilirim.

Odanın havası ağır ve telema doluydu. Her yerdeydi. Nefes alırken içime çektiğimi hissedebiliyordum ve yürürken ayaklarımın altında titreştiğini.

Sarsılarak kitap adlarını okumaya devam ettim. Koca bir raf sadece tarif kitaplarıyla doluydu. Telema tarifleri, büyülü yemek tarifleri, değişik tatillere uygun yemeklerin tarifleri. Bir sonraki rafta telema yapmak ve ritüellerle ilgili kitaplar vardı. Bazı kitaplar antikaydı, ciltleri incelmış, lime lime olmuştu. Dokunmaya korkuyordum. Ama sararmış sayfalarına bakabilmek için ölüp bitiyordum.

Odada duran bu büyülü servete bakarken Rowanwand'ları düşündüm, sırları ve bilgileri korumakla ünlü klanı. Acaba

Selene Belltower bir Rowanwand mıydı? Sırları ve bilgiyi saklamakla görevli klan. Acaba Selene Belltower bir Rowanwand olabilir miydi? Cal bana annesi ve onun hangi klandan olduklarını bilmediğini söylemişti. Ama belki de bu kütüphane iyi bir ipucuydu. *Bu kitaplara nasıl erişebilirim*, diye düşündüm. Acaba Selene onları ödünç almama izin verir miydi? Acaba Cal onları okuyabiliyor muydu?

Bir sonraki raftaki kitapların ismi Kara Büyü Sanatı, Kara Büyünün Kullanımı, Kara Büyüler, hatta bir tanesinin adı Ruh Çağırma'tı. Böyle kitapları evde bulundurmak bile bana tehlikeli görünüyordu. Bu kitapların Selene'de ne işi var acaba, diye merak ettim. İçim ürperdi ve birden burada olmamın doğru olmadığına dair hislerim güçlendi. Ama sonra küçük bir kitaplık daha gözüme çarptı, cam rafları vardı. Küçük mermer kapların içi türlü renkte ve şekilde taşlar ve kristallerle doluydu. Kan taşı, turkuvaz, lacivert taşı ve kaplan gözü dikkatimi çekti. Daha değerli taşlar da vardı, düzgün şekilli ve parlatılmış.

Böyle şeyler görmek benim için inanılmaz bir şeydi. Selene'in bu odaya girip yapacağı her telema için tüm malzemelerin elinin altında olması düşüncesi inanılmazdı.

Bu, benim aç olduğum bilgiydi, işte buna ulaşmak için çabalamam gerekiyordu. Annemlerin geleceğim için kurdukları hayaller, benim tam şekillenmemiş olan bilim kadını olma hayallerim. Şimdi bakınca bunlar asıl işimin önündeki kamuflaj olabiliirdi ancak: Olabileceğim en güçlü cadı olmak.

Gitmeme gerektiğini biliyordum ama kendimi alamıyordum. Odanın diğer tarafındaki raflara doğru yürürken sadece

beş dakika daha diye kendime söz verdim. *Ah, cadı meclisleri ile ilgili kitaplar bu tarafta.* Raflar dolusu Gölgeler Kitapları. Bir tanesini aldım ve açtım. Sanki her an tepeme yıldırım düşebilirmiş gibi hissediyordum.

Kitap çok ağırdı, Selene'in masasının kenarına koydum. İçindeki sayfalar sararmış ve yıpranmıştı, sanki dokunsam dağılacak gibiydi. Antika bir kitaptı -içindeki tarihlerden biri 1502'ydi. Ama ya şifreliydi ya da başka bir dilde yazılmıştı ve deşifre etmeme imkân yoktu.

Buradan çıkıp diğerlerinin yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Ortadan kaybolmamı açıklayacak bir bahane düşünmeye çalıştım. Kaybolduğumu söylesem inandırıcı olur muydu?

Kapıya doğru ilerlerken merdivenlerden birine çarptım. Nedenini bilmeden tırmanmaya başladım. Yukarıda toz, deri ve yıpranmış kâğıt kokusu daha yoğundu. Merdivene tutunarak kitaplığa yaklaştım, kör ışıktaki isimlerini okumaya çalışıyordum. Antik Roma'daki cadı meclisleri, Stonehedge Teorileri, Rowanwand ve Woodbane: Tarih Öncesi Zamanlardan Bugüne.

Her şeyi okumak için yeterli zamanım olmadığını biliyordum, burada oyalanıp duracak zaman olmadığını. Henüz sahip olmadığım ama bu kitapların içinde gizli olan bilgi beni o kadar heyecanlandırıyordu ki. İçimde bastırılmaz bir açıklık uyanmıştı, daha fazla bilgi edinmek için kıvranıyordum, öğrenmek için, aydınlanmak için.

Ellerimle kitapların sırtlarını okşadım, daha zor okunanlarda zaman kaybediyordum. Yukarıdaki raflardan birinde

koyu kırmızı isimsiz bir kitap gördüm. İskoç tarihi ile ilgili iki büyük kalın kitabın arasına sıkışmıştı. Sırtına dokunurken parmaklarım gıdıklandı, tekrar dokundum. Gıdıklanma. Gülümseyerek kitabı aldım. İsmi okuyamayacağım kadar karanlıktı, o yüzden merdivenden indim ve kitabı Selene'in masasına yaklaştırdım.

Işığın altında kitabın kapağını dikkatlice açtım. Harika bir el yazısıyla Belwicket yazıyordu. Durdum, gözlerim yerinden fırlayacaktı. *Belwicket*, bu öz annemin meclisiydi.

Sayfayı çevirince notu gördüm:

Bu kitap benim göz kamastırıcı ışığuma, benim ates ruhum Bradhadair'e on dördüncü doğum gününde verilmiştir. Belwicket'a hoş geldin. Mathair'den sevgilerle.

Kalbim âdeta durdu ve ciğerlerimin içindeki nefes buza kesti. Bradhadair. Annemin Wicca ismi. Alyce bana söylemişti. Bu onun Gölgeler Kitabıydı. Ama bu nasıl olur? Yangından sonra kaybolmamış mıydı? Acaba başka bir Bradhadair, başka bir Belwicket daha olabilir miydi?

Ellerim titreyerek notları okumaya başladım. Yirminci sayfada "Tüm Ballynigel kasabası Bahar Bayramı için toplandık," diye okudum içimden. "Ortalıkta dans etmek için çok büyüğüm ama daha küçük kızlar dans ediyor ve çok sevimli görünüyorlar.

"Her zamanki gibi Angus Bramson'ın bisikletiyle etrafta dolaştığını ve beni izlediğini gördüm. Onu görmezden geldim. Ben daha on dört yaşındayım, o ise on altı!

“Her neyse, bahar bayramı çok eğlenceli geçti ve sonra annem bize kayalıklarda harika bir çember seansı yaptırdı. -Bradhadair.”

Yutkunmaya çalıştım ama boğulacak gibiydim. Kitabın sonlarından birkaç sayfa daha karıştırdım. Bu maddeler ‘Bradhadair’ değil ‘M. R.’ diye imzalanmıştı.

Bunlar benim baş harflerimdi, aynı zamanda Maeve Riordan’ın. Annemin.

Şaşkın ve sersem, Selene’in masasının önünde duran sandalyeye oturdum. Sandalye gıcırdadı. Gözlerim karardı başım boynumun taşıyamayacağı kadar ağır geldi. Yıllar önce izci kampında verdikleri eğitimi hatırladım. Sandalyeyi geri çektim, başımı dizlerimin arasına koydum, derin yatıştırıcı nefesler almaya çalıştım.

Baş aşağı bu nahoş pozisyonda, bayılmamaya çalışırken, düşünceler bomba gibi yağıyor zihnimde dönüp durmaya başlıyordu. Beynim patlayacak gibiydi. Maeve Riordan. Bu Maeve Riordan’ın Gölgele Kitapı’ydı. Önümdeki bu kitap daha ben ona dokunmadan benimle konuşmaya başlamıştı. Benim öz anneme ait. On altı yıl önce buradan iki saat uzak-taki bir kasabada yakılarak öldürülen anneme.

Annemin Gölgele Kitapı Selene Belltower’daydı.

Neden?

Dikleştım. Kitaptan rastgele sayfalar okumaya başladım. Annemin on dört yaşında küçük bir kızıdan aşkı keşfeden bir genç kıza, sonra daha yirmi iki yaşında cehennem azabı yaşayan yetişkin bir kadına dönüşmesini ve planlamadığı bir bebeğe, yani bana hamile kalışını okudum.

Gözlerim yaşlarla bulandı ve sonra kitabın başına döndüm oradaki notlar çok daha hafif çok daha kızsalsal, telemanın neşesi ve merakıyla doluydu.

Tabii ki bu kitap bana aitti. Tabii ki bu gece alıp götürecektim. Buna hiç şüphe yoktu. Ama nasıl olup da bu kitap Selene Belltower'ın kütüphanesine girmişti? Ve neden hakkımda onca şey bilirken, kitaptan hiç bahsetmemiş, bana vermeyi teklif etmemişti? Bunun kendisinde olduğunu unutmuş olabilir miydi?

Gözlerimdeki yaşları sildim. Sayfaları çevirdim, annemin telemaları gitgide daha iddialı, daha etkili olmaya başlıyordu, aşkı daha derin ve daha tutkulu.

Bu benim tarihimdi, benim geçmişim, benim kökenim. Hepsi burada, bu elyazması sayfalardaydı. Bu kitapla kim olduğum ve nereden geldiğimle ilgili her şeyi keşfedecektim.

Saatime baktım. Yedi kırk beşti. Aman Tanrım. Yirmi dakikadan fazladır içerdeydim. Ve gitme zamanı gelmişti. Herkes tahminen beni arıyordu.

Ne kadar zor olsa da kitabı kapattım. Bunu evden dışarı çıkarmayı nasıl başaracaktım?

Tam o anda gizli kapı açıldı. Koridorun ışığı odaya doldu. Yukarı baktığımda Selene ve Cal'in orada durduğunu gördüm. Selene'in masasında, önümde açık bir kitapla oturuyordum ve bana bakıyorlardı.

Ve affedilemez bir şekilde sınırı aştığımın farkındaydım.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

TELEMA

DOĞUŞTAN CADİ

Çemberime sevgilerle

1

Sırlar

4 Mayıs 1978

Bugün anneme Belwicket için bir çember seansı hazırlamada ilk defa yardım ettim. Zamanı gelince yüksek rakibe olacağım. O zaman onun yaptığı gibi ben de çember seanslarını yöneteceğim. Şimdiden tilsimler ve iksirler için bana geliyorlar ve daha sadece on yedi yaşındayım! Annem tıpkı büyükannem gibi Riordan vizyonuna, Riordan gücüne sahip olduğum için böyle olduğunu söylüyor. Annem kendisi de oldukça güçlü bir cadıdır, Belwicket'taki diğer tüm cadılardan daha kuvvetli. Benim ondan daha güçlü olacağımı söylüyor.

Peki, sonra ne olacak, diye merak ediyorum. Ne yapacağım? Kuzularımızı daha sağlıklı kâle mi getireceğim? Tarlalarımızı daha verimli mi? Sakatlanan taylara şifa mı vereceğim?

Aklımda bir sürü soru var. Neden böyle bir güce sahip olayım, dağları yerinden oynatacak bir güce? Büyükannemin Gölgeler Kitabı büyümüşüm sadece burada kullanılmak için olduğunu söylüyor, sadece bu köyde, ülkenin burasında, diğer şehirler ve kasabalardan bunca uzakta. Bu mu yani? Belki de tanrıçanın benim için düşündüğü ama benim öngöremediğim bir şeyler vardır.

-Bradhdair

Bir an için bu isim havada asılı kaldı, siyah bir böcek gibi gözlerimin önünde kanat çırpı. Bradhadair! Öz annemin, Maeve Riordan'ın rumuzu. Elimde onun Gölgele Kitabı'nı tutuyordum. On dört yaşında annesinin cadı meclisine dâhil olduktan sonra yazmaya başladığı kitap. Wicca adı Bradhadair, Galce 'yangın başlatan' demektir. Ve kendi el yazısıyla yazdığı sözcükleri okuyordum.

"Morgan?"

Kafamı kaldırdım ve bir anda paniğe kapıldım.

Erkek arkadaşım, Cal Blaire, ve annesi, Selene Belltower, gizli kütüphanenin girişinde yanyana duruyorlardı. Gövdeleri koridordan gelen ışıkla arkadan aydınlanıyordu. Yüzleri ise gölgelerin içinde kaybolmuş, siyah maskeler gibi görünüyordu.

Nefesim kesildi. Bu odaya izin almadan girmiştım. Sadece Cal ve diğer arkadaşlarımı bekletmekle kalmamış, aynı zamanda Selene Belltower'ın özel alanını ihlal etmişim. Bu odada işim yoktu, bu kitapları okumaya iznim de. Bunu biliyordum işte. Yüzüm utançtan kıpkırmızı kesildi.

Ama kendime engel olamamışım. Wicca ve öz annem hakkında daha çok şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Sonuçta sıra dışı sırları daha yeni açığa çıkarmışım, yani aslında evlatlık olduğumu, çok güçlü bir cadı olan öz annemin bir ahırda yakılarak öldürüldüğünü. Ama hâlâ cevaplanmayan çok fazla soru vardı. Ve şimdi Maeve Riordan'ın Gölgele Kitabı'nı bulmuştum: büyülerini, düşüncelerini ve hayallerini yazdığı özel günlüğü. Onun iç dünyasına giden anahtar. Eğer aradığım cevapları bir yerde bulma ihtimalim varsa o da

bu kitaptı. Kendimi ne kadar suçlu hissedersen hissedeyim içgüdüsel olarak kitaba sıkıca sarıldım.

“Morgan?” diye tekrarladı Cal. “Burada ne işin var. Seni ararken bakmadığım yer kalmadı.”

“Özür dilerim,” dedim, kelimeler ağzımdan hızlıca dökülüyordu. Çevreme bakındım ve burada oluşumu nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalıştım. “İuh”

“Diğerleri sinemaya gitti,” diye araya girdi. Sesi sertleşmişti. “Onlara yetişmeye çalışacağımızı söyledim ama çok geç oldu.”

Saatime baktım. Saat sekiz olmuştu. Sinemaya gitmek arabayla en az yirmi dakika sürerdi ve film saat sekiz on beşte başlayacaktı. Yutkundum. “Gerçekten, çok üzgünüm,” dedim. “Ben sadece...”

“Morgan,” dedi Selene. Odanın içine ilerledi. Genç yüzünde ilk defa gergin çizgiler gördüm. Aynen Cal'deki gibi. “Burası benim özel inziva mekânım. Benden başka kimsenin buraya girme izni yok.”

Şimdi iyice gerilmeye başlamıştım. Sesi soğukkanlıydı ama altında yatan gizli öfkeyi sezebiliyordum. Başım belada mıydı? Ayağa kalkıp kitabı kapattım. “Ben... Ben burada olmam gerektiğinin farkındayım ve izinsiz girmek istemezdim. Ama koridorda yürüyordum ve sonra birden duvara doğru düştüm ve bu kapı açıldı. Bir defa içeri girince, kitaplara bakmadan edemedim. Bu hayatımda gördüğüm en büyüleyici kütüphane...” Sesim gitgide kısılmıştı.

Selene ve Cal bana bakıyorlardı. Gözlerini okuyamıyordum, akıllarından ne geçtiğine dair de en ufak bir fikrim

bile yoktu. Ve bu durum beni iyice germiştir. Yalan söylemiyordum ama onlara tüm hikâyeyi de anlatmış sayılmazdım. Ayrıca Sky Eventide ve Hunter Niall'dan da sakınmak istiyordum. Selene'in çember seansı için bu gece buraya gelen iki İngiliz cadıdan.

Neden bilmiyorum Selene'in bu iki misafiri, içimi tarif edilemez bir dehşetle dolduruyordu. Koridordan geldiklerini duyduğumda, onlardan gizlenmeye çalışmıştım ve duvara yaslanınca kendimi bu kütüphanede buluverdim. Kazayla oldu.

Bu doğruydı, diye düşündüm. Kazayla oldu. Utanacak bir şey yok. Ayrıca, bazı açıklamalar yapması gereken tek kişi ben değildim. Benim de Selene'e soracağım bazı sorular vardı.

Kendimi, "Bu Maeve Riordan'ın Gölge Kitapları," derken buldum. Sesim çok yüksek ve sert çıkmıştı. "Bu neden sende? Ve bana sende olduğunu daha önce neden söylemedin? İkiniz de onun hakkında daha çok şey öğrenmek için çabalayıp durduğumu biliyordunuz. Yani... Ona ait olan bir şeyi görmeyi istemez miydiniz sizce?"

Cal şaşırmış göründü. Dönüp annesine baktı.

Selene arkasına uzanıp kapıyı kapattı. Böylece üçümüzü gizli odaya kapatmış oldu. Koridorda yürüyen hiç kimse kapıyı fark edemezdi. Bana doğru yürürken güzel kaşları yay gibi oldu.

"Annen hakkında daha çok şey öğrenmeye çalıştığını biliyordum," dedi. Masa lambasının sarı ışığında yüzündeki ifade yumuşamış görünüyordu. Kitaba baktı. "Ne kadarını okudun?"

“Çok fazla değil.” Endişeyle dudağımı ısırdım.

“Seni şaşırtan bir şeye rastladın mı?”

“Pek değil,” dedim onu izleyerek.

“Bir Gölgele Kitap çok kişisel bir şeydir,” dedi Selene.

“Orada sırlar açığa çıkar, beklenmeyen şeyler. Bunu sana söylemek için uygun zamanı bekliyordum çünkü içindekileri bildiğim için bunu okumaya hazır olup olmadığından emin değildim.” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Hâlâ da hazır olduğundan emin değilim. Ama artık çok geç.”

Yüzüm kasıldı. Belki evindeki özel bir alanı ihlal ediyordum ama öz annem hakkında daha çok şey bilmeye hakkım vardı. “Bu senin verebileceğin bir karar değil,” diye itiraz ettim. “Yani, o benim annemdi. Onun Gölgele Kitabı benim olmalı. Gölgele Kitabı bunun için değil midir, çocuklarına bırakmak için. Bu benim.”

Selene benden çıkan bu güçlü laflar karşısında gözlerini kırıştırdı. Dönüp Cal’e baktı ama o bana bakıyordu. Kitabın deri kabını elleyince parmaklarım yine gıdıklandı.

“Peki bu kitap neden sende?”

“Elime tesadüfen geçti,” dedi Selene. Yüzünden kısa süren bir gülümseme geçip gitti. “Tabii cadıların çoğu tesadüflere inanmaz. Gölgele Kitabı toplamak benim hobim. Aslında cadılıkla ilgili hemen her kitabı toplarım.” Elini kibar bir şekilde sallayarak rafları gösterdi. “Genellikle Avrupa kökenli olan birkaç kitap simsarı ile çalışırım. Onlara konuyla ilgili buldukları her kitabı bana göndermeleri için kesin talimat verdim. Ellerine geçen Gölgele Kitabı’nı, ne durumda olursa olsun. Bunları büyüleyici buluyorum. Nereye gitsek kitapları

yanımda götürür ve kendime özel bir çalışma odası hazırlatırım. Geçen yaz buraya taşınırken de aynı şeyi yaptım. Benim için bu kitaplar büyücülüğün insani yanına açılan pencerelerdir. Günlük sayılırlar, deneysel çalışmaların kayıtları, insanların tarihleri. Bende iki yüzün üzerinde Gölgeler Kitabı var ve Maeve Riordan'ınki de onlardan biri.”

Daha çok açıklaması için bekledim ama yapmadı. Cevabı garip bir şekilde röntgencilik gibiydi, özellikle diğer insanların hisleriyle bu kadar temasta olan bir baş rahibe için. Neden Maeve Riordan'ın kitabının herhangi bir Gölgeler Kitabı olmadığını göremiyordu. En azından benim için.

İlk başta hissettiğim suçluluk duygusu ve endişe, yerini öfkeye bırakıyordu. Selene annemin özel sözcüklerini okumuştı. Ama tam o sırada Cal de odanın içine ilerledi ve elini omzuma koydu ve hafifçe okşadı. Benim tarafımda olduğunu söylemeye çalışır gibiydi. Peki, annesi neden olamıyordu? Annemin sırlarını kaldırabilmek için fazla çocuk mu buluyordu beni?

“Peki, bu Gölgeler Kitabı'nı nereden buldun?” diye sordum ısrarcı bir tavırla.

“Manhattan'daki bir aracıdan,” dedi Selene. Sesi tonundan hislerini okumak yine imkânsızdı. “O da bunu, bu işlerle hiç alakası olmayan birinden almıştı. Bu kişi kitabı çalmış ya da herhangi bir ikinci el dükkânından bulmuş olabilir.” Omuz silktili. “Bu kitabı on on bir yıl önce ne olduğunu bilmeden satın aldım. Ve açtığımda, bu yakınlarda bir yangında öldüğünü okuduğum genç cadıya ait olduğunu fark ettim. Bu çok özel bir Gölgeler Kitabı ve sadece Maeve'e ait olduğu için değil.”

“Onu alıp eve götüreceğim,” dedim cesaretime kendim bile şaşırarak.

Uzun süren sessizlik havada asılı kaldı. Kalbim yine deli gibi çarpmaya başladı. Cal’in annesine daha önce hiç meydan okumamıştım; hatta herhangi bir yetişkine daha önce meydan okumamış olabilirdim... Üstüne üstlük o çok güçlü bir cadıydı. Cal bir bana, bir de annesine baktı.

“Tabii ki canım,” dedi Selene sonunda. “O senindir.”

Tuttuğum nefesimi verdim. Selene devam etti, “Cal bana senin hikâyeni anlattıktan sonra bir gün sana o kitabı vereceğimi biliyordum. Eğer okuduktan sonra herhangi bir sorun ya da endişen olursa. Umarım gelip benimle konuşursun.”

Başımı salladım. “Teşekkürler,” diye geveledim. Cal’e döndüm. “Şu anda sadece eve gitmek istiyorum.” Sesim titriyordu.

“Tamam,” dedi Cal. “Ben seni bırakırım. Gidip paltolarımızı alalım.”

Selene geçmemiz için kenara çekildi. Kendisi çalışma odasında kaldı. Herhâlde başka nereleri karıştırıp ellediğimi kontrol etmek istiyordu. Onu suçlayamazdım. Ne hissedeceğimi bilemez hâldeydim. Güvenini sarsmak istemezdim ama ödülü büyük olmuştu: Şu anda öz annemin hayatının en kişisel kaydına sahiptim, hem de onun el yazısıyla yazılmış bir kayıt. İçinde ne tür gizemler dolu olursa olsun baş edebilirdim. Baş etmek zorundaydım.

Koridorda yürürken Cal güven veren bir şekilde omzumu sıktı.

Dışarı çıkınca kasım rüzgârı saçlarımı savurdu. Cal arabanın kapısını açtı ve ben hemen atlayıverdim. Deri koltuk-

lar buz gibiydi, ben de ellerimi ceplerime soktum. Gölgele Kitapı'nı ceketimin fermuarlı iç cebine koymuştum, tam kalbimin üstüne.

"Kalorifer arabayı birkaç dakikaya ısıtır," dedi Cal. Kontağı çalıştırdı ve birkaç düğmeye bastı. Gecenin karanlığında yakışıklı yüzünü sadece bir silüet olarak görebiliyordum. Bana döndü ve şaşırtıcı derecede sıcak elleriyle yanağımı okşadı. "İyi misin?" diye sordu.

Kafa salladım ama aslında emin değildim. Beni düşündüğü için müteşekkirdim fakat kitabın gizemi benliğimi sarmıştı ve az önce Selene ile yaptığım zorlu diyalogun etkisinden de tam çıkabilmiş değildim.

"Cusus gibi ortalıkta dolaşmak gibi bir niyetim yoktu," dedim. Doğru söylüyordum ama kelimeler ağızımdan hiç de ikna edici olmayan bir tonda dökülmüştü.

Explorer'ı ana caddeye çıkarırken bana baktı. "O kapı büyüyle kapatılmıştır," dedi düşünceli düşünceli. "Ben bile hâlâ annemin izniyle girebiliyorum. O kapıyı kendi başıma açmayı hiç beceremedim. Ve inan bana, çok denedim." Yüzünde anlak bir gülümseme belirip kayboldu.

"Ama bu çok garip," dedim kaşlarımı çatarak. "Yani, ben kapıyı açmaya çalışmadım bile, birdenbire açılıverdi ve neredeyse yere düşecektim."

Cal cevap vermedi. Yola odaklanmıştı. Belki de oraya girmeyi nasıl başarabildiğimi anlamaya çalışıyordu, telema kullanıp kullanmadığımı merak ediyordu. Ama kullanmadım, en azından bilinçli olarak hayır. Belki de o odaya girmek kaderimde yazılıydı, annemin kitabını bulmak için.

Kar yağmaya başladı ama sileceklerle dağılıp gidiyordu, kalıcı değildi. Sabaha tümünden erimiş olacaktı. Eve gidip yukarı odama koşup bir an önce kitabı okumaya başlamak için sabırsızlanıyordum. Birdenbire zihnim Sky Eventide ile Hunter Niall'a kaydı. İkisinden de daha ilk görüşte hiç haz etmemiştim: Delici bakışlarından, kibirli İngiliz aksanlarından, Cal ve bana bakışlarından.

Ama neden? Onlar kimdi? Neden bu kadar önemli görünüyorlardı? Sky'ı daha önce bir kez görmüştüm, birkaç gün önce mezarlıkta. Ve Hunter... Hunter beni açıklayamayacağım bir şekilde mutsuz ediyordu. Cal arabayı evimin önüne çekip de motoru kapattığı sırada hâlâ bunları düşünüyordum.

"Sizinkiler evde mi?" diye sordu.

Kafa salladım.

"Sen iyi misin? Benim de içeri gelmemi ister misin?"

"Bir sorun yok," dedim teklifine minnettar olarak.

"Sanırım odama kapanıp okusam daha iyi olacak."

"Tamam. Bak, tüm gece evde olacağım. Konuşmak istersen beni ara."

"Teşekkürler," dedim, ona uzanırken.

Onu kucakladım ve bir süre öpüştük. O tatlı his bir an için Selene ile karşı karşıya gelmemin yarattığı bütün kafa karışıklığı ve belirsizliği alıp götürdü. Sonunda zor da olsa ona doladığım kollarımı açtım ve kاپıya uzandım.

"Teşekkürler," dedim tekrar. "Seni ararım."

"Tamam. Kendine dikkat et." Bana gülümsedi ve arabada oturup içeri girmemi bekledi.

Annemler salonda film izliyorlardı. "Erken geldin," dedi annem saatine bakarak.

Omuz silktim. “Filmi kaçırdık,” diye açıkladım. “Ben de eve dönmeye karar verdim. Şey, ben yukarı çıkıyorum.” Koşarak odama çıktım, paltomu bir kenara fırlatıp yatağıma giriverdim. Sonra bir Scientific American dergisi çıkardım ve aniden Gölgeler Kitabı’mı saklamam gerekirse diye elimin altına bir yerlere koydum. Annemlerle Wicca, öz annem ve tüm bu kandırmaca konusunda koşullu barış anlaşması imzalamıştık. Bunu bozmamak en iyisiydi. Onlara zahmetli açıklamalar yapmak istemiyordum.

Maeve Riordan’ın kendi kelimeleri, diye düşündüm.

Ellerim titreyerek annemin Gölgeler Kitabı’nı açtım ve okumaya başladım.

2

Pickett Yolu

Ne yazmalı? Basım patlayacak gibi. Son zamanlara kadar ne yapmam gerekiyorsa onu yapmayı istedim. Şimdi ilk defa bu ikisi birbirinden farklı yönlere gidiyor. Bir orkide gibi çiçek açıyor, düz bir bitkiden göz kamastırıcı güzellikte bir seye, toplanmak için yalvaran bir filize dönüşüyor.

Ama şimdi her nasılsa bu düşünce beni rahatsız ediyor. Bunun doğru, gerekli ve beklenen bir şey olduğunu biliyorum. Ve yapacağımı biliyorum ama pesimi bırakmıyor. Hiçbir şey kafamda canlandırdığım şekilde olmuyor. Onu bana bağlamak için daha çok zamana ihtiyacım var, onunla zihinsel ve duygusal düzlemde buluşmak için. Böylece benim gözlerimden bakabilecek. Onunla bir olma düşüncesini bazen sevdiğim bile söylenebilir. Tanrıca eminim bana gülüyordur.

Cadılık sanatı konusunda Hellorus'un çeşitli kitaplarını buldum, bir mesenin yanında oturmanın nasıl da Eolhi'un gücünü yönlendirebileceğini anlatan şeyler. Bunu yakın zamanda denemek istiyorum.

-Sgath

Cumartesi sabahı yataktan fırlayarak kalktığım söylenemez pek. Sabaha kadar uyanıktım, Maeve'in Gölgele Kitap'ım okuyordum. Bu kitabı on dört yaşımdayken yazmaya başlamıştı. Şu ana kadar Selene'in üzülecek şeyler bulmakla ne kastettiğini anlayamamıştım. Telaffuz edemediğim Galce kelimeler, onlarca telema ve tarifi dışında rahatsız edici ya da garip bir şey bulduğum söylenemezdi. Öz anne ve babam Maeve Riordan ile Angus Bramson'ın Amerika'ya geldikten sonra yanarak öldüklerini biliyordum. Ama nedenini bilmiyordum. Belki de bu kitap bunu anlamamı sağlayabilirdi. Ama yavaş okuyordum. Her sözcüğü iyice sindirmek istiyordum.

Sonunda uyanıp da aşağı indiğimde, gözlerim davul gibiydi. Diyet kola almak için buzdolabına doğru seğırttim.

Annemle Mary K. içeri girdiklerinde birkaç dilim keki mideme indirmekle meşguldüm. Soğuk kasım havasında ana kız sabah yürüyüşüne çıkmışlardı.

"Vay be!" dedi annem kırmızı burnuyla. Eldivenli ellerini birbirine sürttü. "Dışarısı buz gibi!" Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu, buz tutmuş saçları yanağıma değince ürperdim.

"Ama yine de güzel," diye ekledi Mary K. "Kar erimeye başlamış, tüm serçeler ve diğer kuşlar yiyecek bir şeyler bulmak için yere inmiş."

Gözlerimi devirdim. Bazı insanlar sabah sabah ne kadar da neşeli oluyordu. Bu hiç de doğal değil.

"Yiyecekten bahsetmişken," dedi annem, bir yandan da eldivenlerini çıkarıp karşıma oturmuştu. "İkiniz bu sabah mar-

kete gidebilir misiniz? Saat on buçukta bir ev göstereceğim ve evde yiyecek hiçbir şey kalmadı.”

Boş takvimimi aklımdan geçirdim. “Tabii ki,” dedim. “Liste yaptın mı?”

Annem listeyi buzdolabının üstünden aldı ve bir şeyler daha ekledi. Mary K. da son kalan bageci tost makinasına koydu. Telefon çaldı ve Mary K. açmaya koştu.

Cal, diye düşündüm ve kalbim çarpmaya başladı. Birdenbire içim mutlulukla doldu.

“Alo?” diye cevap verdi Mary K. sesi hem neşeli hem de nefes nefeseydi. “Aaa, selam. Evet, burada. Bir saniye.”

Telefonu bana uzattı ve ses çıkarmadan dudaklarıyla, “Cal,” dedi.

Biliyordum. Wicca’yı keşfettiğimden beri, Cal’i keşfettiğimden beri, kimin aradığını hep bilebiliyordum. “Selam,” dedim telefonu alarak.

“Nasılsın?” diye sordu. “Bütün gece uyumadan okudun mu yoksa?”

Beni iyi tanıyordu. “Evet... Sana anlatmak için can atıyorum,” dedim. Annemle Mary K.’nın bizi dinlediğinin farkındaydım, özellikle de Mary K. ellerini kalbinin üstüne koyup garip jestler yaparken. Kaşlarımı çattım.

“Çok iyi. Bu çok hoşuma gider,” dedi Cal. “Bugün öğleden sonra benimle Pratik Telema dükkânına gelmek ister misin?”

Pratik Telema dükkânı komşu kasaba Red Kill’deki bir Wicca dükkânıydı. Bir iki saat boş zamanım olduğunda orada vakit geçirmekten hoşlanıyordum. “Seve seve,” dedim.

Çatık kaşlarım yumuşadı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bütün duyularım harekete geçmeye başladı.

“Gelir seni alırım. Bir buçuk diyelim mi?”

“Tamam. Görüşürüz.”

Telefonu kapattım. Annem gazeteyi indirdi ve yakın gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

“Ne var?” dedim yüzümde büyük bir gülümsemeyle.

“Cal ile her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Hı-hı,” dedim. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Annemlerle erkek arkadaşımın bahsetmek biraz garip geliyordu, özellikle de Cal’in beni Wicca ile tanıştıran kişi olduğu düşünülürse...

Daha önceden hayatımda olanları her zaman annemlerle konuşabilmişim ama Wicca’nın hayatımdan tamamen çıkmasını istiyorlardı. Bu da aramızda bir duvar örülmesine neden olmuştu.

“Cal tatlı birine benziyor,” dedi annem neşeli bir ses tonuyla, hem beni rahatlatmak istiyor hem de ağzımdan laf almak için yem atıyordu. “Yani en azından çok yakışıklı.”

“Haa... Evet, gerçekten tatlıdır. Ben bir duş alacağım,” diye geveledim ayağa kalkarken. “Sonra alışverişe gideriz.”

Ve oradan kaçtım.

“Tamam, ilk durak kahve dükkânı,” diye emir verdi Mary K. yarım saat sonra. Annemin verdiği alışveriş listesini katlayıp cebine koydu.

Das Boot’un -dev bir denizaltına benzeyen eski arabamın- direksiyonunu kırarak Widow’s Vale’deki tek kahve dükkânı-

nının bulunduğu küçük alışveriş merkezinin önünde bulduğum boş bir park yerine girdim. Arabadan inip kahve ve tatlı kokan kafeye girdik. Duvardaki menüye bakarak büyük boy latte ile günün spesiyali arasında karar vermeye çalıştım. Mary K. ise camekâna eğilip tatlılara bakmaya başladı. Cebimdeki nakit paraya baktım.

“Eğer istiyorsan al bir tane,” dedim. “Benden, hatta bana da bir tane seç.”

Kız kardeşim gülümsedi ve bir kez daha on dört yaşından çok daha büyük gösterdiğini düşündüm. On dört yaşındaki-lerin bazıları çok aptal, çocuksu ve yarı gelişmiş oluyorlardı. Mary K. öyle değildi. Aklı başında ve olgundu. Uzun zamandan beri ilk defa Mary K. kardeşim olduğu için kendimi şanslı hissettim. Aynı kanı taşımamız hiç de önemli değildi.

Tam o sırada kapı açıldı ve metal zilleri şingırdattı. Bakker Blackburn içeri girdi, peşinden de abisi Roger geliyordu. Roger geçen sene Widow’s Vale lisesinden mezun olmuştu, şimdi Vassar’daydı. Midem kasıldı, Mary K. kafasını kaldırdı ve gözleri kocaman açıldı. Hemen gözlerini kaçırıldı.

“Selam Mary K., Morgan,” diye geveledi Bakker gözlerini benden kaçırarak. Herhâlde benden nefret ediyordu. Bir hafta önce onu Mary K.’yi yatağa yapıştırmış neredeyse tecavüz etmeye çalışırken yakalamış ve evden dışarı atmıştım. Aynı zamanda benim bir uzaylı olduğumu düşünüyordu herhâlde çünkü onu evden atarken istemeden mavi şimşekler çıkaran bir cadı ateşi fırlatmıştım. Bunu nasıl yaptığım konusunda hâlâ en ufak bir fikrim bile yoktu. Kendi gücüm beni sürekli şaşırtmaya devam ediyordu.

Mary K., Bakker'a bakarak başını salladı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Selam Roger," dedim. Benden iki yaş büyüktü ama Widow's Vale küçük bir kasabaydı ve hepimiz birbirimizi tanıyorduk. "Nasıl gidiyor?"

Roger omuz silkti. "Fena değil."

Bakker ise gözlerini Mary K.'den ayırmıyordu.

"İyisi mi biz gidelim," dedim ve çıkışa doğru yöneldim. Mary K. başını salladı ama ağırdan alıyordu. Belki de Bakker'ın bir şey deyip demeyeceğini merak ediyordu. Tabii ki Bakker ona yaklaştı.

"Mary K.," diye lafa girmeye çalıştı.

Mary K. ona baktı ama sonra döndü ve tek kelime etmeden bana yetiştı. Rahatlamıştım. Olaydan beri Mary K.'nin peşinde dolandığını biliyordum ve Mary K.'nin yumuşamaya başladığını fark etmiştim.

Eğer çok sert konuşursam onu Bakker'a itmekten korkuyordum. O yüzden çenemi kapalı tuttum ama onu bir daha zorladığını görürsem annemlere, onun anne ve babasına ve tanıdığım herkese bu olayı anlatacağıma dair kendime söz verdim.

Öyle bir durumda Mary K. beni asla affetmez, diye düşündüm arabaya binerken.

Das Boot'un motorunu çalıştırdım ve yola çıktım. Mary K.'nin aşk hayatı hakkında düşünmek bana kendiminkini hatırlatmıştı. Gülümsememe engel olamıyordum. Cal benim *muirn beatha dan*'ım mıydı? O buna inanıyordu. Bu ihtimali düşününce bütün vücudum ürperdi.

Markette hazır kek ve diğer ihtiyaçlarımızı sepete doldurduk. İçecek reyonundan on iki kutu diyet kola aldım. Mary K. ise sepeti tepeleme cips ile doldurdu. Aşağıdaki rafta Bree'nin en sevdiği abur cubur olan Sneakers kutuları duruyordu.

Bree. Eski en iyi arkadaşım.

Yutkundum. Bree ile kaç defa Sneakers kutularını gizlice sinemaya soktuğumuzu bilmiyorum. Birbirimizde kaldığımız gecelerde karanlıkta yatıp sırlarımızı paylaşırken kaç kutu Sneakers tüketmiştik acaba? Artık düşman olmamız, o Cal'i Cal ise beni istediği için arkadaşlığımızın bozulması bana çok garip geliyordu. Geçen birkaç haftada öğrendiğim şeyleri ona anlatmak için yanıp tutuşmuştum. Bree benim evlatlık olduğumu bilmiyordu. Hâlâ Mary K. gibi bir Rowlands olduğumu düşünüyordu ama bana o bana adilik yapıyor, ben de ona soğuk davranıyordum. Her neyse. Şimdilik bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Değiştiremeyeceğim bir şeyi daha fazla deşmemek en iyisiydi.

Mary K. ile birlikte aldıklarımızı kasadan geçirdik ve sonra arabaya yükledik. Arabaya binerken soğuktan inledim. Gri, güneşsiz hava tüm enerjimi emmişti. Eve gidip Cal gelmeden önce biraz kestirmek istiyordum.

"Haydi Pickett's Yolu'ndan gidelim," dedi Mary K., arabanın kaloriferini kendine doğru çevirirken. "Yolu biraz uzatsa da o cadde çok güzel."

"Pickett Yolu, tamamdır," dedim ters istikamete dönerek. Ben de o rotayı çok seviyordum, tepelik ve rüzgârlıydı, çok fazla ev de yoktu. Orada at ahırları vardı ve ağaçlar bütün yapraklarını dökmüş olmasına rağmen renkli yapraklarla kaplı yerler bir İran halısını andırıyordu.

Yukarıda yan yana park etmiş iki araba duruyordu. Gözlerimi kıstım. Biri Matt Adler'in beyaz cipi, diğeri de Raven Meltzer'in hurda siyah Peugeot'su. Çok az insanın kullandığı bu yolda yan yana duruyorlardı. Bu biraz garipti. Daha önce konuştuklarını bile görmemiştim. Etrafıma baktım ama ikisini de göremedim.

"İlginç," diye mırıldandım.

"Ne?" diye sordu kardeşim bir yandan arabanın radyosu ile oynarken.

"Bunlar Matt Adler'in cipi ve Raven Meltzer'in Peugeot'suydu," dedim.

"E, ne olmuş?"

"Yani arkadaş bile değiller," dedim omuz silkerek. "Arabalarının burada işi ne?"

Mary K. dudak büktü. "Bilmem. Belki de birini öldürmüşler cesedini gömüyorlardır," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Ona kızgın bir bakış fırlattım. "Bu biraz garip, tüm demeye çalıştığım bu. Yani, Matt, Jenna'nın erkek arkadaşı ve Raven..." Raven bir erkeğin kız arkadaşı olup olmamasını umursamaz diyerek cümleyi içimden tamamladım. Raven erkekleri elde etmeyi sever, onları kullanıp sonra da bir mendil gibi atar.

"Evet ama ikisi de seninle bu Wicca işini yapmıyorlar mı?" dedi Mary K. bir yandan da dikiz aynasından nasıl göründüğünü kontrol ediyordu. Bunları söylerken gözümün içine bakmaktan kaçınmaya çalıştığı çok barizdi. Onun kelimeleriyle, "Wicca meselesini onaylamadığını" açıkça dile getirmişti.

“Ama Raven artık bizim mecliste değil,” dedim. “O ve Bree kendi meclislerini kurdular.”

“O yüzden de artık Bree ile konuşmuyor musunuz?” diye sordu açıkça, hâlâ bana değil aynaya bakıyordu.

Dudaklarımı ısırdım. Cal ve Bree konusunda aileme hâlâ pek fazla açıklama yapmamıştım. Tabii ki artık Bree ile takılmadığımızı, günde on defa aramadığını fark etmişlerdi. Ama Bree’nin yeni erkek arkadaşı ile meşgul olduğuyla ilgili bir şeyler gevelemiştim. O zamandan beri de kimse bir şey sormamıştı.

“Evet bu da bir parçası,” dedim iç çekerek. “Cal’e âşık olduğunu zannediyordu. Ama Cal benimle olmak istedi. Bree de benimle ilişkisini kesmeye karar verdi.” Yüksek sesle söyleyince daha çok acı vermişti.

“Ve sen de Cal’i seçtin,” dedi kardeşim ama sesinin tonu şefkatliydi.

Başımı salladım. “Bu Cal’i ona tercih ettiğim anlamına gelmiyor. Aslında ilk önce onu bana tercih eden Bree’ydi. Ayrıca Bree’ye hayatımdan çıkması gerektiğini falan söylemiş değilim. Ben hâlâ arkadaş olmak istiyordum.”

Mary K. aynayı kapattı. “Senin erkek arkadaşına âşık olduğunu bile bile mi.”

“Ona âşık olduğunu zannediyor,” dedim tedirgin olmaya başlamıştım. “Onu tanı mıyordu bile. Hâlâ da tanı mıyor. Her neyse, onun erkeklerle durumunu sen de biliyorsun. Kaçma kovalama kısmının heyecanını ve zafer sarhoşluğunu uzun vadeli şeylerden çok daha fazla sever. Onları kullanıp atmayı. Ve Cal onunla olmak istemedi.” Tekrar iç çektim. “İşler biraz karmaşık.”

Mary K. omuz silkti.

“Sadece Bree onu istiyor diye Cal ile çıkmamalı mıydım sence?” diye sordum. Direksiyonun üzerindeki ellerim üşümeye başlamıştı.

“Hayır, tam olarak öyle değil,” dedi Mary K. “Yani sadece. Bree için biraz üzuldüm. Hem seni hem de Cal’i kaybetti.”

Burnumu çektim. “Ama şimdi bana iğrenç davranıyor,” diye homurdandım, daha az önce Bree’yi ne kadar özlediğimi unutarak. “Yani besbelli bu durum onu fazla üzmemiş.”

Mary K. camdan dışarı baktı. “Belki de iğrenç davranmak Bree’nin üzgün olduğunu gösterme şeklidir,” diye mırıldandı uzaklara dalarak. Yanından geçtiğimiz çıplak kalmış ağaçları seyrediyordu. “Eğer benim on iki yıllık en yakın arkadaşım olsaydın ve daha yeni tanıştığın bir çocuk için beni bıraksaydın, belki de ben de öyle davranırdım.”

Cevap vermedim. *Sen bu işe karışma*, diye düşündüm. Sanki on dört yaşındaki kardeşim benden daha iyi bilecekti. Sonuçta Bakker gibi bir pislikle birlikte olmayı seçmiş biriydi.

Ama derinlerde, *acaba Mary K. haklı olduğu için mi söyledikleri beni bu kadar rahatsız etti* diye de düşünmeden edemiyordum.

3

Woodbane

Litha, 1998

Yılın bu zamanı benim en üzgün olduğum zamanları. Annem ve babamla yaptığım son çember seansı sekiz yıl önce Beltane içindi. O zaman sekiz yaşındaydım, Linden altı, Alwyn ise sadece dört. Üçümüzün diğer çocuklarla yani meclis üyelerinin oğulları ve kızlarıyla birlikte oturduğumuzu hatırlıyorum. Mayıs ılık havası nisanın ıslak ve dondurucu soğğunun saltanatını kırmaya çalışıyordu. Bahar Bayramı'nın çiçekli direğin etrafında oturan yetişkinler kahkahalar atarak şarap içiyorlardı. Biz çocuklar ise bir yandan dans ederken kurdelelerimizi birbiri içinden geçiriyorduk. Böylece pastel bir ağin içinde etrafımızı büyüyle çevreliyorduk.

Telemayı içimde hissediyordum, her şeyin içinde. O kadar sabırsızdım ki. On dört yaşına kadar nasıl dayanabileceğimi bilmiyordum. Çünkü ancak o zaman tam bir cadı olma hakkı kazanacaktım. Güneş ışığının annemin saçları arasında dağıldığını hatırlıyorum, o ve babam birbirlerine sarılmış, öpüşüyorlardı.

Diğerleri ise kahkahalarla gülmeye devam ediyorlardı. Diğer çocuklarla birlikte şıgıklar atarak yüzlerimizi kapadık. Utanıyormuş numarası yapıyorduk. İçten içe ruhlarımız dans etmeye devam ediyordu. Hava yaşam enerjisiyle doluydu, her şey ılık neşe ve mutlulukla parlıyor ve büyüyordu.

Ve bu olaydan yedi hafta sonra Litha gelmeden annem gitmişti. Babam da hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu, biz çocuklarına tek bir kelime etmeden. O gün, hayatım ebediyen değişti. Ruhum karardı, sanki kuruyup kaldı.

Şimdi bir cadı ve neredeyse yetişkin oldum. Ama ruhum içimde hâlâ çarpık ve kötü. Ve şu anda artık gerçeği öğrenmiş olsam da, hâlâ kızgınım -hatta bir açıdan eskisinden de daha kızgın. Her zaman böyle mi olacak? Belki de bunu sadece tanrıça biliyor.

-Giomanach

Öğleden sonra odamda oturmuş saçımı örüyordum, tam o anda Cal'in varlığını hissettim. Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hislerimi odakladım ve annemlerin salonda, kız kardeşiminse banyoda olduklarını anladım.

Ve sonra Cal yaklaştırmaya başladı, omurgamda oluşan gıdıklanma hissi giderek arttı. Tam saç örgümün ucuna lastik tokayı geçirmiştim ki, kapı çaldı. Odamdan fırlayıp aşağı koştum. Kapıyı annem açtı.

"Merhaba Cal," dedi. Onunla daha önce bir defa daha karşılaşmıştı. Bree voleybol topuyla burnumu kırdığı gün ziyaretime geldiği zaman tanışmışlardı. Kapının önünde

Cal'e ayaküstü klasik anne muamelesi çektiğini hissedebiliyordum.

"Merhaba Bayan Rowlands," diye cevapladı Cal rahat bir tavırla gülümseyerek. "Morgan bura... A, işte burada." Göz göze geldik ve birbirimize aptal aptal gülümsedik. Onu görmenin verdiği sevinci annemden bile gizleyemiyordum.

"Akşam yemeğine evde olacak mısın?" diye sordu annem. Bana hızlıca bir öpücük vermeden bırakmadı.

"Evet," dedim. "Yemekten sonra da Jenna'lara gideceğim."

"Tamam." Annem derin bir nefes aldı ve tekrar Cal'e dönüp gülümsedi. "İyi eğlenceler."

Cal'e arabayı dikkatli sür dememek için kendini nasıl da tuttuğunu görebiliyordum. Ve bunu başarabildiği için onu takdir ettim. Ona hoşça kal diyerek el salladım ve hızlı adımlarla Cal'in arabasına doğru yürüdüm.

Ben binince Cal motoru çalıştırdı. "Pratik Telema Dükkânı'na gitmeyi hâlâ istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim arkama yaslanırken. Düşüncelerim hemen dün geceye Maeve Riordan'ın Gölgele Kitabı'nı bulmama kaydı.

Evimiz gözden kaybolur kaybolmaz Cal arabayı kenara çekti ve beni öpmek için uzandı. Bu kocaman koltukların el verdiği ölçüde ona yaklaştım ve sıkıca sarıldım. Çok garipti. Önceden destek görmek için hep Bree'ye hep aileme sığındım. Şimdi ise Bree hayatımdan çıkmıştı ve ailemle de hâlâ bu evlat edinme meselesinin üstesinden gelmeye çalışıyorduk. Eğer Cal olmasaydı... Şu anda bunu düşünmek bile istemiyordum.

“İyi misin?” diye sordu, yüzümü öpmek için tekrar uzandı. “Gölgeler Kitabı seni üzdü mü?”

“Henüz değil,” dedim kafamı sallayarak. “Çok inanılmaz, bir sürü şey öğreniyorum.” Durdum. “Annen kitabı aldığım için bana kızgın değil, değil mi?”

“Hayır. Kitabın sana ait olduğunu biliyor. Bundan sana daha önce bahsetmeliydi.” Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Sadece... Bilemiyorum. Annem kontrolün onda olmasına alışmış, bilirsin işte. Meclisi yönetiyor. Yüksek rahibe. Her zaman insanlara sorunlarını çözmek, işlerini kolaylaştırmak için yardım eder. O yüzden bazen tüm dünyayı korumak zorundaymış gibi davranıyor. Bunu isteseler de istemeseler de.”

Anlamaya çalışırken başımı salladım. “Evet. Bunu anlayabiliyorum. Ama sadece bu ona düşmez gibi düşündüm, anlatabiliyor muyum? Belki de düşebilir ama karar verecek kişi yine de benim.”

Cal’in gözlerinden belli belirsiz bir şaşkınlık gelip geçti ve acı acı güldü. “Sen çok komiksin,” dedi. “Genelde insanlar anneme kendilerini sevdirmek için dört dönerler. Herkes onun gücünden, yeteneklerinden çok etkilenir. Problemlerini anlatıverir, her şeylerini ona söylerler ve ona mümkün olduğunca yakın olmak isterler. İnsanların ona meydan okumasına alışık değildir.”

“Ama ben de onu çok seviyorum,” dedim biraz sert çıktığımdan korkarak. “Yani demek istiyorum ki...”

“Hayır sorun yok,” diye sözümü kesti başını sallayarak. “Bu çok ilginç. Kendi ayakların üstünde durmak istiyorsun,

kendi işini kendin yapmak. Kendine has birisin. Bu da seni ilginç kılan şey.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Hafiften yüzüm kızardı.

Cal paltomun altından örgümü çıkardı. Örgümün parmakları arasından akışını izlerken, “Saçlarını seviyorum,” diye mırıldandı. “Cadı saçı.” Yüzünde bir gülümseme belirdi ve arabayı vitesle taktı.

Şimdi yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. Ama arkama yaslandım. Aynı anda hem mutlu hem güçlü hem de güvensiz hissediyordum. Araba ilerlerken dışarıyı seyretmeye başladım. Bulutlar kararmaya başlamış, gökyüzünde başıboş dolaşıyorlardı, sanki karı ne zaman bırakacaklarını karar vermeye çalışıyor gibi.

Red Kill’e vardığımızda büyük ıslak beyaz tanecikleri bırakmaya karar vermişlerdi.

“İşte başlıyoruz,” dedi Cal silecekleri çalıştırırken, “Hoş geldin kış.”

Gülümsedim. Nasıl olduysa düşen karlar ve çalışan silecekler arabanın içindeki sessizliği daha huzurlu hâle getirdi. Şimdi burada olduğum için çok mutluydum, tam şu anda ve Cal ile olduğum için. Her şeyle baş edebilirim gibi hissediyordum.

“Biliyor musun? Sana aslında daha önceden söylemek istediğim bir şey var,” dedim. “Geçen gün Bree’yi takip ettim. Onunla konuşup meseleyi açıklığa kavuşturmak istiyordum.”

Cal bana baktı. “Sahiden mi?”

Başımı salladım. “Evet. Ama o şekilde gelişmedi. Onun yerine o ve Raven’in Sky Eventide ile buluştuklarını gördüm.”

Ellerini bir an için direksiyondan çekti ve bana kısa bir bakış daha attı. Kaşları çatıldı. “Sky mı?”

“Evet geçen gece annelerinde karşılaştığımız cadı.” Çok güzel görünen, diye düşündüm, içimde kabaran garip bir kıskançlıkla. Cal’in beni sevdiğini bilsem de, yine de kendimi güvensiz hissediyordum.

Özellikle de güzel kızlar etrafımızdayken. Yani bal rengi gözleri, uzun boyu ve mükemmel vücuduyla o kadar yakışıklıydı ki. Ve bense, şey... pek mükemmel değildim. Göğüssüz ve büyük bir burunlu bir kız mükemmelden bir hayli uzaktı.

“Her neyse, Sky’ı Bree ve Raven ile birlikte gördüm,” diye devam ettim tüm güvensizliğimi bir kenara bırakarak. “Sanırım bahsettikleri yeni meclisteki doğuştan cadı o.”

“Hım,” dedi Cal. Gözlerini uzağa yola çevirdi ve derin düşüncelere daldı. “Gerçekten mi? Sanırım bu mümkün.”

“O... Kötü mü?” diye sordum, daha iyi bir kelime bulamadığım için. “Yani, sen ondan ve Hunter’dan hoşlanmıyorsun gibi geldi. Onlar, bilemiyorum, karanlık taraftan mı?” diye geveledim. Kulağa fazla dramatik gelmişti.

Cal kahkaha attı ve şaşırarak, “Karanlık taraf mı? Çok fazla film izliyorsun. Wicca’nın karanlık tarafı yok. Sadece büyük bir çevre. Ve büyülü olan her şey o çevrenin bir parçası. Sen, ben, dünya, Hunter, Sky, her şey. Hepimiz birbirimize bağlıyız.”

Kaşlarımı çattım. Bu garip bir şeydi, özellikle de Hunter ve Sky’a nasıl baktığı düşünülürse. “Geçen gece birbirinizden hiç hoşlanmıyorsunuz gibi geldi bana,” diye ısrar ettim.

Cal omuz silkti. Red Kill'in ana caddesine döndü ve yavaşlayarak park yeri aramaya başladı. Kısa bir sessizlikten sonra sonunda, "Bazen seni yanlış yöne iten insanlarla karşılaşırın. Hunter'la birkaç sene önce tanıştık ve... birbirimize tahammül edemiyoruz." Sanki ortada büyütülecek bir mesele yokmuş gibi güldü.

"Onunla ilgili her şey sinirime dokunuyor ve bu karşılıklı. Söylediklerim pek de cadılığa uygun değil, biliyorum ama ona güvenmiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Ona bir insan olarak mı, cadı olarak mı güvenmiyorsun?"

Cal arabayı bir köşeye park etti ve kontağı kapattı. "Arada bir fark yok," diye geveledi. İfadesi mesafeliydi.

"Peki, bahsettiğin büyük çevre ne olacak?" diye sordum dayanamayarak. "Eğer bağlıysanız seni nasıl bu kadar sinirlendirebiliyor?"

"Yani aslında..." diye başladı. Sonra başını salladı. "Boş ver, başka şeylerden bahsedelim." Kapıyı açtı ve yağın kara çıktı.

Bir şey demek için ağzımı açtım sonra vazgeçtim. Konuşmayı devam ettirmek önemli gibi geliyordu. Sonuçta hem Hunter hem de Sky benim üzerimde görmezden gelinemeyecek bir etki bırakmıştı ve nedenini bilmiyordum. Ama Cal bu konuyu kapatmak istiyorsa, buna saygı gösterebilirdim. Benim de onunla konuşmak istemediğim şeyler vardı. Arabadan atladım ve kapıyı arkamdan kapattım sonra ona yetişmek için arkasından koştum.

"Elinde annenden kalan başka hiçbir şey olmaması çok kötü," dedi Cal salaş küçük dükkâna girerken. İkimiz de

kendimizi soğuktan korumak için yüzlerimizi paltolarımızın içine gömmüştük. “Meclisin eşyaları gibi, hançeri, duvar örtüsü ya da annenin kaftanı. Bunlara sahip olmak çok harika olurdu.”

“Evet,” diye onayladım. “Ama bütün o şeyler şimdiye kadar yok olup gitmiştir.”

Cal, Pratik Telema Dükkânı’nın ağır cam kapısını iterek açtı ve hızla içeri süzüldü. Birden şifalı otların kokularıyla dolu sıcak hava bizi sardı. Ayakkabılarımızı yere vurarak karları temizledik ve eldivenlerimi çıkardım. Gülümsedim. Hemen raflardaki kitapların adlarını incelemeye başladım. Bu dükkâna bayılıyordum. Bütün günümü burada okuyarak geçirebilirdim. Dönüp Cal’e baktım, o da kitapları incelemeye başlamıştı.

Dükkânın iki sahibi Alyce ile David dükkânın arka tarafındaydı, alçak sesle diğer müşterilerle konuşuyorlardı. Gözlerim kısa gri saçlı, çok genç gösteren yüzü ve koyu renk delici gözleri olan David’den Alyce’e kaydı. Alyce’i daha ilk gördüğüm an kendimi ona çok yakın hissetmiştim. Bana öz annemin hikâyesini, onun cadı meclisinin nasıl tamamen yok edildiğini ilk anlatan kişi Alyce olmuştu. Alyce’ten Maeve ve babamın Amerika’ya kaçtıklarını ve buradan iki saat mesafedeki Meshomah Şaleleri’ne yerleştiklerini anlatmıştı. Amerika’da cadılık pratiklerinden tamamen uzaklaşıp yalnız ve sessiz bir hayat sürdürmüşlerdi. Ben doğduktan yedi ay sonra beni evlatlık vermişlerdi. Bundan kısa bir süre sonra da bir ahıra kilitlenmişler ve ahır ateşe verilmişti.

“Bunu okudun mu?” diye sordu Cal düşüncelerimi bölerek. Kasanın yakınındaki raflardan birinde duran bir kitaba uzandı. Adı Bahçedeki Büyüler’di. “Annemde bu kitaptan var. Ve sıklıkla başvuruyor.”

“Gerçekten mi?” Kitabı elinden aldım ve incelemeye başladım. Selene’in kütüphanesinde bu kitabı gördüğümü hatırlamıyordum. Ama orada yüzlerce kitap vardı. “Of, bu kitap inanılmaz,” diye mırıldandım sayfaları çevirirken. Bir şifalı ot bahçesi oluşturup, verimi maksimize etmek ve şifalı otları ve telema için kullanılan bitkileri en iyi şekilde kullanmak üzeri-neydi. “Bu tam da benim yapmak istediğim şey.”

Birden durdum. Kitabın son bölümünün adı “Düşmanları Alt Etmek İçin Büyüler”di. Ensemden başlayarak bütün vücudum ürperdi. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? Bitkilerin büyüğü insanlara zarar vermek için kullanılabilir miydi? Bu bana doğru gelmiyordu. Diğer yandan da bir cadı belki de kendini koruyabilmek için bitkisel büyücülüğün olumsuz taraflarını da bilmeliydi. Belki bu da Cal’in biraz önce bahsettiği Wicca’nın büyük çevresi için temel bir bilgiydi.

Cal kitabı nazıkçe elimden aldı ve kolunun altına koydu. Beni öperken, “Bunu senin için alacağım,” dedi. “Erken bir doğum günü hediyesi olarak.”

Başımı salladım ve içimde uyanan endişelerin yükselen bir mutluluk dalgasıyla silinip gittiğini hissettim. Sekiz gün sonra on yedi yaşma girecektim. Cal’in şimdiden bunu düşünüyor olmasına hem çok şaşırmış hem de çok sevinmiştim.

Dükkânda dolaşmaya başladık. Bu dükkâna ilk defa Cal ile birlikte geliyordum ve o bana daha önce farkına varma-

diğim gizli hazineleri gösteriyordu. Önce mumlara baktık. Her renk mumun farklı bir özelliği vardı ve Cal bana hangi ritüel için hangi mumun kullanılacağını anlattı. Zihnim tüm bu isimlerle dolup taşmıştı. Öğrenecek ne kadar çok şey vardı. Sonra küçük kâselere baktık. Wicca'lar bu kapları tuzu ve su ile tütsü gibi diğer ritüel malzemelerini içine koymak için kullanırlardı. Cal bana Kaliforniya'da yaşarlarken Selene'in tüm bir yazını okyanus suyu biriktirip tuz elde etmek için onu buharlaştırarak geçirdiğini anlatmıştı. Bu tuzu saklamış ve sonraki bir yıl boyunca tüm çemberlerde arındırma için bu tuzu kullanmışlar.

Çember seanslarında enerji alanları oluşturmak için kullanılan pirinç zillere baktıktan sonra Cal bana büyülu sicim iplik ve mürekkepleri gösterdi. Bunlar her gün kullanılan sıradan objelerdi ama dönüştürülmüşlerdi. *Aynen benim gibi*, diye düşündüm. Zevkten neredeyse kahkaha atar gibi güldüm. Telema her şeyin içindeydi ve bilge bir cadı herhangi bir şeyi kullanarak güçlü bir telema yapabilirdi. Daha önce bu gücü hisseder gibi olmuştum ama Cal ile burada durup bana somut bir şekilde gösterirken daha gerçek, daha ulaşılır ve kesinlikle her zamankinden daha heyecan verici geliyordu.

Ve her yer kitaplarla doluydu. Rünik semboller hakkında kitaplar, yıldız diziliminin yapılan telema üzerindeki etkileri hakkında, büyüün şifalı gücü ve büyüün gücünün nasıl artırabileceği üzerine kitaplar. Cal okumam gerektiğini düşündüğü birkaç kitabı gösterdi ama bu kitapların onda olduğunu ve ödünç alabileceğimi söyledi.

“Hâlâ büyülü bir kaftanın yok mu?” diye sordu birdenbire. Dükkânın arka tarafındaki bir rafın üstünde duran bir taneyi işaret etti. Su gibi akan koyu mavi ipekten bir kaftandı.

Kafamı hayır anlamında salladım.

“Sanırım Imbolc’tan itibaren çember seanslarımızda kaftan giymeye başlamalıyız,” dedi. “Diğerlerine de söyleyeceğim. Kaftanlar telema yapmak için günlük sokak kıyafetlerinden daha iyidir. Sadece telema yaparken giydiğin için hayatının geri kalanındaki ahenksiz titreşimlerle kirlenmezler. Aynı zamanda rahat ve pratiktirler.”

Başımı sallayarak farklı kaftanların kumaşlarına dokundum. Bu kadar çok çeşit olması baş döndürücüydü. Bazıları düz renkti, bazılarının üzeri resimli ya da büyülü veya rünik sembollerle bezenmişti. Hepsi çok güzel olsa da hiçbiri için işte bu benim olmalı diye bir şey hissetmedim. Ama bu çok da büyük bir sorun değildi. Imbolc, ocak sonundaydı. O zamana kadar bol bol vaktim vardı.

“Sen kaftan giyiyor musun?” diye sordum.

“Hı-hı,” dedi. “Ne zaman tek başıma ya da annemle bir çember seansı yapsak giyerim. Benimkisi beyaz kalın keten kumaştan. Bir iki senelik. Keşke sürekli onu giyebilseydim,” diye ekledi sırtarak. “Ama Widow’s Vale halkının henüz buna hazır olduğunu zannetmiyorum.”

Güldüm, onu Schweikhardt eczanesine üzerinde uzun beyaz bir kaftanla girerken hayal etmiştim.

“Bazen kaftanlar nesiller boyu aktarılır,” diye devam etti Cal. “Aynı büyülü eşyalar gibi. Bazen de insanlar kendi kaftanları için kumaş dokur ve kendileri dikerler. Diğer her şey

gibi bunda da ne kadar düşünür ne kadar çok enerji harcarsan, o da içinde o kadar fazla büyülü enerji biriktirir ve sen telega yaparken daha iyi odaklanmana yardımcı olur.”

Meditasyon yaparak uzun zaman geçirmem gerektiğini bilmeme rağmen, bunu kendi büyülerime nasıl aktaracağımı anlamaya başlamıştım. Cal üst raflarda duran bir şeye uzandı. Bu bir athame’ydi, seremonilerde kullanılan yaklaşık yirmi beş santim uzunluğunda bir hançer. Bıçağı gümüşten yapılmıştı, iyice parlatılmıştı ve ayna gibi görünüyordu. Sapı da gümüş güllerle bezenmişti. Tam sapla bıçağın birleştiği yerde bir kafatası vardı.

“Çok güzel, değil mi?” diye mırıldandı Cal.

“Üstünde neden bir kafatası var?” diye sordum.

“Bize hayatın içinde bile her zaman ölüm olduğunu hatırlatmak için,” dedi alçak sesle, bir yandan da hançeri elinin içinde çeviriyordu. “Işığın içinde karanlık, neşenin içinde acı, ve gülün üzerinde dikenler vardır.” Sesi derin ve düşünceliydi, ürperdim.

Sonra başını kaldırıp gözlerime baktı. “Belki de bazı şanslı kimseler doğum günü hediyesi olarak buna sahip olabilir.”

Ümitle bakarak kirpikleri kırıştırdım, o da güldü.

Vakit geç oluyordu, artık eve gitmeliydim. Cal kasaya gidip ödeme yaptı. Birkaç yeşil mum, biraz tütsü ve benim şifalı bitki yetiştirme kitabını aldı. Alyce’in gözlerini üzerimde hissettim.

“Sen bir şey almayacak mısın?” diye sordu kibarca.

Hayır anlamında kafamı salladım.

Bir an tereddüt etti, Cal’a hızlı bir bakış attı ve bana dönüp “Okuman gerektiğini düşündüğüm bir kitap var,” dedi.

Kısa ve şişman birinden beklenmeyecek bir çeviklikle döne-
rek kasadan uzaklaştı ve kitap raflarına doğru yöneldi. Cal'e
dönüp omuz silktim ve sonra lavanta renkli etekleri uçuşarak
Alyce geldi ve bana düz koyu kahverengi ciltli bir kitap uzattı.

"*Woodbane'ler hakkındaki Gerçekler ve Yalanlar*" diye sesli
okudum. Tüm vücudumu bir ürperti sardı. Yedi eski Wicca
klanı içinde Woodbane'ler en karanlık klandı.

Ne pahasına olursa olsun gücü ele geçirme istekleriyle bi-
linirlerdi. Kötü olanlar. Şaşkınlıkla Alyce'e baktım. "Bunun
neden okuyacağımı ki?" diye sordum.

Alyce gözlerimin içine baktı. "Woodbane'ler hakkındaki bir-
çok miti çürüten ilginç bir kitap," dedi kitabı havaya kaldırarak.
"Cadılığı öğrenmeye yeni başlayan her öğrenci için faydalı."

Ne diyeceğimi bilemedim ama cüzdanımı çıkarıp para
saydım ve banknotları kasanın üzerine koyup Alyce'e doğru
uzattım. Alyce'e güveniyordum. Eğer benim bu kitabı oku-
mam gerektiğini düşünüyorsa okurdum.

Ama bir yandan da Cal'in gerildiğini hissedebiliyordum.
Öfkeli değildi ama çok gergindi, bir bana, bir de Alyce'e ba-
kıyor, her şeyi ölçüp biçmeye çalışıyordu. Kolumu beline do-
ladım ve her şeyin yolunda olduğunu göstermek için hafifçe
sıktım.

O da gülümsedi.

"Hoşça kal, Alyce," dedim. "Teşekkürler."

"Benim için bir zevkti," diye yanıtladı. "Hoşça kal,
Morgan. Hoşça kal, Cal."

Kapıdan çıkarken iki yeni kitabım da kolumun altındaydı.
Bir tanesi okumak istediğim diğeri ise okumak istemediğim

bir kitaptı. Sadece iki aydır cadılık çalışmama rağmen bir şeyi çok iyi öğrenmiştim: Her şeyin iki yüzü vardı. İyi ve kötüyü birlikte almam gerekiyordu, eğlence ve huzursuzluğu, heyecan ve korkuyu. Gülü ve dikenlerini.

Cal iterek kapıyı açtı ve kapının üzerindeki ziller şangırdadı.

Öyle aniden durdu ki sırtına tosladım.

“Of,” dedim, düz durmaya çalışırken. Önüne geçtim.

Böylece neden böyle donup kaldığını anladım.

Hunter Niall'dı. Sokağın ortasında yere eğilmiş, Cal'in arabasının altına bakıyordu.

4

Büyü

Litha, 1990

Korkuyorum. Bu sabah ağlama sesteriyle uyandım. Alwyn ve Linden odamdaydılar. Annem ve babamı bulamadıkları için ağlamaya başlamışlardı. Kızdım ve onlara artık bebek olmadıklarını söyledim. Annemle babam yakında dönecekler dedim. Bir şeye ihtiyacımız olduğunu fark edip kasabaya kadar gitmişlerdir dedim.

Ama karanlık çöktü ve biz hâlâ yalnızız. Ne komşulardan ne de annemle babamın meclisinden bir ses çıktı. Annemle babamın nerede olabileceğini sormak için önce Siobhan'ın evine, sonra da Grasmere'deki Caradog Owen'in evine gittim. Ama evde kimse yoktu.

Bir şey daha var. Yatağımı toplarken yastığımın altında babamın telema taşını buldum -geleceği görmek için kullandığı taşı. Peki nasıl buraya gelmişti? Diğer bütün büyüleri eşyaları gibi bunu da hep saklardı. Benim elimi sürmeme hiç izin vermemişti. Yani nasıl olup da yastığımın altına girmişti? İçimde kötü bir his vardı...

Babam her zaman o ve annem ortalıkta olmadıkları zaman evin bana emanet olduğunu söylerdi. Kız kardeşimle erkek kardeşime göz kulak olmak benim görevimdi. Ama ben onun gibi koca adam değilim, sadece sekiz yaşındayım. Daha cadı olmama yıllar var. Bir sorun çıkarsa ne yapabilirim?

Ya onlara bir şey oluyorsa? Bizi daha hiç böyle yalnız bırakmamışlardı. Biri onları kaçırdı mı acaba? Bir yerde tutsak mı edildiler?

Uyumam gerek ama yapamıyorum. Alwyn ve Linden benim için uyuyabilirler, bense onlar için güçlü olmalıyım.

Annem ve babam yakında geri gelecekler. Dönecekler. Biliyorum.

Tanrıçam, onları eve getir.

-Giomanach

Sanki yaklaştığımızı hissetmiş gibi Hunter hızla doğruldu. Gözleri şişmiş ve kanlanmıştı. Soğuktan yüzü solgundu ve şapkasında kar taneleri vardı. Ama gözlerinin kızarıklığı dışında sanki heykelden oyulmuş gibi görünüyordu, hâlâ bir şekilde tehlikeli. Neden arabanın altına bakıyordu ki? Daha da önemlisi neden onu böyle büyük bir tehdit olarak görüyordum? Bu soruların yanıtlarını bilmiyordum ama doğuştan bir cadı olduğum için içgüdülerime güvenmem gerektiğini biliyordum. Paltomun içinde titredim.

"Ne yapıyorsun, Niall?" diye sordu Cal. Sesi o kadar kalın ve düzdü ki zar zor tanıdım. Ona baktım ve çenesinin kasılı olduğunu gördüm. Elleri de iki yana sarkmış parmakları da gergindi.

“Sadece senin büyük Amerikan arabanı hayranlıkla inceliyordum,” dedi Hunter. Burnunu çekti ve cebinden bir mendil çıkardı. Üşümüş olmalı, diye düşündüm. Ne kadar zamandır burada olduğunu merak ettim.

Cal gözlerini Explorer’a çevirdi. Ön tampondan arka tampona doğru arabayı süzdü, sanki her şey yerli yerinde mi diye kontrol ediyordu.

“Merhaba, Morgan,” diye mırıldandı Hunter. Burundan gelen hastalıklı sesiyle selamlamadan çok aşağılama gibiydi. “İlginç kitaplar seçmişsin.”

Soğuk kar taneleri sıcak yanaklarıma düşüyordu.

Kitaplarımı diğer kolumun altına geçirdim ve kafam karışık Hunter’a baktım. Ona neydi ki?

Hunter kaldırıma çıktı. Cal de onunla yüz yüze olmak için döndü ve benimle Hunter’ın arasına girdi. *Kahramanım benim*, diye düşündüm. Ama bir yanım hâlâ engellenemez bir korkuyla doluydu. Hunter kaşlarını çattı, elmacık kemikleri o kadar sivriydi ki kar taneleri onları sıyırıp geçiyordu.

“Demek Cal sana Wicca’nın sırlarını öğretiyor, öyle mi?” diye sordu. Lakayt bir tavırla arabanın kaputuna yaslandı, Cal ise gözlerini bir saniye bile olsa ondan ayırmıyordu. “Tabii ki, onun da birkaç sırrı var, değil mi?”

Cal, “Artık gitsen iyi olur, Niall,” dedi sertçe.

Hunter da, “Hayır, hiç sanmıyorum,” diye aynı sertlikte karşılık verdi. “Sanırım bir süre etrafta dolaşacağım. Kim bilir, belki ben de Morgan’a bir iki şey öğretilirim.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu.

Hunter sadece omuz silkti.

“Benden uzak dur,” dedi Cal emreder bir ses tonuyla.

Hunter yüzünde hafif bir gülümsemeyle geri çekildi, silahsız olduğunu gösterir gibi iki elini de havaya kaldırmıştı. Cal önce arabaya sonra da ona baktı. Cal’i daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın. Bu beni korkuttu. Avının üstüne atlamayı bekleyen bir kaplan gibiydi.

“Bilmen gereken tek bir şey var, Morgan,” dedi Hunter. “Etraftaki tek doğuştan cadı Cal değil. Büyük bir adam olduğunu düşünmeyi sever ama aslında daha ufacık bir çocuk. Bir gün sen de bunun farkına varacaksın. O zaman orada olup bunu görmeyi çok isterim.”

“Defol git buradan,” diye bağırdı Cal.

“Bana bak, sen beni tanımıyorsun,” dedim Hunter’a, sesi mi iyice yükselterek. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Şimdi kapa çeneni ve bizi rahat bırak!”

Öfkeyle arabaya doğru yöneldim ama Hunter’ı itip geçerken hasta edici bir enerji karnıma vurdu; öyle sert vurdu ki nefessiz kaldım. *Bana telema yaptı*, diye düşündüm panik içinde kapı koluna tutunarak. Ama hiçbir şey demedi, görebildiğim kadarıyla hiçbir hareket yapmadı.

“Lütfen, Cal,” diye fısıldadım, sesim titriyordu. “Gidelim haydi.”

Cal hâlâ sanki parçalayacakmış gibi Hunter’a bakıyordu. Gözleri çakmak çakmaktı, beti benzi atmıştı.

Hunter da ona bakıyordu ama konsantrasyonunun dağılmaya başladığını hissettim, bir an için sarsıldı. Sonra kendini topladı.

“Cal, lütfen,” diye tekrarladım. Bana bir şeyler olduğunu biliyordum; sıcaklamıştım, garip hissediyordum ve çaresizce buradan gitmek ve evde olmak istiyordum. Ses tonum Cal’ın dikkatini çekmiş olmalı çünkü gözlerini bir an için Hunter’dan ayırdı. Ona yalvaran gözlerle baktım. Sonunda cebinden anahtarlarını çıkardı, arabaya bindi ve bana kapıyı açtı.

İçeri yığıldım ve elimi yüzüme götürdüm.

“Hoşça kal, Morgan!” diye bağırdı Hunter.

Cal motoru çalıştırdı, geri vitese takıp arabaya patinaj çektirdi, Hunter’ın üzerine kar ve buz fırlattı. Parmaklarımın arasından baktım ve Hunter’ın yüzünde tarif edilemez bir ifade gördüm. Bu... Öfke miydi? Hayır. Biz giderken baştan aşağı karla kaplanmıştı.

Evimin önüne gelene kadar o ifadenin ne olduğunu anlamadım, tam o anda çark etti.

Yüzündeki ifade açlıktı.

5

Dagda

Beltane, 1992

Herkesi ve her şeyi yumruklamak istiyorum. Hayatımdan nefret ediyorum, Beck dayım ve Shelag yengemle yaşamaktan nefret ediyorum. Bir daha hiçbir şey aynı olmayacak, annem ve babam iki yıl önce bugün ortadan kaybolduğundan beri hiçbir şey aynı değil.

Bugün Linden Beck dayının merdivenlerinden düştü ve dizini kanattı. Üstünü başını temizleyip yarasını sarmak zorunda kaldım ve o hiç durmadan ağladı. Bense annemle babama lanet ettim, bizi bırakıp gittikleri için ve onların işini ben yapmak zorunda kaldığım için. Neden gittiler? Nereye gittiler? Beck dayım biliyor ama bana söylemiyor. Hazır olmadığını söylüyor. Shelag yengemse onun benim iyiliğimi istediğini söylüyor. Ama gerçeği bilmemek nasıl benim iyiliğime olabilir? Beck dayıdan nefret ediyorum.

Sonunda Linden'in yarasını temizlemem bittiğinden komik bir surat yaptım ve gözyaşlarının arasında onu güldürdüm. Böylece

kendimi daha iyi hissettim. Ama sadece bir süre için. Hiçbir mutluluk çok uzun sürmez. Ben bunu öğrendim. Linden da zamanı gelince bunu öğrenecek.

-Giomanach

O gece çember seansı için Jenna Ruiz'in evine gitmek üzere hazırlanırken annem odama geldi. "Sinemaya mı gidiyorsunuz?" diye sordu. Otomatik olarak yatağımın üzerinde duran giymekten vazgeçtiğim kıyafet yığınına katlamaya başladı.

"Hayır," deyip kesip attım. Konu Wicca'ya geldiğinde en iyi taktik sessizlikti. Aynanın önüne geçip kaşlarımı çattım. Her zaman olduğu gibi durum umutsuzdu. Banyo kapısını açtım ve içeri doğru bağırdım: "Mary K.!" Sonsuz trendi bir kardeşe sahip olmanın iyi yanları da vardı.

Hemen geldi.

Kollarımı iki yana açtım. "İmdat."

Yumuşak bakışlı kahverengi gözleriyle beni dikkatlice inceledi ve kafasını sallamaya başladı. "Hepsini çıkar üzerinden," diye emretti.

Kuzu kuzu itaat ettim. Annem de gülerek bizi izledi.

Mary K. dolabımı karıştırırken, annem benden daha fazla bilgi almaya çalışıyordu. "Jenna'lara gideceğim dedin. Bree de orada olacak mı?"

Bir an duraksadım. Hem Mary K. hem de annem bugün Bree'den söz açmışlardı. Aslında buna çok da şaşırma mıştım; yıllar boyunca neredeyse bu evin bir üyesi olmuştu, ondan bahsetmek bana çok acı veriyordu. "Sanmıyorum," dedim

sonunda. “Her zamanki grubumuzun bir araya toplanması. Biliyorsun. Daha önce hiç Jenna'lara gitmemiştim.” Çok beceriksiz bir laf değiştirme denemesiydi, biliyorum. Mary K. yatağımın üstüne dardar bir pantolon fırlattı, ben de hiç itiraz etmeden giydim.

“Artık Bree'yi hiç görmüyoruz,” dedi annem Mary K. kendi odasına giderken.

Başımı sallarken annemin bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

“Siz kavga mı ettiniz?” diye sordu annem lafı dolandırmadan.

Mary K. elinde işli bir kazakla geri döndü.

“Sayılır,” dedim iç çekerek. Şu anda hiç bu konuya girmek istemiyordum. Üzerimdeki sweatshirt'ü çıkarıp kazağı giydim. Kazağın üzerime tam olmasına şaşırdım. Mary K.'den daha uzun ve daha inceydim ama onda da annemin kıvrımlı göğüslerinden vardı. Yani beni evlat edinen annemin. Maeve Riordan'ın vücudunun benimkine benzeyip benzemediğini merak ettim.

Annem, “Wicca yüzünden mi kavga ettiniz?” diye sorarak son darbeyi vurdu. “Bree, Wicca'dan hoşlanmıyor mu?”

“Aksine,” dedim, saçlarımı kazağın içinden çıkarıp yeni görüntümü aynada izlerken. Ciddi bir ilerleme kaydetmiştim, bu biraz moralimi düzeltti. “Bree de Wicca yapıyor.” Yine iç çektim ve sonunda annemin sorgusuna teslim olmaya karar verdim. “Aslında Cal yüzünden kavga ettik. Bree onunla çıkmak istedi ama Cal benimle çıkmak istedi. Bu yüzden şu anda Bree benden nefret ediyor.”

Annem bir an sessiz kaldı. Mary K. bakışlarını yere indirdi.

“Bu çok kötü olmuş,” dedi annem bir süre sonra. “Arkadaşların bir erkek yüzünden kavga etmeleri çok üzücü.” Tatlı tatlı ve güven verici bir şekilde güldü. “Genelde erkekler buna değmez çünkü.”

Başımı salladım. Boğazıma bir yumru oturdu. Artık Bree'den bahsetmek istemiyordum; çok fazla acı veriyordu. Saatime baktım. “Keşke böyle olmasaydı. Her neyse, geç kaldım, gitmeliyim.” Sesim katılaşmıştı. “Sağ ol, Mary K.,” dedim ve havadan bir öpücük yolladım, annemi de yanağından öptüm. Sonra hızla merdivenlerden inip kapıdan çıktım. Bir yandan paltomu giymeye çalışıyor bir yandan da soğuktan titriyordum.

Biraz sonra üzüntüm geçmişti. Bree zihnimden uçup gitmeye başladı. İçim heyecan ve beklentiyle doldu. Bu gece çember gecesiydi.

Jenna bizim eve çok da uzak olmayan küçük Viktoryen bir evde oturuyordu. Evi çekici kılan bir köhneliği vardı, boyası solmuştu, dökülüyordu ve öndeki menteşelerden biri eksikti.

Verandanın önündeki merdivenleri tırmanır tırmanmaz, bir kedi beni selamladı. Miyavlayarak başını bacaklarıma sürtmeye başladı.

“Senin burada ne işin var?” dedim bir yandan kapı zilini çalarken.

Jenna kapıyı hemen açtı, yanakları kıpkırmızıydı, sarı saçları açıktı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“Merhaba, Morgan,” dedi ve bacakları arasından eve girmeye çalışan kediye baktı. “Hugo, sana dışarısı buz gibi de-

miştım, arkandan seslendim ama beni dinlemedi. Bak, patilerin buz gibi olmuş.”

Kahkaha attım ve kafamı uzattım kimler gelmiş diye içeri baktım. Cal yoktu, henüz gelmemişti. Tabii ki zaten bunu biliyordum. Dışarıda arabasını görmemiştım ve varlığını da hissetmemiştim. Robbie Jenna’ların ses sistemini inceliyordu, gerçek bir pikaba bağlıydı. Eski plaklar şöminenin yanına üst üste gelişigüzel yığılmıştı.

“Selam,” dedi.

“Selam,” diye cevap verdim. Bunun Jenna’nın evi olduğuna inanamıyordum. Jenna da Mary K. gibi okulun en popüler ve modayı en yakından takip eden kızlarından biriydi ama evi 1970’lere zamanda yolculuk gibiydi. Mobilyalar eski püskü ve rahat şeylerdi, her camın önü saksılarla doluydu, bazı bitkiler bir hayli susuz kalmıştı. Her yer toz ve kedi tüyü içindeydi. Ve de köpek kılı diye düzeltmem gerektiğini fark ettim çünkü tam o sırada yemek odasının köşesindeki köpek minderinin üstünde horuldayan iki tazıyı görmüştüm. *Jenna’nın astımı olmasına şaşmamalı*, diye düşündüm. Bu evin içinde temiz hava alabilmek için plastik bir balonun içinde yaşaması gerekiyordu.

“Elma birası ister misin?” diye sordu Jenna, bir bardak uzatırken. Ilıktı, leziz ve baharatlı kokuyordu. Ben tam bir yudum alırken tekrar kapı çaldı.

“Selam!” Gelen Sharon Goodfine’dı. Siyak deri ceketini çıkarıverdi ve merdivenin tırabzanına astı. “Hugo! Sakın aklına bile getirme!” diye bağırdı, kedi şişman beyaz patileriyle ceketı tırmalamaya kalkınca. Belli ki buraya daha önce de gelmişti.

Sharon'dan hemen sonra Ethan Sharp geldi. Eski ince bir ceketin içinde fazla hafif giyinmiş gibi görünüyordu.

Sharon ona bir bardak elma birası uzattı ve, "Besbelli böyle soğuk havalar için giyinmeni sağlayan gen sende yok," diye dalga geçti.

Ethan ona dönüp sırtıttı. Artık ot içmediğini bilsem de kafası dumanlı gözüküyordu. Sharon da ona gülümsedi. Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Birbirlerinden hoşlandıklarını ne zaman fark edecekler? Şu anda birbirlerine çocukça sataşıyorlardı.

Bir sonra gelen Cal oldu, kapıdan içeri girerken kalbim duracak sandım. Pratik Telema Dükkânı'nın önünde Hunter ile olanlar yüzünden hâlâ üzgündüm; eve dönerken yolda tek kelime konuşmamıştık. Ama şimdi onu görmek iyi gelmişti. Göz göze geldiğimizde ayrı geçen birkaç saatte beni özlediğini fark ettim.

"Morgan seninle bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu, kapının önünde dikilirken. "Yalnız," diye eklemesine gerek yoktu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum.

Şaşırmış hâlde başımı salladım ve ona doğru ilerledim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Sırtını salona dönerek cebinden küçük bir taş çıkardı. Düzgün, yuvarlak ve gri bir taşı, pinpon topu büyüklüğündeydi. Üzerinde siyah mürekkeple çizilmiş rünik bir sembol vardı.

Son zamanlarda rünik semboller hakkında çok şey okumuştum o yüzden görür görmez tanıdım: Peorth'tu, gizli şeylerin açığa çıkmasını simgeleyen rünik sembol.

“Bunu arabamın süspansiyonuna takılmış buldum,” diye fısıldadı Cal.

Panik içinde başımı kaldırdım. “Hunter mı?” cümlemi bitirmedim.

Cal başını salladı.

“Ne anlama geliyor?” diye sordum.

“Bizim arkamızdan casusluk yapmak için kirli işler çeviriyor,” diye homurdandı, taşı cebine geri koyarken. “Ama endişelenecek bir şey yok. Eğer bir şey varsa, o da onun yeterince güçlü olmadığının kanıtlanması oldu.”

“Fakat...”

“Endişelenme,” dedi Cal. Bana bakarken yüzünde güven veren bir gülümseme belirip kayboldu. “Aslında, neden gelip sana bunu göstermekle uğraştığımı bile bilmiyorum. Büyütülecek bir şey yok. Gerçekten.”

Diğerlerine merhaba demek için salona giderken arkasından ona baktım. Bana tamamıyla dürüst davranmıyordu; hissediyordum. Hunter’ın küçük oyunu onu endişelendirmişti; az da olsa tedirgin olmuştu.

Hunter neyin peşindeydi? Yine meraklandım. Bizden ne istiyordu?

Saat neredeyse dokuz olmuştu. Genelde bu saatlerde başlardık. Elma biralarımız içtik, Robbie gitar çaldı. Taşı unutmaya çalıştım. Evdeki hayvanları izlemek beni sakinleştirdi, köpekler uykularında horluyorlar ve dönüyorlardı, kedilerse dikkatimiz çekmek için ısrarcı bir biçimde bacaklarımıza sürünüyorlardı. Aramızdaki tek eksiğin Jenna’nın erkek arkadaşı Matt olduğunu fark ettim. Jenna girişteki duvarda asılı

duran dede saatine bakıp duruyordu. Dakikalar geçtikçe endişesi de artıyordu.

Anne babası geldi, bizimle tanıştı, Wicca çemberi yapmamızdan hiç mi hiç endişelenmiyorlardı. *Annenleri kızdırmak konusunda endişelenmemek güzel olmalı*, diye düşündüm. Yukarı televizyon izlemeye çıkarken, bize iyi eğlenceler dilediler.

“Evet, çembere başlıyorum,” dedi Cal sonunda, çantastısını açtı ve yere oturdu. “Matt’in gelmesi için on dakika daha bekleyeceğiz.”

“O hiçbir yere geç kalmaz aslında,” diye mırıldandı Jenna. “Cep telefonundan ona ulaşmaya çalıştım ama hemen sesli mesaja bağlandı.”

Birdenbire Matt’in arabasını Raven’in arabasının yanında gördüğümü hatırladım. O olay bu sabah mı olmuştu? Uzun bir gündü. Yeşil kanepeye çökerken uzun uzun esnedim. Cal’in çalışmasını seyrettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum. Genelde tuz kullanarak basit ve düzgün bir daire çizirdi. Biz içine girince de kapatır, toprak, hava, ateş ve su kullanarak arındırırdı. Ama bu geceki çember daha farklıydı.

“Bu biraz daha karmaşık,” diye açıkladı Cal.

Yavaş yavaş diğerleri de onu izlemek için daha yakına geldiler. İçice çemberler çiziyor ve her birinde küçük bir açıklık bırakıyordu. Şu anda üç tane tam geometrik çember olmuştu, en büyüğü Jenna’ların salonundaki mümkün olan her santimetrekareyi içine alıyordu.

Çemberlerdeki dört ana yöne (kuzey-güney-doğu-batı) hem tebeşirle yere hem de havaya rünik bir sembol çizdi;

Cemaati ve birbirine bağımlılığı simgeleyen rünik sembol, Mann; şafağı, uyanışı ve netliği simgeleyen rünik sembol, Daeg; gücü simgeleyen, Ur ve savaşta saferi simgeleyen, Tyr. Cal onları çizerken isimlerini de söyledi ama herhangi bir açıklama yapmadı. Daha biz soru soramadan, ön kapı açıldı ve Matt içeri yıldırım gibi salona daldı. Normalde hiç olmadığı kadar dağınık ve üstü başı perişan görünüyordu.

“Herkes merhaba. Kusura bakmayın, geç kaldım. Arabam sorun çıkardı.” Başı öne eğikti, kimsenin gözünün içine bakmıyordu. Jenna ona önce endişeyle baktı, sonra da kafası karışmış gibi. Çünkü Matt paltosunu bir kenara fırlatıp Cal’i izlemeye başlamıştı. Bir an için Jenna tereddüt etti ama sonra kalkıp Matt’in elini tuttu. Matt ona dönüp hafifçe gülümse-di, sonra tekrar başını çevirdi.

“Tamam, şimdi herkes çembere girsin, çemberi kapatıyorum,” diye talimat verdi Cal.

Dediğini yaptık. Ben Matt ile Sharon’ın arasında duruyordum. Çember seanslarında Cal’in yanında durmamaya çalışıyordum. Geçmiş deneyimlerimden bunun çok fazla kontrol gerektirdiğini öğrenmiştim. Sharon ve Matt’in yanında güvendeydim.

“Bugün kişisel hedefler üzerinde çalışacağız,” diye devam etti Cal ayağa kalkarak. Ethan’a küçük bir kâse tuz uzattı ve çemberi arındırmasını söyledi. Sonra Jenna’dan havayı temsil eden tütsüyü yakmasını ve Sharon’dan her birimizin alnına birer damla su sürmesini. Salondaki şöminede ateş yanıyordu -tabii ki ateş olarak onu kullanıyorduk. Aynı amaç için bir araya gelen herkesin yüzüne tek tek bakınca yorgunluğum

kaybolup gitti. Bu seans sanki daha özeldi, daha önemli, daha hedefe yönelik.

“Nefes egzersizleri süresince,” dedi Cal, “hepinizin kendi kişisel hedeflerinize odaklanmanızı istiyorum. Wicca’dan ne istediğinizi düşünün, Wicca’ya ne katabileceğinizi. Hedefiniz mümkün olduğunca basit ve sade olsun. *Yeni bir araba istiyorum*, gibi şeyler olmasın.”

Hepimiz güldük.

“Onun yerine *daha sabırlı olmak istiyorum*, ya da *daha dürüst olmak istiyorum*, ya da *daha cesur olmak istiyorum*, gibi şeyler olsun. Bunun senin için ne anlama geldiğini düşün ve buna ulaşmada Wicca’nın sana nasıl yardım edebileceğini. Sorusu olan var mı?”

Başımı hayır anlamında salladım. Geliştirmek istediğim o kadar çok yönüm vardı ki. Kendimi daha çok gülümseyen, kendine güvenli bir insan olarak hayal ettim, açık ve dürüst ve verici; Wicca için tam bir vitrin kızı. Öfke, kıskançlık ve hırs duygusundan tamamen arınmış. İç çektim. Evet, tabii. Bütün bunları başarmak hayli iddialı bir projeydi. Belki de biraz fazla iddialı.

“Herkes el ele tutuşsun ve nefes egzersizimize başlayalım,” dedi Cal.

Yanımdakilerin ellerine uzandım. Matt’in elleri uzun süre dışarıda durmaktan hâlâ soğuktu. Sharon’ın bilezikleri de bileklerime çarpıyordu. Yavaş ve derin derin nefes almaya başladım, günün tüm olumsuzluklarını ve gerginliklerini vücudumdan dışarı atmaya çalıştım ve içeri alabildiğim kadar pozitif enerji almaya. Bilinçli bir şekilde her kasımı gevşettim.

başımın tepesinden başlayarak ve tüm vücudum boyunca aşağı doğru inerek. Daha birkaç dakika geçmeden kendimi sakin ve odaklanmış hissediyordum, çevremde olup bitenlerin yarı yarıya farkında olduğum meditatif bir seviyedeydim. Bu iyi bir şeydi.

“Şimdi amaçlarınızı düşünün.” Cal’in sesi aynı anda her yönden geliyor gibiydi. Serbestçe çemberin etrafında dönmeye başladık, önce yavaş yavaş, sonra daha hızlı ama düzgün. Gözlerimi açtım ve Jennaların salonunu bir karaltı olarak gördüm, biz dönmeye devam ettikçe görüntü çılgınca bulanıklaşıyordu. Şömine turun başlangıç noktasıydı, ateşe baktım, ısısını, ışığını ve gücünü hissettim.

“Daha açık olmak istiyorum,” dediğini duydum Sharon’ın, sanki bir meltem kulağıma fısıldıyordu.

“Mutlu olmak istiyorum,” dedi Ethan.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve ben ne istediğimi düşünmeye çalışırken Jenna’nın, “Daha sevilebilir olmak istiyorum,” dediğini duydum.

Matt’in elinin bir an için elimi sıkıttığını hissettim ve, “Ben daha dürüst olmak istiyorum,” dedi. Bu sözler hem çekingen hem de acı doluydu.

“Güçlü olmak istiyorum,” diye fısıldadı Cal.

“İyi bir insan olmak istiyorum,” dedi Robbie ama *zaten öylesin*, diye düşündüm.

En sona ben kalmıştım. Saniyelerin geçtiğini fark edebiliyordum. En çok ne üzerinde uğraşmam gerektiğini hâlâ bilmiyordum. Ama sözler sanki bir patlamayla ağzımdan çıkıverdi. Ve bataklık yangının dumanı gibi havada asılı kaldılar.

“Gücümün farkına varmak istiyorum.”

Bunu söyler söylemez, bir akım çemberi dolaştı, ipte ılık çalan rüzgâr gibi. Elektrikti, beni yükledi, sanki uçabileceğimi ve dünyanın tepesinde dans edebileceğimi hissettim.

Dudaklarımdan şarkı sözleri dökülmeye başladı. Hiçbir yerde duyduğumu ya da okuduğumu hatırlamadığım bir şarkının sözleri. Ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama aynı dileğim gibi onun da benden akıp gitmesine izin verdim.

“An di allaigh an di aigh
 An di allaigh an di ne ullah
 An di ullah be nith rah
 Cair di na ulla nith rah
 Cair feal ti theo nith rah
 An di allaigh an di aigh”

Şarkıyı önce kendi kendime mırıldandım, ilk başta çok kısık sesle, sonra daha yüksek sesle, sesimin çok güzel tınladığını duyabiliyordum. Sözler kulağa eski Galce gibi geliyordu. Sanki biri benim ağızımdan konuşuyordu. Kendimi kaybettim ama korkmuyordum. Son derece coşkuluydum. Kollarımı havaya kaldırdım ve çemberimizin içinde kendi etrafıma dönmeye başladım. Meclis, birlikte bir yörünge oluşturmuş gibiydi, ortada parlayan bir yıldızın etrafında dönen gezegenler. Ve o parlayan yıldız bendim. Başımdan aşağı gümüş yağmur damlaları düşüyor ve beni bir tanrıça yapıyordu. Saçım düzgün at kuyruğundan çözüldü ve hızla akan bir nehir gibi başımın et-

rafında dönerek alev aldı. En güçlü, en bilge bendim, her şeyi görendim, hatta tanrıçaydım. Söylediğim sözlerin bir telema olduğunu fark ettim, eski bir büyü, gücü çağıran bir büyü.

Bu gece, gücü bana çağırmıştı.

“Haydi yavaşlalım.”

Bu ses Cal’in sesiydi. Yine sanki her yönden ve aynı zamanda hiçbir yerden geliyor gibiydi. Emrine itaat ederek dönüşümü yavaşlattım ve durmaya çalıştım. Zamanın kendisi kadar yaşıyordum. Gelmiş geçmiş tüm kadınlar, telema için ay ışığının altında dans etmiş tüm kadınlar bendim, yaşamla ölümü ve ikisinin arasındaki neşe ve hüznü kutlayan tüm tanrıçalar bendim.

Birdenbire Hunter Niall’ın yüzü zihnimde parladı, üstün bakan kendini beğenmiş sırıtışı. Bana bak, Hunter! Böyle bağışlamak istedim. Gel de gücümü gör! Sana ya da herhangi bir cadıya kafa tutabilirim!

Sonra birdenbire, yok yerden içime bir korku geldi, artık kontrol bende değildi. Cal’in söylemesine gerek kalmadan, hemen Jenna’ların parkesine yüzüstü uzandım. Enerjimi yere boşaltmak için avuç içlerimi omuzlarıma hemen yanında yere dayadım. Çenemin altında hissettiğim ahşap sıcak ve pürüzsüzdü. Enerji üzerimden yere su gibi akıp gitti.

Yavaşça, çok yavaşça nefes alışverişlerim normal ritmine geri döndü. Korkum azalıp kayboldu, birinin sağ elimi tuttuğunu hissediyordum.

Gözlerimi kırdım ve yukarı baktım, elimi tutan Jenna’ydı.

“Lütfen,” dedi ve elini göğsümün üstüne koydu. Ona yarıdım etmemi istediğini biliyordum. Bir hafta önce ona enerji

göndererek astımının hafiflemesini sağlamıştım. Ama şu anda herhangi bir şey yapacak enerjim kaldığını sanmıyordum. Yine de gözlerimi kapattım ve ışığa odaklandım... Beyaz, şifalı ışığa. Onu içimde topladım ve kolumdan, elime oradan da Jenna'nın sıkışmış ciğerlerine gönderdim. Derin bir nefes aldı, göğsünde biriken ısıdan hafifçe ahladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Şimdi yan yatıyordum. Birdenbire herkesin bana baktığını hissettim. Bir kez daha ilgi odağı olmuştum. Kendime gelerek elimi çektim, bir dakika önce herkesin önünde tek başına dans etmek bu kadar doğal gelirken şimdi bu kadar utangaç ve çekingen hissetmeme şaşırarak. O güç hissine neden tutunamıyordum sanki?

Matt elini Jenna'nın omzuna koydu, geldiğinden beri ona hiç göstermediği ilgiyi gösteriyordu. Danstan dolayı hâlâ biraz nefes nefeseydi.

"Morgan daha rahat nefes almana yardımcı oldu mu?" diye sordu.

Jenna başını salladı, yüzünde şükran dolu bir gülümseme vardı.

Cal emekleyerek yanıma geldi ve elini kalçama koydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi çok heyecanlıydı. Nefesi kesilmişti.

"Hı-hı... Evet," diye mırıldandım.

"O şarkı da nereden çıktı?" diye sordu, omuzlarıma dökülen saçlarımı hafif hafif okşuyordu. "Ne işe yaradı?"

"Nereden çıktığını bilmiyorum ama sanırım gücü bana çağırıyordu," dedim.

“Çok güzeldi,” dedi Jenna.

“Çok cadıcadı,” dedi Sharon.

“Gerçekten de çok havalıydı,” dedi Ethan.

Robbie’ye baktım o da sakın sakın bana baktı. Yüzünde tatmin duygusu hâkimdi. Ona gülümsedim. O anda her şey yerli yerindeydi, ama sırtımda hissettiğim pençeler bu ruh hâlini bir anda dağıtıverdi.

“Ay!” diye çığlık attım.

Hızlıca doğrularak arkama baktım. Küçük gri bir yavru kedinin kırçillı üçgen kafasını gördüm.

Miyavlayarak beni selamladı, bense bir kahkaha patlattım.

Jenna sırtıttı. “Oo, pardon. Kedilerimizden biri iki ay önce yavruladı. Onları verecek birini arıyoruz. Aranızda kedi isteyen var mı?” diye espri yaptı.

Kediciği kaldırdım. Bana içtenlikle baktı, mavi bebek gözlerinde dünyanın tüm bilgeliği vardı. Koyu gri, kısa tüylü, şişman bebek karnı ve kısa ve bol tüylü kuyruğuyla bir ünlem işaretine benziyordu. Yüzüme bakıp tekrar miyavladı ve bir patisini uzatıp yanağıma vurdu.

“Merhaba,” dedim, Maeve’in Gölgele Kitabı’nda bahsettiği kedisini hatırladım. Adı Dagda’ydı. Jenna’nın kedisine hayranlıkla baktım, birden bu kedinin benim kaderimde olduğunu anladım. Bu akşamı noktalamak için harika bir sondu.

“Selam,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. “Senin adın Dagda, seni eve götüreceğim ve bundan sonra birlikte yaşayacağız. Tamam mı?”

Bir kez daha miyavladı ve ona âşık oldum.

6

Komünyon

İmbolc, 1993

-Bir araştırmacı burada. İki gün önce geldi ve Goose Lane barının üstündeki odalardan birini kiraladı. Dün Beck dayımla uzun uzun konuştu. Beck dayım herkesle konuşacağını ve herkesten ona dürüst davranmasını isteyeceğini söyledi. Ama ben adamdan hiç hoşlanmadım. Teni bembeyaz ve hiç gülümsemiyor, bana baktığı zaman gözleri sanki iki kara delik gibi. Kanımı donduruyor.

-Giomanach

Ertesi sabah, "Sıçan!" diye tam suratımın ortasına bir çığlık attı Mary K. Hiç de iyi bir uyanma şekli değil. "Oo, Tanrım, Morgan. Odada bir sıçan var! Kimildama!"

Tabii ki çoktan yatağımda doğrulmuştum, küçük Dagda da benimle birlikteydi. Yanıma kıvrılmıştı, kulaklarını aşağı sarkıtmıştı ama gövdesi yay gibiydi. Sonunda Mary K.'ye uslayacak kadar cesareti topladı. Onu korur gibi kollarımı etrafına doladım.

Annem ve babam gözleri kocaman açık odama daldılar.

“O sıçan değil,” dedim, uykulu boğazımı temizlemeye çalışarak.

“Değil mi?” diye sordu babam.

Doğruludum. “O bir kedi yavrusu,” dedim bariz bir şeyi dile getirdiğimi bilen bir tonda. “Jenna’nın kedisi doğurmuş ve yavrulardan kurtulmak istiyorlardı. Ben de birini aldım. Onu evde besleyebilir miyim? Mamasını, kumunu her şeyini ben öderim,” diye ekledim.

Dagda küçük ayakları üzerinde doğruldu ve meraklı bakışlarla ailemi incelemeye başladı. Sonra ne kadar sevimli olduğunu kanıtlamak istercesine ağzını açtı ve miyavladı.

Mary K. dikkatlice yatağımın üstüne oturdu ve elini uzattı. Dagda yorganımdan ayrılmadan uzanıp parmağını yaladı. Mary K. kıkırdadı.

“Çok tatlı,” dedi annem. “Kaç yaşında?”

“Sekiz haftalık,” dedim. “Annesinden ayrılacak kadar büyük. Yani evet mi?”

Annemle babam birbirlerine baktılar.

“Morgan, kedilerin tek masrafı mama ve kum değil,” dedi babam. “Aşıları, veteriner kontrolleri...”

“Kısırlaştırılması da gerekir,” diye ekledi annem.

Sırıttım. “Şansımıza ailemizde bir veteriner var,” dedim, Eileen teyzemin kız arkadaşından bahsediyordum. “Ayrıca geçen yaz çalışırken biriktirdiğim param var. Hepsini ben karşılayabilirim.”

Annemle babam ikisi birden omuz silkti, sonra da gülümsemeye başladı.

“Sanırım, tamam o zaman,” dedi annem. “Belki kiliseden sonra evcil hayvan dükkânına gidip ihtiyaçlarını alabiliriz.”

“Acıkmış,” dedi Mary K., onu göğsüne bastırırken. Hızla ayağa kalktı ve kediciği bir bebek gibi kucağında taşıyarak odadan çıktı. “Dünden kalan tavuk var. Ona biraz verebilirim.”

“Sakın ona süt verme,” diye seslendim arkasından. “Yoksa karnı ağrır...”

Mutlu mutlu yastığıma yaslandım. Dagda artık resmen ailemizin bir üyesiydi.

Şükran gününden iki önceki pazar günüydü. Kilisemiz, kuru yapraklar, ateş dikenî dalları, parlak kırmızı frambuazlar, çam kozalakları ve saksılar dolusu bakır rengi kasımpatılarıyla süslenmişti. Atmosfer harika, sıcak ve davetkârdı. Şükran Günü’nde kendi evimizi de süslemek için böyle doğal malzemeler bulmaya karar verdim.

Bir şekilde kiliseye gelmek ile Wicca’yı hâlâ bağdaştıramadığım için, etrafımda olan biten her şeye mesafeli hissediyordum. Ayakta durmam gerektiğinde ayakta duruyor ve doğru zamanda diz çöküyordum, hatta duaları mırıldanıp ilahileri de söylüyordum. Ama tüm bunları kendimi vermeden yapıyordum. Aklım tamamen başka bir yerdeydi, düşünceler zihnimde hiçbir engel tanımadan uçuşuyordu.

Zayıf kış güneşi bulutların arasından sızıyordu. Dün yağın kar neredeyse tamamen erimişti. Kilisenin vitray camları ateş kırmızısı, koyu mavi, parlak yeşil ve kristal sarı parlıyordu. Çok hafif bir tütsü kokusu vardı ve gittikçe daha derine dalıyordum. Etrafımdaki insanların ağırlığını hissediyordum.

Düşünceleri izinsiz zihnime giriyor, kalp atışları dinmek bilmiyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Onlara kendimi kapattım.

Ancak onlarla duyularım arasında bir duvar çekebildikten sonra tekrar gözlerimi açtım. Huzurlu ve mutlu hissediyordum. Müzik tatlıydı, dini kelimeler içime dokunuyordu. Her şey zamanın dışında ve geleneksel görünüyordu. Wicca'nın ağaç kabuğu, toprağı ve tuzu değildi, beni uçuran enerji ve işe yarayan büyüler de değildi. Ama kendi içinde çok güzeldi.

Komünyon zamanı geldiğinde otomatik olarak ayağa kalktım. Anne, babam ve kardeşimin arkasından mihrabın önündeki tırabzanlara doğru yürüdüm. Mihraptaki uzun mumlar parıl parıldı, pirinç lambalar ve cilalı ahşap ışığı yansıtıyordu. Kilisenin kadınlar grubu tarafından örülen ince el işi yastığın üzerinde diz çöktüm. Birkaç yıl önce annem de bu yastıklardan bir tane yapmıştı.

Avuçlarımı birleştirdim ve Peder Hotchkiss sıradaki herkes için tek tek şarap takdisi yaparken bekledim. Huzurluydum. Ama bir yandan eve gidip Dagda'yı görmek Maeve'in Gölgele Kitabı'nı okumak ve rünik semboller üzerinde biraz daha araştırma yapmak için sabırsızlanıyordum. Geçen geceki çemberde Cal havaya rünik semboller çizince enerjimizi daha önce hiç olmadığı kadar iyi odaklayabildiğimizi hissetmiştim. Rünik sembolleri çok seviyor ve onlar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Benim yanımda duran Mary K. şaraptan bir yudum aldı. Burnuma bir parça meyveli aroma geldi. Hemen ardından

sıra bendeydi. Peder Hotchkiss önümde durdu, büyük gümüş kadehi keten bir bezle siliyordu.

“Bu efendimiz İsa’nın kanı,” diye mırıldandı. “Bunu onun adına iç ve belki de ruhun kurtulur.”

Bir yudum almak için başımı öne uzattım.

Birdenbire Peder Hotchkiss tökezledi. Şarap kadehi elinden kaydı. Beyaz mermer kaplı yere metalik bir ses çıkararak çarptı ve Peder Hotchkiss aramızda duran ahşap tırabzana tutundu.

Elimi elinin üstüne koyup yüzüne baktım. “İyi misiniz, Peder?” diye sordum.

Başını salladı. “Üzgünüm, canım. Kaydım. Seni ıslattım mı?”

“Hayır, hayır.” Üstüme baktım, elbisemde hiç şarap lekesi yoktu. Deacon Carlson yeni bir tane kutsanmış kadeh getirmek için koşuşturmaya başlamıştı. Peder Hotchkiss de onun peşinden gitti.

Mary K. beni bekliyordu. Yüzü endişeliydi. Ben diz çökmüş şekilde bekledim. Koyu kırmızı şarabın bembeyaz mermerin üzerinde akışını izledim. İki renk arasındaki zıtlık büyüleyiciydi.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Mary K. “Sen iyi misin?”

Tam o sırada aklıma o düşünce geldi: Ya Peder Hotchkiss’in tökezlemesine ben neden olduysam? Elim ağızma götürdüm ve nefesimi tuttum. Ya bütün o Wicca düşüncelerim arasında komünyon şarabı içmemin iyi bir fikir olmadığını düşünen bir güç devreye girdiyse? Hızla ayağa kalktım, gözlerim kocaman açılmıştı. Mary K. annemlerin yanına bizim sıramıza döndü, ben de peşinden gittim.

Hayır, diye düşündüm. Bu sadece bir tesadüftü. Hiçbir anlamı yoktu.

Ama içimdeki cadı sesi tatlı tatlı şöyle diyordu: Hiçbir şey tesadüf değildir. Ve her şeyin bir anlamı vardır.

Peki o zaman bu ne demek oluyordu? Komünryona katılmayı bırakmam mı gerekiyordu? Ya da kiliseye gelmekten tamamen vazgeçmem? Anneme baktım, kafamın içinde kopan fırtınadan habersiz bana gülümsüyordu. Böyle olduğu için şükrettim.

Kiliseyi hayatımdan tamamen çıkarmayı hayal edemiyordum. Katoliklik ailemizi bir arada tutan önemli bir öğeydi. Benim de önemli bir parçamdı. Ama belki de en azından bir süre için komünryona katılmamam iyi olabilirdi. En azından bugün olanların ne anlama geldiğini çözene kadar. Ama hâlâ kiliseye gelebilirdim. Hâlâ ayinlere katılabılırdım, öyle değil mi?

Mary K.'nın yanına oturup arkama yaslanırken iç çektim. Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Wicca'nın açtığı her kapıyla başka bir kapı kapanıyor, diye düşündüm. Bir şekilde dengeyi tutturmam gerek.

Widow's Diner'daki öğle yemeğinden sonra markete uğradık. Büyük bir kedi kumu kutusu ve su kabı, bir paket kedi kumu ve bir kutu da kedi maması aldık. Annemle babam da birkaç tane kedi oyuncakı beğendiler, Mary K. ise kediler için bir ilkyardım çantası aldı.

Gerçekten de çok duygulanmıştım ve evcil hayvan reyonunun ortasında hepsini teker teker kucakladım.

Tabii ki de eve geldiğimizde Dagda çoktan kuş tüyü yorganıma işemişti. Bir de annemin eğretilerini kemirmiş ve halının üstüne kusmuştu. Sonra da küçük ama oldukça etkili pençelerini bilemek için dedemin en sevdiği kanepenin kolçağını kullanmıştı.

Şimdi ise bir yastığın üzerinde kırçılı küçük bir yılan gibi kıvrılmış uyuyordu.

“Tanrım, ne kadar da sevimli,” dedim başımı sallayarak.

7

Semboller

Bu gece bir koruma büyüğü yapmalıyım. Tanrıçayı çağırdım ve dört ana yöne rünik semboller çizdim: Ur, Sigel, Eolh, Tyr. Demir çiviler alıp onları dört köşeye gömdüm, parmağıma da altın bir yüzük takmıştım.

Bir araştırmacı buradaydı.

Ama korkmuyordum. İlk dalga çoktan vurmuş ve araştırmacı güçsüz düşmüştü. Ve araştırmacı güçsüzleştikçe, askım gitgide büyüyordu.

-Sgath

Pazartesi günü Mary K. ve ben okula geç kaldık. Maeve'in GK'sını okumak için gece geç saatlere kadar uyanık kalmıştım. Mary K. ise kalp kırıklığı ve Bakker ile işkence gibi bir telefon konuşması yüzünden doğru dürüst uyuyamamıştı. Bu yüzden sabah ikimiz de uyuyakaldık. İç çekerek müdür yardımcısının odasına gidip geç kâğıtlarımızı aldık. Kırmızı

Leke'nin New York Devlet Okulları Sistemi versiyonu gibiydi.

Koridorlar boştu. Dolaplarımızdan eşyalarımızı alıp kendi etüt odalarımıza yöneldik. Zihnim dün gece okuduklarımla doluydu. Maeve, Wicca'nın bitkisel tarafına âşıktı. GK'sı bitkilerin telema yapımında kullanımına dair uzun pasajlarla doluydu. Yılın değişik zamanlarının, düşen yağmur miktarının, yıldızların diziliminin ve ayın evrelerinin bitkiler ve büyüler üzerindeki etkisi hakkında yazmıştı. *Acaba Brightendale klanının bir vârisi miyim*, diye düşündüm. Şifacı güç için toprağı ekip biçen klanın vârisi.

Etüt sınıfımdaki sırama oturdum. Alışkanlıktan dönüp Bree'ye baktım. Ama o beni görmezden geldi. Rahatsız oldum çünkü bu durum hâlâ içimi acıtıyordu. *Unut onu*, diye düşündüm. Bir yerlerde uzun bir ilişkiyi geride bırakmak için ilişkinin süresinin yarısı kadar bir zamana ihtiyaç duyulduğunu okumuştum.

Bu durumda, Bree için daha bir altı yıl daha üzülecektim. Harika.

Dagda'yı ve Bree görse ona nasıl tapacağını düşündüm. Kedisi Smokey'e resmen âşıktı ve on dördüncü yaş gününden iki gün sonra öldüğünde tam anlamıyla yıkılmıştı. Onu arka bahçeye gömmesi için Bree'ye yardım etmiştim.

"Hey, geç mi yattın?" diye sordu yan sırada oturan arkadaşım Tamara Pritchett. Sanki onu artık hiç görmüyordum. Wicca zamanımın çok büyük bir kısmını alıyordu.

Başımı salladım ve sabah dersi için kitaplarımı ve defterlerimi düzenlemeye başladım.

“Büyük haberi kaçırdın,” diye devam etti Tamara. Başımı kaldırdım. “Ben ve Janice artık resmen çıkıyorlar. Sevgili olduklar.”

“Gerçekten mi? Harika,” dedim. Odanın öbür ucunda oturan mevzubahis aşk böceklerine baktım. Yan yana oturuyorlar, alçak sesle sohbet edip birbirlerine gülümsüyorlardı. Onlar adına mutlu oldum. Ama aynı zamanda dışarıda kalmış hissettim, onlar da son zamanlarda nadiren görebildiğim arkadaşlarımdı.

Birdenbire duyularım hareketlendi ve Bree’nin karanlık gözlerini bana diktiğini gördüm. Yüzündeki o yoğun ifade yüzünden irkildim, sonra ikimiz de gözlerimizi kırptırdık ve ifade gitmişti. Ve Bree tekrar arkasını döndü, hayal miydi gerçek miydi emin olamadım. Kendimi huzursuz hissettim. Cal, Wicca’nın karanlık yüzünün olmadığını söylemişti. Ama bir çemberin iki tarafı birbirinin zıttı değil midir? Ve eğer bir taraf iyiye, diğer tarafın kötü olması gerekmez mi? Sky’dan görür görmez nefret etmişim. Bree’nin onunla ne işi vardı?

İlk ders zili çaldı. Kendimi kötü hissettim, sanki burada olmamam gerekiyor gibi. Kıskançlıkla şu an eve kedisel hasarlar vermekle meşgul olan Dagda’yı düşündüm.

Amerikan edebiyatı dersinde dışarıda hava kararmaya başladı. Depresif kalın bir sis sulu sepkene dönmek için çabılıyor ama başaramıyordu.

Göz kapaklarım ağırlaştı. Daha bu sabahki Diet Kola’mı içmeye bile fırsat bulamamıştım. Evdeki yatağımı hayal ettim ve bir an için Cal’i alıp okulu kırıp eve gitmeyi ve onunla baş

başa kalmayı düşündüm. Yatağımda uzanıp, Maeve'in kitabını okuyup, büyüden bahsedebilirdik.

Çok baştan çıkarıcı bir hayal. Öğle tatilinde artık iyice kopmuştum ama okulu kırmamıştım. Annemin bazen gün ortası eve uğradığını bildiğim için bu fikri Cal'e söylemedim bile.

"Yemeğini almışsın," dedi tepsimi masaya koyarken. Gözlerime baktı. Ve yağmurun sesi kadar net, içinden *bu sabah seni çok özledim* dediğini duydum.

Gülümsedim ve başımı salladım. Cal'in karşısına Sharon'ın yanına oturdum. "Uyuyakaldım, o yüzden sabah hiçbir şey yiyemedim."

"Selam, Morgan," dedi Jenna, sapsarı saçlarını arkaya atarken. "Biliyor musun ne düşünüyorum? Geçen gece söylediğin o sözler. O kadar inanılmazdı ki. Hâlâ aklımdan çıkarmıyorum."

Omuz silktim. "Evet, çok komik. Nereden geldiklerini bile bilemiyorum," dedim kolamın kapağını açarken. "Araştırma yapmak için vaktim de olmadı. Ama o anda, sanki gücü bana çağıran bir büyü'nün sözleri gibi geldi. Ama bilmiyorum. Sözler gerçekten çok eski gibiydi."

Sharon pis pis sırıttı. "Doğrusunu söylemek gerekirse biraz korkutucuydu," diye mırıldandı. Çorba kâsesinin kapağını açtı ve eline bir dilim çıtır ekmek aldı. "Yani, çok güzeldi ama ağzından nasıl çıktığını bilmediğin sözler söylemen biraz garip."

Cal'e baktım. "Sana tanıdık geldi mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "İ-h. Ama sonra düşündüm ve sanki daha önce bir yerlerde duydum gibi geldi. Keşke

o seansı videoya alsaydık. Anneme gösterirdim ve o kesin ne olduğunu bilirdi.”

“Harika, bilmediğin dillerde konuşuyorsun,” diye dalga geçti Ethan. “Aynı Exorcist’teki kız gibi.”

Dudaklarımı büktüm. “Harika,” dedim ve Robbie güldü.

Cal de bana neşelenmiş hâlde baktı. “Biraz ister misin?” dedi ve bir dilim elma uzattı.

Düşünmeden bir ısırık aldım. Aşırı lezzetliydi. Elmaya baktım. Sadece bir elma dilimiydi. Ama sert, tatlı ve aşırı suluydu.

“Bu harika bir elma,” dedim heyecanla. “Mükemmel. Bu bir üstün-elma.”

“Elmalar çok semboliktir,” dedi Cal. “Özellikle de tanrıça için. Bak.” Çakısını çıkardı ve elmadan bir parça daha kesti. Ama baştan aşağı değil de ortasından kesti. Ve bıçağa saplı parçayı kaldırdı. “Bir beşgen,” dedi çekirdeklerin oluşturduğu şekli göstererek. Elmanın tam ortasındaki beş köşeli bir yıldızı işaret ediyordu.

“Vay be,” dedim.

“Muhteşem,” dedi Matt. Jenna ona baktı ama o Jenna’nın gözlerinin içine bakmaktan kaçındı.

“Her şeyin bir anlamı var,” dedi Cal elmadan bir ısırık alırken. Ona dik dik baktım, aklıma dün kilisede olanlar gelmişti.

Yemekhanenin diğer köşesinde Bree’yi gördüm. Raven, Lin Green, Newton ve Beth Nielson ile birlikte oturuyordu. Bree’nin yeni ekibiyle takılmaktan zevk alıp almadığını merak ettim... Bir zamanlar ‘otçular’, ‘harcanmışlar’ diyerek aşağıladığı insanlarla. Eski arkadaşları -Nell Norton, Alessandra

Spotford, Justin Bartlett ve Suzanne Herbert ise cam kenarında bir masada oturuyorlardı. Herhâlde Bree'nin delirdiğini düşünüyorlardı.

"Cumartesi gecesi onların meclisinde çember seansı nasıl geçti acaba," diye mırıldandım neredeyse kendi kendime konuşur bir ses tonuyla. "Bree ve Raven'ninki. Robbie, sen bir şey biliyor musun? Bree ile konuştun mu?"

Robbie omuz silkti ve pizzasından bir ısırık aldı.

"Gayet iyi geçti," dedi Matt dalgın dalgın. Sonra gözlerini kırptı ve biraz kaşlarını çatı, sanki bir şeyleri ağzından kaçırmış gibiydi.

Jenna ona baktı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

Matt'in yüzü hafifçe kızardı. Omuz silkti, gözünü yemeğinden ayırmıyordu. "İngilizce dersinde Raven'la konuştum," dedi sonunda. "Çok iyi geçtiğini söyledi."

Jenna gözlerini ayırmadan Matt'e bakmaya devam etti. Sonra da tepsisini toplamaya başladı. Bir kez daha Matt'in arabasını yol kenarında Raven'ın arabasının yanında gördüğümü hatırladım. Bunun ne anlama geldiğini düşünürken, bir iki masa yandan Mary K.'nin kahkahasını duydum. Bakker'in yanında oturuyordu. Masada arkadaşı Jaycee, Jaycee'nin ablası Brenda ve birkaç arkadaşları daha vardı. Mary K. ve Bakker birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Kafamı salladım. Onu geri kazanmayı başarmıştı. Ama bundan sonra adımlarına dikkat etse iyi olurdu.

"Bugün öğleden sonra ne yapacaksın?" diye sordu Cal okuldan sonra otoparkta. Yağmur tamamen dinmişti ve buz gibi soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Saatime baktım. “Kardeşimi beklemek dışında mı? Hiçbir şey. Ama akşam yemeğinde evde olmam gerek.”

Tam o sırada Robbie sıkışık park etmiş arabaların arasından geçerek bize doğru geldi. “Hey, Matt’e neler oluyor, siz biliyor musunuz?” diye seslendi. “Çok garip davranmaya başladı.”

“Evet, bana da öyle geldi,” dedim. “Sanki Jenna’dan ayrılmak istiyor ama aynı zamanda da istemiyor gibi. Eğer bu kulağa mantıklı geliyorsa.”

Cal gülümsedi. “Onları sizin kadar iyi tanımıyorum,” deyip kolunu omzuma attı. “Matt gerçekten de farklı mı davranıyor?”

Robbie kafa salladı. “Evet, biz de çok yakın arkadaş falan sayılmayız ama bana biraz dağıtmış gibi göründü. Normalde çok açık sözlüdür. Kendini tam anlamıyla ortaya koyar.” Dediklerini el hareketleriyle de gösterdi.

“Biliyorum,” diyerek ona hak verdim. “Ama şimdi sanki gizlediği bir şeyler var.” Matt-Raven araba olayını anlatmak istedim ama dedikoduculuk olur diye vazgeçtim. Bunun bir anlama gelip gelmediğinden bile emin değildim. *Keşke Bree ile hâlâ arkadaş olsaydık*, diye düşündüm. O bu olayın önemli olup olmadığını anlardı.

“Morgan,” diye seslendi Jaycee. “Mary K. onu eve Bakker’in bırakacağını sana söylememi istedi.” El salladı ve sarı atkuyruğu sallana sallana uzaklaştı.

“Kahretsin,” dedim Cal’in kolundan kurtularak. “Eve gitmem gerek.”

“Sorun nedir? Benim de seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Cal.

“Çok isterim,” dedim minnettarlıkla. Eğer Bakker’ın yine evden kovulması gerekiyorsa, yanımda destek kuvvet olması iyi olurdu.

“Görüşürüz, Robbie,” diye seslendim hızlı adımlarla arabaya doğru ilerlerken. Kahretsin, Mary K. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?

Muirn Beatha Dan

Ostara, 1993

Shelag yengem daha önce de bir defa görevli birini gördüğünden bahsetti. Küçük bir kızken, İskoçya'daki büyükannesini ziyarete gittiğinde görmüştü. Yerel bir cadı kötülüğe neden olacak iksirler ve tilsimler satıyordu. Shelag yengem bir yaz oradayken, araştırmacı gelmişti.

Shelag gecenin köründe çılgınlık ve ulumalarla uyandığını söyledi. Bütün kasaba iz sürücünün kocakarıyı alıp götürüşünü seyretnmek için toplanmıştı. Ay ışığında Shelag'ın cadının bileğinde parlayan gümüş işareti ve etin nasıl yandığını görmüştü. Araştırmacı onu alıp götürdü ve kimse onu bir daha görmedi ama şimdi Edinburgh'ta sokaklarda yaşadığı kulaktan kulağa fısıldanıyor.

Shelag kadının iyi ya da kötü bir daha telema yapabildiğini bile sanmıyor. O hâlde ne kadar süre hayatta kalmak ister orası da şüpheli. Ama aynı zamanda o kadının hâline bir defa bakmak bile güçlerini asla kötüye kullanmayacağına dair

söz vermesine sebep olmuş. Korkunç bir şeydi. İzlemesi çok korkunçtu. Bana bu hikâyeyi geçen ay anlatmıştı, araştırmacı buradayken yani. Ama kimseyi alıp götürmedi, meclisimiz hâlâ tam kadro yerli yerinde.

Gittiği için çok mutluyum.

-Giomanach

Eve mümkün olduğunca çabuk gittim. Sanki caddeler büyük bir buz pistiydi. Sıcaklık sürekli düşüyordu Widow's Vale'in uzmanlık alanı sanırım insanın iliklerine işleyen bu soğuk havayı yaratmaktı.

"Olanlardan sonra Mary K. Bakker'dan ayrıldı sanıyordum," dedi Cal.

"Ayrıldı," diye homurdandım. "Ama o zamandan beri çocuk ona geri dönmesi için yalvarıp duruyor, büyük bir hata yapmış, çok üzgünmüş, bir daha asla böyle bir şey olmayacakmış, falan filan." Öfkeden sesim çatlıyordu.

Evin otoparkına girerken hafifçe patinaj çektim. Bakker'ın arabası evin önüne park edilmişti. Arabanın kapısını çarptım ve eve doğru yürüdüm. Ama bulduğum şey evin merdivenlerinde birbirlerine sarılıp titreşen soğuktan morarmış Mary K. ve Bakker'dı.

"Ne işiniz var burada?" diye bağırdım, rahatlamıştım.

"Senin gelmeni beklemek istedim," diye mırıldandı Mary K. ve böylece hâlâ mantıklı davrandığım göstermeye çalıştı.

"Gelin haydi," dedim ön kapıyı açarken. "Ama alt katta kalacaksınız."

“Tamam,” diye homurdandı Bakker, çok üşümüştü. “İçerisi sıcak olduğu sürece sorun yok.”

Cal bize elma çayı hazırlarken, ben de evin önünü ve otoparkın girişini tuzlamak için dışarı çıktım. Annemler eve gelirken zorluk çeksinler istemiyordum. Birkaç dakika sonra tekrar içeri girdiğime çok mutlu oldum, ısıyı artırdım ve mutfağa gittim. Bu akşam yemek hazırlama sırası bendeydi. Dört tane patates yıkadım, çubuklara sapladım ve fırına verdim.

“Hey, Morgan. Bir saniye için yukarı çıkabilir miyiz?” diye sordu Mary K., kupasını mutfağa bırakırken. Cal ile tanıştığımndan beri tonlarca elmalı içecek tüketmişim. Soğuk kış günlerinde insanın içini ısıtıyordu. “Bütün CD’lerim odamda.”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Olmaz,” deyip kestirip attım. Elma çayımı soğuması için üfledim. “Siz aşağıda kalacaksınız. Yoksa annem beni öldürür.”

Mary K. iç çekti. Sonra Bakker ve o eşyalarını yemek masasına getirdiler ve isteksizce ödevlerini yapmaya başladılar. Ya da en azından ödev yapıyor gibi davrandılar.

Kardeşim mutfaktan çıkar çıkmaz sol elimi bardağın üstünde saat yönünün tersine çevirdim ve fısıldadım. “Ateşi söndür.” Bir sonraki yudumda, sıcaklık tam kararındaydı. Gözlerim parladı. Cadı olmayı seviyordum.

Cal sırtıttı ve, “Ne yani, biz de mi aşağıda kalmak zorundayız?” dedi.

Konuştuğum şekilde davranmamın getireceği olasılıklar üzerine şöyle bir düşündüm ama sonunda iç çektim ve, “sanı-

rım evet,” dedim. “Eğer eve geldiğinde beni kötü bir çocukla yukarıda yaramazlık yaparken bulursa annem deliye döner. Yani, sanırım aklından tek bir şey geçiyor.”

“Evet,” dedi Cal, kaşlarını kaldırdı ve kahkaha attı. “Ama tek iyi şey bu, dur anlatayım.”

Tam o sırada Dagda mutfığa daldı ve miyavladı.

“Selam, küçük oğlan,” dedim sesimi sevimlileştirerek. Elimdeki bardağı masaya tezgâha bıraktım ve Dagda’yı havaya kaldırdım. Hırıldamaya başladı, bütün vücudu titriyordu.

“O yukarı çıkabiliyor,” dedi Cal. “Ve o da bir erkek.”

Sırıttım. “Benimle yatıp yatmamasını umursamıyorlar,” dedim.

Cal inledi ve ben kucağımda Dagda ile oturma odasına geçip kanepeye oturdum. Cal de yanıma oturdu ve bacaklarımız birbirine değince bir sıcaklık hissettim. Ona gülümse-dim. Ama onun ifadesi son derece ciddiydi. Saçımı okşadı ve parmaklarıyla çenemin çizgisini takip etti.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Beni hep şaşırtıyorsun,” dedi durup dururken.

“Nasıl yani?” Dagda’nın yumuşak üçgen başını okşuyordum. O da gurluyor ve dizlerimi tırmalıyordu.

“Sen sadece beklediğimden çok farklısın,” dedi. Kolunu kanepeye attı ve bana doğru eğildi, sanki yüzümü, gözlerimi ezberlemeye çalışır gibi dikkatle bana bakıyordu. Çok ciddi görünüyordu.

Ne düşünmem gerektiğini bilemedim. “Benim nasıl olmamı bekliyordun?” diye sordum. Yeni yıkanmış tişörtünün kokusunu alabiliyordum. Zihnimde bizi kanepeye uzanmış

öpüşürken canlandırdım. Yapabilirdik. Mary K. ve Bakker'ın yan odada olduklarını biliyordum ama bizi rahatsız etmezlerdi. Ama birdenbire yine kendime güvensiz hissettim. Neredeyse on yedi yaşında olmama rağmen onun bana çıkma teklif eden ilk çocuk, beni öpen tek kişi olduğunu hatırladım. "Sıkıcı mı?" diye sordum. "Muhallebi çocuğu?"

Bal rengi gözlerinin kenarları kırıştı ve işaret parmağıyla dudaklarıma hafifçe vurdu. "Hayır, tabii ki öyle değil," dedi. "Ama çok güçlüsün. Çok ilginç. Alnı bir an için kırışıp düzeldi, sanki biraz önce ağzından çıkan şeyler yüzünden pişman olmuş gibiydi. "Yani demek istiyorum ki, seninle karşılaşır karşılaşmaz, ilginç ve güzel olduğunu düşünmüştüm. Ve seni görür görmez cadılığa yeteneğin olduğunu anlamıştım. Sana daha yakın olmak istedim. Ama zannettiğimin çok ötesindeymişsin. Seni daha yakından tanıdıkça, senin bana eş olduğunu anladım, gerçek bir partner gibi. Daha önce dediğim gibi sen benim *muirn beatha dan*'ımsın. Bu çok büyük bir şey." Kafasını salladı. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzüne baktım, onun hâlâ inanılmaz güzel buluyordum, içimde uyandırdığı duygular beni hâlâ şaşırtıyordu. Nefesimin arasında, "Öp beni," derken buldum kendimi. Bana doğru eğildi ve dudaklarımız birleşti.

Bir süre sonra Dagda kucağımda huzursuzlanmaya başladı. Cal kahkaha attı ve biraz geri çekildi. Sonra çantasına uzandı ve bir not defteriyle bir kalem çıkarıp bana uzattı.

"Haydi bana bildiğin rünik sembollerini yaz," dedi.

Başımı salladım. Bu bir öpüşme değildi, bu sihirdi bir saniye için. Sembollerini aklımda kaldığı şekilde çizmeye

başladım. Yirmi dört tane sembol çizdim. Dahası da vardı, daha yakın tarihli rünik semboller. Ama bunlar en temel olanlardı.

“Feoh,” dedim yumuşak bir ses tonuyla. Dikey bir çizgi çizdim sonra da sağ yanına iki paralel çapraz hat ekledim. “Zenginlik için.”

“Başka ne işe yarar?”

“Bolluk, yükselmek ve başarı,” dedim. “Bu da Eolh, korunma için,” başağı duran bir Mercedes logosuna benzeyen şekli çizerken. “Çok olumlu bir semboldür. Bu da Geofu. Hediye ya da ortaklığı temsil eder. Cömertlik. Arkadaşlık veya diğer ilişkileri güçlendirmeyi. Tanrıyla tanrıçanın bir araya gelmelerini.”

“Çok güzel,” dedi Cal kafa sallayarak.

Hepsini çizene kadar devam ettim. Ve en sonunda da Wyrđ sembolü için bir boşluk bıraktım. Bu çizilmeyen semboldü. Bilmemen gereken şeyleri simgeliyordu. Tehlikeli ya da acı veren gerçekler, seçmemen gereken yol. Rünik sembol setlerinde boş bırakılan bir karoyla gösterilirdi.

“Bu harika, Morgan,” dedi Cal. “Şimdi gözlerini kapat ve runik sembolleri düşün. Parmağını kâğıdın üzerinde dolaştır ve durman gerektiğini hissettiğin zaman dur. Ve hangi sembole denk geldiğine bak.”

Böyle şeylere bayılırdım. Gözlerimi kapattım ve parmağımı kâğıdın üzerinde dolaştırmaya başladım. İlk başta hiçbir şey hissetmedim, sonra konsantrasyonumu topladım ve yaptığım şey dışında kalan her şeyle bağlantımı kesmeye çalıştım. Mary K. ile Bakker’ın yan odadan gelen mırıltılarını, baba-

mın yaptığı guguklu saatin tiktaklarını ve fırının derinden gelen vınlamasını.

Parmak uçlarımın bir şeyler hissetmeye başlaması ne kadar sürdü bilemiyorum. Tüy yumuşaklığı, soğuk bir taş ve hafif bir karıncalanma hissettim... Bunlar sembollerin bende yarattıkları hisler miydi? Kendimi büyüünün kollarına bıraktım, gücünün içinde kayboldum. İşte orası. Evet, bende daha güçlü hisler uyandıran bir yer vardı. Parmaklarım her üstünden geçişinde beni kendisine çağırıyordu. Elimini oraya koydum ve gözlerini açtım.

Elim adı Yr. olan sembolün üstündeydi. Ölümü simgeliyordu.

Kaşlarımı çattım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Hım,” dedi Cal, kâğıda bakarak. Elini çenesine götürdü. “Biliyorsun Yr. birçok farklı şekilde yorumlanabilir. İlle de sen ya da tanıdığın biri ölecek anlamına gelmez. Basitçe bir şeyin sonu ve yeni bir şeyin başlangıcı demek de olabilir. Büyük bir değişim ve kötü olmak zorunda da değil.”

Yr. ikili olta ile gösteriliyordu ve beyaz kâğıdın üzerinde simsiyah parlıyordu. Ölüm. Sonların önemi. Sanki bir kehanet gibiydi. Korkunç bir kehanet. Bir adrenalin dalgası vücudumu sardı, kalbim deli gibi atıyordu.

Tam o anda arka kapının açıldığını duydum.

“Merhaba?” diye sesi geldi annemin. “Morgan? Mary K.? Yemek odasında ayak sesleri duydum. Tüm konsantrasyonumu yitirdim.

“Selam, tatlım,” dedi Mary K.’ye. Sonra durakladı. “Merhaba, Bakker. Mary K. ablan evde mi?” Aslında ne kas-

tettiğini biliyordum: Tanrı aşkına evde bir erkekle tek başına değilsin, değil mi?

“İçerideyim,” dedim, sembolleri çizdiğim kâğıdı cebime sokuştururken. Cal ile oturma odasından çıktım. Annem gözlerini bize dikti. Aklından geçenleri okuyabiliyordum. Kızlarım, evde iki erkekle yalnız başına. Ama hepimiz alt kattaydık, herkesin giysisi üzerindeydi ve Mary K. ile Bakker yemek masasında kuzu kuzu oturuyorlardı. Annemin bu konuda endişelenmemeye karar verdiğini de gördüm.

“Fırında patates mi yapıyorsun?” diye sordu havayı koklayarak.

“Evet,” dedim.

“Sence sorun yoksa onları ezip püre yapabilir miyiz?” diye sordu. “Eileen ve Paula yemeğe gelecekler. Elindeki dosyayı havaya kaldırdı. “Onlar için harika ev seçeneklerini bir araya topladım.”

“Harika,” dedim. “Evet püre yapabiliriz, böylece herkese yeter. Bir de hamburger hazırlıyorum ama onlardan çok var.”

“Mükemmel. Sağ ol, tatlım,” dedi ve yukarı üzerindeki iş kıyafetlerini çıkarmaya gitti.

“Ben en iyisi gideyim,” dedi Bakker gönülsüzce. İyi, diye düşündüm.

“Ben de,” dedi Cal. “Bakker, beni okula bırakabilir misin? Arabamı orada bıraktım da.”

“Tabii,” dedi Bakker.

Cal’i dışarı kadar geçirdim, veranda da sarıldık. Ensemden öptü ve, “Akşam ararım. Yr. meselesini sakın kafana takma. Sadece küçük bir egzersizdi,” diye fısıldadı.

Ben de, “Tamam,” diye fısıldadım. Aslında bu konuda nasıl hissettiğimden hâlâ emin değildim. “Geldiğin için sağ ol.”

Önce Eileen teyzem geldi. “Selam,” diyerek içeri girip hemen paltosunu çıkardı. “Paula aradı ve biraz geç kalacağını söyledi. Bir chihuahua doğum yapmakta zorlanıyormuş.”

Kapı girişinde garip bir şekilde gülümsedim. Onu, evlatlık olduğumu bana neden söylemediği konusunda ondan hesap sorduğum gecedan beri görmemiştim. Bu olay iki hafta önce yine bir aile yemeği sırasında olmuştu. Onu tekrar görünce biraz utanmıştım ama eminim annem onu gelişmelerden haberdar etmiştir.

“Selam, Eileen teyze,” dedim. “Ee... Şey. Geçen gece olay çıkarttığım için özür dilerim.”

Cevap yerine yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. “Sorun değil, tatlım,” diye fısıldadı. “Seni anlıyorum. Seni bu konuda biraz bile olsun suçlamıyorum.”

Ayrıldık ve birbirimize bakıp gülümsedik. Eileen teyze ile her şeyin eskisi gibi olacağını biliyordum. Sonra yere baktı ve nefesini tuttum, babamın televizyon koltuğunun altından küçük gri bir popo ve kuyruk görünüyordu.

Kahkaha attım ve eğilip Dagda’yı oradan çıkardım.

“Bu, Dagda,” dedim, kulaklarını okşayarak. “Benim yeni kedim.”

“Tanrıya şükür,” dedi Eileen başını okşayarak. “Özür dilerim, onu sıçan zannettim.”

“Bu işlerden daha iyi anlamalısın,” dedim. “Bir veterinerle birliktesin.”

Eileen teyzem de bir kahkaha patlattı. “Evet, evet, biliyorum.”

Biraz sonra Paula geldi, kumral saçları rüzgârdan darma-
dağın olmuştu. Burnu da soğuktan kıpkırmızıydı.

“Selam,” diyerek onu karşıladım. “Chihuahua’nın durumu iyi mi?”

“İyi ve iki küçük yavrunun annesi olarak gururlu,” dedi bana sarılarak. “Oo, ne tatlı bir kedicik bu!” dedi, babamın koltuğunda oturan Dagda’yı fark eder etmez.

Gözlerim parladı. Sonunda Dagda’nın ne güzel bir kedi olduğunu takdir eden biri çıkmıştı. Eileen teyzemin kız arkadaşını başından beri çok sevmiştim ama şu anda gözüme birbirleri için yaratılmışlar gibi görünmeye başladı. Belki de Paula, Eileen’in *muirn beatha dan*’ıydı.

Bunları düşünürken yüzümde bir gülümseme belirdi. Herkes biriyle birlikte olmayı hak ediyordu. Tabii herkes benim kadar şanslı değildi. Benim Cal’im vardı.

9

Güven

Telema işe yarıyor. İşe yarayacağını biliyordum. Artık araştırmacıdan eskisi kadar korkmuyorum. Ben ondan daha güçlüyüm diye düşünüyorum, özellikle de arkamdakilerin gücüyle birlikte düşününce.

Yakında askıma kavuşacağım. Durumun aciliyetini anlıyorum ama keşke bunu kendi bildiğim gibi ve kendi hızımda yapmama izin verselerdi. Son zamanlarda gittikçe bunu daha çok kendim için yapmak istiyorum. Ama zamanlama mükemmel olmalı. Onu korkutmamalıyım; ortada kaybedecek çok şey var.

Eski yazıları okuyorum, ask ve birleşme hakkındakileri. Hatta Tanrıça'nın Şarkısı'ndan en sevdiğim bölümü buraya yazmaya karar verdim: "Kendine ve başkalarına zevk vermek için uyguladığım ritüel bu. Bedenini neşe ve tutkuyla kutla. Ve bunu yapınca bana tapınmış olursun."

-Sgath

“Umarım Bakker’a güvenebileceğinden eminsindir,” dedim ertesi sabah Mary K.’ye. Çok fazla ablalık taslamak istemiyordum ama söylemeden de edemedim.

Mary K. cevap vermedi. Arabanın camından dışarı baktı. Her yer buzla kaplıydı, pudra şekeri gibi görünüyordu.

Yavaş sürüyordum, buzlanmış yolda arabayı kaydırmamak için özen gösteriyordum. Das Boot’un içinde nefesim buhar yapıyordu.

“Gerçekten çok üzgün olduğunun farkındayım,” diye devam ettim, kardeşimin konunun bir an önce kapanmasını istediğini bile bile. “Ve seni önemsedğine de inanıyorum. Ama aynı zamanda onun sağı solu belli olmayan biri olduğunu da düşünüyorum.”

“O zaman onunla çıkmazsın, olur biter,” diye homurdandı Mary K.

Beynimde alarm zilleri çalmaya başladı. Bakker’ı eleştiriyordum, Mary K. ise onu savunuyordu. Tam da korktuğum şeyi yapmıştım. Mary K.’yi ona daha da itmiştim. Derin bir nefes aldım. Tanrıçam bana yol göster, dedim içimden.

“Sen de biliyorsun,” dedim. “Umarım sen haklısındır. Umarım sadece bir kerelik bir hatadır. Ama siz bu konuyu konuştunuz, değil mi?” Cevap vermesini beklemedim. “Ve gerçekten de pişman, değil mi. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak.”

Mary K. şüpheyle bana baktı ama ben gözlerimi yoldan ayırmadım.

“Gerçekten üzgün,” dedi. “Çok pişman. Bana zarar vermemi hiç istememiş. Ve artık beni dinlemesi gerektiğini biliyor.”

Başımı salladım. “Sana değer verdiğini biliyorum.”

“Evet, veriyor,” dedi Mary K.

Kendinden çok emindi. Kalbim çarpmaya başladı, konuşmanın gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. Belki de söylediği her şey doğrudu. Ama Bakker’in bir kez daha Mary K.’yi istemediği bir şeye zorlamasından korkuyordum. Eğer yaparsa, bunu ona ödetirdim.

Zil çalmadan Cal’i görmeye zamanım olacak kadar erken vardım okula. Doğu kapısında beni bekliyordu. Havalalar biraz daha iyiyken meclis olarak burada toplanıyorduk.

“Selam,” dedi ve beni öptü. “Toplanmak için yeni bir yer bulduk. Buradan daha sıcak.”

İçeri girip merdivenlerden ikinci kata çıktık ve köşeyi döndük. Bir merdiven daha çıkarak tavan arasına vardık. Hademeler dışındakilerin buraya girmesi yasaktı. Ama Robbie, Ethan, Sharon ve Jenna basamaklarda oturuyor, konuşup, gülüşüyorlardı.

Robbie, “Morganita,” diye bana beşinci sınıfta taktığı adla seslendi. Yıllardır duymamıştım, gülümsedim.

“Biz de senin doğum gününden bahsediyorduk,” dedi Jenna.

“Ooo!” dedim şaşırarak. “Nereden biliyorsunuz?”

“Ben söyledim,” dedi Robbie, karton kutudan portakal suyu içiyordu. “Ağzımdaki baklayı çıkardım.”

“Ha, bu arada Dagda nasıl?” diye sordu Jenna.

Yeni gelen Matt’in uzun siyah kot pantolonlu bacakları bir an görüşümü engelledi. Merdivenleri çıktı ve Jenna’nın yanı-

na oturdu. Jenna ona hafifçe gülümsedi ama omzunu okşadığı zaman karşılık vermedi.

“Harika,” dedim heyecanla. “Çok hızlı büyüyor!”

“Demek doğum günün bu hafta?” diye sordu Sharon.

“Pazar günü,” dedim.

“O zaman cumartesi gecesi özel doğum günü çemberi oluşturalım,” dedi Jenna. “Pasta falan, her şeyiyle.”

Sharon başıyla onayladı. “Kulağa harika geliyor,” dedi.

“Ben cumartesi gecesi gelemem,” diye homurdandı Matt. Ellerinizi gür siyah saçlarında gezdirdi ve gözlerini yere eğdi.

Hepimiz ona baktık.

“Bir aile meselesi var,” diye ekledi ama daha fazla açıklama yapmadı.

Dünya üzerindeki en kötü yalancı, diye düşündüm. Jenna da dik dik ona bakıyordu.

“Aslında bu doğum günü olayını başka zaman yapabilir miyiz?” diye sordu Robbie. “Bu cumartesi gecesi çember yapmasak bana da uyar.”

“Neden,” diye sordum.

“Bree onların çemberlerinden birine katılmam için ısrar edip duruyor,” diye itiraf etti Robbie. Dürüstlüğü beni şaşırtmıştı ama iyi anlamda. Ama Bree’ye öfkem birden artıverdi.

Robbie omuz silkti. “Onların meclisine katılmak istiyor falan değilim ama onların seanslarından birine katılmak mantıklı geliyor, neler yaptıklarını görüp analiz etmek için.”

“Casusluk gibi mi yani?” diye sordu Jenna ama ses tonu yumuşaktı.

Robbie tekrar omuz silkti, saçları alnına düşüyordu. “Merak ediyorum,” dedi. “Bree’ye değer veriyorum ve neler yaptığını görmek istiyorum.”

Yutkundum ve kafa sallamak için kendimi zorladım. “Bence de iyi bir fikir,” dedim. Bree’nin bizim meclisten adam çalmaya çalıştığına inanamıyordum ama öte yandan Robbie’nin ona göz kulak olduğunu, saçma bir şey yapmadığından emin olmak için onu izlediğini bilmek rahatlatıcıydı.

“Bilemiyorum,” dedi Cal, basamaklarda bacaklarını esnetiyordu. “Wicca’da çok önemli olan diğer bir şey de devamlılıktır. Gündelik olaylarla bağlantı içinde olmak, yılların devri gibi, tekerleğin dönüşü gibi. Her cumartesi buluşmak, buna sadık kalmak Wicca’nın bir parçası. Canın istediği zaman pas geçebileceğin bir şey değil.”

Matt gözlerini yerden ayırmadı. Ama Robbie soğukkanlılıkla Cal’e baktı.

“Seni anlıyorum,” dedi Robbie. “Ve devamlılığın önemli olduğuna katılıyorum. Ama bunu sadece kendim için yapmıyorum ve nedeni tembellik etmek ya da maç izlemek falan değil. Bree ve yeni meclisinde neler olup bittiğini öğrenmem gerek ve bunu öğrenmenin tek yolu bu.”

Robbie’nin kendine güveninden etkilenmiştim. Benim yaptığım telema sayesinde sivilcelerinden ve gözlüklerinden kurtulmuştu. Ama içinde de bir şeyler iyileşmiş gibiydi, bunun büyüyle ilgisi yoktu. Yıllar boyu garip görünüşlü bir ezik olduktan sonra, kendi içinde olgunlaşıyor ve gücünü keşfediyor gibiydi. Bunu görmek harikaydı.

Cal bir süre sessiz kaldı ve Robbie ile bakışmaya devam ettiler. Bir ay kadar önce Robbie'nin Cal gibi güçlü birine kafa tutabileceğini hayal bile edemezdim. Ama şu anda birbirlerinden pek de bir farkları yok gibiydi.

Sonunda Cal başını salladı ve nefes verdi. "Evet, tamam. Ara vermek bizi öldürmez. Sadece yedi kişi olduğumuza göre eğer iki kişi gelemiyorsa çember dengesiz olur. Demek ki hepimiz bu cumartesi gecesi tatil yapıyor ve gelecek hafta tekrar buluşuyoruz."

"İşte o zaman Morgan'ın doğum günü pastasını keseriz," dedi Robbie bana gülümseyerek.

Sharon boğazını temizledi. "Şey... Sanırım bu gelecek hafta Şükran Günü için Philadelphia'da olacağımı söylemek için pek de doğru bir zaman değil."

Cal güldü. "Elimizden geleni yaparız. Tatil zamanları hep zor olur. Herkes ailesiyle geçirmek ister. Ya sen, Matt? Sen önümüzdeki hafta gelebilecek misin?"

Matt hemen başını salladı, Cal'in ne dediğini duyup duymadığından bile emin değildim. Zil çaldı ve hepimiz ayağa kalktık. Jenna, Matt'in elini tuttu ve gözlerini onun yüzüne dikti. Matt ise dalgın ve gergin görünüyordu. Keşke neler döndüğünü bilebilseydim.

Etüt odama giderken, koridorlar öğrenci kaynıyordu, Cal beni paltomun kolundan yakaladı. "Bu cumartesi doğum günü çemberini yine de yapabiliriz. İkimiz, baş başa," diye kulağıma fısıldadı. "Çok güzel olabilir."

Zevkten titredim ve başımı kaldırıp ona baktım. "Harika olur."

Kafa salladı. “İyi o zaman,” dedi, “Özel bir şeyler planlayayım.”

Erüt odasında Tamara’nın yokluğunu fark ettim. Janice bana üşüttüğünü söyledi. Son zamanlarda herkes üşütüyor gibiydi.

Bree de yoktu, en azından onu sınıfın kapısında görene kadar öyle düşündüm. Baştan aşağı siyah giyinmişti ve renkli bir makyaj yapmıştı, aynı Raven gibi. Bu ağır makyaj onun doğal güzelliğini gölgelemiş ve onu sıradanlaştırmıştı. Sanki maske takmış gibiydi. Bu durum içimi acıttı. Kapının hemen dışında duruyor ve alçak sesle Chip Newton’la konuşuyordu. Sonra ikisi de içeri girip oturdu.

Yutkundum. Chip yakışıklıydı ve iyi bir çocuğa benziyordu. Matematikte de çok başarılıydı, benden çok daha iyiydi ve ben de gayet iyiyimdir. Ama Chip aynı zamanda okuldaki en meşhur uyuşturucu satıcısıydı. Geçen yıl bir okul partisinden sonra Anita Fleming aşırı dozdan hastaneye kaldırılmıştı. Anita’ya satış yapan Chip’ti. Bu yüzden görüldüğü kadar sevimli olduğuna bir türlü inanasım gelmiyordu.

Bu çocukla ne işin var, Bree, diye sordum içimden. Ve meclisiniz neyin peşinde?

Günün ilerleyen saatlerinde ilk kattaki kızlar tuvaletindeydim. Kabinin dışında Bree’nin sesini duydum, sonra da Raven’inkini. Hemen ayaklarımı havaya kaldırıp kabinin kapısına dayadım. Böylece kabin boş gibi göründü. Şu an onlarla yüz yüze gelmeyi hiç istemiyordum, bana cadılık yapmalarına katlanamazdım.

“Nerede buluşuyoruz?” diye sordu Raven. Bree’nin çantasını karıştırma sesini duydum. Onu rujunu ararken gözümde canlandırabiliyordum.

“Sky’ın evinde,” diye yanıtladı Bree. Konuşma birden ilgi mi çekmeye başladı. Yeni meclisleri hakkında konuşuyorlardı.

“Kendi evleri olması çok harika,” dedi Raven. “Yani bizden en fazla birkaç yaş büyükler.”

Çok sessizce ve tam onlar konuşurken nefes almaya çalışıyordum.

“Evet,” dedi Bree. “Onu nasıl buluyorsun.”

“Çok seksi bir çocuk,” dedi Raven ve gülüşmeye başladılar. “Ama benim asıl hayran olduğum Sky. Her şeyi biliyor. Çok havalı. Ve inanılmaz güçlere sahip. Ben de onun gibi olmak istiyorum.” Sonra duyamamaya başladım, biri suyu açtı.

“Evet,” dedi Bree. “Sence cumartesi akşamı bahsettiği şeyler biraz garip değil miydi?”

“Hiç de değil,” dedi Raven. “Her şeyin bir aydınlık bir de karanlık tarafı var, öyle değil mi? Bunun farkında olmamız gerek.”

“Evet,” dedi Bree, sesi düşünceli geliyordu. Sky’ın neden bahsettiğini çok merak ediyordum. Sky onları kara büyüye mi çekiyordu? Yoksa onlara Wicca’nın büyük çevresini mi gösteriyordu, Cal’in bahsettiği gibi? Aslında pek de...

“Saç sende değil mi?” diye sordu Raven.

“Evet,” diye yanıtladı Bree. Şimdi sesi neredeyse... bunalımda gibiydi. Neden bahsettiklerini takip edemiyordum. Ne saçtı?

“Sorun ne?” diye üsteledi Raven. “Yani, biliyorsun. Saçı bu eski tarakta buldum.”

“Morgan’a bir şey olmayacak,” diye sözünü kesti Raven.

“Bahsettiğim şey bu değil,” diye topladı Bree. “Onun için endişelenmiyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırđım. Şimdi taşlar yerli yerine oturmaya başlamıştı. Bree’nin bahsettiğı saç benim saçımdı. Buna inanamıyordum. Benim bir tutam saçımı yabancı bir kıza verecekti -bir cadıya-beni sırtımdan vuruyordu.

Saçımı istemesinin tek bir nedeni olabilirdi: Sky bana telma yapmak istiyordu. Peki Bree neden bu işe bulaşmıştı? Sky’ın gerçekten de bana zarar vermeyeceğine mi inanıyordu? Başka neden saçımı istesin ki?

Yoksa Bree mi benim zarar görmemi istemişti? Deliler gibi merak ediyordum.

“Daha fazla insana ihtiyacımız var,” dedi Raven alçak sesle.

“Evet. Şey, Robbie gelecek. Belki Matt’i de alabiliriz.”

Raven kahkaha attı. “Evet, Matt. Tanrım. Robbie içeri girince Thalia’nın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Tahminen hemen üstüne atlayacak.”

Kaşlarımı çattım. *Thalia da kimin nesi?*

“Gerçekten mi?” diye sordu Bree.

“Erkek arkadaşından yeni ayrıldı ve aranıyor,” dedi Raven.

“Ve Robbie de artık çok yakışıklı. Ben bile onunla takılmak isteyebilirim.”

“Yapma, Raven,” dedi Bree.

Raven bir kahkaha daha patlattı ve çantanın fermuar sesini duydum. “Şaka yapıyorum. Sadece belki.”

Sessizlik oldu. Ve ben nefesimi tuttum.

“Ne?” dedi Raven kapıdan çıkarlarken.

“Thalia, hiç de onun tipi değil,” dedi Bree, sesi koridordan geliyordu.

“Eğer istiyorsa, onun tipidir.”

Kızlar tuvaletinin kapısı kapandı ve ne zamandır tuttuğum nefesimi sonunda verebildim. Ciğerlerim patlayacak gibi olmuştu. Ayağa kalktım, duyduklarımın dolayısı titriyordum. Demek Sky, Bree’yi kullanıyordu. Matt ve Robbie’yi bizim meclisten ayrılıp onlarınkine geçmeleri için ikna etmeye çalışıyorlardı. Ve Sky kendi evinde yaşıyordu ve orada buluşuyorlardı. Hunter ile mi birlikte yaşıyordu? Raven’ın seksi bulduğu Hunter mıydı? Belki de. Zaten Raven nefes alan erkeklerin çoğunu seksi bulurdu. Ve adı Thalia olan ve görür görmez Robbie’nin üstüne atlayacak birini tanıyorlarmış. Neden bilmiyorum Bree bu fikri pek beğenmemişti, benim saçımı Sky’a verme fikrinden de pek hoşlanmıyordu. Ama sesindeki tereddüt sadece ufak bir teselli ödülü gibiydi.

Az önce duyduğum her şeyden nefret etmişim. Bundan da kötüsü, çok korkuyordum.

10

Büyücü gözü

İşler kızışmaya başlıyor. Ve bunun sebebi sadece araştırmacı değil. Bu aralar çok fazla ziyaretçimiz var. Bazıları daha önce hiç görmediğim kişiler, diğerleri ise dünyanın dört bir yanından -Manhattan, New Orleans, California, İngiltere, Avusturya- hatırladıklarım. Günün her saatinde gelip gidiyorlar, o veya bu odada toplanmış insan yumakları. Bir araya gelmiş kafalar, sohbet ediyorlar, tartışıyorlar, televizyon yapıyorlar. Olup biten her şeyi bilmiyorum ama burada yaptığımız keşfin birçok şeyi harekete geçirdiği kesin. Ve çember seansları. Neredeyse her gün bir tane yapıyoruz. Çok güçlü ve coşkulular ama ertesi gün tükenmiş oluyorum.

-Sagth

Okuldan sonra duyduklarımı hemen Cal'e anlatmak istedim. Ama dolabıma annesinin arkadaşlarından birini görmek için eve gitmesi gerektiğini söyleyen bir not bırakmıştı. Yani şimdi-

lik Bree, Raven ve meclisleri hakkında kafamdaki sorularla baş başaydım. Mary K. bile benimle eve gelmiyordu. Das Boot'a binerken, koşarak gelip Jaycee'lere gideceğini söylemişti.

Başımı sallayıp arkasından el salladım ama gülümseyecek kadar enerjim yoktu. Yalnız kalmak istemiyordum. Beni endişelendiren çok fazla şey vardı.

Şansıma Robbie tam o sırada arabamın arkasından başını uzattı. "Ne var ne yok?" diye sordu.

Solgun kasım güneşinden gözlerimi koruyarak Robbie'ye baktım. Kafamdakileri ona söyleyip söylememek konusunda kararsızdım. Yapmamaya karar verdim. Durum çok karmaşıktı. Onun yerine sadece, "Butler's Ferry Parkı'na gidip Şükran Günü için çam kozalağı ve benzeri şeyler toplamayı düşünüyorum," dedim.

Robbie bir an için düşündü. "Kulağa hoş geliyor. Arkadaş ister misin?"

"Bayılırım," dedim ve yolcu koltuğunun kapısını açtım.

"Demek Şükran Günü için ailecek planlarınız var," dedi.

Başımı sallarken arabayı sürüp gazladım. "Annemin anne ve babası, babamın erkek kardeşi ve onun ailesi gelecek. Ve bu kasabada yaşayan bütün akrabalar. Bu sene Şükran Günü yemeği bizim evde yenecek."

"Evet. Biz dayımla yengemin evine gideceğiz," dedi Robbie pek de hevesli görünmüyordu. "Televizyonda futbol izleyip bağıracaklar, yemek berbat olacak, sonra babam ve Stan amcam sarhoş olup kavga etmeye başlayacaklar."

"Zaten her sene aynısını yapıyorlar," diyerek bu nahoş duruma biraz espri katmaya çalıştım. Bu hikâyeyi daha önce de

dinlemiştim ve her defasında Robbie'ye daha çok üzüliyordum. "Yani bu da neredeyse gelenekselleşti."

Ben Miltown Pike'a saparken Robbie söylediklerime güldü. "Sanırım haklısın. Gelenek iyi bir şeydir. Bu Wicca'dan öğrendiğim bir şey."

Birkaç dakika sonra arabayı Butler's Ferry Parkı'nın boş otoparkına çekmiş motoru kapatıyordum. Bagajı açıp bir sepet çıkardım. Soğuğa rağmen güneş parlamaya çalışıyordu ve ayaklarımızın altında çürüyen yapraklardan yansırıyordu. Ağaçlar tamamen çıplak ve heykelsiydi, gökyüzü ise engin ama aynı zamanda solgun ve beyaza yakın mavimsi bir renkteydi. Mekânı dolduran huzur bana sirayet etmeye başladı. Sakinleştim. Birdenbire bu kadar uzun zamandır tanıdığım Robbie ile burada olduğum için mutlu hissettim.

"Yılın bu zamanı çıkan herhangi bir şifalı ot var mı?" diye sordu Robbie.

"Pek yok," diyerek başımı salladım. "Saha rehberime baktım ve görebilme ihtimalimiz olan birkaç şey buldum ama pek de umutlu değilim. İlkbahara kadar beklemem gerekecek. O zaman hem doğada ot toplayabileceğim hem de bahçemde kendim şifalı ot yetiştirmeye başlayacağım."

"Senin Wicca'da bu kadar güçlü olman çok ilginç, öyle değil mi?" diye sordu Robbie birdenbire. Ama kötü niyetli ya da imalı bir soru değildi.

Bir an için kalbim duracak sandım ve geçen ay kendim hakkında öğrendiğim her şeyi ona anlatmayı düşündüm. Robbie benim evlatlık olduğumu bile bilmiyordu. Ama ona anlatamadım. O kadar uzun zamandır arkadaşlık ki, ailem-

den sürekli şikâyet ederken beni dinlemişti ve ben onun zihninde onlardan biriydim: Bir Rowlands. Bütün hikâyeyi baştan sona anlatmanın yaratacağı duygusal çalkantıya hazır olduğumdan emin değildim. Ona bir ara söyleyecektim, bunu biliyordum. Bu koca sırrı saklayamayacak kadar yakındık. Ama bugün değil.

“Evet, garip sanırım,” dedim sonunda sesimi alçak tutarak. “Yani, inanılmaz ama kimin aklına gelirdi ki?”

Birbirimize bakıp sıırttık ve tam o anda yerde üzerinde üç adet mükemmel kozalak bulunan çok güzel bir çam dalı buldum. Birkaç defa da üstü kuru yapraklarla dolu meşe dallarını toplamak için durdum. Meşe yaprağının şekline bayılıyordum.

“Gerçekten de her şeyi değiştirdi,” diye mırıldandı Robbie, bir yandan da benzer bir dalı yerden alıp bana uzattı. Ben de alıp sepete, diğerlerinin yanına koydum. “Büyüden bahsediyorum. Hayatını tamamen değiştirdi. Sen de benim hayatımı tamamen değiştirdin.” Yüzünü ve cildini gösterdi. Yüreğime bir suçluluk duygusu saplandı. Tek istediğim yedinci sınıftan beri yüzünü yara bere içinde bırakan sivilcelerini tedavi etmek için ufacık bir şifa büyüü yapmaktı. Ama telema onu mükemmelleştirmeye devam etti. Artık gözlük bile takması gerekmiyor. Arada bir pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum.

“Sanırım öyle,” diye sessizce onayladım. Küçük karmakarışık bir sarmaşığı incelemek için eğildim. Üzerinde birkaç tane parlak kırmızı yaprak vardı.

“Sakin ona dokunma,” dedi Robbie. “O zehirli sarmaşık.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. “Benden de ne harika cadı olur ha.” Alaca karanlık artarken birbirimize gülümstedik. Ormanın sessizliği her yanımızı sarmıştı. “Burada senden başka kimse olmadığı için çok memnunum,” diye ekledim. “Çünkü sen benim tam bir kaçık olduğumu asla düşünmezsin biliyorum.”

Robbie başını salladı ama yüzündeki gülümseme silindi. Dudaklarını ısırды.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Bree’yi özlüyor musun?” diye sordu Robbie durup dururken.

Gözlerimi ona diktim, cevap veremiyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama onun neler hissettiğini biliyordum: Buradaydık işte, geçmişte birçok kez yaptığımız gibi eğleniyorduk ama Bree burada değildi, bu eğlenceyi bizimle paylaşmıyordu.

“Ona âşığım biliyor musun?” dedi.

Ağzım bir karış açık kaldı. Vay be. Ona karşı bazı hisler beslediğinden şüpheleniyordum ama bu kadar güçlü hisler olacağını hayal bile edemezdim. Ya da Robbie’nin bunu böyle pat diye söyleyivereceğini de düşünemezdim.

“Şey, sanırım ondan hoşlandığını sezmiştim,” diye garip bir itirafta bulundum.

“Hayır hoşlanmaktan daha da fazlası,” dedi Robbie. Gözlerini çevirdi uzaktaki çalılığa bakmaya başladı. “Ona âşığım. Onun için deli oluyorum. Yıllardır böyle hissediyorum.” Gülümsedi ve başını salladı. Ona hızlıca bir baktım ve yüzünü iyileştirmekten dolayı hissettiğim tüm pişmanlık kaybo-

lup gitti. İyi bir şey yapmıştım. Yakışıklıydı, kendine güvenli, çenesi düzgün ve güçlüydü. Manken gibi görünüyordu.

“Yıllardır mı?” diye sordum. “Bundan haberim yoktu.”

Omuz silkti. “Bilmeni istememiştim. Kimsenin bilmesini istememiştim, özellikle de Bree’nin. Her zaman aptal ama yakışıklı tiplerin peşindeydi. Sürekli bir ahmaktan diğerine geçişini izledim. Hiçbir zaman bir şansım olamayacağını biliyordum.” Gülümsemesi kesildi. “Biliyor musun, bana bekâretini kaybedişini anlattı?” Bana döndü gri-mavi gözleri batmakta olan güneşin ışığında parlıyordu. Tekrar başını salladı, yüzünde hatırladığı o acının yansımaları vardı. “Çok mutlu ve heyecanlıydı. Mocha latte’den beri en iyi şey dedi. Ve o geri zekâlı Akers Rowley ile.”

Kaşlarımı çattım. “Bilmez miyim? Akers göt herifin tekiydi. Üzgünüm, Robbie.”

“Her neyse,” diye devam etti Robbie yüzünde tekrar bir gülümseme belirmişti. “Son zamanlarda hiç bana baktın mı?”

“Muhteşemsin,” dedim hemen. “Okuldaki en yakışıklı çocuklardan birisin.”

Robbie güldü, sesi bir an için eski Robbie gibi çıktı. “Sağ ol. Ama, şey, şu anda bir şansım olabileceğini düşünüyor musun?”

Dudağımı ısırdım. Şimdi ortada bir sürü soru vardı. Bree’nin kara büyüye bulaşmak üzere olma ihtimali bir yana, o ve Robbie’yi bir çift olarak hayal etmek çok garipti. Çok uzun zamandan beridir arkadaşlıklar. “Bilemiyorum,” dedim biraz düşündükten sonra. “Bree’nin seni nasıl gördüğünü bilemiyorum. Evet, yakışıklısın ama seni daha çok kardeşi gibi görüyor

olabilir. Onu büyülemek için fazlasıyla iyi tanıyorsun. Ya da tam tersi.” Sırıttım. “Büyü derken mecaz anlamda yani.”

Robbie kafa salladı ve yerde duran yapraklara bir tekme savurdu. Alnı kırıştı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettik. Havanın kararmasına yirmi dakika kalmıştı, birazdan geri dönmemiz gerekiyordu.

Robbie’nin koluna girdim. “Bir şey daha var.” Onu uyar-
mam gerektiğini hissettim. Onun dikkatli olmasını sağla-
mam. “Bugün Bree ve Raven’in yeni meclisleri hakkında ko-
nuştuklarını duydum.”

Duyduklarımı kısaca özetledim ama saçım-
la ilgili kısmı-
nı anlatmadım. Bu, kendi başıma Cal’in yardımını alarak
halletmem gereken bir şeydi. Ayrıca saçım-
la ne yapmak is-
tediklerinden de emin değildim. Robbie’nin daha fazla ben
ve Bree arasında kalmasını istemiyordum, zaten yeterince
kalmıştı. Ama aynı zamanda Bree’nin onu kullanmasını da
istemiyordum.

“Evet, yeni üyeler kazanmak istediklerini biliyorum,” diye
dediklerimi doğruladı. “Merak etme. Onların meclisine gir-
meyi düşünmüyorum. Ama gidip neler olduğunu kendim
göreceğim.”

Burada ormanda Robbie ile birlikteyken Bree ve Raven
hakkındaki korkularım gözüme biraz paranoyakça göründü.
Ne olmuş yani kendi meclislerini kurmak istedilerse? Bu ne
kötü ne de iyi bir şey olmak zorunda değil. Sadece farklı, te-
kerlekteki diğer bir çomak. Ve de saç... Neyle ilgili olduğunu
kim bilebilir ki? Sky onlara kimsenin zarar görmeyeceğini söy-

lemiş ve ona güveniyor gibiler. Ama hepsinden de ötesi Bree'yi kötü bir insan olarak görmeyi başaramıyorum. O kadar uzun yıllar boyunca en yakın arkadaşım ki. Eğer içinde bu kadar kötülük olsaydı, daha önceden anlardım. Öyle değil mi?

Kafamı salladım. Bunları düşünmek çok yorucuydu. Sonra duyduğum başka bir şeyi hatırladım. "Thalia adında birini tanıyor musun?" diye sordum Robbie'ye. "Bree ve Raven'ın meclisindeymiş."

Biraz düşündü sonra hayır anlamında başını salladı. "Belki de Raven'ın bir arkadaşıdır."

"Kuşlar, bu kızın seni elde etmek istediğini kulağıma fısıldadı." Şaka yapmaya çalışıyordum ama ağzımdan çıkan kelimeler nedense kötü bir şeymiş gibi çıktılar.

Robbie'nin yüzü aydınlandı. "Harika," dedi.

Güldüm ve yan yana yürümeye devam ederken koluna hafifçe yumruk attım.

"Sadece kendine dikkat et, tamam mı?" dedim bir süre sonra. "Yani Bree konusunda. Kontrolü altında tutabildiği erkekleri seçer, bilirsin işte. Ondan korkacak erkekleri, istediği her şeyi yaptırabileceği tipleri. Ve ilişkileri uzun sürmez."

Robbie sessizce dinledi. Tüm bunları ona anlatmama aslında hiç gerek yoktu. O da zaten biliyordu.

"Eğer Bree sana hak ettiğin şekilde değer verebilecekse," diye devam ettim, "bu harika olur. Ama senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi.

Koluna biraz daha sıkı sarıldım. "İyi şanslar," diye fısıldadım.

Gülümsedi. “Sağ ol.”

Bir an için aklımdan aşk büyüleri, aşk iksirleri geçti. İşe yarayıp yaramadıklarını merak ettim. Ama Robbie sanki zihnimi okur gibi araya girdi.

“Sakın bu olaya büyülu bir şekilde karışmaya kalkma,” diye uyardı beni.

Teessüf ederim bakışı fırlattım. “Tabii ki hayır! Zaten fazlasıyla karıştım bile...”

Robbie güldü.

Birdenbire olduğum yerde durdum ve kolundan çektim. Bana soran gözlerle baktı. İşaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. Gözlerimle ormanı taradım. Hiçbir şey göremedim. Ama cadı hislerim... Orada biri vardı. İki kişi. Onları hissedebiliyordum. Ama neredeydiler?

Bir an sonra boğuk sesler duydum.

Düşünmeden ikimiz de kendimizi patikanın kenarındaki bir kayanın arkasına attık.

“Yanılıyorsun. İstemiyorum,” diyordu biri.

Robbie ile göz göze geldim. Bu Matt’in sesiydi.

“Saçmalama Matt. Tabii ki istiyorsun. Bana nasıl baktığını görebiliyorum.”

Tabii ki. Bu Raven’dı ve Matt’i baştan çıkarmaya çalışıyordu. Kulağa çok mantıklı geliyordu. Tuvalette onun adını nasıl söylediğini duymuştum, nasıl güldüğünü.

Konuşmadan Robbie ile birlikte kayanın üstüne tırmandık. Beş altı metre uzağımızda Raven ve Matt yüz yüze bakıyorlardı. Güneş batmak üzereydi, hava iyice soğumaya başlamıştı. Raven, Matt’e biraz daha yaklaştı, yüzünde oyuncu

bir gülümseme vardı. Matt, kaşlarını çatıp geri çekildi ama bir ağaca tosladı. Raven ona doğru gitti ve göğsünden dizine kadar tüm vücudunu Matt'e yasladı.

"Dur," dedi alçak sesle.

Raven kollarını boynuna doladı ve onu öpebilmek için parmak ucunda kalktı.

"Dur," diye tekrarladı ama Dagda'nın miyavlamasından bile daha zayıf bir sestti. Beş saniye boyunca direndikten sonra, kollarını ona doladı, eğildi ve onu sıkıca kendine çekti. Robbie kafasını avuçlarının içine gömdü. Ben bir süre daha izledim ama Matt, Raven'ın paltosunun fermuarını açıp kendisinin de düğmelerini çözmeye başlayınca artık daha fazla dayanamadım.

Robbie ile birlikte sırtımızı kayaya dayayıp bekledik. Ufak bir inleme duydum ve tüylerim diken diken oldu. Bu çok utanç vericiydi.

Robbie bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. "Sence yapacaklar mı?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Bilmiyorum. Yani dışarısı buz gibi."

Robbie püskürdü. Ben de kıkırdamaya başladım. Bir süre boyunca yere çömeldik ve kollarımızı ısıra ısıra gülmekten boğulacak gibi olduk. Sonunda Robbie kendini tutamayıp baktı. Kayanın yanında kafasına uzattı ve ormana doğru baktı. "Pek bir şey göremiyorum," diye sızlandı. "Ağaçların arası çok karanlık."

Her şeyi net görebileceğimi bilsem de bakmak istemedim. Gece görüşüm inanılmaz ilerlemişti; karanlıkta gayet net

görebiliyordum, sanki her şey hafifçe içerden aydınlatılmış gibiydi. Cadı kitaplarının birinde bu gücün adını da bulmuştum. Adı büyücü gözüydü.

“Yaptıklarını zannetmiyorum,” diye fısıldadı Robbie, tekrar yere çömelirken. “Daha çok önsevişmede gibiler. Hâlâ ayakta duruyorlar.”

“Tanrı ve tanrıçaya şükür,” diye homurdandım.

Matt’ın sesini duydum. “Durmak zorundayız. Jenna...”

“Unut Jenna’yı,” diye mırıldandı Raven cilveli cilveli. “Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Bizim meclisimizde benimle olmak istiyorsun.”

“Hayır, ben...”

“Matt, haydi. Direnmeyi bırak. Sadece teslim ol ve bana sahip ol. Beni istemiyor musun?”

Boğuk bir inleme sesi duyuldu. Şimdi de elleriyle yüzünü kapatma sırası bendeydi. Keşke Matt’i bir şekilde durdurabilseydim. Tabii ki de aynı zamanda bir pislik olduğunu düşünüyordum.

“Beni istiyor musun?” diye hırladı Raven. “Ve ben sana istediğini verebilirim. Jenna’nın sana veremediğı şeyi. Birlikte oluruz, birlikte telema yapabiliriz, güçlü büyüler, benim meclisimde. Artık Cal ile birlikte olmak istemiyorsun. O, tam bir kontrol manyağı.”

Kaşlarımı çattım ve burnumdan solumaya başladım. Cal hakkında ne biliyor ki?

“Bizim çemberimizde istediğini yapabilirsin,” diye devam etti Raven. “Kimse seni engellemez. Ve benimle birlikte olabilirsin. Haydi...”

Raven'm sesi hiç bu kadar tatlı ve ikna edici çıkmamıştı herhâlde. Omuriliğim boyunca bir ürperti geçti ama sebebi soğuk değildi.

"Yapamam," diye cevap verdi Matt. Sesi işkenceye uğrayan birinin sesi gibiydi. Yerdeki yapraklarının üzerinde ilerleyen ayak seslerini duyabiliyorduk. Neyse ki bizden uzaklaşmaya başlamışlardı.

"Popom dondu burada," diye fısıldadı Robbie. "Haydi gidelim buradan."

Kafamı salladım ve ayağa kalktım. Mümkün olduğunca sessiz ve hızlıca Das Boot'u park ettiğim yola geri döndük. Hiç konuşmadan sepeti bagaja attım. Sonra hızlıca arabaya bindik.

"Çok garipti," diye mırıldandı Robbie sonunda bir yandan da nefesiyle ellerini ısıtmaya çalışıyordu.

Başımı salladım ve anahtarı kontağa soktum. "Artık neden öyle garip davrandığını biliyoruz," dedim kaloriferi açarken. Sırıttım. "Raven ona göre fazla seksi."

Robbie bu söylediklerime gülmedi ve benim gülümsemem de kayboldu. Hiç de komik değildi. Hem de hiç. İnsanlar incinebilir. Das Boot'u yola doğru sürdüm.

"Bu konuda herhangi bir şey yapacak mıyız?" diye sordum. "Jenna için üzülüyorum. Hatta Matt için bile üzülüyorum. Yani... Kayıp durumda."

"Sence Raven ona telema yapmış olabilir mi?" diye sordu Robbie.

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Yani, o doğuştan cadı değil. Eğer yıllardır Wicca yapıyor olsaydı ve doğal güçleriyle

bağlantısı daha güçlü olsaydı durum farklı olurdu tabii. Pek sanmıyorum. Eğer Sky ona Matt'e bir şey yapması için yardım etmediyse tabii..."

"Sanırım seks büyüsü kendi başına yeterli," dedi Robbie.

Cal ile yakınlaştığımız birkaç sefer bana neler hissettirdiğini düşündüm. Kendimi nasıl kaybettiğimi, onun dışında her şeyin aklımdan silinip gittiğini.

"Evet," diye onayladım. "Peki ne yapacağız?"

Robbie biraz düşündü. "Bilmiyorum. Bu konuda ikisi ile de yüzleşmek istemiyorum. Yani aslında bu bize düşmez. Peki Cal'e söylesen nasıl olur? Sonuçta bölüp parçalamak istedikleri onun meclisi. Ona okulda duyduğun şeyleri anlat."

İç çektim ve başımı salladım. "İyi fikir." Dudaklarımı ısır-dım. "Robbie, Bree hakkında hissettiklerini benimle paylaştığın için teşekkürler. Bana güvendiğin için çok mutluyum. Merak etme başka kimseye söylemem. Ama sadece... Kendine dikkat et, tamam mı?"

Robbie başını salladı. "Ederim."

11

Konsej

Samhain, 1995

Kuzenlerim Samhain için kostümlü bir parti düzenliyorlar. Ben, Cennetlerin Efendisi Tuatha De Danaan'ın yüce kralı Dagda olarak katılacağım. Müzik yapmak için küçük kavalımı da yanımda götüreceğim, büyüü örtümü ve bilgi için bir kitap. Eğlenceli olacak. Linden ve Alwyn'e de kostümleri için yardım ediyorum. Sürekli kahkahalara boğuluyoruz.

Kuzenim Athar'ın bahçede bir ağacın arkasında Dare McGregor'u öptüğünü gördüm. Onunla dalga geçtim, o da bana bağlayıcı bir telema yaptı, artık dedikodu yapamıyorum. İki gündür bu telemayı bozacak şeyi arıyorum.

Gelecek sene ergenliğe giriş törenim olacak. O zaman tam bir cadı olmus olacağım. Bekleyis sona erecek. Uzun zamandır dersimi çalışıyorum. Buraya geldiğimden beri sanki tek yaptığım çalışmak. Shelaigh yengem kötü biri değil ama Beck dayım insanı deli ediyor. Ve durum çok

daha zor çünkü Alwyn ve Linden da bana bağımlılar, sürekli pesimde doluyorlar, cevaplaması çok zor sorular soruyorlar. Zihnim hiç durmayan bir tekerlek gibi dönüyor, dönüyor.

Ama hâlâ en çok düşündüğüm şey annemle babam. Neredeler ve neden bizi terk ettiler? Çok şeyi kaybettim, ailemi, güvenimi. İçimdeki öfke dinmek bilmiyor. Bir yıl sonra gerçeği öğreneceğim. Ergenlik törenim için asıl bu yüzden sabırsızlanıyorum.

-Giomanach

“Dün gece seni aramaya çalıştım,” dedim Cal’e başımı sıcak paltosuna gömerek. Otoparkta esen soğuk rüzgâr saçlarımı uçuruyordu. Titredim. Eliyle sırtımı sıvazladı.

Sabah zili çalmak üzereydi ama Cal’i bırakmaya henüz hazır değildim. Matt ve Jenna’ya rastlamak da istemiyordum. Sinirlerim altüst olmuştu, hem çünkü garip olaylardan hem de gece gördüğüm korkunç kâbuslardan dolayı. Beni boğan karabasan gibi kâbuslar, kara bulutlar, peşimden gelen kara böcekler sürüsü... Ter içinde ve titreyerek uyandım ve şafak sökene kadar gözlerimi kırpmadan yattım. Ve tekrar uykuya daldıktan sadece bir saat sonra Mary K. beni uyandırdı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Cal şakaklarımdan öperek. “Mesajını aldım. Ama döndüğümde seni aramak için saat çok geç olmuştu. Önemli bir şey miydi? Eğer bana gerçekten ihtiyacın olsaydı cadı mesajı gönderirdin diye düşündüm.”

Kollarımı beline sıkıca doladım. “Sadece sana anlatmak istediğim bir sürü garip şey vardı.”

“Ne gibi?”

Bir an için tereddüt ettim. Arabasına yaslanmış duruyorduk. Okulun karşı sokağındaydık ve çevrede kimse yok gibiydi. Ama yeterince yalnız mıydık? Emin olmak için çevreme bakındım. “Şey, ilk olarak kızlar tuvaletinde Bree ile Raven’ın konuşmalarını duydum. Matt ve Robbie’yi kendi meclislerine katmak için uğraşıyorlardı. Bizim meclisi dağıtmak istiyorlar. Liderleri Sky. Onun evinde buluşuyorlar ama nerede bilmiyorum. Sonra Bree, Sky’a vermek üzere benim bir tutam saçımı bulduğunu söyledi. Yani çok... korktum,” diye itiraf ettim. “Yani Sky neden benim saçımı istiyor ki?”

Cal’in bal rengi gözleri kısıldı. “Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Endişelenme. Kimse sana bulaşamayacak, Morgan. Ben yanımdayken, olmaz.”

Sözlerinin beni ne kadar rahatlatıldığını anlatamam. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalktı.

“Dahası da var,” dedim. “Daha sonra Robbie ile parka gitmiştim orada Raven ile Matt’in seviştiklerini gördük.”

Cal kaşlarını kaldırdı. “Oo,” dedi.

“Evet. Tamamen tesadüfen rastladık. Robbie ile etrafta dolaşiyor, kozalak falan topluyorduk. Ve Raven’ın Matt’i nasıl esir etmeye çalıştığını gördük. Onu Jenna’dan ayrılıp kendi meclislerine katılması için ikna etmeye çalıştığını.”

“Tanrım,” dedi Cal kaşlarını çatarak. “Yani haklıydınız. Matt gerçekten de garip davranıyor. Ve artık neden olduğunu biliyoruz.”

“Evet.”

Cal'in yüzü bulutlandı. "Ve Sky'in meclis lideri olduğuna eminsin, değil mi? Bree ve Raven ile buluştuklarını gördüğüne göre bu gayet mantıklı."

Başımı salladım. Ama merak etmeden duramıyordum... Eğer Sky onların lideri ise, Selene'in evinde Cal ile ne işi vardı. Maeve'in Gölgeler Kitabı'nı bulduğum gece Selene'in çember seanslarında birine katılmıştı. Bir tür Wicca casusu muydu? Selene, Sky'ın kendi meclisi olduğunu biliyor muydu? Kafam iyice karışmıştı. Anlam veremediğim çok şey vardı. Öğrenmem gereken çok şey.

Tam o sırada uzaktan okul zilinin çaldığını duydum. İkimiz de üzüldük. Derse girmek bugün önceliklerim arasında değildi.

Birbirimize sarılarak sararmış çayırdan geçip okula yürüdük. "Bunu bir düşüneyim," dedi Cal. "Besbelli Sky ile konuşmam gerek. Ama aynı zamanda Raven, Matt ya da her ikisi ile birden konuşup konuşmamaya karar vermem gerek."

Başımı salladım. Bir yanımda küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Ama Cal'e anlattıktan sonra rahatlamıştım. Matt ile kendim mi konuşsam diye de düşünüyordum. Ama Sky gibi daha büyük bir sorun ile Cal uğraşmalıydı, bundan emindim. Arka girişin önündeki taş merdivenleri tırmanırken, hoşça kal demek için avucumun içinde duran elini sıktım. Evet, Matt ile konuşmalıyım. Arkadaşımdı ve hâlâ bizim meclisin bir üyesi. Bunu ona borçluydum.

"Matt?" diye seslendim koridorda arkasından. "Biraz zamanın var mı?"

Öğle tatili bitmek üzereydi. Uykusuzluğum beni zorlamaya başlamıştı. Ayaklarımı sürüyerek yürüyordum. Bir

köşeye kıvrılıp kestirmek için her şeyimi verirdim. Ama gün boyu Matt ile konuşma fırsatı bulamamıştım. Bu şansı kaçıramazdım.

“Ne var, Morgan?” diye sordu Matt. Önümde dikilmişti. İfadesi mesafeli ve uzaktı. Ellerini cebinden çıkarmadı.

Derin bir nefes aldım ve lafı dolandırmadan konuya girmeye karar verdim. “Dün Raven ile seni gördüm,” dedim açıkça. “Butler’s Ferry Parkı’nda.”

Matt’ın kara gözleri büyüdü. “Ne, sen neden bahsediyorsun?”

“Haydi,” dedim sabırla. Onu koridorun köşesine çektim böylece gelip geçenler bizi duymadan rahatça konuşabilecektik. Sesimi alçalttım. “Yani, seni dün Raven ile birlikte parkta gördüm. Seni kendi meclisine dâhil etmek için ikna etmeye çalıştığını biliyorum.”

“Onunla aramızda bir şey yok!” diye ısrar etti Matt.

Cevap vermedim. Sadece kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini yere çevirdi. “Yani o kadar ileri gitmedi,” diye geveledi en sonunda. “Tanrım, ne yapacağımı bilemiyorum.”

Omuz silkтім. “Eğer Raven ile çıkmak istiyorsan Jenna’dan ayrıl,” dedim.

“Ama Raven ile çıkmak istemiyorum ki,” dedi Matt. “Onun meclisine katılmak da istemiyorum. Olay şu ki... ben onu oldum olası seksi bulmuşumdur.” Kafasını boşaltmak ister gibi salladı. “Bunları sana neden anlatıyorum ki?”

Yanımızdan birkaç birinci sınıf öğrencisi kız geçti. Sadece iki yaş küçük olmalarına rağmen ayrı dünyaların insanlarıyız gibi hissediyordum. Başka bir dünyaya aittiler. Erkekler, ödevler ve okul. Mary K.’nın dünyası. Benim değil.

“Neden onların meclisine katılmanı bu kadar istiyor?” diye sordum.

“Sanırım daha fazla kişiye ihtiyaçları var...” diye yanıtladı Matt. Sesi çok çaresizdi. “... Birkaç insan dâhil olmuş ama ya bırakmışlar ya da atılmışlar. Birçoğu işi ciddiye almıyormuş.”

“Ama neden sen?” diye ısrar ettim.

Burnunu çekti. “Olayın benimle ilgisi olduğunu zannetmiyorum. Benim olmam önemli değil. Sadece nefes alan bir bedenim.”

“Tabii bir de bizim meclisin bir parçasısın,” diye geveledim. Bir yanımda onu teselli etmek istiyordu ama diğer yanımda boğazını sıkmak. “Peki ne yapacaksın?” diye sordum. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve fazla yargılayan gözlerle bakmamaya çalıştım.

“Bilmiyorum.”

İç çektim. “Belki de bunu Cal ile konuşmalısın,” diye önerdim. “Belki o kafanı toplamana yardım edebilir.” Kafasını kaldırıp bana baktı. “Jenna’ya anlatacak mısın?”

“Hayır,” deyip başımı salladım. “Ama Jenna aptal değil. Yanlış bir şeyler döndüğünün farkında.”

Acı acı güldü. “Evet dört yıldır birlikteyiz. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Ama daha on sekizimize bile gelmedik,” dedi ve sırtını duvardan ayırıp hızla sınıfına doğru yola koyuldu. Arkasına dönüp bakmadı bile.

Onun arkasından, gidişini izledim ve dediklerini düşündüm. Jenna ile çok erken yaşta bir araya geldiklerini ve başka insanlarla da birlikte olmak istediğini mi anlatmaya çalışıyor-

du. Bunları düşünürken ağzımdan dizeler döküldü. Ve içimden tekrarlamaya başladım.

“Ona gitmesi gereken yolu göster
Onun doğruyu bulmasına yardım et
Bu oyunda avcı değil o
Geyik de olmamasını sağla.”

Kafamı salladım ve sınıfıma yöneldim. Bu ne anlama geliyordu? *Kim bilebilir*, diye düşündüm. Bu şeyler kullanma kılavuzu ya da reçeteyle gelmiyor ki.

O öğleden sonra, Mary K. ile eve döndüğümüzde kapının önünde gri bir araba park etmişti.

Önce aklıma bir şey gelmedi, insanlar her zaman bizim evin önüne park ederdi. *Herhâlde annemin müşterilerinden biri*, diye düşündüm. Kardeşimin peşinden eve doğru yürüdüm.

“Morgan!”

Sese doğru döndüm. Hunter Niall arabadan indi.

“Bu da kim?” diye sordu Mary K. kaşlarını kaldırarak.

Ona sert bir bakış attım. “İçeri gir,” dedim. Kalbim hızlı çarpmaya başlamıştı. “Ben hallederim.”

Mary K. sırtı baktı. “Ben de burada durup dinlemeye can atıyorum sanki.” Basamaklara oturdu, Doc Martens’lerindeki karları temizledi ve içeri girdi.

“Merhaba, Morgan,” dedi bana Hunter yaklaşırken. *Basit bir selamlamayı aşağılayıcı bir ses tonuyla söylemeyi nasıl başarıyordu acaba*, diye düşündüm. Soğuk algınlığı daha da kötüleşmiş gibiydi. Burnu kızarmıştı, sesi genzinden geliyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum yutkunarak. Önceki gece gördüğüm kâbusu beni rahatsız eden hislerimi ve peşimden gelen kara bulutları hatırladım.

Öksürdü. “Seninle konuşmak istiyorum.”

“Ne konuda?” Gözlerimi ondan ayırmadan sırt çantamı verandaya bıraktım. Ellerini, ağzını, gözlerini ve telema yapmak için kullanabileceği her şeyi inceliyordum. Kalp atışım gitgide hızlanıyordu, boğazım düğümlendi. *Keşke Cal’in arabası aniden ortaya çıkıverse*, diye düşündüm. Ona zihnimden bir mesaj göndermeyi aklımdan geçirdim, bir cadı mesajı. Ama sonra sadece arkamı dönüp içeri girmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim Bu durumla kendim baş edebildim. Hunter’la konuşmak zorunda değildim.

Ama neden bilmiyorum, orada öylece durdum ve yarı erimiş karın üzerinde siyah ayak izleri bırakarak bana doğru gelirken bekledim. Yeterince yakına gelince pürüzsüz cildinde keskin hatlı burnundaki çilleri fark ettim. Yeşil gözleriyle buz gibi bakıyordu.

“Biraz senden bahsedelim, Morgan,” dedi. Deri şapkasını arkaya doğru itti. Altında birkaç tutam saç göründü. “Cal ile ne yaptığının farkında değilsin.” Bunu sertçe ama sıradan bir şey gibi söylemişti. Sanki saat dört oldu ve çay saati der gibiydi.

Başımı salladım, içimde öfkenin yükseldiğini hissediyordum. “Sen ne biliyorsun...”

“Bu senin suçun değil,” diye araya girdi. “Bütün bunlar senin için çok yeni.”

Sinirden midem kasılmaya başladı. Öfkem giderek artıyordu. Bana gelip böyle şeyler söyleme hakkını nereden buluyor?

Hunter gözlerini benden ayırmıyordu. “Cal ve annesini tanıman, kim olduklarını bilmen beklenemez sonuçta,” dedi. “Kimse seni suçlamıyor,” diye ekledi.

“Kim beni ne için suçlamıyor?” diye sordum. “Neden bahsediyorsun? Seni tanımıyorum bile. Gelip de tanıdığım ve önemsedğim insanları bana kötüleme hakkını nereden buluyorsun?”

Omuz silkti. Hareketleri de kasım havası kadar soğuktu. “Hayal edebileceğinden daha büyük daha karanlık bir şeylerin içine çekiliyorsun.”

İçimdeki öfke alaya döndü. Hunter içimdeki en kötü yanı ortaya çıkardı. “Oo, öyle mi,” dedim sıkılmış gibi. “Dur daha fazla anlatma, beni korkutuyorsun.”

Yüzü kasıldı ve bana doğru bir adım daha yaklaştı. Midem daha da büzüştü, damarlarımda dolaşan adrenalin artıyordu. Dönüp koşarak eve girme arzumu bastırmaya çalıştım.

“Cal sana yalan söyledi,” dedi Hunter. “O düşündüğün kişi değil. Ne o ne de annesi. Seni uyarmak için buradayım. Aptallık etme. Gözlerime bak!” Şişmiş gözlerini ve kırmızı burnunu gösterdi. “Sence bu normal mi? Değil çünkü bana telema yapıyorlar.”

“Benle dalga mı geçiyorsun?” diye lafını böldüm. “Gerçekten sana kötülük yapmaya mı çalıştıklarını söylüyorsun? Haydi canım sende!”

Bu çocuk da kim oluyordu? Gerçekten Cal ve Selene’in ona kara telema yaptıklarına inanmamı mı bekliyordu? Ya da sadece paranoyak bir manyak mıydı? Belki de ona acımalıydım ama yapamadım. Hissettiğim tek şey kızgınlıktı. Onu

sıkı bir yumrukla yere serip tekmelemek istiyordum. Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiştim, ne aileme ne Bree'ye hatta Bakker'e bile. İçeri girmek için arkamı döndüm.

Hunter ileri atıldı ve beni sertçe kolumdan yakaladı. Kapana kısılmış hissiyle öfkeli bir şekilde parmaklarımı birleştirip eline vurdum. Şimşekler saçan mavi bir ışık onu şoka soktu. Hemen beni bıraktı. Çok şaşırmıştı.

Eline ovuşturarak, "Ha, demek buymuş," diye fısıldadı. Şaşkınlıkla başını salladı. "Bu yüzden seni istiyor."

"Benden uzak dur!" diye bağırdım. "Ya da gerçekten canını yakmamı mı istiyorsun?"

Alaycı bir gülümsemeyle, "Bana ne kadar güçlü bir Woodbane olduğunu göstermeye mi çalışıyorsun?" dedi Hunter.

Sanki zaman durmuştu.

"Evet," diye fısıldadı. "Sırrını biliyorum. Bir Woodbane olduğunu biliyorum."

"Bir şey bildiğin yok," demeyi başardım. Ama kelimeler zayıf bir fısıltıyla çıktılar ağzımdan.

"Maeve Riordan," dedi omuzlarını silkerek. "Belwicket. Onların hepsi birer Woodbane'di. Sakın bana bilmiyormuş gibi numara yapma."

"Yalan söylüyorsun," dedim. Ama içimde çok kötü bir his uyandı. Sanki kusacak gibiydim.

Bir an için yüzünde beliren şaşkınlık, yerini şüpheye bıraktı. "Saklayamıyorsun," dedi. Şu anda küstahtan çok huzursuz bir ses tonuyla konuşuyordu. "Değilmiş gibi davranamıyorsun. Sen bir Woodbane'sin, Cal de Woodbane ve ikiniz ateşle

oynuyorsunuz. Ama bu, sona ermeli. Seçim yapma şansın var, onun da öyle. Doğru yolu seçmenizi sağlayacağım.”

Yürüsene, dedim ayaklarıma. İçeri gir, kımıl da lanet olsun! Ama yapamadım.

“Kimsin sen?” diye sordum. “Bana bunu neden yapıyorsun?”

“Ben Hunter’ım,” dedi. Yüzünde aniden beliren ve beni soluksuz bırakan çakal bir gülümsemeyle. Ölümcül ve tehlikeli görünüyordu. “Uluslararası Cadılar Konseyi’nin en genç üyesiyim.”

Nefes nefese kalmıştım, sanki ölümle yüz yüzeydim.

“Ve Cal’in kardeşiyim,” dedi.

12

Gelecek

Onun için tanrı ve tanrıçaya şükrediyorum. Hiç durmadan inen bir vahiy gibi. Onunla ilgilenme görevi bana verildiğinde, bunun sadece bir güç oyunu olacağını sanıyordum. Ama o bunun çok ötesindeymiş. Yırtıcı bir güç gibi: Narin ama inanılmaz güçlü. Eğer çok üstüne gidersem korkup kaçabilir.

Hayatımda ilk defa zırhımda bir delik açıldı, aşk tarafından.
-Sgath

Buz tutmuş basamaklardan koşarak çıktım. Kapıyı iterek içeri girdim. İçimden bir his Hunter'ın peşimden gelmeyeceğini söylüyordu. Ev inanılmaz sıcak ve rahattı. Merdivenlerden çıkıp yatağıma yığılırken büyük bir rahatlamayla ciğerlerimdeki nefesi sonunda verdim. Aklım kapımı kilitlemeyi düşünebilecek kadar başımdaydı. Birkaç dakika sonra Mary K. kapımı tıklattı, "Birkaç dakikaya aşağıya geleceğim," diye seslendim.

"Tamam," diye yanıtladı. Arkasından ayak seslerini duydum, aşağıya iniyordu.

Başım çılgın gibi dönüyordu. Aklıma gelen ilk şey banyoya koşup aynada yüzümü incelemek oldu. Bu hâlâ bendim, kahverengi gözlerimdeki korkulu bakışlara ve şoktan bembeyaz yüzüme rağmen aynı eski ben. Hunter haklı mıydı? Ben bir Woodbane miydim?

Kendimi yatağa attım. Yorganının altından Maeve'in Gölgeler Kitap'ını alıp sayfaları çevirmeye başladım. Kitaba daha önce de göz gezdirmiş, oradan buradan parçalar okumuştum; ama çoğunlukla baştan başlayıp yavaş yavaş okuyor, her kelimeyi sindirmeye çalışıyor, her telemayı zihnime kazıyor, bilgi dağarcığımı ve beni doğuran kadınla olan tek bağlantımı güçlendirmeye çalışıyordum.

Garip bir şekilde aradığım şeyi bulmam pek de uzun sürmedi. Maeve'in hâlâ Bradhadair rumuzuyla yazdığı zamanlardan bir nottu. Tam olarak şöyle yazıyordu: "Damarlarımızda dolaşan Woodbane kanına rağmen Belwicket klanı kötülük yapmamaya karar verdi." Kumsala vuran kocaman bir dalga gibi Selene'in söylediği sözleri hatırladım: "İçinde neler olduğunu biliyorum ve bunları okumaya hazır olduğundan emin değilim."

Selene, Maeve'in bir Woodbane olduğunu biliyordu. Birden gözlerim masamda duran ufak cilde takıldı. Pratik telema dükkânındaki Alyce'in okumam için bana verdiği Woodbane'ler hakkındaki kitap. Demek ki... Alice de biliyordu. Hunter da. Benim dışındaki herkes biliyor muydu? Peki Cal biliyor muydu? Buna inanamazdım.

Ama Hunter yine de bir yalancıydı. İçimdeki öfke yine kabardı. Hunter bana Cal'in kardeşi olduğunu da söylemişti.

Olan bitenleri düşündüm. Cal'in babasının ikinci defa evlendiğini ve İngiltere'de üvey kardeşleri olduğunu biliyordum. Ama Hunter onlardan biri olamazdı. Aralarında pek bir yaş farkı yok gibiydi.

Yalan. Hepsi yalan.

Ama Hunter neden buradaydı? Sadece benim zihnime oyunlar oynamak için kalkıp Amerika'ya gelmiş olamazdı. Belki de gerçekten Cal'in üvey kardeşiymi ve onunla göreceği bir hesabı vardı. Ona zarar vermek için bana saldırıyordu. Eğer amacı buysa çok başarılıydı.

Bütün bunlar benim için büyük bir karın ağrısıydı. Kitabı kapattım ve Dagda'yı kollarıma alıp minik hırıltılarını dinledim. Mary K. beni akşam yemeği için çağırana kadar odamda kaldım.

Yemek yenecek gibi değildi: Mary K.'nın pişirdiği etsiz türlü. Zaten aç bile değildim. Zihnim sorularla meşguldü. Bazı yanıtlara ihtiyacım vardı.

Mary K.'nın Hunter'la ilgili sorusunu geçiştirerek ona buluşuklar için yardım edeceğimi söyledim. Sonrada annemlerden Cal'e gitmek için izin istedim. Neyse ki evet dediler.

Das Boot'a binerken yeniden kar yağmaya başladı. Hunter'ın söyledikleri yüzünden hâlâ çok üzgündüm. Ama yola konsantre olmaya çalıştım. Farlarım gökten düşen binlerce kar tanesini aydınlatırken, sileceklerim de ön camdaki karları kavisler çizerek süpürüyordu. Güzel, sessiz ve yalnız bir sahneydi.

Woodbane. Akşam eve dönünce Alyce'in verdiği kitabı okuyacaktım. Ama önce Cal'i görmem gerekiyordu.

Cal'in evinin otoparkında onun altın renkli Explorer'ını ve bir de tanımadığım küçük yeşil bir araba gördüm. Arabadan inip yürümeye başladım. Çizmelerimin altındaki kar kıtırdıyordu. Geniş taş basamaklardaki kar kürenmiş ve tuzlanmıştı. Aceleyle kapıyı çaldım.

Eğer Selene açarsa ne diyecektim? Birbirimizi son gördüğümde onun kişisel kütüphanesinden resmen bir kitap çalar-ken yakalanmıştım. Ama bir yandan da o kitap aslında bana aitti. Zaten o da almama izin verdi.

Birkaç saniye geçti. İçerden ayak sesleri gelmiyordu. Üşümeye başladım. *Belki de gelmeden aramalıyım*, diye düşündüm. Sonra da evde kimse olup olmadığını anlamak için hislerimi yokladım. Ama ev kale gibiydi. Hiçbir şey hissedemedim ve o anda anladım: Ev üzerinde bir telema vardı, onu bilinçli olarak başka büyülere kapatmak için.

Sanki dantelden bir manto giyiyormuş gibi, uzun saçlarım kar taneleriyle kaplandı. Yavaşça eriyen kar, yanaklarımı ve göz kapaklarımı ıslatıyordu. Kapıyı tekrar çaldım ama doğru mu yaptım bilemiyordum. Belki de işleri vardı. Belki de evde birileri toplanmıştı. Belki de çember seansı, telema ya da bir parti yapıyorlardı. Ama sonunda büyük ağır ahşap kapı açıldı.

"Morgan!" dedi Cal. "Geldiğini hissetmedim bile. Buz kesmişsin. İçeri gelsene." Beni hole aldı ve elleriyle soğuk ve nemli saçlarımı temizledi. Arkasındaki merdivenlere bakınca Sky Eventide'ı gördüm.

Ona bakarken gözlerimi kırdım. Yüzü kapalıydı. *Acaba neyi böldüm*, diye düşündüm. Cal onu buraya yeni meclisi ve saçım hakkında konuşmak için mi çağırmıştı. Cal'in yüzünde

rahatsızlık ve huzursuzluk belirtileri aradım ama rahat ve keyifli görünüyordu.

“Gelmeden aramalıydım,” dedim, bakışlarımı Cal’den Sky’a çevirirken. “Bölmek istemezdim.”

Bana neyi böldüğümü söyle, diye düşündüm. Tam o sırada Sky ağır deri paltosuna uzandı. Güzel ve egzotik gözüküyordu. Onun yanımda kendimi en fazla bir tarla faresi kadar heyecan verici buluyordum. Kıskançlık duygularım kabardı. Acaba Cal onu çekici buluyor muydu?

“Sorun değil,” dedi Sky paltosunun fermuarını çekerken. “Ben de zaten gidiyordum.” Cal ile göz göze gelmeye çalıştı, başardığında da siyah gözlerini ondan ayırmadı. “Dediklerimi unutma,” dedi Cal’e beni görmezden gelerek. Sanki sözleri biraz tehdit içeriyordu ama Cal güldü.

“Fazla endişeleniyorsun. Rahat ol,” dedi neşeli bir ses tonuyla. Sky’ın yüzünde hiçbir ifade belirmedi.

Kapıyı açıp çıkarken onu izledim. Hoşça kal demeye zahmet bile etmedi. Garip şeyler dönüyordu, ne olduğunu öğrenmeliydim.

“Neler oluyor burada?” diye sordum lafı dolandırmadan.

Cal başını salladı, hâlâ gülümsüyordu. “Bugün erken saatlerde Sky’a rastladım ve yeni meclisiyle neyin peşinde olduğunu öğrenmek için konuşmak istediğimi söyledim. O da buraya geldi ama istediği tek şey Hunter’ın sözcüsü olmak.” Sırtımdan paltomu alıp yüksek bir sandalyeye astı. Sonra elimi avuçlarına aldı ve ısıtmaya çalıştı. “Birkaç dakika önce seni aramaya çalıştım ama telefonun sürekli meşguldü.”

“Biri yine telefon başında demek ki,” diye tahmin ettim kaşlarımı çatarak. Konuyu değiştirmeye mi çalışıyordu? “Sky’ın getirdiği mesaj neymiş?”

“Beni uyarmaya gelmiş,” diye cevap verdim. Hâlâ elimi tutuyordu, birlikte birkaç koyu renk ahşap kapıdan geçerek büyük bir odaya girdik. Dev taş şömine de ateş yanıyordu ve önünde koyu mavi bir kanepe vardı. Cal oturdu ve beni de yanına çekti.

“Uyarmak mı?” diye ısrar ettim.

İç çekti. “Kısaca söylemek gerekirse Hunter peşimdeymiş ve Sky bana dikkatli olmamı söylemeye gelmiş. Hepsi bu.”

Kaşlarımı çatarak ateşe baktım. Genellikle sıcaklık ve alevlerin dansı beni iyi hissettirirdi ama şimdi değil. “Hunter neden senin peşinde?”

Cal bir an için duraksadı. “Bu... Şey, kişisel bir mesele,” dedi.

“Ama Sky neden seni uyarıyor? Onlar birlikte değil mi?”

“Sky ne istediğini bilmiyor,” diye yanıtladı Cal şifreli konuşarak. Bir süredir tıraş olmamıştı, sakalının gölgesi onu daha yaşlı gösteriyordu. Ve de daha seksi. Bir süre sessiz durdu. Sonra bana yaklaştı. Omuzlarımdan kalçama kadar sıcaklığını hissettim. Zihnimde anılar canlandı: Onun yanında yatmanın, onu uzun uzun öpmenin, ellerinin üzerimde dolaşmasının ve ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Ama dikkatimin dağılmasına izin veremezdim.

“Hunter kim?” diye sordum.

Cal’in yüz ifadesi değişti. “Ondan bahsetmek istemiyorum,” dedi.

“Bugün beni görmeye geldi.”

“Ne?” Cal’in yaşadığı şoku bal rengi gözlerinde gördüm. Orada gördüğüm bir şey daha vardı. Endişe, sanırım. Benim için duyulan bir endişe.

“Uluslararası Cadılar Konseyi de ne?” diye bastırdım.

Cal geri çekildi ve pişmanlıkla iç çekti. Sırtını yasladı ve başını sallamaya başladı. “En iyisi sen bana her şeyi baştan anlat,” dedi.

“Hunter evime geldi ve benim bir Woodbane olduğumu söyledi,” dedim. Sözler ağzımdan barajı yıkıp geçen bir nehir gibi akıyordu. “Senin de Woodbane olduğunu ve onun kardeşi olduğunu söyledi. Tehlikenin içine çekiliyormuşum. Kendisinin de Uluslararası Cadılar Konseyi’nde olduğunu söyledi.”

“Buna inanamıyorum,” diye inledi Cal. “Üzgünüm. Seni bundan sonra rahat bırakmasını sağlayacağım.” Kafasını toplamaya çalışır gibi bir an duraksadı. “Neyse, Uluslararası Cadılar Konseyi, sen ne anlıyorsan o. Dünyanın her yerinden cadılar bir araya gelmişler. İdari bir kurum ama neyi idare ettikleri pek belli değil. Daha çok köyün ihtiyar heyeti gibiler. Dünyadaki tüm cadılar köyünün. Sanırım 67 farklı ülke temsil ediliyor.”

“Peki ne yapıyorlar?”

“Eskiden toprak konusunda çıkan anlaşmazlıkları, klanlar arası savaşları ve birbirlerine karşı kullandıkları büyüler konusundaki kavgaları karara bağlardı,” diye açıkladı Cal. “Şimdi ise daha çok büyüünün doğru kullanım ilkelerini belirliyor ve büyüye dair bilginin kurumsallaşması için çalışıyorlar.”

Pek anlamasam da başımı salladım. “Hunter da bunun bir parçası mı?”

Cal omuzlarını silkti. “O öyle söylüyor. Ben yalan söylediğini düşünüyorum ama kim bilir? Belki de konsey üye toplamakta zorlanıyordur,” dedi kahkahayla karışık. “Aslında kendini dev aynasında gören ikinci sınıf bir cadıdan başka bir şey değil.”

“Hayal gördüğü doğru,” diye geveledim. Hunter’ın soğuk algınlığını büyüye bağlamasını hatırlayarak. Bu söylediği o kadar saçmaydı ki belki de diğer tüm söylediklerini unutmalıydım. Ama yapamıyordum.

Cal gözlerimin içine baktı. “Sana Woodbane mi olduğunu söyledi?”

“Evet,” dedim. “Ve ben de Maeve’in GK’sına baktım gerçekten de bir Woodbane’im. Tüm Belwicket öyleymiş. Sen biliyor muydun?”

Cal hemen cevap vermedi. Sözlerimi tartmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Ateşe baktı. “Peki nasıl hissettin?” diye sordu sonunda.

“Kötü,” dedim dürüstçe. “Bir Rowanwand ya da herhangi başka bir şey olsaydım gerçekten gurur duyabilirdim fakat bir Woodbane olmak... Bu sanki atalarımın kanun kaçağı ve ayak takımı olduğunu öğrenmek gibi bir şey. Hatta daha da kötü. Çok daha kötü.”

Cal gene güldü. Bana döndü ve, “Hayır, değil aşkım. O kadar kötü değil.”

“Bunu nasıl söylersin?”

“Kolay,” dedi sırtarak. “Artık o kadar abartılacak bir durum yok. Daha önce dediğim gibi insanlar Woodbane’ler

hakkında çok önyargılı. Onların güç, sadakat, iktidar ve bilgiyi kovalamak gibi tüm iyi özelliklerini görmezden geliyorlar.”

Ona baktım. “Benim Woodbane olduğumu bilmiyor muydun? Eminim annen biliyordur.”

Cal hayır anlamında başını salladı. “Hayır, bilmiyordum. Maeve’in kitabını okumadım, annem de bana anlatmadı. Dinle beni, Woodbane olduğunu bilmek kötü bir şey değil. Hangi klandan olduğunu bilmemekten daha iyi. Melez olmaktan daha iyi. Woodbane’lerin kötü şöhretinin abartıldığını düşündüm hep. Bilirsin ya, revizyonist tarih.”

Yüzümü tekrardan ateşe döndüm. “Senin de Woodbane olduğunu söyledi,” diye fısıldadım.

“Biz ne olduğumuzu bilmiyoruz,” dedi Cal alçak sesle. “Annem bir sürü araştırma yaptı ama net değil. Eğer öyle olsak bile, senin için fark eder miydi? O zaman beni sevmez miydin?”

“Tabii ki fark etmezdi,” dedim. Alevler çıtırdıyordu ve başımı Cal’in omzuna dayadım. Ne kadar üzgün olsam da kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ayakkabılarımı fırlattım ve ayaklarımı ateşe doğru uzattım. Çoraplarım ayağımdan sarkıyordu. Şömineden gelen sıcaklık ayak parmaklarımı tatlı tatlı ısıttı, iç çektim. Daha sorularım bitmemişti.

“Hunter neden kardeş olduğunuzu söyledi?”

Cal’in yüzü gölgelendi. “Çünkü babam yüksek rahip ve çok güçlü biri. Hunter da öyle olmak istiyor. O, babam annemi terk ettikten sonra evlendiği kadından olan oğlu.

Yani üvey kardeşiz.” Yutkundum. “Yaaa,” diye mırıldandım. “Üzgünüm.”

“Evet. Ben de. Keşke onu hiç tanımıyor olsaydım.”

“İlk nasıl karşılaştınız?” diye sordum merakla.

“İki sene önce bir yarışma esnasında,” diye yanıtladı Cal. Kahkahalara boğuldum. “Cadı yarışması mı?”

“Hı-hı,” dedi Cal hafifçe gülümseyerek. “Hunter’la karşılaştım. Bana kardeş olduğumuzu ve aramızda sadece altı ay olduğunu söyledi. Demek ki, annem bana hamileyken babam gidip başka bir kadını hamile bırakmış anlamına gelir. Bu yüzden Hunter’dan nefret ettim, hâlâ da inanmak istemiyorum. Yani Hunter ne derse desin, ben onun babasının başka biri olduğunu söylüyorum. Babam ne kadar iğrenç bir adam olsa da bunu yaptığını kabullenemem.” Kolunu belime doladı ve çenemi göğsüne yasladı. Kalp atışlarını dinlerken uykulu gözlerle ateşe baktım.

“Bu yüzden mi Hunter böyle davranıyor?”

“Evet, sanırım öyle. Neden bilmiyorum. Bana çok tutarsız geliyor. Sorun çocukluğunda yatıyor olabilir. Ondan nefret etmemeliyim, biliyorum. Babamın hayatının bu kadar karışık olması onun suçu değil. Ama sürekli gelip de babamın ona babalık ettiğini söylemesine dayanamıyorum. Sanki bana acı çekirtmekten zevk alıyor.”

Cal’in dalgalı saçlarını okşamaya başladım. “Çok üzgünüm,” dedim yeniden.

Cal acı acı güldü, ve ben onu teselli etmek istedim. Onun daha önce beni birçok kereler teselli ettiği gibi. Onu yavaşça öptüm. Sevgimden emin olsun istiyordum. Zevkten neredeyse titredi ve bana sımsıkı sarıldı.

“Peki, Hunter’ın burada annenin evinde ne işi vardı? Hani o çember gecesi?” diye sordum nefes almak için onu öpmeye ara verdiğimde.

“Bizimle bağlarını koparmak istemiyor,” dedi Cal alaycı bir ses tonuyla. “Neden bilmiyorum bazen sadece yaşadığını, var olduğunu ona hatırlattığı için annemle bana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Varlığını yüzümüze vurdukça sanırım.”

Ürperdim. “İyyy. Korkunç biri. Onun için biraz olsun üzülüyorum. Ona tahammül edemiyordum ve sana yaptıkları için ondan nefret ediyorum. Eğer buna devam edecekse, ayağını denk alsın.”

Cal sırıttı. “Hım, sert kadını oynaman çok hoşuma gidiyor.”

“Ben ciddiym,” dedim ona. “Onu cadı ateşimle öyle bir yere sererim ki üstünden neyin geçtiğini anlayamaz.” Parmaklarımı esnettim, içimdeki şiddet beni bile şaşırtmıştı.

Cal’in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ama, “Haydi konuyu değiştirelim,” dedi. Beni öptü, sonra yavaşça geri çekildi. “Sana bir şey soracağım. Üniversite konusunda ne düşünüyorsun?”

Kaşlarımı kaldırdım, soru beni hem şaşırttı hem aklımı karıştırdı. “Emin değilim,” dedim. “Bir ara MIT ya da CalTech’e başvururum diye düşünüyordum. Bilirsin işte, matematikle ilgili bir şeyler,” dedim.

“Zeki seni,” diyerek benle hafiften dalga geçti.

“Neden bilmek istedin?” diye sordum. Cadılar Konseyi ve antik cadı klanlarından bahsettikten hemen sonra bunu sorması garibime gitti.

“Geleceğimiz hakkında düşünüyordum,” dedi. Çok rahat ve direkt bir ses tonuyla konuşuyordu. “Önümüzdeki sene Avrupa’ya gitmeyi düşünüyordum. Seyahat etmek için okula bir sene ara vermeyi. Ayrıca belki de ikimiz için küçük bir yer ayarlayabilirim. Böylece aynı okula gitmemiz mümkün olabilir.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Neler diyorsun... birlikte yaşamak mı?” diye fısıldadım.

“Evet, birlikte yaşamak,” dedi, sanki birlikte ödev yapmak ya da film izlemekten bahsediyormuşçasına hafifçe gülümse-di. “Seninle beraber olmak istiyorum.” Geri çekildi ve gözleri-min içine baktı. “Daha önce kimse senin gibi beni korumaya çalışmamıştı.”

Bu düşünce nefesimi kesti. Gülümseyerek onu tuttum ve kanepeye yaslardım. Onu öpmek istedim ama pat diye yere yuvarlandık.

“Ayy,” dedi Cal, kafasını ovuşturarak. Bana gülümsedi, ben de onu öptüm. Tam o sırada, gözüüm eski bir dede saatine takıldı. Birden ruh hâlim değişti. Geç oluyordu. Annemler endişelenmeye başlayabilirdi.

“Gitmem gerek,” dedim istemeye istemeye.

“Bir gün gelecek, gitmek zorunda olmayacaksın,” diye söz verdi.

Gidip paltomu aldım. Cal beni geçirirken mutluluktan uçuyordum. Eve varana kadar soğuğu hissetmedim bile.

Karanlık Taraf

Litha, 1996

Şimdiye kadar kışı yasadım. Fakat geçen gece ergenlik törenimde, bahar buzların altından yüzünü gösterdi. Bu telema gibiydi. Shelagh yengem ve Beck dayım ritüeli yönettiler. Meclisin yaşlıları etrafımda toplandı. Gözüm bağlandı ve içmem için bana sarap verildi. Sınava çekildim ve elimden geldiğince iyi cevaplar vermeye çalıştım. Gözlerim kapalı hâlde bir çember oluşturdum, rünik sembolleri çizdim, telema yaptım. Sahilden esen rüzgâr Kuzey Denizi'nin kurak soğukluğunu getirirken yaz gecesinin ılıklığı kaybolup gitti. Biri hançerin keskin ucunu sağ gözüme yaklastırdı ve öne gelmemi söyledi. Daha önce kör olmuş bir meclis üyesi görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım, aklıma kimse gelmedi, ben de öne doğru yürüdüm ve hançerin keskin ucu kayboldu. Karanlıkta tek başıma ergenlik töreni sarkımı söyledim. Büyünün ağırlığını içimde hissederek ve süpürge otlarıyla kaplı tarlanın zeminine ayaklarımı

urarak. Şarkımı söyledim, telema içime geldi, ayaklarımı yerden kesti ve kendimi çok büyük ve güçlü hissettim. Nese ve bilgiyle dolup taşıyordum. Sonra gözlerim açıldı, ergenlik törenim sona erdi. Cadılık yapabilecek kadar büyümüştüm, artık tam bir cadıydım. Şarap içtik ve herkesi kucakladım. Hatta Beck dayım bana sarılırken benimle gurur duyduğunu söyledi. Kuzenim Athar benimle dalga geçti fakat ben sadece gülümsedim. Daha sonra Molly Fi yakaladım ve ona esaslı bir öpücük verdim. Ama o beni geri iterek beni Shelagh yengeme sikâyet etmekle tehdit etti.

Sanırım düşündüğüm kadar yetişkin değildim.

-Giomanach

Cuma günü uyandığımda gördüğüm kâbuslardan parçalar sanki yırtılmış afişler gibi zihnimi kaplamıştı. Kendimi bu durumdan kurtarmak için birkaç defa gerindim. Ve sonunda kâbuslar kayboldular. Ne oldukları konusunda hiçbir fikrim yoktu: Ne aklımda kalan görüntü vardı ne de bana ipucu verebilecek belirgin hisler. Tek bildiğim kötü olduklarıydı.

Maeve'in Gölgele Kitabı'nı ve Alyce'in verdiği Woodbane kitabını okuduğum için geç vakte kadar uyanık kalmıştım. Maeve'in benim öz annem ve onun da bir Woodbane olduğunu bilmek garip bir durumdu. Tüm hayatım boyunca ailemden farklı hissetmiş ve bunun sebebini düşünüp durmuştum. Şimdi köklerimi bilmeme rağmen eskiye oranla kendimi garip bir şekilde İrlandalı bir cadıdan ziyade bir Rowland gibi hissediyordum.

Camdan bakınca dışarıda berbat ve soğuk bir hava olduğu anlaşılıyordu. Yatağıma gömüldüm, yanımda sessizce uyuyan aşırı sevimli bir kedi yavrusu vardı.

Yani yataktan kalkmam imkânsız gibi bir şeydi.

Mary K., “Morgan, acele etmen gerek!” diye telaşla bağırdı. Odama daldı ve yorganı üstümden çekti. “Okula gitmek için on dakikamız var. Kar yağdığı için bisiklete binemiyorum. Haydiii!”

Kahretsin, diye düşündüm teslim olarak. Bir gün gerçekten de içimdeki okula gitmeme arzusuna uyararak okulu kıracağım.

Okula vardığımızda son zil çalıyordu. Yoklamada adım okunurken içeri sızdım. “Burada!” dedim gereksiz yere. Nefes nefese sırama oturdum. Tamara bana bakarken fırçamı çıkardım ve saçımdaki düğümleri açmaya başladım. Odanın diğer ucunda Bree, Chip Newton ile konuşuyordu. Sky ve Raven ve cadı meclislerini ve Sky’ın onlara nasıl karanlık taraftan bahsettiğini düşündüm. Karanlık taraf hakkında kafamda hâlâ net bir fikir yoktu. Sadece Wicca kitaplarımdan okuduğum birkaç muğlak paragraf vardı. Bu konuda daha fazla araştırma yapmalıyım. Alyce’in bana verdiği Woodbane kitabını bitirmem gerekiyor. Cal bana aslında karanlık taraf diye belirgin bir şey olmadığını söylemiş onun yerine büyük Wicca çemberinden bahsetmişti. Belki de gidip Alyce’e sormalıyım.

Bree’ye baktım, sanki ona bakarsam neler yaptığını ya da aklından neler geçtiğini bilebilecektim. Eskiden onun gözlerine baktığımda hayatında neler olup bittiğini hemen anlayabilirdim ve sadece bakışarak benim hayatımda olan bitenleri ona anlatabilirdim. Ama artık öyle değil. Şimdi başka diller konuşuyoruz.

Garip bir gündü.

Okulda Matt gözlerini benden kaçırdı. Jenna gergin görünüyordu. Cal iyiydi, ikimiz de artık daha da yakın olduğumuzun farkındaydık. Gelecek hakkında planlar yapmıştık. Her karşılaştığımızda birbirimize bakıp gülümserdik. O benim gün ışığımdı. Robbie'nin yanında kendimi her zamanki gibi iyi hissediyordum. Daha önce onu fark etmeyen kızların onunla konuşmak için nasıl da yollarını değiştirdiğini, onu nasıl da ev ödevleri satranç ya da müzik zevkleri ile ilgili aptal sorularla meşgul ettiklerini görmek çok ilginçti. Ethan ve Sharon hâlâ kedi gibi birbirlerinin etrafında dönerek flört ediyorlardı.

Fakat gün boyu kendimi rahatsız hissettim. Yeterince uyuyamamıştım ve kafamı kurcalayan onlarca soru vardı. Bir türlü rahatlayıp kendimi derse veremedim. Maeve'in kitabında okuduklarım kafamda dönüp duruyordu. Düşüncelerim Hunter'ın garip davranışlarına takılıyordu. Sonra aklıma Cal'le şöminenin önünde yatışımız ve içimin aşkla dolması geliyordu. Niye konsantre olamıyordum? Enerjimi odaklayabilmek için ya yalnız olmam gerekiyordu, ya da daha da iyisi Cal ile birlikte.

Okuldan sonra arabasının yanında Cal'i bekledim. Matt ile konuşuyordu. Neler konuştuklarını merak ettim. Matt rahatsız görünse de, Cal'i dinlerken sürekli başını sallıyordu. Cal sanki onun kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Jenna'nın arkasından iş çevirip Raven ile takılmasının hiç de hoş bir hareket olmadığını ona söylüyordur umarım.

Sonunda Cal beni fark etti. Doğrudan yanıma geldi. Kollarını bana doladı ve beni sertçe arabasına yasladı. Nell

Norton'ın oradan geçerken bizi kışkandığını fark etmek, hoşuma gitti.

"Şu an için bir planın var mı?" diye sordum. "Biraz takılalım mı?"

"Keşke," dedi. Saçımdan tutarak alnımı öptü. "Annemin şehir dışından misafirleri var ve benim onlarla tanışmamı istiyor. Manhattan'daki eski meclisinden birileri."

"Annenin kaç tane meclisi var ki?" diye sordum merakla.

"Hım, bir düşüneyim," dedi Cal. İçinden sayarak, "Sekiz sanırım. Her gittiği yerde yeni meclis kuruyor, çok güçlendiklerinden emin olarak bekliyor, sonra yeni bir lider eğitiyor. Ve hazır oldukları zaman, yoluna devam ediyor." Bana bakıp gülümsedi. "Aynen Wicca'nın Jonny Appleseed'i gibi."

Güldüm. Cal beni tekrar öptü ve arabasına bindi. Ben de Das Boot'a doğru yürüdüm. Hemen yanımda bir minibüs durdu ve penceresi açıldı. "Jaycee ile eve gidiyorum!" diye seslendi Mary K. Karşılıklı birbirimize el salladık. Robbie'nin arabasıyla uzaklaştığını gördüm ve yan sokakta Bree'nin BMW'sine binip gittiğini. Keşke nereye gittiğini bilseydim ama onu takip edecek ne duygusal ne fiziksel enerjim vardı.

Onun yerine Red Kill'e doğru yola çıktım.

Pratik telema dükkânı tütsü, çay ve mum kokuyordu. İçeri girdim ve sabah yataktan kalktığımdan beri ilk defa kendimi rahat hissettim. Bir süre kapının hemen yanında durup ısınmaya çalıştım. Akciğerlerimin genişlediğinin buzunun çözüldüğünü hissettim. Kar yüzünden saçlarım nemliydi. Ben de kurusunlar diye kafamı salladım. Kasanın arkasında duran David bana baktı ve dikkatle incelemeye başladı.

Gülümsemiyordu, fakat gözlerinden beni gördüğüne sevindiği anlaşıyordu. Sonunda ona alışmaya başlamıştım. Onu görmek eski bir arkadaş görmek gibiydi. Onunla Alyce gibi hemen yakınlaşmamıştım ve sebebini bilmiyordum. Belki de yavaş yavaş bunu aşıyordum.

“Merhaba, Morgan,” dedi. “Nasılsın?”

Bir an için düşünüp yorgun bir gülümsemeyle kafamı sallayarak, “Bilmiyorum,” dedim.

O da başını salladı. Sonra perdeli bir kapıdan içeri girdi ve aradan küçük karışık odayı gördüm. İçerde üç tane iskemle, yıpranmış bir masa, küçük bir buzdolabı, ikili bir ocak vardı. Su ısıtıcısı ötmeye başlamıştı. *Garip*, diye düşündüm. Geleceğimi önceden biliyor olabilir miydi?

“Çay sana iyi gelecek, sanırım,” diye seslendi.

İçtenlikle, “Çay harika olur,” dedim. Bana gösterdiği dostluğu kabul etmeye karar vermiştim. “Teşekkürler.”

Eldivenlerimi ceplerime soktum. Etrafa bakındım, kimse yoktu. “Sakin bir gün ha?” diye sordum.

David, perdenin arkasından, “Sabahtan birileri vardı, fakat akşamüstüne doğru ortalık sakinleşti. Bu hâlini daha çok seviyorum,” diye yanıtladı.

Acaba bu işten para kazanıyorlar mı, diye düşündüm.

“Hıım, bu dükkânın sahibi kim?” diye sordum.

“Aslında, dükkân Rose halama ait,” dedi David. “Fakat artık çok yaşlandı, buraya çok sık uğrayamıyor. Üniversiteden mezun olduğumdan beri yıllardır ara ara burada çalışırım.” Çay kaşığının çıkardığı sesleri duydum. David perdenin arkasından dumanları tüten iki kupayla geldi. Birini bana uzattı.

Değişik kokuyu içime çekerek minnettarlıkla kupayı elime aldım.

“Teşekkürler. Bu ne çayı?”

David gülümseyerek kendi bardağından bir yudum aldı. “Sen tahmin et.”

Pek de emin olamayarak ona baktım, o ise sadece bekledi. Bu bir test miydi? Gözlerini üzerimde hissederek gözlerimi kapattım ve derin derin kokladım. Çayın birden fazla kokusu vardı: Hepsi iç içe geçerek tatlı bir bütünlük oluşturuyordu, bu kokuları birbirinden ayıramadım.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Biliyorsun,” dedi David beni yüreklendirmeye çalışarak. “Sadece dinlemeye çalış.”

Gözlerimi tekrar yumdum. Havayı ciğerlerime doldurdum kupanın içinde çay olduğu bilgisini göz ardı ederek sadece kokuya konsantre oldum. Su buharının taşıdığı özelliklere. Düşüncelerimi susturarak ve vücudumu gevşeterek yavaşça nefes alıp verdim. Sessizleştikçe kendimi çayın bir parçası gibi hissetmeye başladım. Zihnimde hafifçe yükselerek süzülen buharın havanın içinde çözüldüğünü canlandırdım.

Konuş benimle, diye düşündüm. Bana tabiatını göster.

Su buharı zihnimde halkalar çizerek aynen çözülen bir makara gibi dört farklı kola ayrıldı. Bir sonraki nefesimde bir çayırılığın ortasında yalnızdım. Hava güneşli ve sıcaktı. Mükemmele yakın pembe ve yuvarlak bir goncaya uzandım. Burnumu kaşındıran güzel aromasını duydum ve güzelliğinin içinde kayboldum.

“Gül,” diye fısıldadım.

David ses çıkarmadı.

Makaranın bir sonraki koluna yönelip buharı takip ettim. Onun toprağın altından çıkarıldığını, sert kabuğuna bulaşan siyah çamuru gördüm. Yıkayıp, soyulunca ve pembe etli kısmı rendelenince etrafa keskin bir koku yayıldı.

Başımı sallarken, “Ooo, zencefil,” diyerek listeye ekledim.

Üçüncü buhar ise sıra sıra uzanan mor çiçeklerle bezeli gümüş-yeşil renkte alçak boylu bir bitkiye aitti. Hayatımda görmediğim kadar çok arı, bu bitkinin etrafında dönüp duruyordu. Böceklerden oluşan, yaşayan bir örtüyle sarılmışlardı sanki. Sıcak güneş, kara toprak ve sonu gelmeyen vızıltılar beni sersemletti.

“Lavanta.”

Son koku daha odunsuydu, diğerlerinden daha az bildik, o kadar da güzel olmayan. Yine alçak boylu iğne yapraklı, üzeri minicik çiçeklerle dolu. Yaprakları elimle ezerek kokladım. Toprağımsı, farklı, neredeyse çirkin denebilecek bir koku. Ama diğer kokularla karışınca tam kararında bir bütün oluşturuyordu. Çiçek kokularının tadına güç ekliyor, zencefilin keskinliğini yumuşatıyordu.

“Sanırım, takke otu,” dedim şansımı deneyerek. “Ama tam da emin değilim.”

Gözlerimi açtığımda David beni izliyordu.

“Çok iyi,” dedi başını sallayarak. “Hatta çok çok iyi. Takke otu çok eski bir bitki. Çiçekleri gerginliği azaltır.”

Bu arada çay biraz soğumuştur bir yudum aldım. Şu anda tatları tam da ayırt edemiyordum. Daha çok kokuların farkındaydım, beni ısıtmalarına ve içimi iyileştirici, rahatlatıcı ve

sakinleştirici etkileriyle doldurmalarına izin verdim. Tezgâhın önündeki bir sandalyeye çöktüm. Ama birden hayatımın tüm karışıklığı içimi tekrar sardı ve boğulacak gibi oldum. Matt ve Jenna, Bree ve Raven, Hunter, bir Woodbane olmak, Mary K. ve Bakker... Çok yorucuydu. Düzgün giden tek şey Cal'di.

Kendimi, "Bazen sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi geliyordu," derken buldum. "Her şeyin daha basit olmasını istiyorum. Ama her şeyin ve herkes birçok katmandan oluşuyor. Ve birini öğrenir öğrenmez, diğeri ortaya çıkıyor ve yeni baştan başlamak zorunda kalıyorsun."

"Daha fazla şey öğrendikçe, öğrenecek yeni şeyler çıkıyordu karşına," diye onayladı David. "Hayat böyle bir şey. Wicca böyle bir şey. Sen de böylesin."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kendini tanıdığını zannediyorsun ve sonra bir şey daha, bir şey daha öğreniyorsun. Kendini ve insanlarla ilişkini baştan gözden geçirmen gerekiyor." Çok gerçekçi konuşuyordu.

"Yani bu herkesin mi başına geliyor, özellikle benim mi?" diye sordum.

Dışarıda zayıf öğleden sonra güneşi direnmeyi bıraktı ve gri bulutların ardında kayboldu. Dükkânın girişine park ettiğim Das Boot'un silüetini seçebiliyordum. Üstü daha şimdiden birkaç santim kar ve buzla kaplanmıştı.

"Herkes böyle," dedi gülümseyerek, "ama ben özel olarak senden bahsediyordum."

Gözlerimi kırptım, ne demeye çalıştığını tam olarak anlamamıştım. David bir seferinde cadı değilmiş gibi davranan bir cadı olduğumu söylemişti.

“Hâlâ bir cadı değilmiş gibi mi davrandığımı düşünüyor-sun?” diye sordum.

Böyle söylediğini biliyor olmamı pek de umursamamış gibiydi. “Hayır.” Duraksadı ve kafasını toplamaya çalıştı. Başını kaldırıp yüzüme baktı. Koyu renk gözleri sakindi. “Daha çok kendini olduğu gibi yansıtmıyor gibisin çünkü ne olduğundan, kim olduğundan emin değilsin. Ben tüm hayatım boyunca, yani otuz iki yıldır cadı olduğumu biliyorum.” Yine durdu sanki ne diyeceğini düşünüyordu. “Ben bir Burnhide’im. Bu sadece benim kim olduğumu değil, ne olduğumu da belirliyor. İçim dışım bir. Daha yeni keşfettiğin için senin durumun farklı.”

“Bir Woodbane’im.” diye araya girdim.

Bana baktı. “Cadı olduğunu yeni keşfettiğin için diyecektim. Ama şimdi bir Woodbane olduğunu da biliyorsun. Bunun senin için ne anlama geldiğini daha yeni yeni keşfetmeye başladın. O yüzden başkaları için ne ifade ettiğini tahmin etmen de çok zor.”

Başımı salladım. Mantıklı konuşuyordu. “Alyce bir kere-sinde bana ikinizin de doğuştan cadı olduğunuzu ama hangi klandan olduğunuzu bilmediğinizi söylemişti. Ama sen bir Burnhide mısın?”

“Evet. Burnhide’lar genellikle Almanya’da yaşarlar. Benim ailem de oralı. Biz hep Burnhide idik. Doğuştan cadılar arasında senin klanının yeri hep özeldir. Bugünlerde cadıların çoğu klanlarına dair bilgileri kaybettiler. O yüzden birini yeterince iyi tanımadan hangi klandan olduklarını söylemezler.

Bana güvendiği için mutlu hissettim. “İşte ben bir Woodbane'im,” dedim.

David önyargısız gülümsedi. “Ne olduğunu bilmek güzel,” dedi. “Ne kadar çok bilersen o kadar çok bilirsin.”

Güldüm ve çayımı içtim.

“Klanları anlamamanın bir yolu var mı?” diye sordum. “Leapvaughn’lerin genellikle kızıl olduklarını okumuştum.”

“Bu çok da güvenilir bir bilgi değil,” diye yanıtladı David. Telefon çaldı, bir an için konsantre oldu, sonra açmamaya karar verdi. Arka odada telesekreter devreye girdi.

“Mesela, Burnhide’ların çoğunluğu koyu renk gözlüdür ve saçları erken beyazlar. Kendi gümüş rengi saçlarını işaret etti. “Ama bu, her koyu renk gözlü, gri saçlı kişinin Burnhide olduğu ya da bütün hepsinin böyle görüldüğü anlamına gelmez.”

Birden aklıma bir fikir geldi. “Peki buna ne dersin?” diye sordum. Tişörtümü yukarı kaldırdım ve sağ tarafımdaki doğum lekesini gösterdim. Öğrenme ihtiyacım utanma duyuma baskın çıkmıştı.

“Evet, Woodbane hançeri,” dedi David, hiç düşünmeden. “Aynı şekilde hepsinde bundan yoktur.”

Tüm hayatım boyunca bu izi taşıdığımı öğrenmek şok ediciydi, bilmeden bir klanın sembolünü üstümde taşımak.

“Peki ya... Uluslararası Cadılar Konseyi?” diye sordum, zihnimi meşgul eden düşüncelere kulak vererek.

Kapıdaki pirinç zil çaldı, benim yaşlarımda iki kız içeri girdi. Hislerimi yokladım ve onların büyüden uzak sıradan kızlar olduklarını okudum. Yavaşça dükkânda dolaşmaya, fısıldayıp gülüşmeye ve etraftaki şeyleri incelemeye başladılar.

“Bu bağımsız bir konsey,” dedi David yumuşak bir ses tonuyla. “Modern çağdaki bütün klanları temsil edecek şekilde tasarlanmış yedi büyük klanla ilişkili olmayan yüzlerce değişik klan var. Asıl amacı büyüünün uygunsuz kullanımını kontrol edip cezalandırmak... Başkalarının üzerinde hâkimiyet oluşturmak için kullanılan telemayı örneğin. Ya da insanların bilgi ve onayı olmadan onların hayatlarına müdahale eden büyülerin. Zarar vermek için kullanılanları.”

Kaşlarını çattım. “Yani bir çeşit Wicca polisi gibiler.”

David kaşlarını kaldırdı. “Konseyi bu şekilde görenler yok değil.”

“Birinin kötü niyetlerle telema kullandığını nasıl anlıyorlar?” diye sordum.

Arkamızda geçen kızlar kitap bölümünden ayrılarak el yapımı güzel mumlara bakarak kendilerinden geçtiler. Penis şeklindeki mumların önüne gelmelerini sabırsızlıkla bekledim.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı bir tanesi ve ben sııttım.

“Konseyde özel olarak böyle cadıların peşinde olan kişiler var,” diye açıkladı David. “Biz onlara araştırmacılar deriz. Kara büyüü ya da gücün kötüye kullanımını araştırırlar.”

“Araştırmacılar mı?”

“Evet. Bekle bir saniye. Onlar hakkında sana daha fazla şey anlatabilirim.” David tezgâhın arkasından çıktı ve kitap reyonunun önüne gitti. Bir rafın önünde bir süre durdu, sonra eski ve cildi parçalanmış bir kitap seçip, raftan aldı. Yanıma döndüğünde çoktan sayfaları karıştırmaya başlamıştı. “İşte burada,” dedi. “Şunu dinle.”

Okumaya başladığında çayımı yudumlayarak ona baktım.

“Üzülerek söylüyorum ki aramızda Yüksek Konsey’in bilgeliğini ve amacını onaylamayanlar var. Ayrı, gizli ve diğer cadılardan kopuk yaşamak isteyenler var. Tabii ki kimse özel bilgilerini gizlemek istiyor diye bir klanı suçlayamaz. Klanların kendi büyülerinin, tarihlerinin ve ritüellerinin kendilerine has olduğunu kabul ediyoruz. Ama bu modern zamanda birleşmenin daha akıllıca olduğunu gördük, mümkün olduğunca çok şey paylaşmanın ve kendi türümüzle işbirliği yapmanın ve kutlamanın mümkün olduğu bir cadı toplumu yaratmanın. Uluslararası Cadılar Konseyi’nin amacı işte budur.”

Bir an duraksadı ve bana baktı.

“Bu kulağa iyi bir şey gibi geliyor,” dedim.

“Evet,” dedi ama sesinin tonu biraz garipti. Gözleri sayfanın sonuna kaydı. “İnsan iş birliği yapmayı ve gücünü konseyin uygun gördüğü şekilde kullanmayı reddedenleri sorgulamadan edemiyor. Geçmişte öğretilen sapma sayısız kimsenin mahvına sebep oldu. Yalnız olursan kuvvetli olmazsın ve kutusal olmayan şekilde telema yapmak pek de zevkli değil. İşte bu yüzden araştırmacılar var.”

Araştırmacılar derkenki ses tonu içimi ürpertti. “Peki tam olarak ne yapıyorlar?” diyerek üstüne gittim.

“Araştırmacılar sınırların dışına çıkan cadıların peşine düşmek üzere seçilmiş kişilerdir,” diye devam etti. “Eğer aktif olarak konsey kararlarına aykırı davranan cadıları yakalarlarsa, onlara ya da başkalarına zarar vermek için çalıştıklarını anlarlarsa, cezalandırma yetkileri olan kişilerdir. Dünya bir kez

daha bizi denetlemeye karar vermeden kendi içimizden birileri tarafından denetlenmek daha iyi.” David kitabı kapattı ve tekrar bana baktı. “Bunlar Birgit Fallon O’Roark’ın sözleri. 1820’lerden 60’lara kadar Konsey’in baş rahibiydi.”

Çayım soğumaya başlamıştı. Bir dikişte bitirdim ve kupayı tezgâhın üzerine koydum. “Konsey’e karşı çalışan cadıları buldukları zaman araştırmacılar tam olarak ne yapıyorlar?” diye sordum.

“Genelde onlara bağlayıcı büyüler yapıyorlar,” dedi David endişeyle. Sesi değişmişti, sanki söylediği laflar ona acı veriyordu. “Böylece bir daha telema yapamıyorlar. Yapabileceğin şeyler var, bazı otlar ve mineraller enjekte edebilirsin... Böylece içlerindeki telema gücüyle bir daha bağlantıya geçemezler.”

Sanki üzerimden soğuk bir rüzgâr geçti. Midem kasıldı. “Bu kötü bir şey mi?” diye sordum.

“Çok kötü,” dedi David. “Büyücü olup da o gücü kullanmamak, sanki boğulmak gibi bir şey. Canlı canlı toprağa gömülmek gibi. Birinin aklını kaçırmasına sebep olmaya yeter.”

Maeve ve Angus’u düşündüm. Amerika’da yıllarca güçlerini kullanmadan yaşamışlardı. Buna nasıl katlandılar? Bu onları nasıl etkiledi? Boğucu rüyalarımı düşündüm; ne dayanılmaz olduklarını. Wicca’dan uzak yaşarken bu onların her gün hissettikleri bir duygu muydu?

“Ama eğer gücünü kötüye kullanıyorsan, bir araştırmacı er ya da geç peşine düşer,” dedi David kafasını sallayarak. Şimdi daha yaşlı görünüyordu. Zihni sanki hiç mi hiç bilmek istemediğim anılarla doluydu.

“Hım.” Dışarıda hava kararıyordu. Cal’in kimlerle buluştuğunu merak ettim ve akşam arayıp aramayacağını. Hunter gerçekten de Konsey üyesi miydi acaba? Daha çok Konsey’in peşine bir araştırmacı takacağı kötü cadılara benziyordu.

Maeve ve Belwicker’taki diğer cadıların kötülükten gerçekten uzak durup duramadıklarını merak ettim. Karanlık taraf reddedilmeye izin verir miydi?

“Karanlık taraf diye bir şey var mı?” dedim, şansımı denemek istemiştim. David’in geri çekildiğini hissettim.

“Oo, evet,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Karanlık taraf diye bir şey var.”

Yutkundum ve Cal’i düşündüm. “Biri bana karanlık taraf diye bir şey olmadığını söyledi. Wicca’nın büyük bir çember gibi olduğunu ve içindeki her şeyin birbirleri ile bağlantısı olduğunu, sanki hepsi aynı şeyin parçası gibi. Yani biri karanlık biri aydınlık olan iki taraf yokmuş.”

“Bu da doğru,” dedi David düşünceli düşünceli. “İyiye ve kötüye kullanılan büyüden bahsederken aydınlık ve karanlık deriz, genel bir isim vermek adına yani.”

“Yani aslında iki farklı şey var?” diye üsteledim.

David parmağını yavaşça fincanının kenarında döndürdü. “Evet. Farklılar ama birbirlerinin tam zıttı değiller. Bazen yan yana dururlar, nerdeyse aynı görünürler. Felsefeye ve olayları yorumlama şekline göre göze değişik görünebilir. Büyünün ruhuyla ilgilidir, irade ve niyetle ilgili.” Başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. “Çok karmaşık, anlayacağın. Bu yüzden hayatımız boyunca okuyup öğrenmeye devam ediyoruz.”

“Peki birinin karanlık tarafta olduğunu, kötü olduğunu ve onlardan uzak durman gerektiğini söyleyebilir misin?”

David yine endişeli gözüktü. “Diyebilirsin. Ama bu resmin tamamı olmaz. Kötü amaçlar için telema kullanan cadılar var mı? Evet. Kendi çıkarları için bilerek başkalarına zarar veren cadılar var mı? Evet. Bazı cadıları durdurmak mı gerek? Evet. Ama genelde o kadar da basit değildir.”

Wicca’da hiçbir şey basit değil, diye düşündüm. “Şey, ben artık eve gideyim,” dedim, kupamı tezgâhın üzerine iterken. “Sohbet için teşekkürler. Ve de çay için.”

“Benim için zevkti,” dedi David. “Ne zaman konuşmaya ihtiyacın olursa gelebilirsin. Bazen Alyce ve ben... Senin için endişeleniyoruz.”

“Benim için mi?” diye sordum. “Neden?”

David’in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. “Çünkü sen kendini tanıma sürecinin tam ortasındasın,” dedi nazikçe. “Kolay olmayacak. Yardıma ihtiyacın olabilir. Bize istediğin her şeyi sorabilirsin.”

“Teşekkürler,” dedim bir kez daha. Kendimi güvende hissediyordum ama hâlâ ne demek istediğini tam anlayamamıştım. Pratik Telema Dükkânı’nın sığağını bıraktım ve arabama doğru ilerledim. Geri geri giderken araba biraz kaydı ama Widow’s Vale’e giden yola çıktığımda farlarım her biri eşsiz ve büyümlü kar tanelerini aydınlatıyordu.

Geleceği Görmek

Litha, 1996

Bu sabah erken saatte Beck dayımıla kayalıklara oturduk ve g nesin doğusunu izledik. Bir cad  olarak izlediğim ilk gün doğumuydu. Bana annem ve babam hakkındaki gerçeği anlattı. Kayboldukları zamandan beri, g zyaslarımıla kavgattim, kendimi çocukça bir  zdiraba teslim etmemeye çalıştım.

Ama bugün gözüm yaslarla doldu. Ve artık büyük adam olmam gerektiği işin kendimi garip hissettim. D kt ğ m g zyaslarımı kendime sakladım, yıllarca bastırđđım öfkeye karşılık. Artık Beck dayımın gerçekleri benden saklamak işin iyi nedenleri olduğunu biliyordum. Annem ve babam beni, Linden ve Alwyni korumak işin ortadan kaybolmuşlardı. Onlardan sadece bir kez, iki yıl önce haber aldığını anlattı bana. Onların nerede olduklarını öğrenmek işin hiç okuma yapmadđđını.

Ve neden olduğunu biliyorum.

Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum, nereye gittiğimi, ne olacağımı ve hepsi eğlenceli olacak. Ve ne yaparsam yapayım kendi adıma olacak. Ailemi parçalayanların pesine düşeceğim. Ve hepsinin alınlarına kendi kanlarıyla Yr'yi kazıyana kadar da durmayacağım.

-Giomanach

Arkamda farları gördüğümde evimden sadece birkaç kilometre uzaktaydım. Önce arkamda hiçbir şey yoktu, görünürde başka araba yoktu. Sonra bir köşeyi döndüm ve dikiz aynamda uzunlarını yakmış bir araba belirdi. Kör edici bir ışıktı, sanki arabanın içinden geliyordu. Gözlerimi kıstım ve birkaç defa frene bastım. Her kimse ne beni geçti ne de uzunları söndürdü. Sonra farlar daha da yaklaştı.

Das Boot'u yavaşlattım, ayrıl kışkımdan mesajını vermeye çalışıyordum. Ama sanki diğer araba tamponuma yapışmış gibiydi. Resmen beni takip ediyordu. Kim beni böyle takip ediyor olabilirdi ki? Kötü bir şaka gibiydi. Babasının arabasını kaçırın yaramaz bir çocuk mu? Virajı alırken hafifçe patinaj çektim. Araba beni izlemeye devam etti. Artık huzursuzlanmaya başlamıştım. Silecekler de kalbimin hızına ayak uyduruyor hızla yağın karı camdan süpürüyorlardı. Yolda başka hiçbir ışık yoktu. Yani arkamdaki arabayla baş başaydık.

Tamam. Belli ki kötü bir şey vardı. Araba kaçırınlar hakkında kötü hikâyeler dinlemiştim. Ama benimkisi 71 model bir Vailant'tı. Onu çok sevmeme rağmen çalmaya kalkışacak

kimse olduğunu sanmıyordum, özellikle de bir kar fırtınasının ortasında. O zaman bu manyak ne yapmaya çalışıyordu?

Gözlerimi dikiz aynasına diktim. Göz bebeklerim ışıktan yanıyordu. Gözlerimi kırptım ve mor noktalardan daha fazlasını görmeye çalıştım. Öfkem yavaş yavaş yerini korkuya bırakıyordu. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum... Tabii o kör edici ışıklardan başka. Sanki her geçen saniye farların gücü daha da artıyordu. Ama neden bilmiyorum, diğer arabanın motor sesini duyamıyordum. Sanki...

Telema gibiydi.

Bu sözcük beynimde yankılandı.

Dudaklarımı ısırdım. Belki de arkamda araba falan yoktu. Belki de o ışıklar büyümlü bir gücün yansımasıydı. Hunter Niall'ın Cal'in arabasının altına eğilen görüntüsü gözümün önüne geldi. Ve Cal'in bana gösterdiği üzerine rünik sembol kazınmış o taş. Hunter'ın bize bir defa telema yapmaya çalıştığını biliyorduk. Ya yine yapıyorsa?

Ev, diye düşündüm. Bir an önce eve varmalıyım. Dikiz aynamı kapattım yoksa ışık beni kör edecekti. Ama eve varmama bir kilometreden fazla vardı. Yani bayağı uzaktı. "Kahretsin," diye mırıldandım sesim titriyordu. Sağ elimle arabanın paneline semboller çizmeye başladım. Korunma için Eolh, güç için Ur ve seyahat için Rad...

Sanki ışık şimdi daha da parlaktı. Direksiyonu tutan sol elim istemeden kaydı. Tekerimin altına bir şey girdi.

Ne olduğunu anlamadan araba kaymaya başladı ve yolun kenarındaki hendeğe doğru gidiyordu. Tanrıçam, diye bağırdım içimden. Korku ve adrenalin vücudumu sardı, sanki gö-

rünmez oklar saplanıyordu. Direksiyona hâkim olmaya çalıştım. Fakat kontrolü tamamen kaybettim. Lastikler acı acı öttü. Das Boot yana kayarak büyük beyaz bir kar dağına tosladı.

Sonraki birkaç saniye sanki yavaş çekim gibiydi. Kulakları tırmalayan bir gürültüyle arabanın burnu buz kütesine girdi. Ben koltuğumda ileri fırladım ve farların paramparça oluşunu duydum. Sonrası sessizlik. Araba artık hareket etmiyordu. Birkaç saniye boyunca donup kalmış gibi orada öylece oturdum, hareket edemiyordum. Tek bildiğim şey hâlâ nefes alıp verdiğimdi. Düzensiz ve kesik kesikti.

Tamam dedim sonunda kendi kendime. Yaralanmadım.

Başımı kaldırdığımda bir an iki kırmızı ışığın karanlıkta kaybolduğunu gördüm sanki.

Gözlerimi kısıtım. Demek ki... Arkamdaki gerçek bir arabaymış.

İç çekerek motoru kapattım. İterek kapıyı açtım ve kendimi dışarı attım. Das Boot'un ön tarafının nasıl yamulduğunu düşünürken bu pek de kolay olmadı. Konsantre olmakta zorlanıyordum ama büyücü gözümü açıp arabanın kaybolduğu yöne doğru baktım. Tek gördüğüm şey ağaçlar, uyuyan kuşlar ve diğer gece yaratıklarıydı.

Araba gitmişti.

Kapıya yaslandım. Hâlâ nefes nefeseydim. Ellerimi ceplerime sokup yumruklarımı sıktım. Gördüğüm ışığın telema olmadığını bilsem de içimdeki korku dinmek bilmiyordu. Biri arabamı yoldan çıkarmıştı. Das Boot hendeğe saplanmıştı. Boğazım düğümlendi. Bir yaprak gibi titriyordum, gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Neler oluyordu? Kazadan

hemen önce ön panele çizdiğim rünik sembolleri hatırladım. Onları tekrar havaya çizdim. Eolh, Ur, Rad. Bu beni biraz sakinleştirmişti. En azından ne yapmam gerektiğine karar verecek kadar.

Aslında yapılacak tek bir şey vardı, kalan yolu eve kadar yürümek zorundaydım. Cep telefonum yoktu o yüzden arayıp yardım çağıramazdım. Zaten bu karanlık yolun kenarında tek başıma donarak beklemek de istemiyordum.

Ön kapıyı tekrar açarak sırt çantamı almak için içeri girdim ve sonra da Das Boot'u dikkatlice kilitledim. Başımı salladım. Eve kadar uzun ve acılı bir yürüyüş beni bekliyordu. Ama sırt çantamı omzuma alır almaz zayıf bir ışık çevremdeki kar tanelerini aydınlattı ve hafif bir motor gürültüsü duydum. Arkamı döndüm ve bir arabanın yavaşça bana doğru geldiğini gördüm... Işıkların kaybolduğu yönden.

Kurtarılnma ihtimalinin verdiği bir anlık rahatlama araba benden dört-beş metre kadar uzakta durunca kayboluverdi. Farlar o kadar parlaktı ki bunun aynı araba olduğunu anladım. Belki de arabayı süren kişi geri dönüp işimi bitirmeye karar vermişti ya da...

İçim korkuyla doldu. Plaka, sütlü kahverengi BMW... Daha camı açmadan tanımıştım. Bu Bree'nin arabasıydı.

Bree sürücü koltuğundan bana bakıyordu, gözlerine siyah kalem çekmişti, beyaz teni her zamanki gibi kusursuzdu. Birkaç dakika sessizce birbirimize baktık. Umarım ne kadar dehşete kapıldığım yüzümden belli olmuyordur. Güçlü görünmek istedim.

"Ne oldu Morgan?" diye sordu.

Ağzımı açtım ve hemen kapattım. Gözlerimi kısıtım. Korkunç bir düşünce beni yakaladı. Beni hendeğe sürükleyen Bree olabilir miydi?

Gayet mümkündü. Yolda başka araba yoktu. İlerden bir U dönüşü yapıp bana neler olduğu görmek için geri dönmüş olabilirirdi fakat... Bree mi? Bana zarar vermek mi?

Tuvalette duyduklarını hatırla, dedi içimden bir ses. Senin bir tutam saçını bir cadıya verdi o. Hatırla.

Belki de her şey sonsuza kadar değişmişti. Belki de Bree beni artık hiç önemsemiyordu. Ya da belki de Sky Eventide onu buna zorlamıştı. Beni korkutması için aynı onu benim saçımı getirmeye zorladığı gibi. Kafamda binbir türlü düşünce dönüp duruyordu. Bağırarak istiyordum: Ah, Tanrım, Bree, seni kandırmalarına izin verme! Senin için endişeleniyorum. Seni çok özledim. Aptallık ediyorsun. Üzgünüm. Seninle konuşmam gerek. bana neler olduğunu biliyor musun? Ben evlatlıkmışım. Doğuştan bir cadıyım. Bir Woodbane'im. Cal konusunda senden özür dilerim...

"Morgan?" diye tekrarladı kaşları çatık.

Boğazımı temizledim. "Buza tosladım," dedim. Gereksiz yere Das Boot'u işaret ettim. "İyi misin?" diye sordu sertçe. "Yaralandın mı?"

Kafamı salladım. "İyiyim."

Göz kırptı. "Eve bırakmamı ister misin?"

Derin bir nefes aldım ama başımı hayır anlamında salladım. Onun arabasına binemezdim. Beni yolun dışına sürükleyen o olma ihtimali varken bunu yapamazdım. Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan biri hakkında böyle kor-

kunç düşüncelerim olmasına inanamasam da bu riski alamazdım.

“Emin misin?” diye ısrar etti.

“Ben hallederim,” diye geveledim.

Başka bir şey demeden camı kapattı ve gitti. Üzerime kar ya da çamur sıçratmamak için gaza yavaşça bastığını fark ettim.

Eve yürürken göğsüm ağrıyordu.

Annemler üzerime atladı. Ama bu iyi geldi. Onlara yolda bir buz kütlesine tosladığımı söyledim ki bir bakıma öyle de olmuştu. Ama bir arabanın beni takip ettiğini söylemedim. Onları gereksiz yere endişelendirmek istemiyordum. Bir çekici aradım ve Das Boot’u eve getirmelerini sağladım. Karnemde üç tane A olduğu için tanrıçaya şükrettim ve Noel için bir cep telefonu istemeye karar verdim.

“Bizimle Çin yemeği yemeye gelmek istemediğinden emin misin?” diye sordu annem iyi olduğuma emin olunca. Annemle babam Eileen teyzem ve Paula ile buluşmaya gidiyorlardı. Önce çevredeki birkaç satılık eve bakacak, sonra da akşam yemeği yiyeceklerdi. Yani geç saate kadar eve dönmeyeceklerdi. Mary K. Jaycee’lerdeydi ve eminim sonra da Bakker’le buluşacaktı.

“Hayır, teşekkürler,” dedim. “Çekicinin gelmesini bekleyeceğim.”

Annem beni öptü. “İyi olduğuna çok sevindim. Yaralanabilirdin,” dedi. Ben de ona sarıldım. Bunun doğru olduğunu biliyordum. Gerçekten de yaralanabilirdim. Eğer yolun başka bir yerinde olmuş olsaydı, on metrelik bir çukura yuvarlanabilirdim. Das Boot’un dik bir yamaçtan aşağı yuvar-

landığını ve alev aldığını gözümde canlandırdım. Tüylerim diken diken oldu.

Annemle babam gittikten sonra, donmuş ravyoli haşlamak için su kaynatmaya başladım.

Elime bir diyet kola aldım ve telefon çaldı. Arayanın Cal olduğunu biliyordum.

“Selam,” dedi. “Ufak bir ara verdik. Ne yapıyorsun?”

“Yemek hazırlıyorum.” İnanılır gibi değildi. Cal’in sesi mucizeler yaratsa da hâlâ biraz titriyordum. “Ben, şey, ufak bir kaza geçirdim.”

“Ne?” Sesi endişeyle doluydu. “İyi misin?”

“Büyük bir şey değildi,” dedim cesurca. “Sadece yoldan çıkıp bir hendeğe düştüm. Şimdi de çekicinin Das Boot’u getirmesini bekliyorum.”

“Gerçekten mi? Neden beni aramadın?”

Gülümsedim. Ravioli’yi suya atarken kendimi daha iyi hissediyordum. “Sanırım daha yeni yeni kendime geliyorum ama iyiyim. Arabam dışında bir şeye zarar gelmedi ve de zaten meşgul olduğunu biliyordum.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Bir daha bir şey olduğunda beni hemen ara,” dedi.

Güldüm. Eğer başka biri olsaydı aşırı tepki verdiği söylerdim. “Denerim,” dedim.

“Keşke gelip seni görebilseydim,” dedi. “Ama birazdan çember başlayacak. Kötü zamanlama. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Bu kadar üzülme.” İç çektim ve tencereyi karıştırdım. “Biliyor musun ben...” cümleyi yarıda bıraktım. Ona Bree’yi gördüğümü ve bütün korkularımı ve şüpheleri-

ni anlatacaktım ama yapmadım. Yaramı kaşımak istemiyordum. Bütün o acı hislerin geri dönmesini.

“Sen ne?” diye sordu Cal.

“Yok bir şey,” diye geveledim.

“Emin misin?”

“Evet.”

O da iç çekti. “Tamam o zaman. Gitmem gerekiyor. Annem çoktan başladı bile. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bitince seni arayamayabilirim. Ve çember sırasında telefon çalarsa biliyorsun ki açmıyoruz. Yani sen de beni arayamayacaksın.”

“Sorun değil,” dedim. “Yarın görüşürüz.”

“Ah, yarın,” dedi Cal neşeli bir ses tonuyla. “Meşhur doğum günü öncesi gecesi. Evet, yarın için özel planlarım var.”

Güldüm, ne plan yaptığını merak ediyordum. Telefondan aptalca bir öpücük yolladı ve kapattık.

Yalnız ve sessiz yemeğimi yedim. Kendi başıma olup konuşmak zorunda olmamak beni rahatlatmıştı. Salonda şöminenin yanında bir sepet dolusu odun gördüm. Birkaç dakika sonra muhteşem bir ateş yakmıştım. Yukardan Maeve’in GK’sını alıp kanepeye kuruldum. Annemin bir dönemki örgü hevesi eşek ölüsü gibi çirkin bir battaniye ortaya çıkarmıştı. Onu üstüme çektim. Az sonra Dagda kanepede yanıma tırmandı ve mutlu mutlu dizlerime yattı. Mırlıyor ve küçük sivri pençeleriyle beni tırmalıyordu.

“Hey, tatlı şey,” dedim sırtını kaşırken. Kucağıma yerleşti, ben de okumaya başladım.

6 Haziran 1977

Bu gece ateşe bakarak geleceği okuyacağım. Cadı gözüm gayet iyi ve büyüm güçlü. Bir defasında suyla denedim ama suda bir şey görmek zor. Angus'a söyledim ama bana güldü. Benim sakar bir kız olduğumu ve muhtemelen bardaktaki suyu dışarı sıçrattığımı söyledi. Şaka yaptığımı biliyordum ama yine de suyla denemedim. Ateş çok farklı. Ateş önüme varlığından haberdar olmadığım kapılar açıyor.

Ateş.

Bu kelime kafamda dönüp durmaya başladı, başımı ki-taptan kaldırdım. Öz annem haklıydı. Ateş çok farklıydı. Küçükken bile ateş çok farklıydı: Sıcaklığı, sarı kırmızı alev-lerin büyüleyiciliği. Kuru odunların yanarken çıkardığı sese de bayılırdım. Bana kahkaha gibi gelirdi, hem heyecan ve-rici hem de korkutucuydu. Aç bir iştah ve hevesli bir yok edicilik.

Gözlerim yanan odunlarda dolandı. Kanepede dikkatlice yer değiştirdim, Dagda'yı rahatsız etmemeye çalışıyordum. Herhâlde şu anda her hâlükârda uyurdu. Alevlere bakarak ka-famı kanepenin arkasına dayadım. GK.'yı kenara koydum. Çok rahattım.

Ateşi okumaya karar verdim.

İlk önce beynimde dönüp duran tüm düşüncelerden tek tek sıyrıldım. Karlı yolda durup bana bakan Bree'nin görün-tüsünden. Hunter'dan. Onun yüzünü akıldan çıkarmak biraz daha zordu. Ne zaman kafamda canlandırısam öfkeleniyor-dum. Tekrar tekrar yüzü gözümün önüne geliyordu, fonda gri gökyüzü, yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Göz bebeklerin-

de yeşil İrlanda çayırlarının yansıması vardı. Küstahlığı etrafa dalga dalga yayılıyordu.

Göz kapaklarım ağırlaştı. Yavaş yavaş nefes alıp verdim. Tüm kaslarımı gevşettim. Kendimi daha derin bir konsantreye teslim ederken çevremdeki şeylerin daha da farkına vardım. Dagda uyurken kalbim daha da hızlı çarpıyordu, odunları yakıp tüketen ateşin estetik neşesi.

Gözlerimi açtım.

Ateş sanki bir aynaya dönüşmüştü.

Alevlerin içinde kendi yüzümü gördüm. Arkama bakıyordum, kucağımda uyuyan bir kedi yavrusu vardı.

Ateş bana, *ne bilmek istiyorsun*, diye fısıldadı. Sesi titrek bir ısıklık gibiydi. Baştan çıkarıcı ama uçucu. Dalga dalga dumanın içinde kayboluyordu.

Hiçbir şey anlamıyorum, diye yanıtladım. İfadem ciddiydi ama alçak sesimde hayal kırıklığım duyuluyordu. Hiçbir şey anlamıyorum.

Sonra ateşin içinde sanki alevden bir perde açıldı. Cal'i gördüm, gözleri gibi altın sarısı bir tarlada yürüyordu. Elini uzatmıştı, çok güzel bir tanrı gibi görünüyordu. Sanki bütün tarlayı bana hediye olarak sunuyordu. Sonra el ele tutuşan Hunter ve Sky hemen arkasında belirdiler. Solgun yüzleri de kendince güzeldi ama birden korkunç bir tehlike hissettim. Gözlerimi kapattım, yoksa yerinden fırlayacaklardı.

Tekrar açtığımda kendimi neredeyse hiç ışık almayan sık ağaçlarla kaplı bir ormanda yürürken buldum. Çıplak ayaklarımla çürümüş yapraklara basıyordum. Ormanda ayakta duran ve ağaçların arkasına gizlenmiş birilerini gördüm. Bir

tanesi yine Sky'dı, döndü ve bana gülümsedi. Platin saçları bir meleğin haresi gibi parıldıyordu. Sonra arkasında duran kişiye doğru döndü: Raven'dı, yine simsiyah giyinmişti. Sky uzandı ve Raven'ı dudaklarından öptü. Çok şaşırdım.

Bir sürü birbirinden kopuk görüntü önümden uçup gitti, takip etmekte zorlanıyordum. Bree'yi öpen Robbie... Arkamdan gözlerinde yaşlarla beni izleyen ailem... Kucağında bir bebekle Eileen teyzem.

Sonra, sanki film bitmiş gibi, bir yenisi başladı. Ağaçların arasından küçük beyaz bir ev gördüm. Açık pencerelerde perdeler dalgalanıyordu. Düzgün iyi bakılmış bir bahçesi ve önünde sıra sıra kasımpatıları vardı.

Evin bir yanında Maeve Riordan duruyordu. Öz annem.

Derin bir nefes aldım. Onu daha önce de küçük bir bebekken beni kucağında tutan hâliyle görmüştüm. Gülümsedi ve bana doğru gelmeye başladı. 80'lerden kalma kıyafetlerin içinde gencecik görünüyordu. Hemen arkasında büyük bir bahçeden sağlıklı fişkırان şifalı otlar ve sebzeler vardı. Onun peşinden gittim, çimenlerle evi birbirinden ayıran dar bir yoldan geçtik. Tekrar yüzüme baktı, diz çöktü ve evin altını işaret etti.

Kafam karışmıştı. Bu ne demekti? Uzaktan bir telefon sesi duydum. Konsantrasyonumu korumaya çalıştım ama sahne yavaş yavaş kayboldu. Gördüğüm son şey öz annemin yüzüydü. İnanılmaz derecede genç ve tatlı, bana el sallıyordu.

Gözlerimi kırptım, nefes alışım hızlandı.

Telefon hâlâ çalışıyordu. Neler oluyor? Çalanın bizim telefon olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. Artık tüm görüntü kaybolmuştu. Tekrar evde yalnızdım ve biri arıyordu.

Orada Olmak

4 Eylül 1998

Beck dayım dün gece bana vurdu. Bugün mor bir gözüm ve patlamış bir dudagım var. Gerçekten etkileyici görünüyor ve herkese bunun Athar'ın namusunu korumaya çalışırken olduğunu anlatacağım.

İki yıl önce ergenlik törenimden sonra safak sökerken Beck dayım annemle babamın neden ortadan kaybolduğunu anlattı. Annemin geleceği okurken kara bir bulutun yaklaştığını ve onu öldürdüğünü gördüğünü anlattı. Ve onlar kaçıp saklandıktan sonra bütün meclisin nasıl yok edildiğini. Meclislerindeki amcam ve teyzem saydığım tüm cadıları hatırlıyorum. Hepsi öldüler ve Linden, Alwyn ve ben gelip Beck, Shelagh, Athar, Maris ve Siobhan ile birlikte yaşamaya başladık.

O zamandan beri bu kara dalga hakkında daha fazla öğrenmeye çalışıyordum. Ailemin meclisini yok eden ve onların da kaçıp saklanmasına neden olan o kötü gücün.

Bunun Woodbaneler ile bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Babam bir Woodbane, ya da Woodbanem'is. Londra'ya son gidişimde telema kitapları satan eski bir dükkâna girdim. Eski yazıları sakladıkları Morath Çemberi'ni ziyaret ettim. İki yıldır okuyup araştırıyorum. Sonunda geçen gece, Linden ile karanlık gücü çağırmaya karar verdik. Ondan bilgi almaya çalışacaktık. Linden, geçen ayki ergenlik töreninden beri yardım etmek için beni sıkıştırıyor. Sonunda evet demek zorunda kaldım. Çünkü aynı zamanda onun da anne ve babası. Belki iki yıl sonra Alwyn de ergenliğe girince o da bizimle birlikte çalışmak ister, bilemiyorum.

Her neyse, Beck dayım evin birkaç kilometre uzağındaki bataklıkta bizi buldu. Daha ritüele yeni başlamıştık, birden dayım çıkageldi. Gözüme kocaman öfkeli ve korkunç göründü. Çemberimizi kırdı, mumları tekmeledi, atesi söndürdü ve elimden hançeri çekip aldı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Sanki onun boyunda 16 yaşında biri değil de bir köpekmişim gibi beni yaka paşa sürükledi.

"Kara telema mı çağırarak istiyorsun?" diye gürlerken Linden onun ayaklarına sarıldı. "Piş kuruları sizi! Sekiz yıl boyunca seni besledim, aynı çatı altında uyuduk ve şimdi kalkmış kara büyüyle uğraşıyorsun. Küçük kardeşini de yoldan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Sonra beni yumrukladı, yere serdi ve küçük bir köpek yavrusu gibi yüzümü toprağa bastırıldı. Adamın yumrukları kocaman ve güçlüydü.

Bağırştık ve kavgaya ettik. Sonunda benim ne istediğimi anladı. Ben ise, bana izin vermektense beni öldüreceğini

ve eğer Linden'i dâhil etmeye devam edersem kendime yasayacak yeni bir yer bulmam gerektiğini anladım. İyi bir adamdı, dayımdı ve de iyi bir cadı ama sürekli kavga ediyorduk. Annem onun kız kardeşiymiş ve onun da en az benim kadar kardeşine yapılan yanlış düzeltmek istediğini biliyordum. Aradaki fark ise ben bunu yapmak için çizgiyi asmaya hazırdım ve Beck ise değildi.

-Giomanach

“Alo!” dedim ahizeyi kaldırarak. Kim olduğunu hissedemediğimi fark ettim. Normalde hep sezerdim.

Sessizlik.

“Alo!” dedim yeniden.

Tık.

İnsanların sıklıkla yanlış numara çevirdiğini tabii ki biliyordum ama neden bilmem belki de hâlâ ateşin uyardığı görüntüler, hisler ve duygularla dolu olduğum için sessiz telefon sınırlarımı bozdu. Seyrettiğim tüm aptal korku filmleri aklıma geldi: Çılgılık, Cadılar Bayramı, Şeytan, Öldüren Cazibe, Blair Cadısı. Aklıma gelen tek düşünce şuydu: Biri evde olup olmadığını kontrol ediyordu. Ve evdeydim. Yalnız.

Yıldız 69'u tuşladım. Hiçbir şey olmadı. Sonunda banttan bir kadın sesi bana aradığım numaranın bloke olduğunu söyledi.

Gergin hissederek telefonu kapattım. Sonra evin içinde oradan oraya koşuşturmaya ön ve arka kapıyı, bodrumun

kapısını ve daha öce hiç yapmadığım şekilde pencereleri kilitledim. Aptalca mı davranıyordum? Hiç fark etmez. Akıllı bir ölü olmaktansa aptal ve güvende olmayı tercih ederim. Dışarıdaki bütün ışıkları kapadım. Sadece girişteki soluk sarı ışığı açık bıraktım.

Neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum. İçimde ilk anda uyanan korku gitgide paniğe dönüştü. Depodan beyzbol sopamı aldım, o kapıyı da kilitledim. Dagda'yı da kucağıma alıp yukarı odama çıktım, bir yandan sürekli arkama bakıyordum. Belki de hâlâ kazanın etkisindeydim. Ellerim ter içindeydi. Nefesim hızlandı. Önce yatak odamın kapısını sonra da benim odamdan Mary K.'nın odasına bağlanan banyonun kapısını kilitledim.

Yatağıma oturup yumruklarımı sıkıp açmaya başladım. Tek düşünebildiğim Cal'di. *Cal, yardım et bana. Sana ihtiyacım var. Yanıma gel.*

Cadı mesajımı gecenin derinliklerine yolladım. Cal bunu kesin alırdı. Cal beni kurtarmaya gelirdi.

Fakat dakikalar geçti ve Cal gelmedi. Yolda olduğunu söylemek için aramadı bile. Ona telefon açmayı düşündüm ama çember sırasında telefona cevap vermemekle ilgili söylediklerini hatırladım.

Mesajımı almamış mıydı? Deli gibi merak ettim? Neredeydi?

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Annemle babam yakında dönmüş olurlardı. Mary K. da öyle. Zaten, sadece sessiz bir telefodu. Belki yanlış numara. Belki de özür dilemek için arayan Bree'ydi ve sonra vazgeçmişti.

Fakat Bree'nin numarası neden bloke olsun ki? Herhangi biri de olabilirdi aslında. Altıncı sınıfa giden çocukların yaptığı bir eşek şakası. Tam konuşacakken annesi yakalamış olabilirdi. Belki de telefonla pazarlama yapan birileri...

Sakin ol, sakin ol diye kendimi telkin ettim. Nefes al.

Uyarılan duyularım yatağımda doğrulmama neden oldu. Duyularımı yokladım, elimden gelenin en iyisini yaptım. Sonunda ne olduğunu anladım. Evin bahçesinin hemen dışında biri vardı. Korku içimde bir volkan gibi kabardı.

Dagda'ya, "Burada bekle," diye aptalca fısıldadım.

Sessizce karanlık pencereme doğru süründüm. Bahçeye şöyle bir göz attım. Dışarıdaki ışıkların hepsini sönüktü. Kahretsin. Bunu kim yapmıştı?

Çalılıların yere düşmüş yapraklarını, bir baykuşun gövdesini, çitlerden sarkan buzları fark edebiliyordum.

İşte tam o anda onları gördüm. Karanlıkta iki insan figürü.

Gözlerimi kısıarak baktım. Büyücü bakışlarımı kullanarak kim olduklarını anlamaya çalıştım fakat garip bir şekilde yüzlerine konsantre olmayı başaramadım. Pek de bir önemi yoktu zaten. Birdenbire geceyi saran bulutlar çözüldü ve tamamlanmamış yarım ayı açığa çıkardı. Ay ışığı açık renkli parlak saçlardan yansıdı ve orada kimin durduğunu anladım. Sky Eventide. Onun yanındaki ise siyah bir bere takmıştı, Bree ya da Raven olamayacak kadar uzundu. Hunter. Onun Hunter olduğuna emindim.

Peki Cal neredeydi?

Hâlâ yere çömelmiş hâlde gölgelerin arasında kayboluşlarını izledim. Onları artık göremediğimde gözlerimi kapatarak

duyularımla izlemeye çalıştım. Evin çevresinde ara sıra durarak yavaş hareketlerle ilerlediklerini hissettim. Acaba içeri girmeye çalışırlar mıydı? Güçlerine tam hâkim olan cadılara karşı hiçbir işe yaramayacağını bilsem de beyzbol sopamı sıkıca kavradım. Sky ve Hunter doğuştan cadıydılar.

Neyin peşindeydiler? Ne yapmaya çalışıyorlardı?

Birden aklıma geldi: Tabii ki. Evime, bana telema yapmaya gelmişlerdi. Maeve ve annesi Mackenna Riordan'ın insanlara nasıl da telema yaptıklarını okumuştum. Genelde bir evin, bir insanın ya da bir şeyin çevresinde dönmeleri gerekiyordu. Bir şeyi büyüyle çevrelemek onu değiştirmek anlamına geliyordu.

Sky ve Hunter etrafımı sarmışlardı.

Evimin çevresinde dönüyorlardı ve onları durduramadım. Ne yaptıkları hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Arayan ikisinden biriydi herhâlde, evde olduğumdan emin olmaya çalışıyorlardı. Belki de Cal gönderdiğim çağırımı da bir şekilde bloke etmişlerdi. Belki de hiç gelmeyecekti...

Huzursuz ya da üzgün mü diye Dagda'ya baktım. Acaba tehlike ya da telema titreşimleri hissetmiş miydi?

Dagda uyuyordu: Minik ağzı hafif açıktı, mavi gözleri kapalı, göğsü her nefeste inip kalkıyordu. Hayvanların gücü buraya kadar işte. Kaşları çatarak tekrar dışarı baktım. Gölgeler görünmeseler de hâlâ orada bir yerlerdeydiler. İnanılmaz yalnız hissediyordum, yere oturup bekledim. Tüm yapabildiğim buydu.

Hunter ve Sky evin etrafında üç tur attılar. Ne bir şey işittim ne de gördüm fakat onları hissettim, oradaydılar.

Neredeyse yarım saat sonra ayrıldılar. Gidişlerini ve çemberi arkalarından kapatmalarını hissettim... Sonra da bana ve eve büyüünün son dizesini göndermelerini. Sonra da sessiz bir motor uğultusu işittim ve sokakta nasıl da yavaşça kaybolup gittiğini. Dışarıdaki ışıklar titreyerek yeniden yandı. Ama asla dışarı çıkıp da ne yaptıklarına bakamazdım. Hayır. Burada evden dışarı çıkmayacaktım.

Beyzbol sopamla birlikte aşağı indim. Çekici Das Boot'u getirene kadar televizyon izledim. Birkaç dakika sonra da annemle babam geldi. Onlar içeri girmeden yukarı odama koştum. Normal davranamayacak kadar sarsılmıştım.

Cal hiç gelmedi.

Ertesi sabah mutfağa girince, "Selam, tatlım," dedi annem. "İyi uyudun mu?"

"Hı-hı," dedim, diyet kola almak için dolaba seğirtirken. Fakat yalan söylüyordum. Aslında hiç de iyi uymamıştım. Sık sık uyanmıştım, alevlerin içinde gördüğüm görüntüler ve Sky ile onunla birlikte bahçemizde dolaşan her kimse onların silüetleri kâbuslarıma girmişti.

Sonunda hepten uyumaktan vazgeçmiştim. Mutfakta asılı duran saate bir bakış attım. Saat daha sekiz buçuktu. Cal'i aramak istedim ama henüz çok erkendi, hele bir cumartesi sabahı için.

Gazetesini katlarken, "Bugün için planı olan var mı?" diye sordu babam.

"Jaycee ile birlikte Northgate Alışveriş Merkezi'ne gidiyoruz," dedi Mary K. Ağzına bir iki dilim kek tıktırarak Mary

K. hâlâ pijamalarlaydı. “Şükran Günü öncesi indirimler şimdiden başlıyor.”

“Ben yarın için hazırlık yapacağım,” dedi annem. İmalı bir gülümsemeyle bana baktı. “Morgan, bu sene de dondurmali pasta mı istiyorsun?”

Birdenbire yarın doğum günüm olduğunu hatırladım. Bu seneye kadar doğum günümü aylar öncesinden heyecanla beklerdim. Tabii bu seneye kadar evlat edinilmiş olduğumdan da Woodbane klanından bir cadı olduğumdan da haberim yoktu. Geçmiş yıllarda başka cadılar tarafından takip edilmişliğim de yoktu. İşler biraz değişmişti.

Başımı salladım ve diyet kolamdan bir yudum aldım. “Alta çikolatalı kek, üstüne de naneli dondurma,” diye tarif ettim, zoraki gülümseyerek.

“Peki, yarın akşam yemeğine ne istersin?” sordu annem ve liste yapmak için bir kâğıt çıkardı.

“Kuzu pirzola, naneli jöle, fırında patates, taze bezelye ve salata,” diye bir çırpıda sıraladım. Her zamanki doğum günü menüm. Rahatlatıcıydı. Burası benim evimdi, benim ailem ve doğum günümü her zamanki gibi kutlayacaktık.

“Bu akşam işin var mı?” diye sordu annem gözlerini kaçırarak. Aslında cumartesinin çember gecesi olduğunu biliyordu.

“Cal ile buluşacağım,” dedim.

Başını salladı ve neyse ki daha fazla uzatmadı.

Giyinir giyinmez, dışarı çıkıp evin etrafında yürüdüm. Büyünün etkilerini hissettiğim söylenemezdi. Tabii bu da büyüünün bir parçası olabilirdi. Yavaşça evin çevresinde döndüm. Hiçbir işaret yoktu. Ne evin üstüne sıkılan bir cadı spreyi ne

de ağaçta sallanan ölü hayvanlar vardı. Tabii ki, işaretlerin bu kadar belirgin olmayabileceğinin farkındaydım.

Karla kaplı yerde ayak izleri bile olmaması çok garipti. Ziyaretçilerim geldikten sonra bir daha kar yağmamıştı. İyice aradım fakat birilerinin bahçemize girdiğine dair en ufak bir iz bulamadım. Şu an benim bıraktığım izler hariç. Kaşlarımı çatarak kafamı salladım. Tüm bunlar hayal gücümün bir ürünü müydü? Geleceği okuma seansımın bir parçası mıydı? Kendi algılarıma ne kadar güvenebilirdim? Ama dün geceki görüntüleri o kadar net hatırlıyordum ki. Ateşe bakarken gördüklerim, duyduklarım ve hatta kokladıklarım.

Her şeyden çok evinin yanında durup gülümseyen ve işaret eden Maeve'i hatırlıyordum.

Maeve, buradan iki saat uzaklıktaki Meshomah Şelaleleri'nde yaşamıştı. Saatime baktım ve Cal'i aramak için eve girdim.

Yaklaşık yarım saat sonra, "Arabana ne oldu?" diye sordu Robbie. Das Boot'un ön koltuğunda oturuyorduk; az önce onu evinden almıştım. Ön sağ farı kırık ve kaputu ezik olmasına rağmen neyse ki araba hâlâ çalışıyordu. Cal'i aradığımda evde yoktu. Selene alışveriş çıktığını söyledi, ne zaman döneceğini de bilmiyordu. Neden bilmem, Selene ile konuşmak beni sakinleştirmişti. Ona Cal'in dün gece yolladığım cadı mesajını alıp almadığımı sormak istedim ama annem odada olduğu için yapamadım. Daha sonra Cal'e sorabilirdim.

Şansıma Robbie evdeydi ve planladığım araba seyahatinde bana eşlik etmeyi kabul etmişti.

“Dün gece hendeğe düştüm,” dedim sırtarak. “Buzda kaydım.” Arkamdaki arabanın farlarından bahsetmedim. Bu sadece Cal’e anlatabileceğim bir şeydi. Olup biten her neyse Robbie’yi bulaştırmak istemiyordum.

“Yapma ya,” dedi Robbie. “Sana bir şey oldu mu?”

“Hayır. Ama farlarımı tamir ettirmem gerek. Çok büyük dert.”

Robbie önüne bir harita açtı. Hava açıktı. Hatta belki güneş bile parlar diye umuyordum. Hâlâ soğuktu ama kar ve buz yavaş yavaş eriyordu. Sokaklar ıslaktı, her yerden sular damlıyordu.

“Meshomah Şelaleleri isminde bir kasabaya bakacaksın. Kuzeyde Hudson nehrinin üzerinde bir yerlerde olmalı,” dedim ona otobana giden yolda ilerlerken. “Yaklaşık iki-iki buçuk saat mesafede.”

Harita parmağıyla takip ederken, “A, tamam,” dedi. “Gördüm. Evet, Hookbridge Şaleleri’ne varana kadar 9 No’lu otoyoldan kuzeye git.”

Benzin ve abur cubur almak için kısa bir moladan sonra yola koyulduk. Bree ile sürekli arabayla gezinirdik. Alışveriş merkezlerine ya da yürüyüş yapabileceğimiz harika yerlere ve sanatçıların yaşadığı küçük kasabalara günübirlik geziler yapardık. Kendimizi çok özgür hissederdik. Kendimi anılara fazla kaptırmamaya çalıştım. Şimdi bana sadece acı veriyorlardı.

“Ne güzel bir cips,” dedi Robbie paketi uzatarak. Ben de elimi daldırdım.

“Bree ile konuşabildin mi?” diye sordum, bir türlü onu aklımdan çıkartamıyordum.

“Yani hislerin hakkında?”

Kafasını salladı. “Aslında denedim ama bir türlü konuya giremedim. Sanırım tam bir korkağım.”

“Hayır, değilsin,” dedim. “Ona yaklaşması zordur.”

Omuz silkti. “Biliyor musun, Bree de sürekli seni soruyor,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani sen de hep onu soruyorsun. O da seni soruyor işte. Yani senin hakkında iyi şeyler söylemiyor, ikiniz de birbiriniz hakkında kötü şeyler söylüyorsunuz ama bir aptal bile birbirinizi özlediğinizi anlayabilir.”

Camdan dışarı bakarken sessizleştim.

“Bilmen gerekir diye düşündüm.”

Önümüzdeki 100 kilometre boyunca hiç konuşmadık. Sonunda Hookbridge Şaleleri’nin tabelasını gördük.

Gökyüzünde artık hiç bulut kalmamıştı. Haftalardır hiç olmadığı kadar maviydi. Güneşin sıcaklığını yüzümde hissetmek moralimi düzeltti. Gerçek bir maceraya atılmışız gibi hissettim.

Robbie haritadan bakarak yolu tarif ediyordu. “Buradan çıkacağız ve Pedersen’e doğru doğuya gideceğiz, bu yol bizi doğrudan Meshomah Şaleleri’ne götürecektir,” dedi.

“Tamam.”

Birkaç dakika sonra otobandan çıkmıştık. Meshomah Şaleleri okunu gördüm.

İçime bir ürperti geldi. Burası benim doğduğum yerdi.

Ana caddede yavaşça ilerlerken binalara baktık. Meshomah Şaleleri, Widow’s Vale’e çok benziyordu. Ama onun kadar

eski ve Viktoryen değildi. Şirin bir kasabaydı ama Maeve ve Angus'un neden buraya yerleşmeye karar verdiklerini anlayamadım. Rastgele bir sokak seçip döndüm. Her eve dikkatlice bakmak için daha da yavaşladım. Yanımda oturan Robbie sakız çiğneyip parmaklarıyla radyoda çalan müziğe ritim tutuyordu.

"Neden burada olduğumuzu bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Eee..." Ne diyeceğimi bilemedim. Bu konuyu açmayı planlamamıştım. Bunu dışarı çıkıp bir şeyler yapma fırsatı olarak görür diye ummuştum. Ama Robbie beni çok iyi tanıyordu. "Sana sonra anlatırım," diye fısıldadım. Sesim güvensiz ve kırılğan çıkmıştı. Ona hikâyenin bir kısmını anlatırsam hepsini anlatmak zorunda kalacaktım. Ve henüz buna hazır değildim.

"Sen daha önce buraya geldin mi?" diye sordu Robbie.

Başımı hayır anlamında salladım. Evlerin çoğu oldukça mütevazıydı ama hiçbiri dün gece gördüğüm eve benzemiyordu. Gittikçe evlerin sayısı azaldı, araları açıldı. Tekrar taşraya doğru yöneldik. Ne yapıyorum ben diye kendime sormaya başladım. Maeve'in evini tanıyabileceğimi nereden çıkarmıştım? Ve bir mucize eseri bulsam bile ne yapacaktım ki? Bütün bu fikir baştan aşağıya saçmalıktı.

Ve işte oradaydı.

Frenlere asıldım. Das Boot aniden durdu. Robbie gözlerini bana dikti ama umursamadım bile. Dün gece alevlerin içinde gördüğüm ev, öz annemin evi, burada gözlerimin önünde duruyordu.

16

Saklı

12 Ocak 1999

Çok hastayım.

Shelagh yengem altı gündür kendimde olmadığımı söyledi. Yüksek ateşle nöbet geçiriyormuşum. Sanki öldüm gibi hissettim. Bana ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Ve kimse de tek kelime etmiyor. Nedenini anlamıyorum.

Linden nerede? Kardeşimi görmek istiyorum. Bu sabah uyandığımda yatağımın çevresinde Vinneag'dan sekiz cadı oturmuş, şifa ayini yapıyordu. Koridordan Athar ve Alwyn'in hıçkırıklarını duyuyorum.

Ama yanıma gelebilirler mi diye sorduğumda, üzerlerine ölü toprağı serilmiş gibi duran Vinneag cadıları başlarını hayır anlamında sallıyorlar. Neden? O kadar mı hastayım? Yoksa başka bir şey mi? Neler oluyor? Bilmem gerek ama kimse bana bir şey anlatmaz. Perişan hâldeyim.

-Giomanach

Ev yolun sağındaydı. Robbie'nin camından dışarı baktığımda sanki soğuk bir rüzgâr yüzümü yalayıp geçti.

Duvarlar artık beyaz boyalı değildi, koyu kahverengiydi, koyu kırmızı çizgiler vardı. Öndeki düzenli bahçe artık yoktu. Yandaki büyük ot ve sebze bahçesi de öyle. Onun yerine bir grup yabani sarmaşık alt kattaki camları örtmüştü. Orada sessizce oturdum ve evi iyice inceledim. Burası Maeve'in eviydi, hayatımın ilk yedi ayında benim de evimdi. Robbie tek kelime etmeden beni izledi. Ne evin önünde bir araba ne de evde birilerinin yaşadığını gösteren herhangi başka bir iz vardı. Birkaç dakika sonra Robbie'ye döndüm ve derin bir nefes aldım.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye başladım.

Başını salladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Cal'in birkaç hafta önce söylediği gibi ben doğuştan cadıyım. Ama anne babam değil. Beni evlat edinmişler."

Robbie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama tek bir kelime bile etmedi.

"Sekiz aylıkken evlat edinilmişim. Annem İrlanda kökenli bir cadıymış. Adı Maeve Riordan ve bu evde yaşamış." Camdan dışarı işaret ettim. "İrlanda'daki meclisi tamamen yok edilmiş ve biyolojik babamla birlikte Amerika'ya kaçıp buraya yerleşmişler. Ondan sonra da bir daha hiç telema yapmamaya yemin etmişler."

Derin bir nefes daha aldım. Tüm bu hikâye kulağa haftanın filmi gibi geliyordu. Kötü bir film. Ama Robbie cesaret verici bir şekilde kafasını salladı.

"Her neyse," diye anlatmaya devam ettim. "Annem beni doğurduktan sonra bir şeyler olmuş. Ne olduğunu bilmiyo-

rum. Annem de beni evlatlık vermiş. Ve ondan hemen sonra da babamla onu bir ahıra kilitleyip orayı ateşe vermişler.”

Robbie gözlerini kırptırdı. Yüzü sararmıştı. “Tanrım,” diye geveledi, çenesini ovuşturarak. “Peki baban kimmiş?”

“İsmi Angus Bramson. O da aynı meclisten bir cadıymış. Evli olduklarını sanmıyorum.” İç çektim. “İşte bu yüzden Wicca’da çok güçlüyüm. Ve bu yüzden sana yaptığım telema işe yaradı ve çemberlerde bu kadar enerji bende toplanıyor. Çünkü binlerce yıllık bir cadı sülalesinden geliyorum.”

Uzun bir süre Robbie sadece gözlerini dikip bana baktı. “Bu akıl almaz bir şey,” diye mırıldandı sonunda.

“Bir de bana sor.”

Bana içtenlikle gülümsedi. “Sanırım son zamanlarda sizin evde işler iyice çığırından çıkmıştır.”

Güldüm. “Evet, öyle de diyebilirsin. Hepimiz bu konuda deliye döndük. Yani, annemler bana on altı yıl boyunca söylediler. Ve tüm akrabaları ve arkadaşları bu gerçeği biliyordu. Gerçekten de... çok kızdım.”

“Tahmin edebilirim,” diye geveledi Robbie.

“Üstelik öz annemle babamın nasıl öldüğünü ve işin içinde cadılık olduğunu da biliyorlarmış. O yüzden Wicca yapmama o kadar üzölmüşler çünkü tüm bu şeyler onları korkutuyor. Başıma bir şey gelmesinden korkuyorlar.”

Robbie dudaklarını kemirmeye başladı. Bana endişeyle baktı. “Öz annenle babanın neden öldüröldüğünü bilen kimse yok mu? Cinayete kurban gittiklerine emin misin peki? İntihar ya da bir ritöel falan değil yani?”

“Hayır. Ahırın kapısı dışarıdan kilitlenmiş. Ama ölmeden hemen önce beni evlatlık verdiklerine göre zaten bir şeylerden korkuyorlardı herhâlde. Neden olduğunu bulamadım, ya da kimin yapmış olabileceğini. Ama Maeve’in Gölgele Kitabı bende. Ve Amerika’ya geldikten sonra büyüyle ilişkilerini tamamen kestiklerini yazıyor.”

“Annenin Gölgele Kitabı’nı nereden buldun?” diye sözü-mü kesti.

Bir kez daha iç çektim. “Uzun hikâye ama kitap Selene Belltower’daymış ve ben de onu buldum. Bir sürü garip tesadüfün sonunda.”

Robbie kaşlarını kaldırdı. “Tesadüf diye bir şey yok sanı-yordum.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. *Tamamen haklısın*, diye düşündüm.

“Peki niçin buradayız?”

Duraksadım. “Geçen gece bir rüya gördüm... Yani bir görüntü. Aslında dün gece ateşi okudum.”

“Ateşi mi okudun?” diye yerinden sıçradı Robbie. Alnı kırış kırış olmuştu. “Yani kutsal bilgiye ulaşmaya çalıştın. Büyülü bilgiye?”

“Evet,” diye itiraf ettim bir an için gözlerimi aşağıya indirerek. “Daha yapmamam gereken şeyler yaptığımı düşünüyorsun. Ama buna izin olduğunu sanıyorum. Gerçek bir telema falan değil, sonuçta.”

Robbie ses çıkarmadı.

Kafamı salladım ve tekrar pencereden baktım. “Her neyse, dün gece ateşi izliyordum ve garip şeyler gördüm, sesler

ve kokular duydum. Ama içlerinde en gerçekçi olan, en net olan bu evin görüntüsüydü. Maeve'in evin dışında durup bana evin altını işaret ettiğini gördüm. İşaret edip gülümsüyordu. Sanki bana evin altında olan bir şeyleri göstermeye çalışıyordu."

"Dur bir saniye," diye araya girdi Robbie. "Şunu bir daha tekrarlayalım. Bir görüntü gördün ve bu yüzden buraya geldik ve evin altına mı sürüneceğiz?"

Neredeyse gülecektim. Kulağa sadece garip değil tamamen çılgınca geliyordu. "Şey, öyle söylediğin zaman..."

Kafasını salladı ama o da gülümsüyordu. "Evin bu olduğuna emin misin?"

Başımı salladım.

Bir şey söylemedi.

"Sence buraya gelmekle delilik mi yaptım?" diye sordum. "Sence dönüp eve mi gitmeliyiz?"

Duraksadı. "Hayır," dedi sonunda. "Eğer gerçekten ateşi okurken o görüntüleri gördüysen, bence bir bakmak mantıklı. Yani gerçekten evin altına sürünmek istiyorsan." Bana baktı. "Yoksa benim sürünmemi mi istiyorsun?"

Ona gülümserken bir yandan da kolunu sıvazladım. "Teşekkürler, çok tatlısın. Ama hayır. Ben yapsam daha iyi. Ne aradığımı konusunda hiçbir fikrim olmasa da."

Robbie tekrar eve baktı. "El fenerin var mı?"

"Tabii ki hayır. O zaman fazlasıyla planlı bir insan olurum, öyle değil mi?"

Güldü ve ben de arabadan dışarı çıkıp paltomun fermuarını çektim. Zincirlenmiş kapıyı açmadan önce bir an için

tereddüt ettim. Ama sonra hemen içeri girdim. Sessizce fısıldadım: “Görünmezim, görünmezim, görünmezim.” Eğer komşulardan biri evi izliyorsa diye tedbir amaya çalışıyordum. Bu Cal’den öğrendiğim bir numaraydı. Ama daha önce hiç denememiştim. Umarım işe yarar.

Evin sol yanında orman güllerinin arasından geçtikten sonra Maeve’in zihnimde ayakta durduğu yeri buldum. Alt taraftaki tuğlalarla birinci katın zemininin arasında bir açıklık vardı. Açıklık elli santimetre bile yoktu. Arkamı dönüp tekrar arabaya baktım. Robbie yardıma ihtiyacım olursa hemen koşup gelebilmek için gözlerini benden ayırmıyordu. Başparmağımla her şey yolunda işareti yaptım. O da bana gülümsedi. Çok şanslıydım. Çok iyi bir dosttu.

Aşağı sürünürken gördüğüm tek şey zifiri karanlıktı. Kalbim küt küt atıyordu ama duyularım ne aşağıda ne yukarıda bir insan varlığı algılamıştı. Tüm bildiğim böyle yerlerde cesetler ve kemikler bulunabileceğiydi. Ya da sıçanlar. Eğer bir sıçanla burun buruna gelirim korkudan altıma edebilirdim. Çıglıklar atarak evin altından çıkmaya çalıştığımı hayal ettim. Ama beklemenin bir anlamı yoktu. Büyücü gözlerim bana rehberlik edecekti. Emekleyerek içeri süründüm. Evin altına girer girmez gözlerimin ışığa alışabilmesi için bekledim.

Etrafta bir sürü çöp görüyordum; eskimiş bir izolasyon silikonu şişesi, çok eski kir içinde bir lavabo, eski borular ve metal plakalar. Bunların arasından dikkatlice ilerlemeye çalıştım, etrafa bakınıp burada ne bulmam gerektiğini anlamak için çaba sarf ediyordum. Nemli soğğun kor pantolonun

içindeki bacaklarımı üşüttüğünü fark ettim. Burnumu çektim. Burası çok karanlıktı. Rutubetli ve küflü.

Zihnim yine sorularla doldu. Neden buradaydım? Neden Maeve buraya gelmemi istemişti? Düşün! Düşün! Evin kendisi ile ilgili bir şey olabilir miydi? Başımı kaldırıp tavanda işaretler ve rünik semboller olup olmadığını kontrol ettim. Ahşap, eskimiş, kararmış ve kirlenmişti. Hiçbir şey göremedim. Oradan oraya bakarken kendimi çok aptal hissetmeye başladım.

Bekle bir saniye. Orada bir şey vardı... Gözlerimi kırptırdım. Dört beş metre önümde bir tuğla yığınının hemen yanında bir şey vardı. O şey her neyse, görmekten çok onu hissediyordum. Su boruları ve telefon kablolarının altından emekleyerek geçtim. Bir noktada gerçekten karnımın üstüne yatıp sürünmem gerekti. Buradan çıktığımda berbat görünüyor olacaktım. Saçımın toza bulandığını hissedebiliyordum ve onları toplamadığım için kendi kendime sövdüm.

Sonunda tekrar emekleme pozisyonuna dönebildim. Burnumu çektim ve paltomun koluna sildim. Orada işte! İki kolonun arasında bir şeylerin arkasına saklanmış gibi duruyordu. Bir kutu. Kutuya uzanmak için kollarımı gerdim ama kolonlar beni engelliyordu.

Deneye deneye sonunda ulaşmayı başardım. Kutunun etrafındaki hava yoğundu, sanki jöle gibi. Parmaklarımı uzattım ve buz gibi soğuk metale değdim. Dişlerimi sıkarak kutuyu tozun içinden çekip çıkarmaya çalıştım. Ama hareket etmedi. Durduğum garip pozisyonunda yeterince güçlü asılamıyordum. Bir kez daha denedim, tırnaklarımla kutunun üstündeki pası kazıdım. Faydasızdı. Kutu sıkışmıştı.

İçimden çığlık atmak geldi. Tam buradaydım, ellerim ve dizlerimin üstünde çamurun içinde duruyordum. Bu garip evin altında ve çaresizdim.

Öne eğildim ve gözlerimi kısıarak kutuya baktım. Konsantre olmaya çalıştım. Kapağın iç tarafında yılların tozu ve kiri altında zar zor okunan harfler vardı. M.R. Maeve Riordan. Sanki gün ışığında bakıyormuşum gibi net görebiliyordum.

Soluk alışverişim hızlandı. Buydu işte. Bu yüzden annem beni buraya çağırmıştı. Yedi yıldır burada saklı kalmış bu kutuyu almalıydim.

Birden aklıma bir anı geldi: Kısa bir süre önce bir gün, daha Wicca'ya yeni yeni başlamışken düşüncelerimi kullanarak ağaçtan düşen yaprağı Raven'ın kafasına kondurduğumu hatırladım. Bana zalimce davrandığı için yaptığım saçma bir hareketti. Ama şimdi çok daha anlamlı gelmeye başladı. Eğer bir yaprağı hareket ettirebildiysem daha ağır bir şeyi de yerinden oynatabilirdim, değil mi?

Gözlerimi kapattım ve odaklandım. Tekrar ileri uzandım ve parmaklarımın ucuyla tozlu kutuya dokundum. Zihnimi boşalttım, tüm düşüncelerim sanki akan bir suyla yıkanıp gittiler. Aklımda sadece tek bir düşünce kaldı: Bir zamanlar öz anneme ait olan şey bana ait sayılırdı. Bu kutu benimdi. Onu alacaktım.

Kutu ellerime atladı.

Gözlerim açılıverdi. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Başarmıştım! Tanrıça aşkına başarmıştım! Kutuyu kolumun altına alarak elimden geldiği kadar hızlı gerisin geriye emekledim. Dışarıda güneş ışığı fazlasıyla parlak geldi, hava ise çok

soğuk. Gözlerimi kısıtım ve ayağa kalktım. Kaslarım ağrıyordu. Ayaklarımı yere vurdum ve elimden geldiğince paltomdaki tozu temizledim. Sonra hızla arabaya doğru ilerledim.

Orta-yaşlı bir adam kaldırımından eve doğru yürüyordu. Elinde bir tasma, arkasında kısa boylu, şişman bir köpek vardı. Evin arkasından geldiğimi görünce önce yavaşladı sonra da durdu. Gözlerini şüpheyle kısıtı.

Bir an için donup kaldım, kalbim küt küt atıyordu. *Görünmezim, görünmezim, görünmezim.* Bu düşüncemi bütün gücümle adama doğru gönderdim.

Bir an sonra bana odaklanamamaya başladı. Gözlerini tekrar yola çevirdi ve yürümeye başladı.

Vay be. Kendimle gururlandım. Güçlerim çok hızlı artıyordu!

Das Boot'un içinden Robbie her şeyi görmüştü. Arabadan inip tek kelime etmeden bana arka kapıyı açtı ve kutuyu yavaşça içeri koydum. Sonra direksiyonun başına geçti, ben de arabaya bindim ve yola koyulduk. Omzumun üstünden arkaya baktım ve evin gitgide küçüldüğünü gördüm sonunda sağa döndük ve ev tamamen gözden kayboldu.

Hazine

14 Ocak 1999

Bugün oturabiliyorum. Bugün biraz et suyu çorba içtim. Çevremde herkes parmak uçlarında geziniyor. Beck amcam bana gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir soğuklukla bakıyor. Sürekli Linden'i sorup duruyorum ama kimse bana cevap vermiyor. Sonunda Athar'ın içeri girmesine izin verdiler, onu elinden yakaladım ve ona da sordum ama bana o kara gözleriyle sadece baktı. Sonra Alwyn'i içeri aldılar ama o sadece huşkırdı ve birileri onu alıp götürene kadar elimi bırakmadı. Kız kardesimin neredeyse on dört yaşına geldiğini fark ettim. Ergenlik törenine sadece üç ay kalmıştı.

Linden neredeydi? O neden beni görmeye gelmiyordu?

Konsey üyeleri hafta boyunca eve girip çıktılar içimi bir korku dalgası kapladı. Ama bu korkuyu dillendirmek istemiyorum. Çünkü çok korkunç bir şey.

-Giomanach

Birkaç dakika sonra Robbie, “Kutuda ne var?” diye sordu. Bana baktı. Saçımda örümcek ağları vardı. Leş gibiydim, toz ve rutubet kokuyordum.

“Bilmiyorum,” dedim. “Ama üstüne Maeve’in baş harfleri kazınmış.”

Robbie kafa salladı. “Haydi bize gidelim. Bizimkiler evde değil.”

Başımı salladım. “Arabayı sürdüğün için teşekkür ederim.”

Widow’s Vale’e geri dönüş yolu hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Saat dört otuzdan sonra güneş battı ve yarım saat kadar alaca karanlıkta yol aldık. Kutuyu açmak için yanıp tutuşuyordum ama bunu yapmak için kendimi tamamen güvende hissetmem gerekti. Robbie Das Boot’u küçük evlerinin hemen önüne park etti. Robbie’yi tanıdığımdan beri evi hiç boyamamışlar, önündeki taşları onarmamışlar, yada klasik ev sahiplerinin yaptığı diğer şeylerden hiçbirini yapmamışlardı. Evin önündeki çimenler çok uzamıştı, biçilmeleri gerekiyordu. Bu Robbie’nin göreviydi ve bunu yapmaktan nefret ediyordu. Anne babası da pek umursamıyordu herhâlde.

Buraya gelmeyi hiç sevmezdim. Bu yüzden üçümüz genelde Bree’nin evinde takılırdık. Favorimiz o evdi. Bazen de ikinci favorimiz olarak bizim evde, Robbie’nin evine ise pek gidilmezdi. Ama şu an için bir sorun yoktu.

Robbie ışıkları yaktı ve salonu aydınlattı. Salon her zamanki gibi dağınıktı, yemek ve izmarit kokuyordu.

“Sizinkiler nerede?” diye sordum Robbie’nin odasına doğru yürürken.

“Annem teyzelere gitti, babam da ava.”

“İyyyh,” dedim. “Size geldiğimde ön bahçedeki ağaçta bir geyik ölüsünün sallandığı o günü hâlâ hatırlıyorum.”

Robbie güldü ve ablası Michelle’in odasının önünden geçtik. Üniversiteyi okumak için başka bir şehre gitmişti ama odası bir mabet gibi hazır tutuluyordu. Anne ve babası en çok Michelle’i sever ve bunu saklamak için en ufak bir çaba göstermezdi. Ama Robbie bunun için Michelle’e gücenmezdi. Michelle de Robbie’ye tapardı, ikisi çok yakınlardı. Michelle’in masasının üstünde Robbie’nin okul üniformalı bir fotoğrafını gördüm. Geçen sene çekilmişti, Robbie neredeyse tanınmaz hâldeydi: Yüzü sivilceyle kaplıydı, gözleri de kalın camların arkasına gizlenmişti.

Robbie odasındaki lambayı açtı. Onun odası Michelle’inkinin yarısı kadardı. Odadan çok, büyükçe bir dolap gibiydi. İki kişilik yatağı odaya zar zor sığıyordu. Yatağın üstüne bir Meksika battaniyesi örtülmüştü. Büyük komodinin hemen üstünde tavana kadar kitap rafları asılıydı. Raflar kitapla dolup taşıyordu, çoğu ciltsizdi ve hepsi de okunmuştu.

“Michelle nasıl?” diye sordum, kutuyu dikkatlice yatağın üstüne koyarken. Paltomu çıkarmaya çalışırken gergindim.

“İyi. Yine onur listesine girecek sanırım.”

“Ne güzel. Noel’de eve gelecek mi?” Nabzım hızlanmıştı ama kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Yatağa oturdum.

“Evet.” Robbie sırtıttı. “Beni böyle görünce çok şaşıracak.”

Ona baktım. “Evet,” dedim ciddi bir tonda.

“Bu şeyi açmayı düşünmüyor musun?” diye sordu, yatağın diğer ucuna otururken.

Yutkundum, ne kadar gergin olduğumu itiraf etmek istemiyordum. Ya içinden korkunç bir şey çıkarsa? Korkunç bir şey ya da...

“Ben yapayım ister misin?” diye sordu.

Hızlı hızlı kafamı salladım. “Hayır, hayır. Ben yaparım.”

Kutuyu elime aldım. Boyutları yaklaşık elliye otuz beşti, yüksekliği ise on santim kadardı. Kutunun dışı pul pul dökülüyordu. İki metal kanca kapağı kapalı tutuyordu. Pastan sıkışmışlardı. Robbie ayağa fırladı ve masasında tornavida gibi bir şey aranmaya başladı. Buldu ve bana uzattı. Nefesimi tutarak ucunu kapağın altına yerleştirdim ve ittim. Kapak pat etti parmaklarımı altına soktum ve açtım.

“Vay!” dedik Robbie ile aynı anda.

Kutunun dışı yıpranmış ve tozluydu ama yıllar, içindekilere zarar verememişti. Kutunun içi gümüştü ve parlıyordu. İlk gördüğüm şey bir hançer oldu. Elime aldım. Ağırdı, çok eskiden kalma gibi görünüyordu gümüş bir bıçağı ve oymalı fildişi bir sapı vardı. Sapına çok ince bir işçilikle Keltik düğümler işlenmişti. Bu hançer bir fabrikada üretilmemişi. Arkasını çevirince bıçağın üstüne baş harflerin kazılı olduğunu gördüm. En alttaki sırada M.R. yazıyordu, onun bir üstünde de M.R.

“Maeve Riordan,” dedim harflere dokunarak, “Ve Mackenna Riordan, onun annesi, benim de büyükannem. Ve ben.”

İçim mutlulukla doldu. “Bu bana ailemden gelmişti.” Büyük bir aidiyet ve süreklilik duygusunun verdiği tatmini hissettim. Hançeri dikkatlice Robbie’nin yatağının üstüne bıraktım.

Sonra yeşil ipek bir kumaş çıkardım, havaya kaldırıncâ etekleri yere döküldü ve bunun bir kaftan olduğunu anladım.

“Harika,” dedi Robbie kumaşa dokunarak.

Başım la onayladım. Kaftan dikdörtgen şeklindeydi, kafayı sokmak için tepesinde bir açıklık vardı ve omuzları birleştiren kısmı da ipekli kumaştandı.

“Bir ehrama benziyor,” dedim kumaşı göğsüme bastırarak. Gözlerimi kırttım ve Robbie bana soran gözlerle baktı. Ona gülümsedim. Kaftanı deneyecektim ama kendi evimde kapıları kilitleyerek.

Üstündeki nakışlar nefes kesiciydi. Gümüş ve altınla işlenmiş kelt düğümleri, ejderhalar, beşgenler, rünik semboller ve yıldızlar ve bitkiler. Gerçek bir sanat eseriydi. Maeve’in bu kaftan annesinden ona kalınca nasıl da gururlandığını düşündüm. Bildiğim kadarıyla Belwicket yıkıldığında Mackenna hâlâ baş rahibeydi.

“Bu inanılmaz bir şey,” dedi Robbie.

“Biliyorum,” dedim, “biliyorum.”

Kaftanı güzelce katlayıp kenara koydum. Tekrar kutuya baktım ve dört tane gümüş kâse buldum, onların da üzeri keltik sembollerle bezeliydi. Hava, ateş, su ve toprağı simgeleyen rünik sembolleri gördüm. Annemin bu sembolleri çember seanslarında kullandığını biliyordum.

Kara ahşaptan yapılma bir tahta buldum. Kenarları incecik altın ve gümüş çizgilerle süslenmişti ve tam tepesine kristal bir küre yerleştirilmişti. Kristalin çevresi dört tane küçük kırmızı taşla sarılmışti. *Gerçek yakut mu acaba*, diye düşündüm.

Kutunun en altında büyük kristaller ve diğer taşlar, bir tüy ve üzerinde Claddagh olan gümüş bir zincir vardı. Claddagh'ta üstünde taş olan bir kalbi tutan iki el vardı. Çok tuhaftı. Annemde -yani beni evlat edinen annemde- bir Claddagh yüzüğü vardı. Babam geçen sene yirmi beşinci yıldönümlerinde hediye etmişti. Zincir ılık ve ağırdı.

Bütün eşyalara tekrar baktım. Ne çok hazine, ne bolluk. Benimdi ve gerçek bir mirastı. Büyü, gizem ve güçle dolu bir mirastı. İçim Robbie'nin hiç anlayamayacağı bir neşeyle doldu. Kendime bile açıklamakta zorlanıyordum.

"İki hafta önce bana öz annemden kalan hiçbir şey yoktu," derken buldum kendimi. "Şimdi onun Gölgeler Kitabı bende ve diğer tüm bu şeyler. Yani, o tüm bunlara dokundu ve kullandı. Hepsi büyü. Ve benim! Bu inanılmaz."

Robbie kafasını salladı gözlerini kocaman açarak, "Asıl inanılmaz olan bu kutuyu ateşe bakarak bulmuş olman," diye mırıldandı.

"Evet, biliyorum." Heyecan damarlarımda dolaşıyordu. "Sanki Maeve eve gitmemi istemiş ve bana bir mesaj vermişti."

"Çok garip," diye onayladı Robbie. "Şimdi sen Amerika'ya geldikten sonra hiç telema yapmadıklarını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, Gölgeler Kitabı'ndan okuduklarıma göre öyle. Yani, henüz bitirmedim ama."

"Ama yine de tüm bu şeyleri yanında getirmiş, değil mi? Ama kullanmamış mı? Çok zor olmalı."

"Evet," dedim. Açıklayamadığım bir rahatsızlık hissettim. "Kullanmayı düşünmese de sanırım bütün bu şeyleri arkada bırakmaya kıyamadı."

“Belki de bir bebek doğuracağını biliyordu,” dedi Robbie, “ve ona bu eşyaları bırakabileceğini. Şu anda olduğu gibi.”

Omuz silktim. “Olabilir,” dedim düşünceli düşünceli. “Bilmiyorum belki de kitapta bir açıklama bulurum.”

“Onları kullanmamanın onu koruyacağını mı düşündü acaba?” dedi Robbie şakayla karışık. “Belki de onları kullanınca yeri ve kimliği ortaya çıkacaktı.”

Önce Robbie’ye sonra da kutuya baktım. “Belki de öyledir,” dedim alçak sesle. İçimdeki huzursuzluk büyüdü. Kaşlarım çatıldı. “Belki de bu şeylere sahip olmak yine de tehlikelidir. Belki de onlara el sürmemem gerek; hatta belki de aldığım yere geri koymalıyım.”

“Bilmiyorum,” dedi Robbie. “Maeve sana onları nerede bulabileceğini gösterdi. Ve seni uyarır gibi bir hâli yoktu, değil mi?”

Kafamı salladım. “Hayır, görüntüler hep pozitif. Uyarı işareti yoktu.” Kaftanı özenle katlayıp tekrar kutuya koydum, sonra sırasıyla tahtayı, hançeri ve dört küçük kâseyi. Sonra kapağı kapattım. Bunu Cal ile konuşmam gerekiyordu ve bir daha gördüğümde Alyce ve David ile de.

“Bu akşam Cal ile buluşacak mısın?” diye sordu Robbie. Sırıttı. “Bu şeyleri görünce heyecanlanacak.”

Tekrar heyecanlandım. “Ne diyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Cal’den bahsetmişken, gitsem iyi olacak. Temizlenmem gerek.” Tereddütle dudaklarımı ısırdım. “Bree’lerin çember seansına gidecek misin?”

“Evet,” dedi Robbie. Ayağa kalktı ve koridora doğru yürümeye başladı. “Raven’ların evinde buluşacaklar.”

"Hım," Paltomu giydim ve kapıyı açtım. Kutuyu sıkı sıkı kolumun altında tutuyordum. "Kendine dikkat et, tamam mı? Ve bugün benimle geldiğin için çok teşekkür ederim. Sen olmasan başaramazdım." Eğildim ve Robbie'yi kucakladım. O da sırtımı sıvazladı. Gülümsedim ve ona el sallayarak arabama yürüdüm.

Öz *annemin eşyaları*, diye düşündüm motoru çalıştırırken. Şu anda yüzlerce yıl boyunca annem, onun annesi ve onun annesi tarafından kullanılan eşyalara sahiptim. Eğer hançerin üzerine kazılı isimlerin hepsi Belwicket'in baş rahibelerini temsil ediyorsa. Aidiyet duygusu hissettim, şimdiye kadar hayatımda hep eksik olan aile tarihim tamamlanmıştı. *Keşke İrlanda'ya gidip araştırma yapabilsem*, diye düşündüm. Meclislerini, kasabalarını ve orada gerçekte neler olduğunu araştırabilirdim. Belki de bir gün...

Mühürler

22 Ocak 1999

Şimdi ne olduğunu biliyorum. Henüz on beş yaşındaki kardeşim Linden ölmüş. Tanrıcım bana yardım et, artık yapayalnızım, tabii Alwyn dışında. Ve onu benim öldürdüğümü söylüyorlar.

Biraz önce yazdığım kelimelere dönüp baktım ve bir anlam veremiyorum. Linden ölmüş ve onun ölümünden ben sorumlu tutuluyorum.

Mahtememin yakında başlayacağını söylediler. Düşünemiyorum. Başım sürekli ağrıyor, bünyem yemekleri reddediyor. Çok kilo kaybettim, kaburgalarımı sayabiliyorum.

Erkek kardeşim ölmüş.

Ona baktığımda annemin yüzünü görürdüm. O öldü ve ben suçlanıyorum. Bunu yapmış olmama imkân yok.

-Giomanach

Eve geldiğimde etrafta kimse yoktu. Yalnız olduğuma memnun oldum. Robbie'den dönerken aklıma bir fikir gelmişti. Kendi başıma denemek istiyordum.

İlk başta biraz önlem almak iyi olabilirdi. Babamın alet çantasından bir tornavida aldım. Maeve'in eşyalarıyla dolu olan kutuyu ikinci kattaki odama taşıdım. Havalandırma boşluğunun kapağını çıkararak kutuyu içeri koydum. Kapağı yerine taktığımda kutu artık görünmüyordu. Bu yeri yıllarca bir şeyler gizlemek için kullanmıştım. İlk günlüğümü de burada saklamıştım. Büyük bir kavgadan sonra çaldığım Mary K.'nin oyuncak bebeğini de. Kutuyu koymadan annemin baş harfleri kazınmış olan güzel ve eski hançeri içinden almıştım. Annem ve büyükannemle aynı baş harflere sahip olduğum için mutluydum. Parmaklarımla hançerin oymalı sapını okşadım ve onu aşağıya taşıdım. Bir hafta önce internette Wicca hakkında araştırma yaparken Helen Firesdaughter adında bir kadının yazdığı eski bir makaleye rastlamıştım. Makalede geleneksel cadı eşyalarından ve nasıl kullanıldıklarından bahsediyordu. Kadın, hançerin ateş elementiyile bağlantılı olduğunu yazmıştı. Enerjinin kanalize edilmesi ve değişimi simgelemek için kullanılıyordu. Ayrıca aydınlanmaya yani gizli şeyleri açığa çıkarmaya da yarıyordu.

Paltomu giydim ve buz gibi soğuğa çıkıp arkamdan kilitledim. Sokağa şöyle bir göz atarak kimsenin beni izlemediğinden emin oldum. Hançeri elimde bir metal detektörü gibi tutarak evin etrafında yürümeye başladım. Antik bıçağı pencere pervazlarına, kapılara ve uzanabildiğim diğer yerlere sürttüm.

İlk mührü verandanın parmaklıklarının üstünde evin yan tarafında buldum. Çıplak gözle hiçbir şey görünmüyordu ama hançeri dokundurduğum da rünik sembol hafifçe parladı. Boğazım düğümlendi. İşte oradaydı. Sky ve Hunter'ın dün gece burada telema yaptıklarının kanıtı. Parmaklarımla çizgileri ve kavisleri takip ettim. Peorth. Gizli şeylerin açığa çıkmasını simgeliyordu.

Sakin ve rasyonel olmaya çalışarak derin derin nefes aldım. Peorth, aslında bana onların planları hakkında pek bir şey anlatmıyordu. Bakmaya devam etmeliydim.

Evin çevresinde dönerken hançerin bıçağının altında başka mühürler de parladı. Daeg, uyanış ve açıklık için. Eolh, at, bir çeşit değişimi simgeliyordu. Othel, doğum hakkı ve miras için. Ve sonra tam yatak odası penceresinin altında tüylerimi diken diken eden sembolü gördüm: İki kancalı olta, YR.

Ona bakarken sanki biri ciğerlerimi sıkıyordu. YR. Ölüm. Cal bana bunun her zaman ölüm anlamına gelmediğini söylemişti başka bir şeyin sonunu da simgeliyor olabilirdi. Bu ihtimali düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama ikna olmakta zorlanıyordum.

Tam o anda bir şey hissettim. Yakınlarda biri vardı. Beni izliyordu.

Hızla arkamı döndüm ve zayıf ışıktaki görmeye çalıştım. Bahçenin hemen dışında yalnız başına duran bir sokak lambası sarı bir ışık hüzmeleri yayıyordu. Ama hiçbir gölge ya da hareket belirtisi göremedim. Büyücü bakışlarımı kullandığımda da bir şey fark etmedi. Zaten artık varlığını da hissed-

miyordum. Bu hayal gücümün bir ürünü müydü? Gerçekte orada olmayan şeyleri hissetmek.

Bilmiyorum. Tek bildiğim bir saniye daha dışarıda yalnız başıma durmaya dayanamayacağımdı. Dönüp eve koştum ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Cal beni almaya geldiğinde özel doğum günü kutlamam için heyecanlanabilecek kadar sakinleşmiştim.

“Sende bir değişiklik var,” dedi Cal kapıyı açınca. Bana gülümseyerek baktı. “Farklı görünüyorsun, gözlerin farklı.”

Ona dönüp gözlerimi kırptırdım. “Makyaj yaptım,” dedim. “Mark K. sonunda beni ikna etmeyi başardı. Neden olmasın diye düşündüm, bu özel bir gün.”

Güldü ve koluma girdi. Birlikte arabasına doğru yürüdük. “İnanılmaz görünüyorsun fakat benim için makyaj yapmana gerek yok.” Bana kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna geçti.

Motoru çalıştırırken, “Mesajlarımı aldın mı?” diye sordum.

Başını salladı. “Annem aradığını söyledi.” Cadı mesajından bahsetmedi. “Üzgünüm, seni çok özledim. Halletmem gereken şeyler vardı. Gizli işler, doğum günü kızı...”

Hafifçe gülümsedim ama son yirmi dört saatte olanları ona anlatmak için sabırsızlanıyordum. “Sensiz fazlasıyla olaylı bir gün geçirdim. Aslında iki tane olaylı gün geçirdim,” dedim.

“Ne oldu?” diye sordu.

Ağzımı açtım ve motor gibi anlatmaya başladım: Beni takip eden arabanın farları, beni yoldan çıkarması, ateşi okumak, Sky ile Hunter’ı bahçemde görmek. Cal gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bazen endişeli, bazen şaşırılmış, bazen de

dediklerime anlam veremiyor gibiydi. En sonunda da ona Maeve'in eşyalarını bulduğumu anlattım.

"Annenin eşyalarını mı buldun?" diye çığlık attı. Direksiyonu neredeyse elinden kaçıracaktı. Bir an için acaba dün gece Das Boot'a olanlar tekrarlanacak mı diye endişelendim. Ama sağ salim onların evinin önüne ulaştık.

Ellerimi havaya kaldırarak. "Ben bile inanamıyorum," dedim.

Motoru kapattı ve bana hayranlıkla bakarak. "Onları yanında getirdin mi peki?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Evde havalandırma boşluğuna sakladım. Ve ben tam çıkarken babam koridorda bir elektrik prizini tamir ediyordu, o yüzden onları alamadım."

Bana gülerek baktı. "Havalandırma boşluğuna mı?" diye tekrarladı. Bir dolu büyülu eşyayı saklamak için komik bir yerdi doğrusu.

"Ah, sorun değil. Bana yarın gösterirsin," dedi. Ben de başımı salladım.

"Peki kazaya ne diyorsun?" diye sordum.

"Bilemiyorum," diye mırıldandı. Başını salladı. "Sadece çok acelesi olan bir geri zekâlı da olabilir. Ama eğer korktuğunu söylüyorsan içgüdülerine güvenmelisin. Ve bazı sorular sormaya başlamalıyız." Önce gözleri bulutlandı ama sonra yüzü tekrar yumuşadı. "Bunları bana neden geçen gece anlatmadın. Hunter ve Sky'ın senin evine geldiklerini?"

"Sana cadı mesajı yolladım," dedim. "Ama sen gelmedin. Acaba Sky bir şekilde mesajımı bloke etmiş olabilir mi diye düşündüm."

Cal kaşlarını çattı. Sonra alnını kırıştırdı. “Hayır, olay o değil. Ve ne olduğunu da biliyorum. Çember seansı başlamadan annemle ben çok güçlü bir koruma büyüsü yaptık. Başka insanlar, Sky veya Hunter mesela, seansımızı bölemesinler diye. Mesajını bloke eden şey bu olmalı. Vay be, çok özür dilerim, Morgan. Bana ulaşmaya çalışabileceğin hiç aklıma gelmedi.”

“Önemli değil,” dedim. “Bana bir şey olmadı.” Geçen gece yaşadığım dehşeti hatırladım. “En azından kalıcı bir hasar yok.”

Arabadan dışarı çıkınca titremeye başladık ve koşarak girişe doğru gittik.

Biz girerken Selene dışarı çıkıyordu. Yere kadar uzanan, siyah kadife bir pelerine sarınmıştı. Boynunda ve kulaklarında ametist taşından takılar vardı. Her zaman olduğu gibi göz alıcıydı.

“İyi akşamlar, canlarım,” dedi gülümseyerek. Çok güzel kokuyordu, olgunluk ve zenginlik hissi veren bir kokuydu. Benim sürdüğüm silhat yağı kokusu yanında çok naif ve hippî işi kalmıştı.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim samimiyetle.

“Sağ ol, doğum günü kızı. Sen de öyle,” dedi siyah eldivenlerini takarken. “Ben bir partiye gidiyorum.” Cal’e manalı bir bakış attı. “Geç saate kadar dönmeyeceğim. Uslu durun.”

Utandım ama Cal sadece güldü. Selene kapıdan çıktıktan sonra, Cal’in üçüncü kattaki odasına çıktık.

“Annen ne yapacağımızı sanıyor ki?” diye sordum hınzırca. Basamaklardaki kalın halıda yürürken hiç ayak sesi çıkmıyordu.

“Herhâlde sevişeceğimizi düşünüyor,” dedi Cal. Sesinin tonundan sanki geceyi oyun oynayarak geçireceğimizden bahsediyor sanılabiliirdi. Rahat tavırlarla gülümsedi.

Bense neredeyse merdivenlerden düşecektim. “Oo, peki. Yani bilse üzülür mü?” Sesim sakın çıksın diye uğraşıyordum ama çaresiz hissediyordum. Tüm arkadaşlarımin aileleri bunun kendi çatıları altında olduğunu duysalar olay çıkarırlardı. Belki Jenna’nınkiler hariç. Ama diğer hepsi.

“Hayır,” dedi Cal. “Wicca’da sevişmek diğer dinlerde olduğu gibi günah sayılmaz. Aşkın ve yaşamın kutsanması gibidir. Tanrı ve tanrıçanın tanınmasıdır. Çok güzel. Çok özel bir şey.”

“Ooo.” Kan dolaşımım hızlandı. Başımı salladım, kendine güvenli görünmeye çalıştım.

Cal arkamızdan kapıyı kapattı. Sonra beni kendine doğru çekip öpmeye başladı. “Dün gece yanında olamadığım için çok üzgünüm,” dedi nefesi yüzüme değıyordu. “Son zamanlarda annemin işleri beni fazlasıyla meşgul ediyor. Ama bundan böyle daha fazla yanında olmaya çalışacağım.”

Uzanıp kollarımı boynuna doladım. “İyi olur,” dedim.

Bir süre daha bana sarıldı sonra uzanıp yatağının yanındaki komodinin üzerinden kibriti aldı. Ben onu izlerken, odadaki mumları yakmaya başladı. Sonunda tüm oda küçücük alevlerle dolmuştu. Mumlar dolabın üzerinde, bütün kitap raflarında, duvar kenarlarında yan yana dizilmiş duruyorlardı. Hatta tavandan sarkan eski moda demirden bir şamdan bile vardı. Odadaki lambayı söndürdüğünde kendimizi parlayan bir kozanın içinde bulduk. Rüya gibiydi. Güzel ve romantik.

Sonra Cal ahşap masasına doğru yürüdü. Masanın üstünde bir şişe elma şarabı yanında da harika görünen çileklerle dolu bir kap ve bir kâse çikolata sosu. İki kadeh şarap doldurdu ve birini bana getirdi.

“Teşekkür ederim,” dedim mutlu mutlu. “Bu inanılmaz.” Elma şarabı hafifçe boğazımı yaktı. Yeniden yanıma oturdu ve şarap içtik. “Maeve’in eşyalarını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi şakaklarımın üzerinde saçları okşayarak. “Sadece tarihsel değeri bile yeter. Sanki Kral Tut’un mezarını bulmak gibi.”

Güldüm. “Kral Tut’un mezarının Wicca versiyonu. Aklıma gelmişken, kutudakilerden birini aldım ve yanımda getirdim.” Bardağımı komodinin üzerine koyarak ayağa kalktım, yanına gittim ve ceketimin cebinde duran hançeri çıkardım. Onu bir mendile sarmıştım. Sessizce hançeri Cal’e uzattım ve yüzüne baktım.

“Ulu Tanrıça,” diye fısıldadı mendili açarken. Gözleri parlıyordu ve dudaklarında hevesli bir gülümseme belirdi. “Ooo, Morgan, bu çok güzel.”

Heyecanla güldüm. “Biliyorum, büyüleyici değil mi?”

Parmaklarını baş harflerin kazılı olduğu bıçağa dokundurdu. “Yarın,” dedi, kafası başka yerdeydi. Sonra tekrar bana baktı. “Yarın,” dedi bu sefer daha keskin bir tonda. “Yarın çok yoğun bir gün olacak. Önce Hunter ve Sky’ı bulup onlara seni rahat bırakmalarını söylemeliyim. Sonra senin evine gelip, eğer yapabilirsem tüm o mühürleri kaldırmalıyım. Sonra da ağzımın suyu aka aka annenin eşyalarını inceleyeceğim.”

“Ooo, ne kadar hoş bir görüntü,” dedim gülerek. “Teşekkürler.”

O da güldü birbirimize yaslanıp öpüşüp şaraplarımızı yudumladık. *Büyü*, diye düşünmüş, ona bakıp hayallere dalmıştım.

Cal beni tekrar öptü, bal rengi gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu.

“Hediyeler!” dedi odanın diğer tarafına doğru hareketlenerek. Duvara yaslanan masanın üzerinde duran güzelce paketlenmiş hediyeler yığınına görmem birkaç saniye sürdü.

“Sen neler yaptın, öyle,” diye sordum elimi boynuma götürerek. Bana verdiği gümüş beşgen kolyeyi hâlâ takıyordum. Bu bana verdiği ilk şeydi ve o yüzden hazine değerindeydi. Sırtarak hediyeleri yatağa taşıyıp önüme yaydı. Şarabımdan bir yudum daha alıp tekrar komodinin üstüne koydum. İlk önce dikdörtgen bir kutu alıp kâğıdını yırtmaya başladım.

“Bu artık biraz anlamını yitirdi,” dedi.

Kutunun içinde Pratik Telema Dükkânı’nda gördüğümüz, üstünde güller ve bir kurukafa olan gümüş hançer vardı. Ona döndüm.

“Çok harika,” dedim parmaklarını üzerinde gezdirirken.

“Bu senin yedeğin olabilir,” dedi neşeyle. “Ya da bir pasta bıçağı veya mektup açacağı olarak kullanabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Senin olsun istedim,” dedi Cal. “Sıradaki.”

Küçük bir kutuyu tutarak bana uzattı. Açarken nefesimi tuttum. İçinden harika bir çift gümüş küpe çıktı, üstünde altın sarısı taşlar vardı. Taşlar Cal’in gözlerine o kadar benziyorlardı ki, karşılaştırmak için yan yana getirdim.

“Bunlar çok güzel,” diyerek başımı salladım.

“Taksana,” diye ısrar etti. “Sanki hep senin yanındaymışım gibi olacak.” Kulaklarımı ortaya çıkarmak için saçlarımı elleriyle arkaya taradı. Küpeleri ellerimde tutarken ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Kulakların delik değil,” dedi Cal şaşırarak.

“Biliyorum,” diye geveledim özür diler bir tonla. “On iki yaşındayken annem beni ve Bree’yi kulaklarımızı deldirmeye götürmüştü. Ama ben korkup kaçtım.”

“Ooo, Morgan, üzgünüm,” dedi gülerek. “Bu tamamen benim hatam. Daha önce fark etmemiş olmama inanamıyorum. Sana başka bir şey almalıydım. Ver bana, geri götürüp başka bir şeyle değiştireyim.”

“Hayır!” dedim kutuyu kaçırarak. “Onları çok sevdim. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeyler onlar. Zaten kulaklarımı deldirmek istiyordum. Bunlar bana ilham verir.”

Cal biraz şüpheyle baktı ama bana inanmış gibiydi. “Hım, öyle olsun,” diyerek diğer bir hediyeği işaret etti.

Sıradaki çok güzel ciltlenmiş ve resmedilmiş bir telema kitabıydı. Kitapta telema yapmanın kısa tarihi vardı. Bir bölüm ise tamamen örnek büyülere ve onların özel durumlara nasıl uygulanabileceğine ayrılmıştı.

“Ooo, bu şahane,” dedim heyecanla sayfaları karıştırırken. “Tek kelimeyle mükemmel.”

“Beğendiğine sevindim,” dedi sırtarak. Bazılarının üstünden beraber geçip onları deneyebiliriz.

Bir çocuk gibi heyecanla başımı salladım. O ise bana güldü.

“Ve sonuncusu,” dedi bana orta boy bir kutu uzatarak.

“Daha da mı var?” Buna inanamıyordum. Şimdiden çok şımarmıştım. Lavanta mor ve mürdüm renklerinde batık bir bluz çıktı kutunun içinden. Fırtınalı bir gün batımına benziyordu. Ona baktım, kumaşı parmaklarımla hissettim. Renklerine dalıp giderken resmen gök gürültüsü ve yağmurun sesini duydum. “Bayıldım,” dedim. Uzanıp onu kucakladım. “Hepsine bayıldım, sana çok teşekkür ediyorum.” Çok duygulanmıştım. Bir kez daha bir aidiyet hissettim. “Bunlar şimdiye kadar aldığım en güzel doğum günü hediyeleri.”

Cal bana tatlı tatlı gülümsedi. Beni kollarına aldı ve yatağa uzandık. Başını sıkıca kavradım. Öpüşürken parmaklarımı siyah saçlarında dolaştırıyordum.

“Beni seviyor musun?” diye sordu fısıldayarak. Başımı salladım. Ona sıkıca sarıldım, daha yakın olmak istiyordum.

Şarap, etrafımızdaki mumlar, Cal’in yumuşak cildi sanki bana aşk büyüsü yapıyor gibiydi, içimi aşkla, arzuyla dolduruyor, başımı döndürüyordu. Ama... Ama... Hâlâ aramızdaki son çizgiyi koruyordum. Ona olan tüm aşkıma rağmen, kalbimi ağrıtan bu arzuya rağmen, kendimi geri çekmek istiyordum.

Öpüşürken ona kendimi tamamen teslim etmeye daha hâlâ hazır olmadığımı fark ettim. Belki de birbirimizin muirne beatha dan’ları olsak da, hâlâ onunla sevişmeye hazır değildim. Hem zihinsel hem fiziksel olarak sonuna kadar bir olmaya henüz hazır değildim. Nedenini bilmiyordum ama hislerime güvenmem gerekiyordu.

“Morgan,” dedi Cal yumuşak bir tonda. Dirseğine dayanarak bana baktı. Çok güzeldi, dünya üzerinde gördüğüm en

güzel erkek. Yanakları kıpkırmızıydı, dudakları öpüşmekten koyu kırmızı gül rengi almıştı. Hunter ile kardeş olmaları imkânsızdı. Birdenbire Hunter'ın aklıma gelmesine bir anlam veremedim. Hunter kötüydü, tehlikeliydi ve yalancıydı.

“Haydi,” dedi Cal. Sesi arzu doluydu siyah kazağımın altından göbeğimi okşuyordu.

“Hım...”

“Sorun ne?” diye fısıldadı.

Nefesimi verdim, ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek bacağını üzerimden geçirdi ve bana daha da yaklaştı. Elini sırtımda dolaştırıyor ve beni kokluyordu. Ensemi öptü, elleri belimden göğüslerime doğru çıktı. İnanılmaz bir histi, bu hisse teslim olmak ve bu duygunun beni yepyeni bir yere taşımasına izin vermek istedim. Yarın on yedime giriyordum. Ama bir şekilde, yapamıyordum...

“Morgan?” Sesi sorgular gibiydi, gözlerinin içine baktım. Yüzümdeki saçları itti. “Seninle sevişmek istiyorum.”

İki Kişilik Çember

Onunla olmam için beni zorluyorlar Ben de istiyorum. Ulu Tanrıça, hem de nasıl istiyorum. O bir kelebek, bir gonca çiçek, tozlu kayalardan kesilmiş koyu kırmızı bir yakut. Ve onu bundan çok daha iyi yapabilirim. Atesi yakalamasını sağlayabilirim, böylece gücü yakında duran herkesi aydınlatabilir. Ona öğretebilirim, derinliklerindeki büyüye ulaşmasını sağlayabilirim. Birlikte olursak kimse bizi durduramaz.

Bunun olabileceği kimin aklına gelirdi? Bir bakışta içinde uyuyan dişi kaplanı anlamak mümkün değil. Aşkı beni deli ediyor, sağlamlığıyla beni kendine hayran bırakıyor, güzelliği ve gücü içimdeki aşlığı azdırıyor.

O benim olacak. Ve ben de onun.

-Sgath

Cal'e baktım. Ona âşıktım ama kendimi tamamen kaybolmuş hissediyordum.

“Sen de beni istiyorsun, sanıyordum,” dedi alçak sesle.

Başımı salladım. Bu doğruydı, gerçekten de istiyordum. Ama beynim ve vücudum farklı şeyler hissediyordu.

“Eğer endişelendiğin şey doğum kontrolü ise, ben bunun icabına bakarım,” dedi. “Canını asla yakmam.”

“Biliyorum.” Gözlerimin yaşlarla dolmaya başladığını hissediyordum, durdurmaya çalıştım. Kendimi tam bir geri zekâlı gibi hissediyordum. Ve nedenini bilmiyordum.

Cal benden uzaklaştı. Bana bakarken elleriyle alnını ovuşturuyordu. “Peki ne o zaman?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Aslında istiyorum ama yapamıyorum işte. Kendimi hazır hissetmiyorum.”

Diğer elini uzatıp elimi tuttu. Başparmağıyla avuç içimi okşarken aklı başka yerdeydi. Sonunda kaydı ve bağdaş kurarak önüme oturdu. Ben de doğruldum ve karşısına oturdum.

“Kızgın mısın?” diye sordum.

Garip bir biçimde gülümsedi. “Ölmem. Sorun değil. Benim için endişelenme. Ben...” Cümlesini yarım bıraktı.

“Özür dilerim,” dedim çaresizce. “Benim neyim var, bilmiyorum.”

Bana eğildi, saçlarımı ensemden çekti ve nazikçe öptü. Dudaklarının sıcaklığını hissedince titredim. “Hiçbir şeyin yok,” diye fısıldadı. “Önümüzde koca bir hayat var. Acelemiz yok. Ne zaman hazır olursan ben yanında olacağım.”

Yutkundum. Bir daha ağzımı açarsam ağlamaya başlamak-
tan korkuyordum.

“Haydi, gel çemberimizi yapalım,” dedi ensemi ovarak. “Tam bir seans gibi değil, daha çok iki kişilik bir meditas-

yon gibi. Başka şekilde yakınlaşmamızı mümkün kılacak. Tamam mı?”

Başımı salladı. “Tamam,” dedim.

Uzandım, el ele tutuştuk, dizlerimiz hafifçe birbirine değiyordu. Birlikte gözlerimizi kapattık ve sırasıyla her şeyi kapatmaya başladık: Duyguları, duyuları ve dış dünya ile olan tüm bağlarımızı. Onunla yatmak istemediğim için utanıyordum ama bilinçli bir şekilde o hislerden de kurtuldum. Sanki duyguların uçup gittiklerini gözümle görebilecek gibiydim. Gözlerim artık yanmıyordu, boğazım rahatlamıştı.

Yavaş yavaş nefes alışveriş ritimlerimiz senkronize oldu, yavaşladı ve sessizleşti. Neredeyse her gün meditasyon yapıyordum. Hafif transa geçmek çok kolay başardığım bir şeydi. Cal’e dokunduğumu bile fark etmemeye başladım: Sanki bir olmuş gibiydik, tek nefes, birlikte derin bir huzura doğru yola çıkmıştık. Büyük bir rahatlama hissettim.

Cal’in benimkiyle birleşen zihninin gücünü hissettim, bu çok heyecan verici çok mahrem bir andı. Bunu paylaşabilmemiz inanılmazdı ve sevgilileriyle hiçbir zaman böyle bir yakınlık kurmayı başaramayacak cadı olmayan insanları düşündüm. Derin derin iç çektim.

Meditasyon sırasında Cal’in düşüncelerini hissettim; içindeki tutkunun yoğunluğunu, beni ne kadar arzuladığını okudum. Benim cadılık gücüne nasıl hayran olduğunu hissettim ve benim ilerlememi ne büyük hevesle istediğini. Ben de düşüncelerimi onunla paylaşmaya çalıştım. Onun da beni okuyup okuyamadığından emin değildim. Birlikte bir geleceği ne kadar istediğimi okusun istedim. Kelimelerin asla

yapamayacağı şekilde düşünce ve duygularımın en saf hâlini ona iletmeye çalıştım.

Sonunda ayrıldık, aynen toprağa düşerken birbirinden ayrılan iki yaprak gibi. Tekrar kendime geldim. Sonrasında bir süre daha orada öylece durup birbirimize baktık.

Daha önce hiçbir kimseyle bu kadar yakın bir bağlantı kurmamıştım. Bunu biliyordum. Ama bunu bilmek beni aynı zamanda huzursuz ve kırılgan yaptı.

“Sana iyi geldi mi?” diye sordum kafamı dağıtmaya çalışarak. Gülümsedi. “Benim için harikaydı.”

Bir süre daha yüzüne baktım, kendimi gözlerine bıraktım. Mum alevlerinin titreşimlerinin ve sessizliğin tadını çıkardım. Birden duvardaki saatin tik taklarını duydum. Dönüp baktım.

“Aman Tarım, saat bir mi oldu?” diye bağırdım.

Cal de dönüp baktı. “Hım. Sokağa çıkma yasağın mı var?”

Yataktan çıkmıştım bile. “Resmi olarak yok,” dedim, bir yandan da ayakkabılarımı arıyordum. “Gece yarısından daha geçe kalacaksam aramam gerekiyor. Tabii, eğer şimdi ararsam onları uyandırmış olurum.” Hızlıca hediyelerimi bir torbaya doldurdum. Maeve’in hançerini de bulup bu sefer paltomun cebine koydum. Aşağı indik. Cal’i şimdiden özlemiştim. Burada kalmak istiyordum, Cal’i rahat ve sıcak odasında yalnız bırakıp gitmek istemiyordum.

Kapıdan çıkar çıkmaz soğuk rüzgâr yüzümüze çarptı.

“Of,” diye inledim. Paltomun yakasını kaldırdım.

Başlarımız öne eğik, aceleyle Cal’in Explorer’ına doğru yürüdük. “Belki de seninkileri arayıp uyuyakaldığını söyleyebilirim,” dedi sırtarak.

Güldüm, annemle babamın böyle bir şeye ne tepki vereceğini düşündüm. Sonra güzel hediyelerimi dikkatlice arka koltuğa yerleştirdim. Ama tam ön koltuğa binmek üzereyken yaklaşan arabanın sesiyle durdum. Cal'e baktım. Gözlerini kısmıştı. Gergin bir şekilde yanımda duran arabaya bakıyordu.

"Annen mi?" diye sordum.

Cal başını salladı. "Hayır, onun arabası değil."

Büyücü bakışlarımı kullanarak gözlerimi kısıtım. Far ışıklarının ardında arabanın rengini gördüm. Gri bir arabaydı. Hunter'ın arabası.

Tam önümüzde durdu.

"Tanrım, burada ne işi var?" diye homurdandım. "Saat sabahın biri."

"Kim bilir?" dedi Cal gergin. "Boş ver, zaten onunla konuşmam gerekiyordu."

Hunter dışarı çıkarken arabasını çalışır vaziyette bıraktı. Farların ışığı yüzünde silüet olarak görünüyordu. Ama ben yeşil gözlerinin ne kadar ciddi olduğunu görebiliyordum. Soğuk algınlığı daha iyiye gitmiş gibi görünüyordu. Nefesi beyaz duman gibiydi.

"Merhaba," dedi. Sadece sesini duymak bile sinirlerimi altüst etti. "Ne güzel tesadüf, ikiniz de buradasınız. Ne hoş."

"Neden?" diye sordu Cal kalın sesle. "Morgan'inkine yaptığın gibi benim evime de mühür koymaya mı geldin?"

Hunter duyduklarına şaşırmış görünüyordu.

"Demek biliyorsun," dedi gözlerini bana çevirerek.

Başımı salladım.

“Başka ne biliyorsun?” diye sordu Hunter. “Cal’in senden ne istediğini bildiğin gibi mi biliyorsun? Sen onun için ne ifade ediyorsun? Doğrusunu bildiğin tek bir şey bile var mı?”

Ona haddini bildirecek bir cevap düşünürken gözlerinin içine baktım. Ama aklımdaki tek düşünce şuydu: Neden bize bu şekilde işkence ediyor?

Yanımda duran Cal yumruklarını sıktı. “O gerçeği biliyor. Onu seviyorum.”

“Hayır,” diye düzeltti Hunter. “Ona ihtiyacın var. Ona ihtiyacın var çünkü inanılmaz ve benzersiz güçlere sahip. Ona ihtiyacın var çünkü onun gücünü kullanarak Yüksek Konsey’i ele geçirebilirsin, sonra da diğer klanları tek tek ortadan kaldırabilirsin. Sen de Woodbane olduğun için diğer klanlar sana yeterince iyi görünmüyor.”

Gözlerimi Cal’e çevirdim. “O neden bahsediyor? Sen bir Woodbane değilsin, değil mi?”

“Saçmalıyor,” diye homurdandı Cal. Hunter’a aşağılayan gözlerle bakıyordu. “Bana zarar vermek için her şeyi söyler.” Cal kolunu belime doladı. “Bizi ayırabileceğin fikrinden vazgeç,” dedi. “O beni seviyor ve ben de onu seviyorum.”

Hunter güldü. Kahkahası cam kırılması gibiydi. “Ne büyük yalan,” dedi. “Senin parıldayan hazinen o. Belwicket’in hayatta kalan son üyesi. En güçlü Woodbane klanlarının birinin baş rahibesi olacak kişi. Hâlâ anlamıyor musun? Belwicket kara büyüden vazgeçmişti. Morgan’ın senin istediğin şeyi kabul etmesi imkânsız.”

“Benim ne yapacağımı sen nereden biliyorsun?” diye bağırdım sanki ben orada değilmişim gibi konuşmasına çok öfkelenmiştim.

Cal sadece kafasını salladı. “Bu konuşma çok anlamsız,” dedi. “Birlikteyiz. Ve senin yapabileceğin hiçbir şey yok. O yüzden geldiğin yere geri dön ve bizi rahat bırak.”

Hunter hafifçe öksürdü. “Oo, hayır sanırım bunun için artık çok geç. Eğer Morgan’ı senin pençelerine bırakırsam Konsey beni asla affetmez.”

“Ne?” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Benim kiminle çıktığımdan Konsey’e de neymiş? Daha Konsey nedir onu bile yeni öğrenmiştim. Benim hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorlardı?

“Bağışlayıcılığı en iyi senin bilmen gerek,” diye araya girdi Cal. “Sonuçta Konsey, kardeşini öldürdüğü için seni hâlâ tam anlamıyla affetmedi, değil mi? Hâlâ onu telafi etmeye çalışıyorsun, değil mi? Hâlâ bunun senin hatan olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsun.”

İkisine baktım. Cal’in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sesinin tonu ödümü patlattı. Sesi tamamen yabancı gibiydi.

“Cehenneme kadar yolun var,” diye tısladı Hunter dikleşerek.

“Wicca’lar cehenneme inanmaz,” diye fısıldadı.

Hunter üstümüze doğru gelmeye başladı, yüzü öfkeyle doluydu. Cal aniden arabaya girdi ve bana hediye aldığı hançeri kapı. Nabzım tavan yapmıştı. *Bu gerçek olamaz*, diye düşündüm panikle. Yerimden kıpırdamadan sadece izledim. Cal hemen arkamdaydı, Hunter bir ona bir de bana baktı.

“Senin istediğin benim,” dedi Cal. “Beni mi istiyorsun? Gel de al o zaman.” Bunu der demez evin hemen yanında başlayan karanlık ormana doğru koşmaya başladı. Gözlerimi kırptım, ağaçlar ve karanlığın içinde gözden kaybolmuştu.

Hunter deli bakışlarla ormana baktı.

“Sen burada kal,” diye emretti bana ve koşarak Cal’in peşinden gitti.

Bir an durdum. Sonra ben de peşlerinden koşmaya başladım.

Araştırmacı

12 Şubat 1999

Birilerinin yardımıyla artık odanın içinde dolanabiliyorum. Ama hâlâ güçsüzüm, çok güçsüzüm.

Davam yarın başlıyor.

Kendi kendime hikâyemi tekrarlayıp duruyorum, yani aklımda kalan kısmını. Gecenin bir yarısı uyandığımda Linden yanımda yoktu. Onu aradım, bulduğumda ruh çağırma seansının ortasındaydı, karanlık ruhları çağırıyordu. Bu geçen sene konuştuğumuz bir şeydi. Annemle babamı bulmak için kullanmayı düşündüğümüz bir yöntem. Ama Linden'a bunu yapmamasını söylemiştim. Bunu tek başına yapmaya kalkılabileceği aklımın ucundan geçmemmişti.

Linden'i gördüm, kollarını gökyüzüne uzatmıştı, yüzünde neşe vardı. Karanlık ruhlar ona doğru geldiler ve ben ileri atıldım. Telema yapmadan semberin öte tarafına geçmem imkânsızdı, ben de gücümü kullanarak semberi kırmaya çalıştım. Sonrasına dair hatırladığım

bir karabasanın Linden'a uzandığı ve onu benim kollarıma bıraktığıydı. Etrafımızı saran hayalet beni boğuyordu, sanki bir battaniyenin içine sarılmıştım, nefes alamıyordum, sonunda da ölümü beklemek üzere soğuk toprağa düştüm.

Gözlerimi açtığımda Beck dayım ve Shelagh yengemin evinde yatağımda yatıyordum. Etrafımı saran cadılar iyileşmem için dua ediyorlardı. Altı gün boyunca bilinçsiz uyumuştum.

Kardesimi öldürmediğimi biliyordum ama ailemin başına gelenlerin öcünü alma çabam onun ölümüne sebep olmuştı. Bu yüzden idama mahkûm edilebilirdim. Ama o zaman da Alwyn'i bir kez daha yasa boğardım. Ama bunu kabul edebilirdim. Artık yaşamamın pek bir anlamı kalmamıştı.

-Giomanach

Orman sınırına geldiğimde yeniden kar yağmaya başlamıştı. Cal ile evin içindeyken gökyüzü, ay ve yıldızlar kalın gri bulutlarla kaplanmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Cal, beni korumak için Hunter'ı uzağa çekmişti. Ama benim burada durup da neler olduğunu görmek için bekleyebileceğimi nasıl düşünürdü? İkisinin arasında neler döndüğünü bilmiyordum. Ama eğer Cal'e bir zarar verirse Hunter'ı asla affetmeyecektim.

Orman sık ve el değmemişti, ağaçların altını saran bitki örtüsü koşmayı imkânsız hâle getiriyordu. Cal ve Hunter'ın ne yöne gittikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Orman

zifiri karanlıktı, bir an tökezledim. Yavaş nefes almalı ve odaklanmalıydım. Yumruklarımı sıkıp bıraktım ve gözlerimi sıkıca yumdum.

“Bir, iki, üç,” diye saydım. Gözlerimi açtığımda büyü-cü gözüm devreye girmişti ve artık görebiliyordum. Ağaçlar koyu dik çizgiler şeklinde görünüyordu, bitki örtüsünü seçebiliyordum, gece uykuya yatmayan birkaç gececi yaratık ise sarı bir ışık saçıyor gibiydi. Tamam. Gözlerimle etrafı taradım ve kolayca Hunter ve Cal’in ormandan geçerken arkalarında bıraktıkları izleri gördüm. Geçtikleri yerlerde otlar ezilmiş ve yerde duran ince ağaç dalları kırılmıştı.

Elimden geldiğince çabuk, aynı rotadan ilerledim. Hafif ve ritmik bir vuruş hissettim. Damarlarımda dolanan kan değildi bu. Sonra birden fark ettim: Selene ve Cal kasabanın en dışında yaşıyorlardı.

Evleri Hudson Nehri’nin neredeyse tam üstündeydi. Yavaş akan nehrin üstü çarşaf gibiydi. Hızlandım, kendimi ileri itmek için ağaç gövdelerine tutunuyorum, ayağımı taktığım taş ve kayalara lanet okuyordum.

“Benimle gelmen emredildi!”

Bu Hunter’ın sesiydi. Durdum ve dinledim. Sonra tekrar koşmaya başladım ve nehre paralel uzanan ağaçsız dar bir patikaya ulaştım. Hunter’ın arkası kayalıklara dönüktü. Elinde benim hançerimi taşıyan Cal ise onun hemen karşısında duruyordu. Ödüm patlamış, aklım karışmıştı.

“Cal!” diye bağırdım.

İkisi de dönüp bana baktı. Karanlık ve kardan ikisinin de yüz ifadelerini okuyamıyordum.

“Uzak dur!” buyurdu Cal. Eliyle de dur işareti yaptı. Şaşkınlıkla aniden durdum sanki bir duvara toslamış gibiydim. Beni durdurmak içi telema yapmıştı.

Tam o sırada Hunter bir cadı ışığı yolladı ve Cal’in elindeki hançer yere düştü. Cal’in ağzı açık kaldı. Bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyordum, bilgisayar efektleriyle yaratılmış bir sahne değil de benim gerçek hayatım olduğuna. Hunter kendini uçurumun kenarından kurtararak Cal’in üstüne atıldı. Çünkü Cal bıçağı yerden almak için bir hamle yapmıştı. İleri gitmeye çalıştığımda kalın yün bir battaniyeye sarılmış gibi hissettim. Bacaklarım taştandı sanki. Yere yuvarlandılar ve boğuşmaya başladılar. Arka plandaki zayıf ışığın önünde biri siyah, biri sarı iki kafa dönüp duruyordu.

“Durun!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Ama beni dinlemediler.

Cal, Hunter’ı yere yapıştırdı ve yüzünü yumrukladı. Hunter’ın başı yana döndü ve burnundan kanlar fışkırmaya başladı. Bembeyaz karın üstündeki kırmızı kanlar bana geçen pazar yere dökülen ayin şarabını hatırlatınca ürperdim. Bu tür bir öfke, uzun süreli kin, büyü’nün anti-teziydi. Onları ayırmam gerekiyordu.

Tüm gücümü toplayarak zihnimde bir yumurta kabuğunu kırarak dışarı çıktığımı canlandırımdı ve bu şekilde Cal’in yaptığı büyüden kurtulmaya çalıştım. Bu sefer hareket etmeyi başardım. Birkaç metre ötemde hançer yerde duruyordu, uzanıp aldım. Tam o sırada Hunter, Cal’i üstünden atmayı başarmıştı. Hepimiz aynı anda yerden doğrulduk ve nefes nefeseydik.

“Morgan, git buradan!” diye bağırdı Hunter gözlerini Cal’den ayırmadan. “Ben araştırmacıyım ve Cal’in Konsey’e hesap vermesi gerekiyor!”

“Onu dinleme, Morgan!” diye araya girdi Cal. Yumruğundan Hunter’ın kanı damlıyordu. “Sahip olduğum her şeyi kısıkanıyor ve bana zarar vermek istiyor. Sana da zarar verir!”

“Yalan!” diye yapıştırdı Hunter öfkeyle. “Cal de bir Woodbane, Morgan ama Maeve’in yaptığı gibi karanlık tarafla bağını kopartmadı. Lütfen, uzaklaş buradan!”

Cal bana baktı, bal rengi gözleriyle bana baktı. Bakışları kalbimi yumuşattı. Gözlerimi kapattım. Hunter bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlamadım. Zaman yavaş akıyordu sanki. Bana neler oluyor? Hunter ve Cal birbirlerinin çevresinde dönerlerken, çaresizce onları izledim. Gözleri alev alev yanıyordu. İkisinin de yüzünde kaskatı bir ifade vardı.

Hunter kolunu sallayarak tekrar bir şeyler söyledi. Kelimelerin havada ok gibi ilerlediğini gördüm. Sesi sanki bir hayvanın kükremesi gibiydi. Birbirlerine doğru koştular. Sanki bir koreografi içinde hareket ediyorlardı. Hunter, Cal’in midesini yumrukladı. Cal iki büklüm oldu. Hareket etmek istedim ama bir kâbusun içinde kapana kısılmıştım. Kavgayı durdurmaya gücüm yetmiyordu. Hançeri göğsüme yaslardım, boğazımda bir sıcaklık hissettim. Boynumdaki beşgen gümüş kolyeye dokundum ama onların yanına gidemiyordum.

Cal tekrar doğruldu. Hunter bir yumruk daha savurdu ama ıskaladı. Sonra Cal, Hunter’ın dizine bir tekme attı ve onu yere serdi. Yüzünden damlayan kanlar beyaz karların üzerine

yayıldı. Hunter ayağa kalkıp tekrar Cal'in üzerine atılırken söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. Cal'in bir Woodbane olduğunu, Hunter'ı karanlıkta evimin dışında gördüğümü ve onun ne kadar nefret dolu biri olduğunu düşündüm.

Cal ile öpüşmemizi, bana nasıl dokunduğunu, nasıl telema öğrettiğini hatırladım. Çember seansları sırasında enerji-mi boşaltmayı göstermişti bana, hediyeler vermişti. Bree'nin uzun zaman önce yolun kenarında durup bana bağıırışını, Sky ve Hunter'ın birlikte olduklarını düşündüm. Bütün bu görüntüler beni inanılmaz yoruyordu. Tek yapmak istediğim karların üzerine uzanıp uykuya dalmaktı. Dizlerimin üzerine çöktüm. *Uyku*, diye düşündüm. Bu, herhâlde büyü'nün etkisiydi ama umurumda değildi.

Cal ile Hunter birbirlerinin üzerinde nehre doğru yuvarlanıyorlardı.

"Morgan."

Keskin bir acı hissettim. Nefesim kesildi. Göğsümü tuttum ve karlara yığıldım. Gözümü kırptırdım. Zihnim şimdi daha berraktı.

"Beni öldürüyor. Yardım et. Morgan!"

Sözcükleri duyamıyordum ama onları zihnimin içinde hissediyordum. Elimden destek alarak ayağa kalktım.

"İşin bitti," dedi Hunter öfkeyle. Cal'in boynundaki gümüş zinciri yakalamıştı. "Seni yakaladım."

"Morgan!" ~

Cal'in çığığı karlı gecenin karanlığını yırttı. Hareket etmeliyim, savaşmalıyım. Cal'i seviyordum, onu hep sevmişim. Sanki çok uzun süren bir uykunun ardından ayağa kalkma-

ya çalıştım. Hiçbir planım yoktu. Hunter'a rakip olamazdım ama birdenbire elimde tuttuğum hançeri hatırladım, doğum günü hediyemi. Bir saniye bile düşünmeden onu elimden geldiğince güçlü bir şekilde Hunter'a doğru fırlattım. Hançer havada bir kavis çizerken ben arkasından baktım.

Hançer, Hunter'm ensesine saplandı ve bir saniye sonra yere düştü. Hunter çığlık atarak eliyle yarasını kapatmaya çalıştı. Açılan yaradan fışkıran kan kıpkırmızı gelincikleri andırıyordu. Yaptığıma inanamıyordum.

Tam o sırada Cal ayağa kalktı ve Hunter'a bir tekme savurdu. Bunu beklemeyen Hunter geriye doğru düştü. Dengesini kaybederken hâlâ yarasını tutuyordu... Ve ben çığlık atmaya başladım. "Hayır, hayır, hayır!" Yere yuvarlandı ve kayalıklardan aşağı düşerek gözden kayboldu.

Gözlerimi boşluğa diktim.

"Morgan, yardım et!" diye bağırdı Cal, bana bakarak. "Çıkar şunu! Beni yakıyor! Çıkar şunu!"

Uyuşmuş vaziyette Cal'e doğru yürüdüm. Bileklerine sarılan gümüş zinciri çekip çıkardım. Zincire dokununca benim ellerim sadece karıncalandı ama Cal'in cildinde değdiği yeri kıpkırmızı kabarttığını gördüm. Çıkarttuğum zinciri yere fırlattım ve uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Eğer Hunter'ı kayaların dibinde görürsem kusacağımı biliyordum ama yine de kendimi bakmaya zorladım. *911'i mi arasam, ya da aşağı inmeye mi çalışsam acaba? Bebek bakıcılığı kursunda aldığım ilk yardım eğitimini hatırlayabilir miydim,* diye düşünmeye başladım.

Ama hiçbir şey göremedim. Sadece kayalar ve hızla akan gri bir su vardı.

Cal yanıma geldi, gözlerine baktım. Çok korkmuş, solgun ve güçsüz görünüyordu. “Tanrıça’ya şükürler olsun ki gitti,” diye mırıldandı. “Suya düşmüş olmalı ve akıntı da onu...” Zor nefes alıyordu. Siyah saçları kar ve kan ile ıslanmıştı.

“Birilerini aramalıyız.” dedim, yavaşça uzanıp ona dokunurken. “Birilerine Hunter’dan bahsetmeliyiz ve bileklerine de baktırmalıyız. Eve kadar yürüyebilecek misin?”

Cal sadece başını salladı. “Morgan,” dedi titreyen bir sesle. “Beni kurtardın.” Hunter’a vurmaktan şişen parmaklarıyla yanağıma dokundu ve tatlı tatlı, “Beni kurtardın. Hunter beni öldürecekti ama aynen söylediğin gibi sen beni kurtardın. Seni seviyorum,” dedi. Beni öptü. Soğuk dudakları kan tadındaydı. “Seni hayal edebileceğinden de çok seviyorum. Bugün geleceğimiz gerçekten başlıyor.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Düşünceler kafamda dönüp durmayı bırakmış, tamamen kaybolmuşlardı. Zihnim koca bir boşluktu. Kolumu beline doladım ve birlikte ormanın dışına doğru yürüdük. Bir yandan da sürekli arkama dönüp kayalıklara bakıyordum. Tüm bu olanlar çok fazlaydı. Aklımı sadece attığım adımlara vermeye çalıştım. Cal bana dayanmıştı ve birlikte karda ilerliyorduk.

Birden aklıma geldi: Kasım’ın 23’üydü.

Saatın kaç olduğunu merak ediyordum. 23 Kasım saat 02.17’de doğmuştum. Artık resmen on yedi yaşındaydım. Yutkundum. On yedinci yaşımın ilk günüydü. Acaba yarın bana neler getirecekti?

Sözlük

Wicca: Vikaye, modern cadılık. Wicca, kökleri paganizme dayanan doğanın merkezde yer aldığı bir inanıştır.

Samhain: Cadılar için yeni yıl. İnsanlar arasında Cadılar Bayramı olarak kutlanır.

Sabat: Festival. Yıllık cadı taviminde 8 sabat bulunur.

Esbât: Cadıların büyü ve telema yapmak üzere toplanmalarına verilen isim.

Telema: Büyüye çok benzeyen fakat, dünyevi amaçlar için değil ruhsal ve tanrısal gelişim amacıyla kullanılan öğreti.

Muirn beatha dan: Ruh eşi. Hayat arkadaşının Wicca dilindeki karşılığı.

Eolh: 15. yy. kalma z harfiyle gösterilen rünik bir sembol. Bilinçaltı duygular ve içgüdülerin şekillendirdiği şanslı yeni başlangıçları temsil ediyor.

Tath meanma brach: Wicca'da zihin kaynaşması.

Taibh: Karanlık ruh

Pentagram: Birleşik beş köşeli yıldız demektir. Evrensel olarak birlik ve sonsuzluk anlamına gelir.

Yule: Cadı takvimindeki Noel bayramı.

Imbolc: 2 Şubat'ta kutlanan Pagan bayramı. Kıştan bahara geçişi sembolize eder.

Seomar: Büyü yapmak için kullanılan özel yer.

Athame: Doğum izi

Futhark alfabesi: Rünik yazı sisteminin Kuzey Avrupa ülkelerinde kullanılan alfabesine verilen isim.

Peorth: Gizli şeylerin açığa çıkmasını simgeleyen rünik sembol.

Claddagh: Sevgi, sadakatlik ve arkadaşlık temsil eden bir İrlanda sembolü.